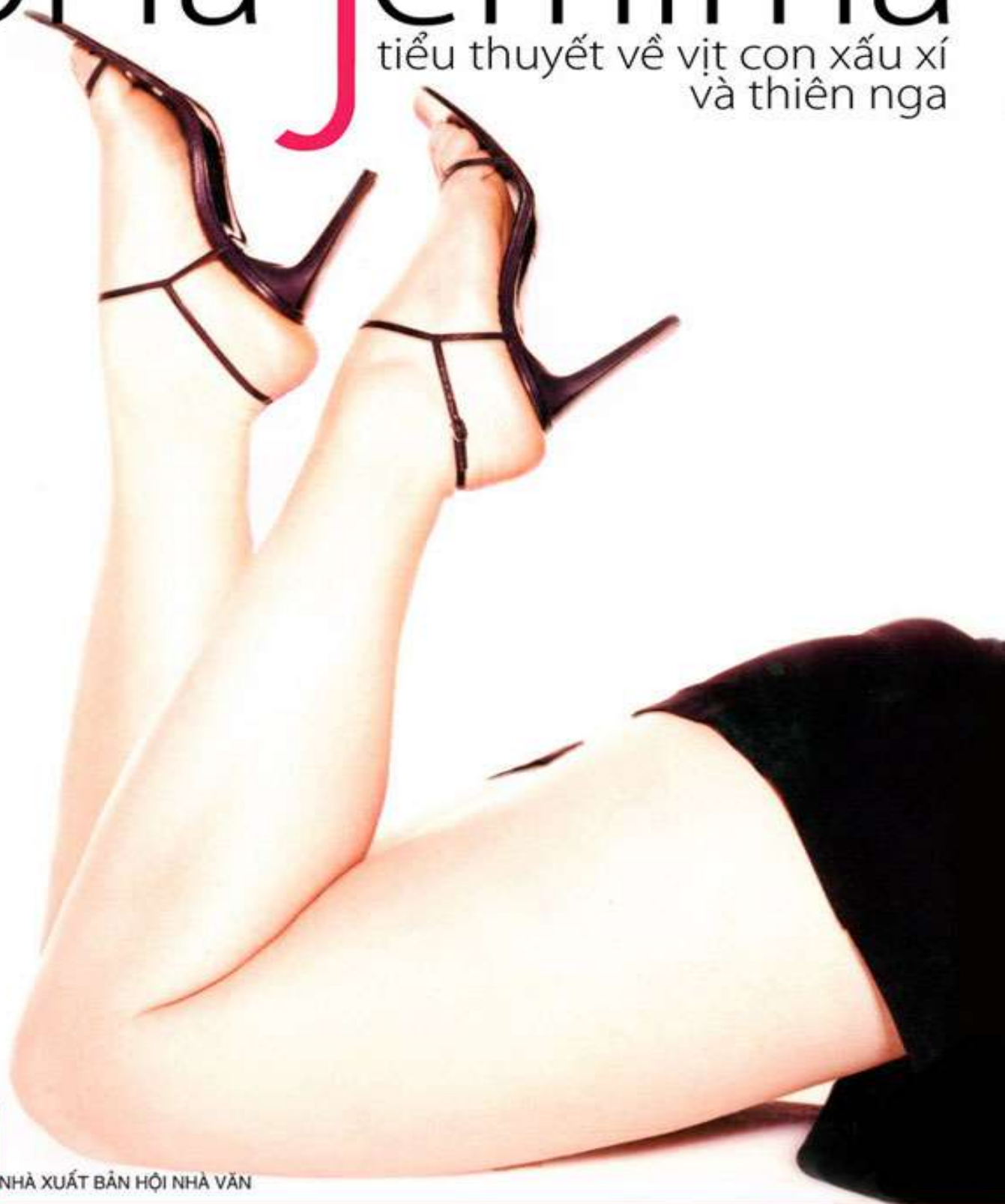

tôi là

JANE GREEN

emima

tiểu thuyết về vịt con xấu xí
và thiên nga

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

INTERNATIONAL BESTSELLER

Giới thiệu

“Với giọng văn thời thượng và hài hước, *Jemima J* truyền tải sự mờ nhạt của những người dư cân và lợi thế nhỏ nhỏ dành cho những người mảnh mai xinh đẹp. Green đã làm mới câu chuyện về nàng Cinderella một cách đầy thú vị... Tóm lại: Ngọt ngào và hấp dẫn.”

– tạp chí *People*

“Khéo léo thâm nhập thế giới của một phóng viên rất thông minh, rất hài hước, và rất béo... Người Mỹ sẽ thích cuốn tiểu thuyết nhẹ nhàng này và thấy rõ Green đã lột tả cái nhìn có phần hơi cứng nhắc, thiếu hài hước của người California về sức khỏe, hạnh phúc và tình yêu như thế nào.”

– *USA Today*

“Món pha chế hoàn hảo dành cho mùa hè... hấp dẫn tuyệt đối.”

– *New Orleans Times-Picayune*

“Cuốn tiểu thuyết sẽ khiến bạn phải ngồi ngấu nghiến đọc hết một mạch.”

– *Cosmopolitan*

“*Jemima J* là một cuốn tiểu thuyết hài hước, tiết tấu nhanh về một cô nàng chán ghét cơ thể mình và quyết định thay đổi... Dù mảnh mai hay béo ú, *Jemima* luôn là một phụ nữ đáng yêu. Những bài học về cuộc sống và tình yêu của nàng thật ngọt ngào nhưng đôi khi cũng rất mỉa mai... Khả năng khơi gợi tiếng cười từ một đề tài nghiêm túc của Green khiến *Jemima J* trở thành một cuốn tiểu thuyết hấp dẫn và đáng đọc.”

– *Lauren K. Nathan, the Association Press*

“Không thể không đọc. Cuốn tiểu thuyết điểm trang hoàn hảo này được viết nên bằng sự chiêm biếm... một tác phẩm dành để đọc trên bãi biển.”

– *Sunday Times (London)*

“Green viết về quy luật của việc hẹn hò và nỗi ám ảnh ngoại hình bằng văn phong dí dỏm chua cay. Cô nàng Jemima vui vẻ xứng đáng được hưởng hạnh phúc lẫn một vẻ ngoài thon thả. Cuốn tiểu thuyết này dễ chịu như một chiếc sandwich thịt muối vậy.”

– *Sunday Express (London)*

“Cái kết [của *Jemima J*] thật đáng mừng. Một món giải trí nhẹ nhàng.”

– *Sunday Mirror (London)*

Dành tặng David

Nhân vật nam chính lãng mạn trong đời thực của em

Lời cảm ơn

Tác phẩm này sẽ không thể trở thành sách nếu không có sự giúp đỡ và động viên của rất nhiều người dành cho tôi trong suốt những tháng dài sáng tác, mà ở đây tôi chỉ có thể nhắc đến một vài trong số họ.

Xin cảm ơn người đại diện của tôi, Anthony Goff. Sự thông minh, chính trực và hài hước của anh đã khiến hành trình khó khăn này trở nên thú vị. Cảm ơn Deborah Schneider, đại diện của tôi tại Mỹ, nếu không có cô, tôi không thể nào xoay sở được.

Cảm ơn mọi người ở Broadway Books, đặc biệt là Lauren Marino, vì đã tin tưởng Jemima và tôi.

Cảm ơn Graeme Weston, người đã cho tôi thấy mặt thực chất của Santa Monica; cảm ơn Charlie, em trai tôi, một chuyên gia đặt tên sách, và tất nhiên, tôi xin gửi lời tri ân tới cha mẹ mình vì tình yêu và sự ủng hộ không ngừng của họ.

JANE GREEN (1968) tên thật là Jane Green Warburg, cùng với Helen Fielding (tác giả của *Nhật ký Tiểu thư Jones*) được coi là một trong những người sáng lập dòng sách chick lit. Bà sinh ra và lớn lên ở London, Anh và bắt đầu sự nghiệp cầm bút trong vai trò nhà báo giải trí và chuyên viên PR, công việc tuy có vẻ hào nhoáng nhưng chỉ mang lại đồng lương ít ỏi. Sự nghiệp rộng mở hơn khi bà trở thành cây viết chuyên đề của tờ Daily Express (London), nổi tiếng với những bài báo về hẹn hò và tình yêu.

Tuy nhiên, giống như mọi phụ nữ mạnh mẽ khác, bà quyết định nắm bắt cơ hội và theo đuổi ước mơ của mình. Bà quyết định trở thành nhà báo tự do và bắt đầu sáng tác tiểu thuyết. *Straight Talking*, tác phẩm đầu tay xuất bản năm 1996 đã mang lại cho bà thành công bất ngờ như một bước ngoặt lớn của số phận. *Jemima J* là cuốn tiểu thuyết thứ hai, một thanh sô cô la ngọt ngào cho phụ nữ, tự hào nằm trong danh sách bestseller quốc tế. Kể từ đó, Jane Green không ngừng thu hút người đọc với những tiểu thuyết mang phong cách tươi mới, hiện đại, gần gũi với phụ nữ như *Mr. Maybe*, *Bookends*, *To Have and To Hold*...

Hiện Jane Green sống tại Connecticut, Mỹ, cùng chồng và sáu người con.

Chương 1

Chúa ơi, ước gì con được thon thả.

Ước gì con được thon thả, xinh đẹp và có thể có bất cứ người đàn ông nào con muốn. Chắc bạn nghĩ rằng tôi điên, ý tôi là tôi ngồi đây, bên bàn làm việc với chiếc bánh sandwich hai lớp nhân trước mặt, nhưng chẳng lẽ tôi không được phép mơ mộng hay sao?

Tôi còn nửa giờ nữa để ăn trưa. Nửa giờ thềm thường ngắm nghía ấn bản mới nhất của cuốn tạp chí yêu thích. Đừng hiểu lầm tôi. Tôi không đọc những bài chuyên đề, sao tôi phải làm thế chứ? Hàng nghìn từ nói về việc làm thế nào để giữ người đàn ông của mình, làm thế nào để khuấy động đời sống tình dục, làm thế nào phát hiện ra anh ta không chung thủy; mà nói trắng ra thì, những chuyện đó chẳng có nghĩa lý gì với tôi cả. Tôi sẽ tuyệt đối thành thật với bạn, tôi chưa bao giờ có một người bạn trai thực sự cả, và những cái tí trên trang bìa không phải là lý do để tôi mua tạp chí.

Nếu bạn cần phải biết, thì tôi mua những cuốn tạp chí đó, mua hết, chỉ để xem ảnh mà thôi. Tôi ngồi ngắm nghía từng bức ảnh bóng bẩy hàng phút liền, mê mải với đôi chân dài mềm mại, vòng eo nhỏ xíu và làn da rám nắng rạng rỡ của các người mẫu. Tôi có thói quen thế này: tôi sẽ ngắm khuôn mặt trước, ngắm từng bên xương gò má như được đẽo tạc, khuôn cằm hình tim, rồi thật chậm rãi, tôi chuyển xuống chiêm ngưỡng thân hình họ, cẩn thận không bỏ qua một múi cơ nào.

Tôi có một vài người mẫu yêu thích. Trong ngăn kéo tủ trên cùng trong phòng ngủ ở nhà tôi có một chồng những bức ảnh siêu mẫu tôi hâm mộ nhất được cắt ra từ tạp chí trong những tư thế mà tôi ưa thích hơn cả. Laetitia có mặt trong bộ sưu tập này vì sự khêu gợi của cô ấy, với Christy là đôi môi và chiếc mũi, còn với Cindy là thân hình nóng bỏng.

Và trước khi bạn nghĩ rằng tôi là một loại đồng tính kín nào đó, thì tôi vừa nói cho bạn biết điều tôi mơ ước nếu tôi cọ vào một cây đèn và một vị thần ngục trần đẹp để bất ngờ hiện ra rồi đấy. Nếu có một điều ước trên đời, tôi sẽ không ước được trúng xổ số. Tôi cũng chẳng mơ tìm được một tình yêu thực sự. Không, nếu có một điều ước, tôi sẽ ước có thân hình của một người mẫu, có thể là Cindy Crawford chẳng hạn, và tôi sẽ nói rộng điều ước đó thành *có và giữ được thân hình ấy, cho dù tôi có ăn gì đi chăng nữa*.

Bởi vì, mặc dù thật khó mà thừa nhận điều này với một người hoàn toàn xa lạ, tôi vẫn phải thú thật rằng tôi, Jemima, tôi ăn rất nhiều. Tôi bắt gặp những cái liếc mắt, những ánh nhìn trừng trừng chê bai khi đi ăn nơi hàng quán đông người, và cố hết sức để phớt lờ chúng. Nếu một ai đó, một “người bạn” nào đó cố tỏ ra quan tâm chia sẻ, hỏi han tôi một cách nhẹ nhàng, thì tôi sẽ bảo họ tôi có vấn đề về tuyến giáp, hoặc vấn đề nội tiết, và thỉnh thoảng tôi lại thêm rằng quá trình trao đổi chất trong cơ thể tôi còn cực chậm nữa. Chỉ để họ không nghi ngờ, chỉ để họ không nghĩ rằng lý do duy nhất khiến thân hình tôi thế này là bởi tôi ăn quá nhiều.

Nhưng bạn đâu có khờ, tôi biết, và dựa vào thực tế là khoảng một nửa phụ nữ trên đất nước này mặc đồ cỡ 14, tôi muốn bạn hãy cố mà hiểu những trận ăn uống lén lút vô độ cũng như những cơn thèm ăn liên tục của tôi để thấy đó không chỉ là vấn đề thức ăn.

Bạn không cần biết nhiều về hoàn cảnh của tôi, chỉ cần nói rằng tôi có một tuổi thơ không hạnh phúc, rằng tôi chưa bao giờ cảm thấy được yêu thương, rằng tôi chưa bao giờ vượt qua được cuộc hôn nhân tan vỡ của cha mẹ lúc còn nhỏ, và rằng bây giờ, khi đã trưởng thành, tôi chỉ cảm thấy thực sự thoải mái khi tìm kiếm sự an ủi trong thức ăn.

Và tôi hiện tại là đây, một phụ nữ hai mươi bảy tuổi, thông minh, hài hước, ấm áp, biết quan tâm và tốt bụng. Nhưng tất nhiên mọi người không nhận ra điều đó khi nhìn Jemima Jones. Họ chỉ nhìn thấy mỡ mà thôi.

Thật không may là người ta không nhìn thấy những gì mà tôi thấy khi soi gương. Hình dung có chọn lọc, có lẽ tôi sẽ gọi nó như vậy. Họ không trông thấy mái tóc nâu sáng bóng mượt. Họ không trông thấy cặp mắt xanh lục, họ không trông thấy đôi môi đầy đặn. Chẳng phải đó là những đặc điểm nổi bật gì, nhưng tôi yêu chúng, tôi muốn nói rằng đó là những nét đẹp nhất của tôi.

Người ta cũng không chú ý đến những bộ quần áo tôi mặc, vì cho dù bị thừa quá, quá nhiều cân, tôi vẫn không bỏ bê việc chăm sóc bản thân mình, tôi luôn cố gắng. Ý tôi là, hãy nhìn tôi lúc này mà xem. Nếu tôi thon thả, bạn sẽ nói rằng trông tôi thật tuyệt trong chiếc quần dài sọc đậm và chiếc áo dáng dài cùng tông màu cam hết sức hài hòa. Nhưng không, bởi vì cân nặng của tôi mà người ta chỉ nhìn tôi và nghĩ, “Chúa ơi, cô ta không nên mặc những gam màu sáng như vậy, đừng gây chú ý như thế chứ.”

Nhưng tại sao tôi lại không được đam mê quần áo chứ? Ít nhất tôi không tự nhủ rằng mình sẽ không mua sắm cho tới khi đạt được cỡ 10, vì đương nhiên đời tôi là một chế độ ăn kiêng liên tục.

Tất cả chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra khi bạn ăn kiêng. Ngay khi bạn kiêng ăn một món nào đó thì cơn thèm ăn sẽ kiểm soát bạn cho đến khi mắt bạn mờ đi, bạn không suy nghĩ sáng suốt được nữa và cách duy nhất để thoát khỏi cơn thèm ăn là cắn một mẩu sô cô la, rồi ngay sau đó là cả một thanh.

Vậy là việc ăn kiêng chẳng có tác dụng gì, làm sao mà có tác dụng được cơ chứ? Đó là một ngành công nghiệp bạc tỷ, và nếu có một chế độ ăn kiêng nào thực sự hiệu quả thì cả cái ngành công nghiệp đó sẽ đi tong hết.

Nếu có ai đó biết rằng việc này dễ thất bại ra sao thì đó chính là tôi. Chế độ ăn Scarsdale, High Fiber, Atkins, sáu quả trứng một ngày, Slimfast, Weight Watchers, Herbalife, thuốc viên giảm cân, đồ uống giảm cân, miếng dán giảm cân. Bạn cứ việc kể thêm ra, còn tôi là kẻ ngốc đã thử những

phương pháp đó. Mặc dù phải thừa nhận rằng vài người đúng là đã giảm cân thành công hơn những người khác.

Nhưng tôi chưa bao giờ thon thả, cho dù có viện đến tất cả các chế độ ăn kiêng ấy. Tôi thon thả hơn, nhưng không thon thả.

Tôi biết lúc này bạn đang nhìn tôi với cặp mắt thương hại khi tôi ăn xong chiếc sandwich và lén lút nhìn quanh văn phòng xem có ai trông thấy không. Tốt, không có ai hết, thế là tôi có thể mở ngăn kéo trên cùng và khẽ lấy ra một thanh sô cô la giấu tít bên trong. Tôi xé lớp vỏ kẹo màu cam tươi và giấy bạc ra rồi nhét vào thùng rác dưới bàn, vì giấu một thanh sô cô la nâu sẫm thì dễ dàng hơn nhiều so với việc giấu một cái vỏ kẹo lòe loẹt như thế.

Tôi cắn một miếng. Tôi tận hưởng vị sô cô la ngọt ngào tan ra trên lưỡi, rồi tôi lại cắn một miếng khác, lần này nhai nuốt ngấu nghiến, hầu như không thưởng thức gì nữa. Chỉ trong vài giây, thanh sô cô la đã hết veo, còn tôi ngồi đó với cảm giác mệt mỏi và tội lỗi.

Nhưng tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi vừa ăn hết thức ăn không tốt cho sức khỏe của ngày hôm nay, và điều đó nghĩa là không còn gì để ăn nữa. Có nghĩa là tối nay, khi trở về nhà ăn xa lát, món tôi định dành cho bữa tối, tôi sẽ thấy thoải mái và có thể bắt đầu ăn kiêng lại.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, thở dài. Lại một ngày nữa trong cuộc đời buồn tẻ của tôi, mà lẽ ra nó không nên như vậy. Tôi là nhà báo, lạ Chúa. Đó hẳn là một cuộc sống sôi động và hào nhoáng phải không?

Đáng tiếc là điều đó không dành cho tôi. Tôi ao ước cuộc sống của mình cũng có chút gì thú vị, và thỉnh thoảng khi liếc qua những bài chuyên đề trong các tạp chí mà tôi giở lướt, tôi nghĩ mình có thể làm tốt hơn.

Tôi có thể, ngoại trừ việc tôi chẳng có kinh nghiệm để viết về đàn ông không chung thủy, nhưng nếu có, lạ Chúa, tôi sẽ giành giải, bởi phải nói

rằng, tôi là một chuyên gia về từ ngữ.

Tôi yêu tiếng Anh, tôi thích chơi với từ ngữ và xem câu chữ ráp nối hài hòa với nhau như những mảnh ghép trong bộ xếp hình, nhưng đáng buồn là tài năng của tôi bị uống phí tại *Kilburn Herald* này.

Tôi ghét công việc này. Khi tôi gặp những người mới quen và họ hỏi tôi làm gì để kiếm sống, tôi ngẩng cao đầu mà nói tôi là nhà báo. Rồi tôi cố gắng chuyển đề tài vì câu hỏi quen thuộc tiếp theo sẽ là “Cô làm việc cho tòa soạn nào?” Tôi cúi đầu xuống, khẽ nói đó là tòa soạn *Kilburn Herald*, và nếu thực sự bị thúc ép, tôi sẽ cúi đầu thấp hơn nữa mà thú nhận rằng tôi làm ở mục Top Mẹo vặt.

Tuần nào tôi cũng ngập trong thư của những con người buồn bã cô đơn ở Kilburn, những kẻ không có việc gì tốt hơn để làm thay vì gửi đến những câu hỏi như, “Cách tốt nhất để tẩy trắng tấm lót sàn vân cẩm thạch bị ngả vàng là gì?” và “Tôi có một đôi giá nến bằng bạc do bà tôi để lại. Bạc đã xỉn mất rồi, có cách gì không?” Và tuần nào tôi cũng ngồi hàng giờ bên cái điện thoại chết tiệt, gọi cho các nhà sản xuất tấm lót sàn, các hãng chế tác bạc, xin lỗi vì đã làm lãng phí thời gian của họ rồi xin câu trả lời.

Công việc nhà báo của tôi là như vậy đấy. Đôi khi tôi cũng phải viết một bài chuyên đề, thường là một thông cáo báo chí đầy ca ngợi, một chút PR để lấp vào chỗ trống nào đó, và hỡi ôi thế nào mà tôi lại miệt mài làm cái việc có vẻ như chán ngấy này được nhỉ. Tôi xé tan bài thông cáo rồi bắt đầu lại. Nếu đồng nghiệp của tôi, những phóng viên tin tức và nhà báo chuyên đề lượn lờ xung quanh tôi ấy, để tâm đọc những gì tôi viết thì họ sẽ thấy được văn phong tuyệt vời của tôi.

Không phải là tôi không cố gắng thăng tiến trong lĩnh vực báo chí. Có những lúc, khi sự buồn chán đe dọa biến tôi thành một kẻ hoàn toàn kém cỏi, tôi lại lê thân đến phòng tổng biên tập, nhồi nhét mình vào một chiếc ghế khiến trên người xuất hiện vài thương tích, rồi hỏi xin một cơ hội.

“Jemima,” tổng biên tập lên tiếng, vừa ngả người vào ghế, gác chân lên bàn vừa phì phèo hút xì gà, “sao cô lại muốn làm phóng viên tin tức nhỉ?”

“Đâu có,” tôi nói, cố ngăn mình không đảo mắt, vì dường như mỗi lần tôi vào đây là chúng tôi lại nói cái chuyện muôn thuở ấy. “Tôi muốn viết những bài chuyên đề kia.”

“Nhưng Jemima này, cô làm rất tốt công việc của mình ở Top Mẹo vặt mà. Thành thật mà nói, tôi không biết chúng ta sẽ thế nào nếu không có cô.”

“Chỉ là, đó không hẳn là làm báo, tôi muốn viết nhiều hơn nữa.”

“Tất cả chúng ta đều phải bắt đầu từ dưới đáy,” ông ta nói, phần mở đầu của bài độc thoại quen thuộc, trong lúc tôi nghĩ, phải rồi, và giờ ông vẫn đang ở đó đấy, đây không phải là tòa soạn *Guardian*, đây là tờ *Kilburn* chết tiệt *Herald*.

“Cô có biết là tôi khởi nghiệp như thế nào không?”

Tôi khẽ lắc đầu, nhưng trong bụng thầm nghĩ, biết chứ, ông chỉ là một chân long toong chết giẫm cho tờ *Solent Advertiser*.

“Tôi chỉ là một chân long toong cho tờ *Solent Advertiser*.” Và cứ thế, cứ thế, cứ thế.

Cuộc nói chuyện lại kết thúc như mọi khi. “Có thể sắp tới các chuyên đề sẽ cần người đấy,” ông ta nói với một cái nháy mắt thông đồng. “Cứ làm việc chăm chỉ, rồi tôi sẽ xem mình có thể làm gì.”

Và thế là tôi thở dài, cảm ơn tổng biên tập vì đã dành thời gian cho tôi và thận trọng nhắc mình khỏi cái ghế chật chội. “Nhân tiện, cô có tham dự lớp học không đấy?” Ông ta hỏi ngay trước khi tôi ra tới cửa.

Tôi quay lại nhìn ông ta, bối rối. Lớp học ư? Lớp học nào? “Cô biết đấy,” ông ta nói thêm, nhận thấy tôi không biết ông ta đang nói về cái gì. “Máy

tính, Internet, mạng thông tin toàn cầu. Chúng ta sắp sửa *on the line* và tôi muốn tất cả nhân viên trong công sở này tham gia.”

On the line? Có phải ông ta muốn nói online, tôi nghĩ trong khi bước đi với nụ cười trên mặt. Tổng biên tập, người luôn khao khát phô trương đẳng cấp của mình, lại một lần nữa chứng tỏ rằng ông ta vẫn chỉ đang sống trong những năm 80 mà thôi. Đã đến lúc công sở cần nối mạng rồi.

Tôi quay trở lại bàn làm việc, đi qua nhóm phóng viên tin tức đang bận rộn với các cuộc điện thoại, mắt tôi sụp xuống khi bước ngang qua thân tượng bí mật của mình, Ben Williams, phó ban biên tập tin tức. Cao ráo, đẹp trai, anh cũng đồng thời là Lothario⁽¹⁾ của công sở. Có thể anh không có nhiều tiền để mặc đồ Armani, vì nơi đây là *Kilburn Herald*, nhưng bộ vest của anh phù hợp một cách hoàn hảo với thân hình rắn chắc và cặp đùi cơ bắp, vậy nên nó có khác gì đồ hiệu.

Ben Williams được tất cả chị em ở *Kilburn Herald* hâm mộ thầm kín, đấy là còn chưa kể đến người phụ nữ ở hàng báo anh mua mỗi sáng, lại còn cái cô ở hiệu sandwich cứ tha thiết đi theo anh những khi anh sai bước đi ăn trưa. Vâng. Đừng tưởng là tôi không để ý nhé.

Ben Williams rất hoành tráng, không phải là hiểu theo hai nghĩa đầu. Mái tóc nâu nhạt mềm mại chải chuốt hoàn hảo, rủ xuống mắt trái thật tự nhiên, cặp lông mày hình vòng cung không chệ vào đâu được và hai lúm đồng tiền ở vị trí không thể thích hợp hơn mỗi khi anh cười. Tất nhiên là anh biết rõ sức hút của mình đối với phụ nữ, nhưng đằng sau kiểu ăn nói lấy lòng ấy là một trái tim ấm áp đang đập, tuy nhiên đừng nói với anh là tôi kể với bạn nhé. Ben không muốn ai biết điều đó đâu.

Ben Williams là sự kết hợp hoàn hảo giữa một người đàn ông cao to đẹp trai và một cậu bé yếu đuối, và người phụ nữ duy nhất không quan tâm tới anh là Geraldine. Bạn biết đấy, Geraldine sinh ra để dành cho những thứ vĩ đại hơn nhiều. Geraldine cũng là người bạn duy nhất của tôi ở tòa soạn,

mặc dù cô ấy có thể không đồng ý với điều này, vì xét cho cùng tôi và Geraldine không tụ tập cùng nhau sau giờ làm việc, nhưng chúng tôi cũng tán chuyện với nhau một ít đấy chứ, ấy là khi Geraldine duyên dáng ngồi trên mép bàn làm việc của tôi trong lúc tôi thầm ước được giống như cô.

Chúng tôi cũng hay đi ăn trưa cùng nhau, thường là với cả Ben nữa, và điều này đối với tôi vừa khổ sở vừa thú vị, theo tỉ lệ ngang nhau. Thú vị bởi tôi sống chỉ để chờ những ngày có anh nhập hội, nhưng khổ sở vì cứ mỗi lần anh lại gần là tôi lại biến thành một con bé mười bốn tuổi đầy ngượng nghịu. Tôi thậm chí không thể nhìn anh, nói chi đến việc trò chuyện cùng anh, và niềm an ủi duy nhất của tôi là khi anh ngồi xuống thì cơn thèm ăn của tôi biến mất.

Tôi đoán chừng trong mắt Ben mình cũng có đôi chút dễ thương, và tôi chắc chắn Ben biết tôi đang mê mẩn anh một cách ngớ ngẩn, nhưng tôi ngờ rằng anh chẳng dành nhiều thời gian để nghĩ đến tôi, nhất là khi Geraldine lảng vảng xung quanh.

Geraldine bắt đầu làm việc ở đây khoảng chừng cùng thời điểm với tôi, và điều thực sự giết chết tôi chính là việc tôi khởi nghiệp với vai trò nhân viên thực tập, còn Geraldine là thư ký, nhưng ai là người được viết những bài chuyên đề trước đây? Chính xác là như vậy đấy!

Tôi không hẳn là kẻ hay giấu cợt đùa, nhưng với mái tóc vàng óng cắt kiểu bob sành điệu và cỡ người số 8 nhỏ xíu vừa khít với những mẫu thời trang mới nhất, Geraldine có thể không có một gam tài năng nào, nhưng đàn ông yêu mến cô ấy, còn tổng biên tập thì nghĩ rằng cô là tài sản lớn nhất của tòa soạn chỉ xếp sau, ừm, chỉ xếp sau chính ông ta.

Và cái điều gây vò tôi thêm nữa chính là việc Ben coi Geraldine là người phụ nữ đáng chú ý duy nhất ở tòa soạn này. Geraldine thì lại không để tâm lắm, đó là điều khiến tôi còn có thể chịu đựng được thực tế phũ phàng này. Chắc chắn rồi, cô ấy có thể đánh giá cao vẻ ngoài hấp dẫn của Ben, sự

quyến rũ và sức hút của anh một cách khá vô tư, nhưng làm ơn đi, anh làm việc ở *Kilburn Herald*, và chỉ với sự thật đó thôi đã là không thể chấp nhận với Geraldine rồi.

Geraldine chỉ hẹn hò với những gã đàn ông giàu có. Già hơn, giàu hơn, khôn ngoan hơn. Mỗi tình hiện tại của cô, khá ngạc nhiên, đã kéo dài được tám tháng. Đây có thể coi là một kỷ lục nho nhỏ đối với Geraldine, và xem ra cô có vẻ khá nghiêm túc, điều này khiến Ben không thể chịu nổi. Tội thì ngược lại, thích nghe những gì mà tôi gọi là “chuyện của Geraldine”, người phụ nữ tôi ước ao trở thành.

Còn bây giờ tôi ngồi xuống ghế và nhắc điện thoại gọi cho phòng khám thú y địa phương.

“Xin chào,” tôi nói qua điện thoại bằng giọng điệu vui tươi nhất. “Tôi là Jemima Jones từ *Kilburn Herald*. Xin cho tôi biết cách tẩy mùi nước tiểu mèo trên rèm cửa ạ?”

Jemima Jones kéo cửa chính ra và ngay lập tức cảm thấy thất vọng. Mỗi ngày trở về nhà trên xe buýt, nàng đều đan tay vào nhau cầu cho những người bạn cùng nhà đi chơi hết, cầu xin một chút yên bình tĩnh lặng, một cơ hội được ở một mình.

Nhưng ngay sau khi cửa mở, nàng nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ vọng ra từ phòng khách, những tiếng cười khúc khích lúc lúc lại ngắt quãng cuộc chuyện trò, và với trái tim ủ dột, nàng bước vào nhà.

“Chào,” tôi nói với hai cô gái, mỗi người nằm trên một chiếc sofa, đang buồn dừa. “Có ai muốn uống trà không?”

“Ồ có, Mimey,” cả hai đồng thanh, còn tôi thì nhăn mặt với cái tên mà họ đã thống nhất để gọi tôi. Đó là biệt danh của tôi ở trường, cái tên mà tôi cố quên đi vì cứ mỗi lần được nhắc đến, ngay cả bây giờ, nó lại khiến tôi

nhớ về một con bé béo ú trong lớp bị bạn bè bắt nạt và luôn bị gạt ra ngoài lề.

Nhưng Sophie và Lisa, với vẻ hơi kẻ cả của họ, vẫn tiếp tục gọi tôi là Mimey. Có thể họ không biết tôi lúc còn đi học, nhưng chắc chắn họ biết tôi ghét biệt danh này vì tôi đã lấy hết can đảm để kể với họ, nhưng sự thực là điều đó có vẻ chỉ làm họ buồn cười thêm thôi.

Bạn có muốn biết về Sophie và Lisa không? Sophie và Lisa sống ở căn hộ này khá lâu trước khi tôi dọn đến đây, và tôi luôn nghĩ rằng chắc họ phải hạnh phúc hơn tôi nhiều, ngoại trừ việc không có một cái máy pha trà thường xuyên vào buổi tối. Sophie là một cô ả tóc vàng sành điệu với nụ cười mời gọi và cặp mắt kiêu lên-giường-đi-anh. Lisa có mái tóc đen dài bù xù và đôi môi đầy đặn trông như đôi hờn.

Khi gặp họ lần đầu, chắc bạn sẽ nghĩ họ là những tín đồ thời trang hay một thứ hào nhoáng tương tự, vì cả hai đều có thân hình hoàn hảo, tử quần áo hàng hiệu, và nụ cười luôn nở trên môi, nhưng sự thực kém thú vị hơn nhiều, và đó là điều duy nhất khiến tôi mỉm cười.

Sophie và Lisa là nhân viên lễ tân. Họ cùng làm việc ở một hãng quảng cáo, và dành thì giờ để cạnh tranh nhau trong việc hẹn hò. Cả hai đã lần lượt thanh toán hết đàn ông ở công sở, đa phần bọn họ đều ổn, một số thì không. Còn hiện tại, hai cô ả ngồi sau quầy lễ tân bằng gỗ sồi và thép sáng bóng, chớp chớp hàng mi và hy vọng một khách hàng hấp dẫn khác bước qua cửa để thấp sáng trái tim mình.

Họ ở nhà vào giờ này chẳng phải chuyện gì bất thường, nhưng sẽ là bất thường nếu họ ở nhà cả tối. Hai cô ả về nhà vào đúng 5:30 chiều, nằm ườn ra đọc tạp chí, xem ti vi, tán gẫu, trước khi nhảy vào bồn nước nóng lúc bảy giờ, làm tóc lúc 7:45 và trang điểm lúc 8:15.

Cứ chín giờ mỗi tối, sau khi mông má ăn diện xong xuôi, họ lại bước ra khỏi cửa chính. Ngắt ngưỡng trên những đôi giày gót không thể cao hơn,

họ ngật ngưỡng đi ra, vừa cười rúc rích với nhau vừa dặn tôi, lúc đó thường đang ở trong phòng hoặc xem ti vi, ở nhà ngoan nhé. Có vẻ như tối nào họ cũng nghĩ việc này là vui lắm vậy, còn tôi thì tối nào cũng muốn đập cho họ vài phát. Không phải là tôi không ưa mấy cô ả này, họ cũng hoàn toàn tầm thường thôi, chỉ là một đôi vẹt lắm chuyện luôn làm tôi ngạc nhiên bởi sự ngốc nghếch của chính họ.

Và thế là họ rời nhà đến Mortons, Tramp, Embargo. Những địa điểm nhặt nhẻo nơi họ tình cờ gặp những người đàn ông vô danh, rồi nếu may mắn thì họ sẽ được đưa đi uống rượu, ăn tối và lòng vòng trong chiếc Ferrari trước khi biến mất vào màn đêm.

Đừng có lối bịch thế, tất nhiên tôi không đi cùng đôi vẹt ấy, nhưng cho dù coi thường lối sống của họ, thì một phần nào đó trong tôi, chỉ một phần nhỏ xíu thôi, vẫn muốn thử xem thế nào.

Nhưng điều này thậm chí chẳng đáng để nghĩ đến. Họ thon thả và xinh đẹp, còn tôi thì không. Tôi chẳng bao giờ dám đề nghị đi cùng với họ, và họ cũng chẳng bao giờ dám mời tôi đi chung. Không phải họ xấu tính, bạn biết đấy, bên dưới lớp vỏ hào nhoáng và quyến rũ, họ cũng là những con người dễ chịu, nhưng một cô gái phải giữ gìn hình ảnh của mình, và những người bạn béo ú thì không tương xứng, tôi e là như vậy.

Chế độ ăn *của họ*, nếu phải nói thế, có vẻ như chỉ gồm những chai sâm panh được kích thích bởi những viên cocain mà bọn đàn ông họ gặp đưa cho. Tủ lạnh ở nhà luôn trong tình trạng trống rỗng nếu tôi không đi mua sắm, và trong tám tháng sống ở đây, tôi chưa bao giờ thấy họ ăn một bữa cho ra hồn.

Thỉnh thoảng tôi lại thấy một trong hai cô ả thốt lên “Tớ chết đói mất!”, và thế là Sophie, hoặc Lisa, sẽ mở tủ lạnh ra rồi đi vào phòng khách, miệng chóp chép một quả cà chua hay nửa lát bánh mì phết một lớp hummus⁽²⁾ mỏng nhất mà tôi từng thấy.

Chắc hẳn bạn nghĩ rằng chúng tôi làm thành một bộ ba kỳ quặc. Có lẽ bạn đúng. Anh chàng người Ý ở cửa hàng đồ ăn sẵn cuối đường tỏ ra vô cùng sững sốt khi phát hiện ra chúng tôi sống cùng nhau. Hai người đẹp mà anh ta luôn tán tỉnh mỗi khi có cơ hội, và một cô gái thừa cân, buồn bã khiến anh ta nhớ đến bà mẹ béo ú luôn mặc đồ đen của mình.

Nhưng anh Galizzi đó lắm rồi, vì bất chấp những khiếm khuyết của mình, tôi vẫn không hề buồn chán. Đúng, tôi thường cảm thấy mình đáng thương, nhưng những ai để tâm tìm hiểu xem bên dưới lớp mỡ là gì sẽ thấy tôi không chỉ có trái tim vàng mà còn thú vị kinh khủng, miễn là khi đó tâm trạng tôi bình thường. Nhưng không ai thực sự để tâm tìm kiếm điều đó, không ai thực sự để tâm nhìn vào bên trong con người tôi, dưới vẻ bề ngoài.

Tôi đứng trong bếp, thả ba túi trà vào ba cái cốc ngoại cỡ. Tôi rót nước vào, cho sữa không béo lấy từ trong tủ lạnh, và theo thói quen xúc vào cốc của mình hai thìa đầy chất tạo ngọt. Ngoan lắm, tôi tự nhủ, may ngoan lắm vì đã không ăn đường, lộ đường đang ẩn mình trong tủ bát đĩa phía trên cái ấm, lặng lẽ nhưng đáng ngại.

Tôi mang trà vào phòng khách, Sophie và Lisa rú lên cảm ơn, nhưng hai ả lười biếng không thềm rời khỏi sofa, không cho tôi một chỗ trống nào để ngồi xuống, vì thế tôi chẳng thể làm gì khác ngoài việc đứng ở cửa ra vào, cầm chặt chiếc cốc nóng hổi trên tay và tự hỏi bao giờ mình mới được lên phòng.

“Hôm nay thế nào?” cuối cùng tôi đánh bạo hỏi, trong lúc hai cô ả đang dán mắt vào bộ phim sitcom trên ti vi với những diễn viên có vẻ đẹp hoàn hảo, hàm răng trắng hoàn hảo và thân hình cũng hoàn hảo nốt.

“Hử?” Sophie hờ hững nói, mắt vẫn không rời khỏi màn hình, ngay cả khi tôi nhấp một ngụm trà.

“Bọn tớ đang yêu,” Lisa đáp, quảng cho tôi cái nhìn đầu tiên trong buổi tối hôm nay. “Bọn tớ có một khách hàng mới tuyệt chưa từng có.”

Giờ thì Sophie có vẻ hứng thú rồi đây, thế là tôi hạ người xuống sàn, ngồi khoanh chân và lúng túng trong vai trò một bà cô đau khổ.

“Nói thật nhé Mimey, anh chàng đó đẹp trai cực. Nhưng bọn tớ không biết anh ta thích ai trong hai đứa.”

Sophie vờ liếc mắt đưa tình với Lisa lúc này đang cười ngoác miệng.

“Anh ta chắc chắn thích một trong hai cậu à?” Thật ra tôi không cần hỏi câu này vì xét cho cùng, ai lại không thích những cô nàng xinh đẹp ngay từ cái nhìn đầu tiên chứ?

“Phải,” Lisa nói. “Sau cuộc họp, anh ta đứng ở quầy lễ tân tán gẫu rõ lâu.”

“Tớ nghĩ là anh ta tán tỉnh Lisa đấy,” Sophie nói.

“Không, đừng lố bịch thế, anh ta thích cậu thì có.” Lisa nói, nhưng rõ ràng đó không phải là những gì cô ả nghĩ, vì đến tôi còn nhận thấy anh ta bị mê hoặc bởi đôi môi hồng dỗi và những lọn tóc rối bời, kiểu mới-ra-khỏi-giường của Lisa nữa là.

“Thế anh ta có mời các cậu đi chơi không?” tôi hỏi, trong một giây bỗng thoáng ước rằng sẽ có một anh chàng đẹp trai nào đó dừng lại bên bàn làm việc tán tỉnh tôi. Chỉ một lần thôi. Chỉ để xem cảm giác đó là như thế nào.

“Không,” Lisa rầu rĩ nói. “Nhưng anh ta hỏi liệu tuần tới anh ta tới họp thì bọn tớ có ở công ty không.”

“Bọn tớ đã ngồi đây tính xem sẽ mặc đồ gì từ nãy rồi.” Sophie nói rồi quay sang Lisa. “Này, bộ vest đỏ thế nào?”

“Tớ lên gác đây,” tôi thông báo, cảm thấy hoàn toàn và thực sự bị bỏ ngoài cuộc trong khi cố đứng lên rồi nhích người ra phía cửa. Họ không cần tôi nữa, màn chào hỏi xã giao đã kết thúc và tôi sẽ chẳng bao giờ được họ tham khảo ý kiến về quần áo, vì theo Sophie và Lisa thì tôi chẳng biết gì hết.

Tôi chậm chạp leo lên gác, dừng lại ở đầu cầu thang lấy hơi, bước vào phòng rồi nằm lăn ra giường, nhìn lên trần nhà cho đến khi hơi thở khoan thai và đều đặn hơn.

Tôi nằm đó, quay cuồng với những mộng tưởng rõ nét về những gì mình sẽ mặc khi thon thả. Tôi sẽ cắt kiểu tóc xù thời thượng nhất, và nếu dám, chắc tôi sẽ nhuộm vài lọn vàng ở ngay phía trước.

Tôi sẽ thường xuyên đeo kính râm. Đôi khi là một chiếc kính đổi mỗi to bản mà các minh tinh Hollywood hay đeo, nhưng phần lớn thời gian tôi sẽ đeo một cặp kính mắt tròn nhỏ, thông minh sành điệu, thể hiện sự tinh tế và quyến rũ của chủ nhân.

Tôi sẽ mặc những chiếc quần màu kem bó sát, những chiếc áo quây co dãn, và phần da thịt lộ ra sẽ thật căng và rám nắng. Tôi quyết định thậm chí trông tôi cũng sẽ rất tuyệt trong chiếc áo choàng tắm. Tôi nhìn cái áo choàng tắm màu trắng cũ kỹ, rộng thùng thình treo đằng sau cửa. Tôi thích choàng nó lên người để được an ủi, cố gắng trong vô vọng để quên đi sự thật là tôi giống một quả bóng bay có chân.

Nhưng tôi vẫn sẽ giữ chiếc áo choàng tắm đó khi tôi thon thả. Nó sẽ giống như chiếc áo của đàn ông, những nếp vải sẽ ôm lấy thân hình mới săn chắc của tôi. Tay áo sẽ rủ xuống, che khuất bàn tay tôi, và tôi sẽ trông thật mong manh, quyến rũ.

Tôi sẽ vẫn xinh đẹp ngay cả sau khi ngủ dậy. Không trang điểm và đầu tóc rối bù, tôi tưởng tượng sẽ gặp anh chàng hoàn hảo của mình và cuộn tròn trên ghế bành với cái áo choàng tắm quấn quanh người, chỉ để hở ra

đôi chân dài hấp dẫn, cặp đầu gối xương xương, và đương nhiên anh ấy sẽ yêu tôi say đắm.

Tôi nghĩ về điều đó một lát rồi nhớ ra cuốn tạp chí mới mua. Tôi lôi tạp chí trong túi ra và một lần nữa ngắm nghía những bức ảnh, rồi tôi mở ngăn kéo bên cạnh, cầm kéo lên bổ sung những người mẫu mới nhất vào bộ sưu tập của mình.

Và khi đặt lại kéo vào, tôi phát hiện ra, nằm tít sâu trong ngăn kéo, một hộp bánh quy. Chúa ơi! Tôi thực sự đã quên mất hộp bánh ấy, tôi thực sự đã quên trong nhà này có thức ăn.

Không. Tôi sẽ không ăn. Tôi đang rất ổn mà. Nhưng rồi tôi nghĩ tốt hơn là ăn hết sạch, và rồi trong nhà sẽ không còn những đồ ăn có hại nữa. Tốt hơn là ăn liền một lúc thay vì ăn từ từ trong một tuần liền. Như thế là sau đêm nay, trong nhà sẽ chẳng còn gì nữa, và tôi thực sự có thể bắt đầu chế độ ăn kiêng của mình. Nó sẽ có tác dụng. Nó sẽ biến những mộng tưởng của tôi thành hiện thực.

Phải rồi, tôi sẽ ăn ngay bây giờ và bắt đầu ăn kiêng lại vào ngày mai.

Chương 2

Có ai tắt nắng đi được không? Tôi lăn trên giường rên rỉ khi những tia nắng sớm chiếu thẳng vào mắt. Tôi chưa thể dậy được, trời ấm áp, dễ chịu làm sao, vậy nên tôi nằm thêm vài phút nữa, đợi tiếng nhạc pop lạnh lạnh phát ra từ chiếc đồng hồ báo thức radio của mình, và ước, ôi Chúa ơi tôi mới mong mọi điều đó làm sao, rằng tôi được nằm trên giường mãi mãi.

Nhìn này Jemima, nhìn xem khi mi nằm ngửa, bụng mi trông, chà, không thực sự phẳng, nhưng chắc chắn không quá dày mỡ. Nhìn xem ngực mi chảy sang hai bên như thế nào, tạo ra ảo giác đặc biệt về một vùng bằng phẳng rộng lớn ở giữa.

Jemima nằm đó xoa bụng, nửa âu yếm, nửa thấy ghê ghê, vì nàng tìm thấy niềm an ủi tự nhiên trong cơ thể hoành tráng của mình. Nhưng rồi nàng quay người sang bên, cố quên đi cái bụng đang chảy xệ xuống đệm. Nàng cuộn chặt chăn quanh mình và ước sao không bao giờ phải thức dậy.

Nhưng hôm nay là ngày nàng phải đi học. Hôm nay là ngày mà nàng, như tổng biên tập đã nói, sẽ “on the line”. Và, cho dù mong đợi lớp học này đến thế nào, nàng vẫn không thể không cảm thấy đôi chút lo lắng vì việc này sẽ phá vỡ thời gian biểu hàng ngày của nàng.

Từ thứ Hai đến thứ Sáu, thời gian biểu của Jemima như sau: dậy lúc 8:45, nằm trên giường nghe tiếng Sophie và Lisa chuẩn bị đi làm. Nghe tiếng hai cô ả sập cửa rồi khóa guốc ra đường lúc 9:00, đến lúc đó nàng mới lôi mình ra khỏi giường.

Nàng tránh không nhìn vào gương trong buồng tắm, vì đó là một chiếc gương toàn thân và nàng thực sự không muốn thấy mình trong dáng vẻ lộng lẫy đó. Nàng mở nước vào bồn và đổ ít nhất năm nắp sữa tắm bồn để giấu đi cơ thể mình dưới lớp bọt.

Khi nước đang chảy, nàng vào bếp lấy cho mình một bát ngũ cốc. Ngũ cốc lành mạnh. Ngũ cốc không béo. (Chỉ có điều mi không cần lấy nhiều như vậy Jemima ạ, bát ngũ cốc không cần phải đầy đến nổi trào cả ra ngoài).

Jemima vội vàng ăn ngũ cốc rồi trở lên gác để tắm. Rồi nàng quay về phòng ngủ mặc đồ, và chỉ lúc ấy, sau khi đã được bao bọc trong áo quần thoải mái rồi, nàng mới soi gương và khá thích những gì mình nhìn thấy. Nàng thích đôi mắt xanh lục thông minh của mình, nàng kẻ mắt và đánh một chút mascara chỉ để làm nổi bật đôi mắt ấy.

Nàng thích đôi môi đầy đặn, hồng dỗi. Nhưng nó dường như mất hút trên khuôn mặt tròn như mặt trăng của nàng, thế nên nàng tô son môi màu hồng nhạt.

Nàng thích mái tóc bóng mượt của mình, nên nàng chải mãi, chải mãi cho đến khi nó ánh lên trong gương. Nàng ngắm vuốt trước gương, bĩu môi, hóp má, đẩy cổ về phía trước đến khi nào mấy cái cằm của nàng gần như, gần như biến mất.

Mình có thể trở nên xinh đẹp, nàng tự nhủ mỗi sáng. Nếu mình giảm cân, mình sẽ là một phụ nữ đẹp. Và khi soi gương, nàng lại kiên quyết nói với mình rằng hôm nay là ngày đầu tiên trong cuộc đời còn lại của nàng. Hôm nay là ngày bắt đầu chế độ ăn kiêng mới.

Và điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đây Jemima?

Với cảm giác tự hào, lạc quan và phấn khích trước viễn cảnh cuộc sống mới, mi sẽ bước ra khỏi nhà lúc 9:25 và bắt xe buýt tới tòa soạn. Mi đứng ở bến xe buýt với những người mi gặp mỗi ngày nhưng không nói một lời nào với họ, và cả họ cũng vậy.

Mi sẽ tìm một chỗ trên xe buýt và ngồi xuống. Đùi mi lấn sang cả phần ghế bên cạnh và mi cầu nguyện để không ai ngồi cạnh, buộc mi phải nín

thở, phải cố khép đôi và nén giận trước sự cá gan của họ.

Rồi mi xuống xe ở góc đường chính *Kilburn*. Mi đi bộ một chút là tới tòa soạn và mỗi sáng trên đường, khi đi qua cửa hàng giày với những đôi giày gọi cảm ở quầy kính trưng bày, lỗ mũi mi lại phập phồng.

Không có mùi gì trên thế giới này như mùi thịt muối chiên, chắc hẳn bạn cũng nghĩ vậy. Cùng với mùi thì là, mùi hoa oải hương tươi và Chanel No.5, mùi thịt muối chiên là một trong những mùi Jemima thích nhất. Nếu chỉ đơn giản như vậy thì mọi chuyện sẽ ổn cả, nhưng khứu giác của Jemima mạnh hơn ý chí nàng.

Mi bước chậm hơn khi đến gần quán ăn, và cứ mỗi bước đi, hình ảnh bánh sandwich thịt muối với những lát thịt béo ngậy ngập mỡ, những giọt mỡ rỏ tong tong từ miếng thịt trắng dày dặn trở nên sinh động đến nỗi mi gần như có thể thưởng thức được.

Mỗi sáng mi lại đấu tranh với bản thân, Jemima ạ. Mi tự nhủ rằng hôm nay mình sẽ bắt đầu ăn kiêng, nhưng mùi thức ăn mạnh đến nỗi mi không thể chịu nổi, và sáng nào mi cũng thấy mình ở quầy hàng này, mua hai bánh sandwich thịt muối.

“Cứng à, ông ấy thấy bánh ngon chứ?” người phụ nữ đứng sau quầy hỏi, đó là Marge, một người mà Jemima quen. Ngày xưa ngày xưa, đã lâu lắm rồi, Jemima nói với Marge rằng nàng mua sandwich thịt muối cho sếp của mình.

Cô nàng tội nghiệp, Marge nghĩ, tôi biết là cô mua cho mình. Nhưng Marge là một người phụ nữ tốt bụng nên đã vờ như tin nàng.

“Chúc một ngày tốt lành,” Marge nói, đưa sandwich cho Jemima, và nàng nhét bánh vào túi, tiếp tục màn kịch trước khi lên phố. Sau vài bước thì bánh sandwich thịt muối bắt đầu cất tiếng gọi.

“Jemima,” bánh sandwich thì thắm dưới đáy túi. “Bọn ta rất ngon và béo ngậy, Jemima. Nếm đi. Thường thức đi. Ngay bây giờ.” Và rồi mi thọc tay vào túi, cơn thèm ăn đã nhanh chóng chế ngự nỗi e ngại khi ăn ngoài đường, và một, hai, ba, bốn miếng, hai chiếc bánh đã hết veo.

Rồi mi tới tòa soạn, lấy tay áo lau miệng, dừng lại ở quầy báo mua vài viên kẹo bạc hà không đường để không ai có thể nhận ra mùi thịt muối.

Công việc mỗi sáng của mi là phân loại thư và ngóng thời gian cho tới khi đồng hồ chỉ 11:30, thời điểm để dùng trà. “Tở chết đói mất,” mi nói như vậy với Alison, cô thư ký ngồi đối diện. “Tở chưa ăn sáng,” đó là lời biện bạch cho cái bánh sandwich thịt muối kẹp trứng mi mang ra từ cang tin cùng với một tách trà và ba thìa chất tạo ngọt.

Vào lúc 1:00 trưa mỗi ngày, mi lại quay trở lại cang tin ăn trưa. Xa lát là thực đơn hàng ngày, ngoại trừ việc món xa lát mi chọn ở quầy bán hàng mỡ màng như một chiếc bánh kem.

Xa lát bắp cải, cơm trộn, pasta trộn, những lát pho mát, xa lát khoai tây bơi trong nước sốt. Mi xếp đầy chúng trên đĩa và tự nhủ rằng những thức ăn này tốt cho sức khỏe. Một ổ bánh mì trắng với hai lát bơ là món tráng miệng cho bữa trưa, nhưng mi không no lắm. Mi chưa bao giờ thực sự no cả.

Buổi chiều, mi dành thời gian để viết cho mục Top Mẹo vặt trước khi lại đặt bút xuống vào giờ uống trà. Đôi khi mi ăn một cái bánh, có lúc là khoai tây chiên hoặc bánh quy và thi thoảng, cứ khoảng hai lần một tuần, mi lại ăn một cái sandwich khác.

Và cuối cùng vào lúc sáu giờ, ngày làm việc của mi kết thúc. Trong lúc đợi xe buýt, mi ghé vào một quầy báo mua hai phong sô cô la để chống đói trên đường về nhà, và rồi cảm giác sợ hãi quen thuộc vây lấy mi khi trở về ngôi nhà có hai cô bạn hoàn hảo.

Những buổi tối của mi thật đơn điệu. Mi lại một mình, cảm thấy nhẹ nhõm khi Sophie và Lisa ra ngoài tiệc tùng, và buổi tối cứ thế chìm vào lãng quên. Mi xem ti vi, gameshow, sitcom, phim tài liệu. Chỉ một số ít phù hợp với thị hiếu đa dạng của mi, Jemima à, cũng như rất ít chương trình phù hợp với kiến thức mi có.

Hoặc mi có thể đọc sách, vì mi có hàng trăm cuốn sách để làm người cơn khát kiến thức. Và mi thường nằm trên giường, mơ mộng về sự lãng mạn, cái mà mi có rất ít trải nghiệm.

Đừng có hiểu lầm ý tôi, Jemima không phải là trinh nữ, có điều sự trong trắng của nàng đã mất trong một pha phiêu lưu tình ái chớp nhoáng trong bóng tối với một anh chàng tầm thường đến nỗi chả cần phải kể tên ra đây.

Và kể từ ấy nàng bắt đầu nếm trải những cuộc tình chóng vánh, kỳ quặc với lũ đàn ông có thiên hướng thích phụ nữ to béo hơn mình. Phải cái nàng chưa bao giờ thực sự thích tình dục cả, cũng chưa bao giờ biết đến mùi khoái lạc, song điều đó không thể cấm nàng ngừng mơ mộng phải không?

Nhưng hôm nay là ngày nàng phải đến lớp học cách lướt web, nó phá vỡ lịch trình của nàng và nàng ghét điều đó. Không còn sandwich thịt muối cho Jemima sáng nay nữa vì lớp học nằm ở khu West End, rất xa quán ăn quen thuộc của nàng.

Nhưng ít ra nàng sẽ không phải đi học một mình bởi vì Geraldine, người có thân hình hoàn hảo và anh bạn trai giàu có, sẽ đến đón nàng.

“Tớ sẽ không đi cái tàu khí gió ấy đâu,” Geraldine đã nói thế vào chiều qua khi tôi hỏi cô đến lớp bằng cách nào.

“Tớ có một con xe tuyệt đẹp,” cô nói thêm, biết rõ là cả cái tòa soạn này ghen tị với chiếc BMW mới, đen bóng của cô. Chiếc xe được trả một phần bởi bạn trai và một phần bởi bố mẹ, nhưng cô không nói với ai về khoản tài

trợ của hai cụ cả. Geraldine chỉ nói với tôi vì tôi nhất quyết không bỏ qua đề tài này và cuối cùng cô đã phải thừa nhận.

“Thế còn cậu?” cô hỏi. “Sao bọn mình không đi cùng nhau nhỉ?” Tôi không thể tin nổi, đi học cùng Geraldine ư? Đến lớp với một người bạn thay vì một thân một mình. “Cậu chắc không?” tôi hỏi. “Cậu không ngại chứ?” Bởi tại sao Geraldine lại muốn làm bạn với một người như tôi nhỉ? Không phải là tôi không ưa cô ấy - xét cho cùng Geraldine là một trong thiếu số luôn đối xử với tôi như một con người - chỉ là tôi không thể không cảm thấy bị lép vế trước sự hoàn hảo của cô ấy mà thôi.

“Tất nhiên là không rồi,” Geraldine đáp. “Lớp học chết tiệt đó bắt đầu lúc 10:30, vậy mười giờ tớ sẽ qua đón cậu. Thế nào?”

Thật là tuyệt, và bây giờ tôi đang ngồi trong phòng khách, giở lướt qua một cuốn sách hướng dẫn cách trồng cây trong bồn mà không thực sự chú tâm vào ảnh ót, chỉ mong ngóng tiếng xe của Geraldine.

Nhưng chẳng có tiếng động cơ rền rĩ nào cả, chỉ có hai tiếng còi ngắn, và tôi kéo rèm cửa ra, thấy Geraldine đang đặt khuỷu tay lên khung cửa xe, gõ tay theo tiếng nhạc mà tôi nghĩ chắc hẳn cô đang nghe.

Geraldine và chiếc xe hơi hợp nhau như táo và mật ong. Cả hai đều quyến rũ, sành điệu với vẻ ngoài hào nhoáng và động cơ kêu rừ rừ như tiếng mèo con. Geraldine, như mọi khi, vô cùng chải chuốt. Cô mặc một bộ vest màu xanh hải quân tuyệt đẹp, áo vest dài chỉ vừa chạm đến đùi, ve áo khoe ra chiếc áo lụa trắng bên trong. Cặp kính đen to bản trên đầu cô giữ cho những lọn tóc highlight khỏi rơi xuống mặt, và bàn tay cầm điều khiển của cô buông bên ngoài cửa xe một cách trễ nải và gợi cảm.

Tôi thấy mình như một kẻ ngớ ngẩn, vụng về bên cạnh Geraldine, vậy nên tôi ịch leo lên xe, và ngay khi tôi vừa thắt dây an toàn - Geraldine, nhân tiện nói luôn, không hề thắt cái dây đó - cô ấy mời tôi một điều thuốc, thế là tôi nhận lấy. Bạn không biết là tôi hút thuốc à? Tất nhiên là tôi có hút

vì lâu lắm rồi, vào cái thời niên thiếu u ám của tôi, tất cả những người sành điệu đều hút thuốc, còn tôi lúc ấy muốn được sành điệu đến phát cuồng.

Còn bây giờ, phải thừa nhận rằng việc hút thuốc như là một cái nhọt ở mông, vì mọi nơi tôi đến, tôi đều bị vây quanh bởi những người ghét thuốc lá, nhưng nó vẫn làm tôi cảm thấy, ờ thì, không hẳn là sành điệu, nhưng chắc chắn bớt lúng túng hơn.

Ngồi trong xe của Geraldine, tôi so sánh cách rít thuốc dài đầy quyến rũ của cô với những hơi thuốc ngắn của tôi và cảm thấy mình hoàn toàn sai lầm khi hút thuốc. Tôi trông thật ngượng nghịu, những ngón tay vụng về nắm chặt điếu thuốc và nhả khói vội vàng. Thật không may, trông tôi vẫn như một con bé mười bốn tuổi hút thử điếu thuốc đầu tiên.

“Chuyện ở tòa soạn thế nào?” Geraldine hỏi, ném mẩu thuốc lá thừa ra ngoài cửa sổ xe và nhìn vào gương chiếu hậu kiểm tra để chắc chắn lớp son môi của mình vẫn hoàn hảo.

“Vẫn thế thôi,” tôi nhún vai nói. “Tớ lại đến gặp tổng biên tập và ngạc nhiên chưa, hiện tại chẳng có chân nào cho tớ cả.”

“Khổ thân cậu,” Geraldine nói, nhưng tôi nghĩ chắc hẳn cô đang thờ phào. Geraldine biết tôi có thể viết lách, cô sẽ chẳng thể nào xoay xở được nếu không có tôi vì cứ khi nào đến hạn nộp bài là cô lại chạy đến nhờ tôi giúp. Ít nhất một lần trong tuần, tôi lại ngồi trước máy vi tính đọc tập bản thảo lúng cụng của Geraldine trước khi xé nhỏ nó ra và ghép lại lần nữa để nó thành một bản thảo có nghĩa. Nếu tôi được thăng chức thì ai sẽ giúp Geraldine đây?

Nhưng tôi không để tâm, thật vậy, không hề, và có lẽ theo một cách kỳ lạ nào đó thì đấy chính là lý do tôi cảm thấy bớt lếp vế hơn khi ngồi trong xe Geraldine và bắt đầu thực sự quý mến cô. Cũng có lẽ bởi tôi biết rõ mình tài năng hơn Geraldine gấp nhiều lần trong việc viết lách, cho dù cô thật mảnh mai và xinh đẹp.

“Ồ,” cô nói tiếp, “đừng bận lòng, rồi thời của cậu cũng sẽ đến thôi.” Cô đưa tay lên đeo kính, rên rỉ. “Chúa ơi, đầu tớ vầng vất quá đi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô, vì rõ ràng Geraldine không biết nghĩa của từ này. Tình trạng vầng vất xảy ra sau khi say bí tử, khi ấy mắt sẽ thâm quầng, đỏ ngầu, da nhợt nhạt có dấu hiệu chuyển sang màu xám xịt, còn tóc tai thì rũ rượi. Geraldine, như mọi khi, trông vẫn tuyệt vời.

Một tiếng cười khe khẽ bật ra từ miệng tôi. “Cậu đã bao giờ trông kém hoàn hảo chưa, Geraldine?”

Cô nàng hất tóc ra sau nói, “Tin tớ đi, trông tớ thật tệ,” nhưng trong lòng cô cảm thấy rất vui, vì như mọi cô gái ăn mặc chải chuốt khác, bên dưới lớp vỏ hoàn hảo là cảm giác vô cùng bất an, và cô ấy thích được nghe người khác khen mình xinh đẹp. Lời khen ấy giúp cô thêm tin tưởng vào điều đó.

“Kể tớ nghe chuyện tối qua đi?”

“Ồi Chúa ơi,” Geraldine rên, “Dimitri đưa tớ đi ăn tối và tớ nốc nhiều sâm panh đến mức rệu rã cả người.”

“Hai người đã đi đâu?”

“Nhà hàng Collection.”

“Tớ chưa từng đến đó,” tôi nói, biết rõ là mình sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới một nơi như vậy vì đó là nhà hàng dành cho những người giàu có và xinh đẹp, thế nhưng tôi lại biết hết về nó. Tôi biết về những con người hào nhoáng ấy qua tạp chí, cũng như từ Sophie và Lisa, những người đương nhiên đã được đãi rượu, được mời ăn tối, được đàn ông ve vãn ở cả quán bar tầng dưới lẫn nhà hàng tầng trên.

“Chắc nơi đó toàn những người nổi tiếng và xinh đẹp.”

“Thật ra,” Geraldine nói, “thật ra, nơi đó có rất nhiều người trông như thể rất nổi tiếng vậy, chỉ có điều không ai trong chúng ta biết họ là ai cả.”

“Những kẻ học đòi chết tiệt,” tôi thở dài nói. “Bây giờ đâu đâu cũng thấy những người như thế,” và cả hai chúng tôi cùng cười.

Geraldine đột nhiên rẽ phải và đỗ bên ngoài một khu chung cư lớn. “Xin lỗi,” cô quay sang tôi nói. “Ben Williams quấy quả tớ cho đi nhờ xe, thế nên tớ nói sẽ đến đón anh ta. Cậu không ngại chứ?”

“Không,” tôi nói, tim bỗng đập thành thịch. “Tớ không biết là anh ấy sống ở đây.”

“Hôm qua anh ta đưa địa chỉ thì tớ mới biết, nhưng ngay cả chuột cống cũng có ổ kia mà.”

“Anh ấy sống cùng ai vậy?”

“Hai gã nữa, hình như thế. Chúa ơi, cậu có tưởng tượng được căn hộ của họ trông như thế nào không?”

“Ờ,” tôi nói, dù trong đầu chẳng có ý niệm nào hết. Tôi ư? Làm thế quái nào mà tôi biết nơi ở của một gã độc thân trông như thế nào, nhưng tôi đã xem phim *Đàn ông cư xử thật tệ* nên có thể phịa ra được. “Tất bốc mùi vất đầy trên lò sưởi.”

“Tạp chí khiêu dâm chất đầy hành lang,” Geraldine nhả mặt nói.

“Khăn trải giường sáu tháng không giặt.”

“Những chồng bát đĩa bắn tràn cả ra ngoài bồn rửa.” Cả hai chúng tôi cùng ôm bụng cười, Geraldine còn vờ nôn ọe, nhưng tiếng cười của tôi vụt tắt ngấm khi thấy Ben chạy ra khỏi cửa chính. Như thường lệ, bụng tôi lại quặn lên trước sự xuất hiện của anh chàng điển trai này.

“Để anh ta ngồi ghế sau ấy,” Geraldine thì thầm. “Tớ không thích ngồi cạnh anh ta.”

Ben đi về phía chiếc xe, thế là tôi bước ra ngoài, cố tỏ ra dễ thương, nhã nhặn, và nữ tính. “Chào các em, hôm nay trông cả hai xinh quá.” Anh ấy không định khen mình, chỉ là lịch sự thôi, nhưng tôi vẫn lúng túng đứng trên vỉa hè và Ben kiên nhẫn nhìn tôi, có ý đợi tôi trèo lên ghế sau.

“Ben,” Geraldine gọi từ ghế lái. “Anh không ngại ngồi ghế sau chứ?”

“Ồ,” Ben thốt lên. Sau vài giây ngập ngừng, lúc ấy tôi chỉ muốn mặt đất nứt ra và nuốt chửng mình thôi, anh nói, “Được.” Rồi với một động tác nhanh nhẹn và phong nhã, anh bước vào trong xe.

Khi tôi thắt dây an toàn, Ben ngả người về phía trước, đặt tay lên ghế trên. “Thế nào hai cô nàng,” anh hỏi, vừa lúc Geraldine cho xe chuyển bánh. “Tối qua vui vẻ chứ?”

“Vui vẻ, cảm ơn,” Geraldine đáp, còn tôi vẫn im lặng.

“Thế em đã làm gì?”

Trong lúc Geraldine trả lời Ben, tôi bắt đầu một trò chơi nhỏ mà tôi thường xuyên chơi. Tôi làm trò đó khi ngồi trong xe và xe sắp đi qua một cột đèn giao thông. Nếu chúng tôi lái xe qua mà đèn vẫn xanh thì tôi sẽ tìm thấy tình yêu đích thực của mình. Đôi khi tôi thêm vào là sẽ tìm được tình yêu đích thực trong vòng sáu tháng tới. Tôi không biết tại sao mình cứ chơi trò này, vì nó chẳng bao giờ thành hiện thực, nhưng giờ tôi lại làm việc đó. Tôi nghĩ nếu có ai hỏi tôi làm gì tối qua, thì nghĩa là người ấy và tôi rất cuộc sẽ đến được với nhau. Hãy hỏi em đi Ben. Hỏi đi. Nhưng mà nhớ anh hỏi thật thì tôi sẽ nói gì đây. Rằng tôi ở nhà và ăn bánh quy sô cô la à? Chúa ơi, con phải làm sao để tỏ ra mình là một người thú vị bây giờ.

“Thế còn em, Jemima?” Ôi Chúa ơi. Câu hỏi đã được xướng lên trước khi tôi kịp nặn ra một câu trả lời.

“Ồ, em đi dự tiệc.”

“Thật à?” Ben và Geraldine lên tiếng cùng một lúc.

“Cậu chưa kể với tớ,” Geraldine nói. “Tiệc của ai vậy?”

Nhanh, nhanh. Nghĩ đi, Jemima.

“Của một người bạn cũ thôi mà.”

“Một đêm tung bùng hả Jemima?” Ben nháy mắt hỏi.

“Vâng,” cuối cùng tôi quyết định liều một phen. “Lúc đó em khá say, hơi phê phê, kết cuộc là đã vui vẻ với một anh chàng trong toilet.”

Im lặng bao trùm trong xe, cả Ben và Geraldine đều không biết phải nói gì, còn tôi cảm thấy phát ốm lên được. Tôi biết mình đã nói sai. Đó không phải là một câu chuyện hài hước như tôi mong đợi, mà đã trở nên kỳ cục, thế nên tôi thở sâu và cho họ biết sự thật. Ừm. Phần nào. “Thật ra, em nói dối đấy. Em ở nhà và xem chương trình *60 Minutes*⁽¹⁾.”

Ben và Geraldine túm ngay lấy chuyện hài này và phá lên cười. Nhưng thật xui xẻo, ít nhất nếu bạn ngồi ở nơi mà Jemima Jones đang ngồi, bạn sẽ thấy chuyện này chẳng vui vẻ chút nào. Thậm chí còn hơi buồn nữa kia.

Chương 3

Tôi đã nghe về Internet, đọc về Internet, nói về Internet, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự hiểu về nó. Vâng, dĩ nhiên là cái tòa soạn *Kilburn* chết tiệt *Herald* của chúng tôi đi sau thời đại công nghệ chừng bốn năm liền và đây là lần đầu tiên chúng tôi chuẩn bị nối mạng, vì thế sự hiện diện của Ben cũng chẳng thể kéo tôi ra khỏi màn hình máy tính nơi chúng tôi đang được hướng dẫn sử dụng mạng toàn cầu.

Internet quả thực rất lôi cuốn. Rob, người đang hướng dẫn chúng tôi, giải thích hết sức ngắn gọn và rõ ràng, nên tôi bắt đầu hiểu chính xác cái trò thú vị này và ước giá như trước kia mình có tiền mua máy vi tính thì lẽ ra đã có thể tìm hiểu nó sớm hơn.

Tôi nhận thấy Geraldine chán ngấy buổi học này, và để giải khuây, cô nàng quay sang tán tỉnh Rob, người có vẻ như rất vui khi một người như Geraldine để mắt đến anh ta, nhưng Ben lại là đồng minh của tôi trong vụ này, anh cũng bị mê hoặc bởi Internet như tôi và cùng tôi vào xem các nhóm tin, website, diễn đàn.

Rob hướng dẫn chúng tôi cách tạo một trang, và giải thích rằng đây chính là Web - mạng lưới: mọi người trên khắp thế giới thiết kế những trang với mọi thông tin, hình ảnh họ lựa chọn, và từ những trang đó, có đường liên kết đến hàng trăm, thường là hàng nghìn, trang khác.

Anh ta cũng dạy chúng tôi cách tìm thông tin, cách theo những đường liên kết cho tới khi tìm được những gì mình muốn, chuyện này giống như một thế giới hoàn toàn mới mở ra trước mắt tôi vậy.

Buổi học cứ thế trôi đi, chúng tôi học được nhiều hơn, tôi cũng bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn khi ở bên Ben, và dường như anh cũng không làm

tôi mất tự tin nữa, có lẽ bởi bây giờ tôi và anh đã tìm thấy điểm chung nên tôi không còn phải vật vã nặn ra câu chữ để nói chuyện như trước kia.

Năm giờ chiều, Rob cho lớp nghỉ, và tôi chạm mắt Geraldine khi cô nàng đảo mắt lên trần nhà. Ba người chúng tôi cùng đi ra ngoài, và ngay khi bước ra khỏi cửa, Geraldine liền thọc tay vào chiếc túi Prada, lấy ra mấy điều thuốc lá.

“Chúa ơi, con cần thuốc lá,” cô nói và hít một hơi thật sâu khi chúng tôi đứng ở góc đường. “Đúng là cái trò buồn tẻ nhất thế giới. Ờn Chúa, tớ biết gần hết rồi. Đi mà nói về Internet với những kẻ đàn ấy.”

“Anh thấy nó rất thú vị đấy chứ,” Ben nói. “Em nghĩ sao?” Anh quay sang tôi, thế là tôi gật đầu nhiệt tình, bởi tôi cũng sẽ đồng ý với anh cho dù có nghĩ gì chẳng nữa, và chuyện tôi tình cờ chia sẻ cảm giác với anh thế này chỉ là một sự trùng hợp tuyệt vời.

“Em rất thích,” tôi đáp.

“Anh biết mà,” Ben hưởng ứng, “Internet phong phú đến độ hầu như không thể nắm bắt hết được.”

“Cả hai thôi đi,” Geraldine nói, và những tia sáng ấm áp lóe lên trong tôi vì, dù có lẽ tôi thật ngốc khi nghĩ vậy, cô đã gộp tôi với Ben làm một. “Này,” cô nói, chỉ tay lên phía đầu đường. “Đằng kia có một quán bar rất hay đấy. Đi uống nhé, nhưng phải hứa là đừng dành cả tối buôn chuyện máy tính đấy.”

Ai cơ? Ben? Tôi? Hay là cả hai? Geraldine đang nhìn xuôi xuống con đường khi nói câu ấy, và tôi chỉ còn biết đứng đó trong yên lặng vì cô ấy không thể mời tôi được, cô ấy không muốn đi uống nước và tụ tập *sau giờ* làm với tôi. Đương nhiên rồi phải không?

“Được đấy,” Ben nói, và họ bắt đầu bước đi trong khi tôi vẫn đứng chôn chân tại chỗ, cảm thấy mình như một ả ngốc và không chắc phải làm gì nữa.

“Jemima?” Geraldine quay lại gọi. “Đi thôi,” và tôi suýt nữa muốn thơm cô ấy khi chạy theo để bắt kịp họ.

Chương 4

Nghiện ma túy; nghiện thức ăn; nghiện rượu; nghiện thuốc lá. Thật buồn cười là chưa ai nói về chứng nghiện Internet cả.

Nghiện Internet là thảm họa của thiên niên kỷ mới. Đàn ông đàn bà trên khắp thế giới đang phải lên giường một mình, cuộn tròn người lại trong đau khổ trong khi nửa kia của họ cúi đầu vào máy tính, gõ, gõ, và gõ cho đến tận sáng.

Internet là một thế giới khác, nơi người ta có thể là bất kỳ ai mình muốn, và thậm chí khi bạn đọc những dòng này thì các cuộc hôn nhân vẫn đang tan vỡ vì vợ chồng ít giao tiếp với nhau, mà thủ phạm là cái màn hình nhỏ xíu màu mè giấu ở góc nhà.

Nhưng tất nhiên Jemima không biết điều đó. Jemima Jones không phải lo lắng về việc làm phiền nửa kia hay về một cuộc hôn nhân bất hạnh, hay thậm chí cũng chưa cần bận tâm đến việc nàng vừa thêm một chứng nghiện khác vào danh sách của mình.

Tất cả những gì Jemima biết, lúc này nàng đang từ tòa soạn về nhà, là Internet có vẻ rất thú vị, và nàng có thể khám phá mọi điều muốn biết về cách làm sạch đồ bạc, rèm cửa, cách tẩy mùi nước tiểu mèo, chỉ bằng cách gõ phím.

Và điều tuyệt vời hơn nữa là những thông tin mà nàng nhận được đến từ khắp nơi trên thế giới. Nàng đi dọc theo vỉa hè, miên man suy nghĩ về Internet đến nỗi trước khi kịp nhận ra thì nàng đã đứng trước cửa nhà, và đoán xem chuyện gì đã xảy ra nào? Nàng đã quên bém việc mua vài thanh sô cô la trên đường về.

Ngoan lắm, Jemima. Tuyệt. Hôm nay là ngày tôi thực hiện chế độ ăn kiêng hiệu quả lần đầu tiên. Lần này tôi sẽ thực sự cố gắng. Không sô cô la!

Tôi bước lên cầu thang và nghe thấy tiếng cười rúc rích của hai cô bạn cùng nhà vọng ra từ phòng ngủ của Sophie khi tôi ngập ngừng đẩy cửa.

Lisa đang nằm ôm gối trên giường. “Tớ đang yêu,” cô ả thở dài khi tôi bước vào. Ôi, thôi đi, tôi nghĩ bụng nhưng không nói ra. Thay vào đó, “Để tớ đoán xem. Có một anh chàng mới đến làm ở chỗ các cậu, đẹp trai đã man và muốn cưới cậu chẳng?”

“Không, đừng ngớ ngẩn thế. Đây là người bạn tớ gặp tuần trước, khách hàng mới ấy. Anh ta mời Lisa đi chơi.” Sophie cố tỏ ra vui vẻ nhưng mặt cô ả đang hiện lên hai chữ ghen tị. Tôi không tin chuyện về những cô gái tóc vàng hoe gốc ngoặc, ít nhất là trước khi gặp Sophie, nhưng tôi biết rằng cô ả nghĩ con gái tóc vàng hẳn phải hay ho hơn, và không thể tin nổi anh chàng đó lại chọn Lisa.

“Tên anh ấy là Nick Hanson, ba mươi ba tuổi, độc thân, và tớ yêu anh ấy,” Lisa mơ màng thở dài. “Lisa Hanson. Các cậu thấy sao? Bà Nick Hanson, bà Lisa Hanson.”

“Tớ nghĩ cậu hơi vội vàng đấy.” Tôi không có ý gì chua cay đâu, cam đoan với bạn đấy, chỉ là tôi đã chứng kiến cảnh này nhiều lần trước đó và biết đích xác những gì sẽ xảy ra. Vào cuối buổi hẹn đầu tiên, Lisa sẽ trở về nhà và dành cả buổi tối phác họa bộ váy cưới cũng như lên danh sách khách mời.

“Thế bao giờ hai người đi chơi?”

“Tối mai. Chúa ơi, tớ yêu anh ấy, người đàn ông tuyệt nhất mà tớ từng gặp.”

Tôi ngồi xuống giường, một việc mà bình thường tôi chẳng bao giờ làm, nhưng tối qua tôi không gặp Sophie và Lisa, mà hôm qua thực sự đã có chuyện. Tôi muốn nói về chuyện ấy. Hay đúng hơn là *người ấy*.

“Hôm qua tớ đi học đấy. Về Internet.”

“Tuyệt,” Lisa nói.

“Thật á?” Sophie hỏi. “Cái đó hay đấy, tớ vừa đọc một bài trong tạp chí nói về việc hàng đồng người đang hẹn hò trên Internet.”

“Bài báo nói gì?” tôi hỏi.

“Nói thật nhé, chuyện này nghe có vẻ thú cực. Cậu vào những trang web hẹn hò, ở đó có ảnh của những người độc thân, và các cậu có thể viết cho nhau bằng cách gửi email qua máy tính. Mọi người trên khắp thế giới đang gặp gỡ nhau. Thậm chí người ta còn có thể lấy nhau nhờ việc này nữa kia.”

Lisa ngồi dậy nhìn Sophie. “Đúng, nhưng cậu không nghĩ là sẽ làm thế đấy chứ?”

“Thực sự tớ không biết,” Sophie đáp. “Ý tớ là, tớ không cho rằng mình có lúc học nổi cách sử dụng máy tính, nhưng việc đó cũng khá hấp dẫn đấy. Cậu có thể vớ được một anh chàng Mỹ cao to đẹp trai và sống hạnh phúc trọn đời trong ngôi biệt thự của anh ta ở Dallas.”

“Tớ thấy có vẻ hơi nhạt nhẽo.”

“Ồ,” Sophie quay sang tôi. “Thế cậu đã học cách gặp gỡ mọi người trên Internet chưa?”

“Chưa hẳn, lớp học không dạy cái đó, nhưng Internet quả thực rất cuốn hút, cậu có thể tìm thấy hầu hết mọi thứ trên mạng. Học xong thì tớ đi uống, thế nên tối qua tớ không ở nhà.”

Tôi muốn kể với ai đó kinh khủng, ai cũng được, về Ben Williams, tôi sắp nổ tung rồi.

Mi có chắc là mình không thể giữ kín chuyện này được nữa không, Jemima. Thế thì tiếp tục đi, kể hết cho họ đi.

“Với ai?”

Tôi có thể thấy là mình đã làm họ chú ý, hai cô ả tò mò muốn biết, cũng chẳng trách được. Ý tôi là, tôi không hay nói về chuyện giao du của mình, có lẽ bởi cái gọi là giao du ấy không thực sự tồn tại trong cuộc sống của tôi, và họ nhận ra rằng đã có chuyện gì đó.

“Với Geraldine,” tôi ngừng lại. “Và Ben.”

“Ben là ai?” Đương nhiên họ không biết, vì cơn say nắng ấy đến giờ vẫn là bí mật của riêng tôi, nhưng tôi phải kể với ai đó, mà thà kể với Sophie và Lisa, những người không bao giờ gặp anh, còn hơn là tâm sự với... Geraldine chẳng hạn.

“Phó ban biên tập tin tức ở tòa soạn.”

“Và???”

“Và...” Tôi có nên kể cho họ không? Hay là tôi nên giữ bí mật? Ôi, chết tiệt. “Và tớ thấy anh ấy vô cùng tuyệt vời.” Xong. Thở sâu. Lộ rồi. Không còn đường lùi nữa.

Sophie và Lisa ngồi đó, lặng im vì choáng váng. Trước đây tôi chưa từng nói chuyện về đàn ông, và khi nhìn họ, tôi có thể thấy cặp mắt của hai cô ả đờ đẫn khi tưởng tượng ra Ben, và tôi biết là họ đã nhầm hoàn toàn.

Jemima Jones hoàn toàn đúng, hai cô ả ấy tưởng tượng sai bét.

Lisa nghĩ Ben cao khoảng 1,73 mét, tóc nâu rối bù, kính dày cộp, và mặc một bộ vest nâu kịch cỡm. Ả cho rằng anh là kiểu người ru rú ở nhà, và ý tưởng của anh về một buổi tối đi chơi vui vẻ là đến rạp xem phim phụ đề.

Sophie nghĩ Ben cao khoảng 1,73 mét, chiều ngang tầm 1,4 mét. Đó là một gã béo phì, tẻ nhạt kinh khủng, và đích thị là một con mọt máy tính. Ả cho rằng ý tưởng về một buổi tối vui vẻ của anh là ở quán rượu, uống hàng lít bia nhẹ với những người bạn cũng là mọt máy tính nốt.

Giá như họ biết.

Vì Ben Williams là mẫu đàn ông mà cả Sophie và Lisa đều chết mê chết mệt.

“Tiếp đi, anh ta thế nào?”

Giờ đến lượt tôi thở dài. “Một người hài hước, anh ấy khiến tớ cười. Anh ấy còn thông minh, quyến rũ và biết cách cư xử với phụ nữ nữa.”

“Nhưng trông anh ta thế nào?”

“Tớ không biết tả ra sao, thật đấy. Anh ấy cao khoảng 1,88 mét.” Sophie và Lisa đưa mắt nhìn nhau, cố nín cười, tôi biết họ nghĩ tôi đang nói dối. Thế thì sao nào? Tôi tiếp tục. “Anh ấy có mái tóc nâu, và cặp mắt tuyệt đẹp, nhưng tớ không chắc cặp mắt đó màu gì. Xanh lục chẳng?” Trúng phóc, Lisa vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn Sophie lần nữa, cậu ta đang tả một người mẫu nào đó mà cậu ta thấy trong tạp chí.

“Và khi cười, anh ấy có hai lúm đồng tiền thật dễ thương,” tôi kết luận, mỉm cười hạnh phúc khi tưởng tượng ra hình ảnh ấy.

“Thế anh ấy có thích cậu không?” Sophie hỏi, nhẹ nhàng, kẻ cả, bởi cô ả không muốn làm tổn thương tôi bằng cách nói rằng ả biết tôi đang nói dối.

“Không,” tôi chán nản nói. “Ý tớ là anh ấy quý tớ, song không *thích* tớ. Anh ấy thích Geraldine kia, nhưng cô ấy thì ngược lại.”

“Tình hình này có thể cải thiện được mà, anh ta sẽ thích cậu,” Sophie nói. “Khi biết cậu rõ hơn, anh ta sẽ nhận ra cậu là người đáng yêu như thế nào.” Cô ả bỗng ngừng lại, ý thức được những gì mình vừa nói. “Nói thế không có nghĩa là anh ta không bị cậu thu hút ở những điểm khác nữa,” cô ả lắp bắp. “Cậu có một khuôn mặt thật xinh đẹp.”

Tôi không thể tin nổi là Sophie không nhận ra mình thật thà đến thế nào. Tôi biết rõ ả nghĩ gì về tôi. Rằng tôi to lớn đồ sộ, người phụ nữ béo nhất mà ả từng gặp, nhưng tôi không trách ả. Khi soi gương, nếu nhìn từ khuôn mặt trở xuống, tôi cũng thấy y như vậy.

“Đâu có,” tôi còn biết nói gì khác nữa đây? “Anh ấy sẽ *chẳng bao giờ thích* tớ, nhưng tớ có quyền mơ mộng mà.”

“Thế còn Geraldine?” Lisa thắc mắc. “Nếu Ben ngon đến vậy, tại sao cô ta lại không thích chứ?”

“Có thể Ben không đến mức giàu như cô ta muốn,” Sophie buột miệng, một câu bình luận ác ý không giống với tính cách ả vì lòng ghen tị với Geraldine. Cô ả chưa thực sự gặp Geraldine, nhưng đã thấy Geraldine vào những dịp hiếm hoi cô ấy đến đưa đón tôi đi về. Sophie chưa bao giờ nói thẳng với tôi nhưng tôi biết cô ả đã nhìn thấy vẻ tự tin của Geraldine, chiếc BMW, và ghen tị phát điên.

“Không hẳn vậy,” tôi nói, mặc dù đó đúng là sự thật, nhưng tôi cảm thấy có lỗi khi nói về Geraldine như vậy, một người tôi có thể coi là bạn, vì thế tôi thêm vào, “Nếu biết Geraldine rõ hơn, cậu sẽ thấy cô ấy rất đáng mến.”

“Hừm,” Sophie nói. “Biết đâu được. Có khi bây giờ Ben đang ngồi trong phòng ngủ của mấy gã bạn cùng nhà và kể cho bọn họ nghe tất cả về cậu cũng nên.”

Hóa ra là vào thời điểm đó, Ben Williams đang xem chương trình tin tức. Anh ngồi trên một chiếc sofa bọc da đen mạ crôm, chân gác lên cái bàn cà phê bằng kính phủ đầy báo, tạp chí, cùng một chiếc gạt tàn tràn cả tàn thuốc ra ngoài, vài lon Heineken rỗng và mấy gói giấy cuộn thuốc lá bị xé rách. Anh đang uống bia, nhưng không phải Heineken, món đó là của mấy tay bạn cùng nhà. Anh uống bia Beck's, và chăm chú theo dõi bản tin.

Khi bản tin bắt đầu, anh bỏ chân khỏi bàn cà phê và ngả về phía trước, khuỷu tay chống lên đầu gối, đu đưa chai bia một cách lười biếng giữa hai chân nhưng mắt thì dán vào màn hình ti vi. Khi phóng viên nói, Ben bắt chước anh ta, lặp đi lặp lại, cho đến khi giọng của Ben gần như không thể phân biệt được với giọng của phóng viên.

“Năm ở một trong những khu vực rất đẹp của London, tòa nhà xập xệ này đã bị hội đồng thành phố cũng như cư dân sống trên con phố rợp bóng cây gần đó bỏ mặc cho đến cuối năm ngoái,” phóng viên nói. Ben nói.

“Tôi là Jeremy Millston của *Bản tin sáu giờ*,” phóng viên kết thúc khi camera quay trở về cảnh trường quay.

“Tôi là Ben Williams của *Bản tin sáu giờ*,” Ben nhắc lại, đoạn đứng lên tắt ti vi. Hoàn hảo. Tất cả những đoạn lên bồng xuống trầm đều chính xác. Anh nhìn đồng hồ và đi vào bếp lấy thêm bia, nửa tiếng nữa anh mới phải gặp mấy người bạn cùng nhà ở quán rượu.

Ben mang bia vào phòng ngủ và lục lọi dưới gầm giường, lôi ra một hộp lớn lén chặt giấy. Ồ, xin lỗi, bạn muốn biết phòng của Ben trông như thế nào phải không? Chà, trước hết, nó không giống như bạn nghĩ đâu. Geraldine và Jemima có thể đoán đúng về những căn phòng còn lại trong căn hộ, tất vương vãi trên lò sưởi và tạp chí khiêu dâm chất đầy phòng khách, nhưng phòng ngủ của Ben là cái tổ, là nơi trú ẩn của riêng anh, và chỉ nhìn lướt qua ta cũng có thể biết chính xác về con người Ben Williams.

Đây là một căn hộ cho thuê, nhưng Ben và mấy người bạn ở chung được phép trang trí lại. Không cần phải nói cũng biết là họ chẳng làm gì hết, trừ Ben. Ben sơn tường màu xanh ve chai sẫm. Rèm cửa ca rô màu xanh lính thủy, xanh lá cây và đỏ tía, vỏ chăn và áo gối cũng rất hợp nhau.

Rải rác trên tường là mấy bức tranh biếm họa độc đáo mà Ben sưu tập được. Nhiều bức đã xuất hiện trên các báo phát hành toàn quốc, và tất cả đều mang tính trào phúng. Trước khi bạn thắc mắc, thì đây, Ben không có tiền mua những thứ như vậy, chưa có, nhưng anh rất biết cách quản lý đồng lương ít ỏi của mình, và một nửa số tranh là do anh mua bằng tiền tiết kiệm, phần còn lại là quà của bố mẹ.

Một chiếc ghế bành cũ kỹ Ben mua với giá 20 Bảng ở cửa hàng đồ cũ đặt trong góc phòng, đối diện với chiếc bàn bằng gỗ anh đào của Pháp cũng từ cửa hàng đồ cũ nổi, một món hời với giá 50 Bảng. Sách chất đống trên bàn. Tự truyện, tiểu sử, sách dạy nấu ăn - vì Ben thích nấu ăn - các tác phẩm hư cấu, phi hư cấu. Những đầu sách mới nhất cùng với mấy cuốn sách cũ yêu thích nằm ở góc phòng này.

Cạnh chồng sách là một khung ảnh bằng bạc với bức ảnh Ben cười hạnh phúc bên bố mẹ trong lễ tốt nghiệp. Anh hãnh diện trong mũ áo cử nhân, và chỉ cần thoáng nhìn qua bố mẹ Ben ta cũng biết tại sao anh lại đẹp như vậy.

Mẹ anh dong dong cao, thon thả và thanh lịch. Bà mặc chiếc váy màu kem mỏng mảnh, áo vest xanh hải quân và đi một đôi giày cao gót màu kem với mũi giày điệp màu áo vest. Trên đầu bà là chiếc mũ hàng hiệu mà hầu hết phụ nữ đều ao ước sở hữu. Bố Ben già hơn hẳn mẹ anh. Cao ráo, đẹp trai, tóc hoa râm dày. Cả ba cười rạng rỡ trước ống kính, khuôn mặt thân thiện. Trông có vẻ như một gia đình hạnh phúc. Thực vậy, họ đúng là một tổ ấm ngọt ngào.

Bố của Ben là một doanh nhân giàu có, còn mẹ làm nội trợ. Là con một, Ben được cưng chiều nhưng lại luôn luôn muốn tự làm mọi việc. Sau khi tốt nghiệp đại học, Ben từ chối làm việc trong công ty gia đình và gia nhập một tờ báo địa phương với vai trò phóng viên tập sự hưởng đồng lương ít ỏi.

Anh thuê một căn hộ tồi tàn, tồi hơn nơi anh sống hiện nay gấp nhiều lần, và sống với năm gã khác cùng cảnh ngộ. Anh chấp nhận những khoản đổi đãi đặc biệt của bố mẹ như chiếc đồng hồ đeo tay long lanh làm quà sinh nhật, một cặp khuy măng sét hay một bộ vest, nhưng nhìn chung thì anh chi trả mọi thứ theo cách riêng của mình.

Ben Williams yêu bố mẹ mình và họ cũng yêu anh. Họ là một gia đình bình thường, lành mạnh. Điều duy nhất hơi khác thường là cách họ hòa hợp với nhau. Bởi bố mẹ Ben luôn đối xử bình đẳng với con mình. Ngay cả khi còn là một cậu bé, Ben đã được bố mẹ lắng nghe. Anh chưa bao giờ bị coi thường hay phớt lờ, mà được lắng nghe và xem như người lớn. Giờ đây, bố anh đưa ra một đề nghị kỳ cục, ông muốn Ben làm việc trong công ty gia đình, bởi ông không hiểu chút gì về ngành truyền thông, nhưng Ben sắp đạt được vị trí mình mong muốn, và anh biết mình đang làm đúng.

Ôi Geraldine, giá như cô biết về gia cảnh của Ben. Cô sẽ khám phá ra rằng anh, hay ít nhất là gia đình anh, thừa dư dả cho những sở thích trưởng giả của cô. Nhưng cô lại không thể thôi đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, vì thế cô sẽ chỉ thấy được chiếc Fiat cũ rích của Ben mà thôi.

Trở lại phòng Ben. Trong hốc tường cạnh giường, anh đặt một cái giá bằng gỗ thông và nhuộm màu để che đi nước gỗ màu cam trông rẻ tiền. Anh đã tự mình đánh ráp cái giá, rồi dùng búa nện nhẹ khiến nó trông có vẻ cũ kỹ trước khi lấy bông gòn tẩm thuốc nhuộm lau bóng.

Trên giá còn thấy nhiều hơn nữa sách và ảnh. Sách xếp thành chồng cao như sắp đổ, rồi ảnh của bạn bè Ben, bạn gái, người yêu cũ.

Xem này, đây là Ben ở trường đại học cùng với Suzie, cô gái anh đã hẹn hò suốt khoảng thời gian đẹp nhất trong ba năm học tại đây. Cô không mang vẻ đẹp cổ điển, cũng không đạt tiêu chuẩn người mẫu, nhưng hãy nhìn xem, cô ấy thật xinh đẹp với làn da rạng rỡ, hàm răng trắng muốt và mái tóc dài màu nâu đỏ bóng mượt.

Còn đây là Ben bên Richard, người bạn thân nhất. Hai người đang đi nghỉ, có lẽ là ở Hy Lạp, khuôn mặt rám nắng, quần soóc với áo phông, kính râm, họ khoác vai nhau và cười toe toét trước ống kính.

Và ở vị trí danh dự là bức ảnh của một người nổi tiếng, ngôi sao thực thụ của một trong những phim truyền hình được yêu thích nhất Anh quốc. Dù trông có vẻ giả tạo, đây chính là bức ảnh Ben tự hào nhất, vì cô ấy là Laurie, một trong những người đã bị anh chinh phục, nhưng chúng ta sẽ kể chuyện Laurie sau.

Ben ngả người xuống giường, làm nhàu chiếc áo vest mà anh quảng lên chăn khi đi làm về, nhưng đây lại là một dấu hiệu tốt, vì ta biết Ben không phải kẻ lười thôi nhếch nhác khi dạo qua phòng ngủ của anh song cũng thấy rằng anh chẳng phải người ngăn nắp thái quá.

Anh nằm xuống, tay cầm tờ giấy lòi ra từ cái hộp dưới gầm giường. Đó là kịch bản một chương trình tin tức mà anh đã chịu khó tốc ký lại, viết vội vàng tất cả những gì phát thanh viên nói. Lúc này anh nằm xuống và đọc những từ đầu tiên với giọng dẫn của mình.

“Chào buổi tối.”

Luyện tập, luyện tập, luyện tập đi Ben. Trên khắp thế giới có hàng nghìn đàn ông và phụ nữ, những người như Ben, mơ ước trở thành người dẫn chương trình truyền hình. Họ khao khát có được mười lăm phút nổi tiếng, mong mỗi được tỏa sáng.

Nếu may mắn, nếu sở hữu mái tóc vàng dài đạt tiêu chuẩn, là lời và có xu hướng phóng túng, các cô gái có thể xuất hiện trên truyền hình với vai trò người dẫn một chương trình mới ngổ ngàng nào đó. Đàn ông nếu có những mối quan hệ tốt cũng có thể lên hình dẫn chương trình cho trẻ em. Nhưng rất ít người nỗ lực như Ben.

Từ khi còn nhỏ, Ben đã mơ ước được dẫn chương trình tin tức. Khi đang theo học chuyên ngành Ngữ văn ở đại học, Ben đã ngồi xuống cùng Richard vạch ra kế hoạch của mình. Ben quyết định rằng lợi thế lớn nhất mình có (trừ lúm đồng tiền và hàm răng trắng vì anh không thực sự nghĩ về chúng thường xuyên, cho dù anh biết đó là ưu điểm của mình) sẽ là kiến thức về báo chí. Anh biết mình có thể tham gia chương trình thực tập mà tất cả các báo phát hành toàn quốc ngày nay đều nhiệt tình cung cấp, nhưng sau khi nói chuyện với những người đã đi theo con đường này, anh nhận thấy phần lớn thời gian họ chỉ làm việc vặt mà thôi.

Thế là anh quyết định tìm kiếm một tờ báo địa phương. Một tờ báo địa phương không trả lương cao nhưng sẽ đào tạo anh những kiến thức cần thiết về tin tức. Một tờ báo địa phương với một vị tổng biên tập có thể nâng đỡ anh, dành thời gian chỉ bày cho anh cách săn tin, cách phỏng vấn công chúng và những người nổi tiếng, cũng như cách giành được bài phỏng vấn độc quyền chỉ nhờ ở vẻ quyến rũ.

Một tờ báo địa phương nơi Ben có cơ hội thăng tiến nhanh chóng trước khi chuyển tới một đài truyền hình địa phương. Và từ đài truyền hình địa phương, anh sẽ bước chân vào mạng lưới truyền hình. Anh sẽ trở thành phát thanh viên chính. Anh sẽ dẫn chương trình tin tức.

Thú thật, ở tuổi hai mươi chín, sự nghiệp của Ben không thăng tiến nhanh như anh dự tính, tuy nhiên anh đang đi đúng hướng và anh dự cảm, một cách chính đáng, rằng đổi thay đang đến với mình.

Dĩ nhiên anh không nói với tổng biên tập của *Kilburn Herald* bất kỳ kế hoạch nào của mình khi đến phỏng vấn. Anh ngồi đó, nói với tổng biên tập anh là nhà báo, anh thích báo chí và yêu *Kilburn Herald* (vì Ben đã chuyển tới *Kilburn* với mục đích đặc biệt là làm việc cho tờ *Kilburn Herald*, anh quyết định đó sẽ là nơi tạo nên sự thay đổi), và rằng anh mong muốn làm việc cho *Kilburn Herald* nhiều năm rồi.

Anh nói với tổng biên tập rằng anh vui lòng khởi nghiệp với vai trò phóng viên tập sự, nhưng một lúc nào đó, trong tương lai không xa, anh sẽ trở thành trưởng ban biên tập tin tức. Và tổng biên tập, một con người khá tự phụ và gốc gác, đã được Ben tặng bốc, và bị thuyết phục bởi nụ cười và lúm đồng tiền của anh.

Nhưng ông ta không đến nỗi gốc gác như thế. Ông ta nhận ra ngoại hình bắt mắt của Ben sẽ tác động thế nào đến những người được anh phỏng vấn. Và quả vậy, ngay từ ngày đầu tiên, Ben và chỉ Ben mà thôi là phóng viên mang đến những câu chuyện mà độc giả muốn. Tương lai của anh đã bắt đầu. Ben đang đi trên con đường của mình.

Và lúc này, trong căn hộ cho thuê rộng rãi trên một con phố lớn với những hàng cây xanh hai bên đường ở *Kilburn*, Ben đặt tờ giấy xuống và ra khỏi giường. Một cái liếc qua gương cho biết trông anh khá ổn, chẳng phải tối nay có chuyện gì quan trọng, chỉ là cánh đàn ông ở quán rượu địa phương thôi mà, nhưng bạn không biết chắc được. Biết đâu đấy.

Chương 5

Có lẽ đã đến giờ ăn trưa nhưng Jemima Jones vẫn ngồi bên bàn làm việc, tự hỏi làm thế nào để tìm ra cách xử lý những chân nến đất nung lèn chặt sập khi nến đã cháy hết. Nàng có thể chỉ cần gọi đến hỏi một cửa hàng nến, như thế đương nhiên sẽ dễ dàng hơn, chưa tính đến việc nó còn nhanh hơn là vào mạng, nhưng nàng muốn thử dùng Internet để xem liệu mình có thể tự xoay xở không.

Nàng nháy đúp vào biểu tượng trên máy tính rồi kích chuột vào CONNECT, lắng nghe máy tính quay modem và nối mạng. Và đây, mạng thông tin toàn cầu đang ở ngay dưới đầu ngón tay nàng.

Nàng nên vào trang nào trước đây? Nàng nên làm gì đây?

“Này, ứng dụng nhanh đấy.” Tôi quay lại và dĩ nhiên đó là Ben, áo vest đã cởi ra, tay áo xắn lên, lúm đồng tiền trên má.

“Em chỉ xem mình có tự làm được không thôi mà.”

“Anh cũng định thử mãi, nhưng không có thời gian. Em không ngại nếu anh ngồi cùng chứ?”

Ngại? Ngại? Anh ấy điên chắc? Em sẽ làm tất cả để được ở bên anh mà Ben. Em sẵn sàng chặt cả cánh tay phải của mình nếu điều đó khiến anh ở bên em.

“Tất nhiên là không rồi, sao anh không kéo ghế ra đây?”

Ben kéo chiếc ghế xoay lại ngồi gần tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có lúc nói điều này, nhưng sự gần gũi gần như quá mức khiến tôi thấy không thoải mái lắm, chắc chắn là quá gần nếu muốn thở một cách tự nhiên. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở gần và mạnh của mình, nhưng Ben lại

không hề để ý. Anh thậm chí còn không nhận ra tôi đã vô tình nín thở như thế nào khi anh đặt tay lên tay tôi và kích chuột vào Internet.

“Em đang tìm gì vậy?” anh hỏi, mắt vẫn dán vào màn hình.

“Không có gì đặc biệt cả,” tôi nói dối. “Chỉ xem thôi.”

“Mọi người đi ăn trưa hết rồi à?”

Tôi nhìn quanh những chiếc bàn trống, lắng nghe tiếng điện thoại reo mà không ai nhắc máy rồi quay lại nhìn Ben. “Em nghĩ thế, nơi này như đã chết rồi ấy.”

“Tốt.” Anh quay sang tôi, nháy mắt. “Vào trang web sex đi.”

Tôi cười toe để giấu đi sự bối rối của mình. Không phải tôi không muốn xem những trang web đó, mặc dù tôi chẳng bao giờ dám thừa nhận, tôi chỉ không muốn xem chúng khi ngồi cạnh Ben, nhưng điều đó sẽ giữ anh ở đây một lúc, vì thế cứ mặc kệ đi.

“Anh mới viết một bài về chuyện trẻ con tải hình khiêu dâm từ Internet vào đĩa và bán ở trường Thánh Ursula. Để xem rốt cuộc chuyện này là như thế nào,” Ben thờ ơ nói, nhưng tôi chắc đó chỉ là một lời bao biện cho việc muốn xem những trang web sex. Trường Thánh Ursula là một trường trung học công lập địa phương tai tiếng đến nỗi, thỉnh thoảng khi đi qua đó vào lúc tan học, tôi phải băng qua đường hay tốt hơn là tìm một đường khác. Nó không hẳn tồi tệ như một công trường xây dựng nhưng cũng gần như vậy. Gần như vậy.

Ben đang hết sức tập trung vào màn hình, còn tôi thì mỉm cười. Thánh Ursula cơ đấy! Chắc anh cho rằng em là con gốc hủ Ben, nhưng dù sao cũng là một lời bao biện hay. Tôi phải thừa nhận mình không thể nghĩ ra một lý do như thế.

“Làm thế nào tìm ra?” tôi hỏi, vẻ ngây thơ hơn bao giờ hết.

“Có Chúa mới biết, cứ thử tìm xem thế nào.”

Ben kích chuột cho đến khi một hộp nhỏ trên màn hình hiện lên chữ SEARCH. “Tốt,” anh nói. “Bắt đầu nhé! Em nghĩ sao, sex hay khiêu dâm?”

“Thử sex trước đi,” lúc ấy Ben nghiêng người về phía tôi, không nhận ra rằng tay phải của anh đã lướt qua ngực trái tôi, khiến tôi lâng lâng sung sướng. Không có biểu hiện gì trên khuôn mặt anh ngoại trừ sự tập trung cao độ khi anh gõ từ SEX rồi nhấn SEARCH.

Vài giây trôi qua mà chẳng có gì xảy ra hết, Ben nhìn tôi, miệng cười đến tận mang tai. “Nếu bây giờ tổng biên tập qua đây thì đúng là ác mộng nhỉ?”

Tôi cũng toét miệng cười lại. Tôi sẽ chịu đựng bất kỳ sự sỉ nhục nào chỉ để có được cảm giác ngọt ngào khi cánh tay Ben khẽ chạm vào ngực mình.

“Vậy chúng ta sẽ nói rằng mình đang nghiên cứu,” tôi nói với một cái nháy mắt ranh mãnh.

Ben cười. “Có khi ông ta cũng muốn kéo ghế ngồi cùng cũng nên. Một người bạn của anh mới có máy tính ở nhà và nói rằng tất cả bạn bè hắn, kể cả con gái, đều ghé qua và đòi xem Internet. Lần nào hắn hỏi họ muốn xem gì, tất cả đều bảo sex. Vậy nên em thấy đấy, rốt cuộc chúng ta chẳng có gì bất thường cả.”

Ý anh là anh không bất thường chứ gì, Ben, bởi vì thành thật mà nói, em thực sự không quan tâm tới việc sục sạo những trang web sex đến thế, thực ra, em nghĩ mình còn không muốn làm vậy nữa kia, nhưng em sẽ không chú tâm đến nỗi ngượng nghịu tiềm ẩn khi lướt những trang web sex với chàng trai trong mơ của mình đâu, em chỉ ngồi đây và tận hưởng cảm giác được ở bên anh.

Màn hình máy tính đột nhiên thay đổi và hiện lên một danh sách, tất cả đều là những cái tên sắc mùi tình dục, mỗi cái lại thôi thúc bạn kích chuột

vào xem trong đó có gì. Tôi sẽ không đỏ mặt. Tôi sẽ tỏ ra lạnh lùng, bình tĩnh và tự chủ. Ngay cả khi ngồi đây đọc về quan hệ tình dục bằng miệng, hậu môn, giao cấu, tôi cũng không muốn Ben cho rằng mình không phải là phụ nữ thực thụ.

“Tuyệt,” Ben nói khi tôi đang tập trung giữ cho mặt mình không biến sắc. “Vào xem HOTSEX nào.”

Ben kích chuột vào HOTSEX, nhưng chẳng có gì hiện ra cả, màn hình trở nên đen thui. Thử nghĩ xem ta có thể cụt hứng thế nào. “Em có nghĩ là nó không hoạt động không?” Ben hỏi, mặt hiện rõ sự thất vọng.

“Em nghĩ chắc phải mất một lúc. Nhìn kia! Có gì đó đang hiện ra.” Và quả nhiên, một loạt dòng chữ bắt đầu xuất hiện trên màn hình. Tôi nhìn Ben qua khóe mắt, còn Ben nhìn màn hình.

Chào mừng đến với trang web nóng nhất, tục tĩu nhất, nứng nhất trên Internet

Chúng tôi có thể đáp ứng mọi sở thích của bạn

File ảnh GIF 10 gigabytes với nội dung người lớn

Tải video clips đen từ Amsterdam

Tương tác trực tiếp với những em nứng nhất ở khắp mọi nơi

Khiêu dâm, tình dục, giao cấu, tình dục đường miệng, hậu môn, đồng tính nam, nữ

Gia nhập Hotsex chỉ với 29,95 đô la

Nếu là khách, hãy kích vào đây để xem trang đặc biệt dành cho khách

“Chúng ta làm được rồi, làm được rồi!” Ben reo lên mừng rỡ, kích chuột vào trang dành cho khách. “Chúng ta đã tìm thấy sex trên Internet!”

“Hãy nhớ đây là một *ngiên cứu*, anh có vẻ phấn khích quá đấy,” tôi không thể không cười trước phản ứng của Ben.

“Ồ đúng, xin lỗi, anh quên mất. Nghiên cứu. Phải, đây là một nghiên cứu. Tất nhiên rồi.”

Màn hình đen trở lại và nhiều lời chào mừng nữa xuất hiện, bên cạnh đó là ba hộp nhỏ chứa vũ trụ xanh dương và xanh lục, bao quanh bởi một vòng tròn đỏ.

Và không có gì khác xảy ra.

“Chúa ơi, thật phí thời gian,” Ben nói. “Mấy bức ảnh chết giẫm ở đâu kia chứ?”

“Có lẽ anh phải kích vào một hộp vũ trụ chẳng?”

Ben thử, nhưng không ăn thua. “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Nghe này, bây giờ anh phải đi vệ sinh, mình phải cố tìm ra thật nhanh mới được. Không đến một phút đâu.” Anh bỏ đi và tôi cầm vu vơ một tờ tạp chí nằm bên máy tính lên trong khi chờ anh quay trở lại.

Chúa ơi, lại một người mẫu khác gia nhập vào hàng ngũ vedette, và trông cô ấy mới tuyệt làm sao chứ. Tôi ngắm mái tóc vàng bạch kim cùng cặp lông mày hoàn hảo của cô, tự nhủ phải bổ sung cô vào bộ sưu tập khi về nhà.

“CHẾT TIỆT!” Ben hét lên khi chạy tới từ sau lưng tôi.

“ÔI CHÚA ƠI!” Tôi nhìn lên màn hình và lấy tay che miệng, trong một thoáng, cả hai chúng tôi dường như đóng băng vì sợ hãi. Ngay sau khi trấn tĩnh lại, chúng tôi vội vã nhìn quanh và thở dài nhẹ nhõm vì không có ai

khác trong tòa soạn. Bởi trên màn hình máy tính, chiếc hộp nhỏ chứa vũ trụ lúc này đã trở thành ảnh màu to tướng của một người phụ nữ khỏa thân, chân giăng ra, miệng ôm lấy dương vật của một gã đàn ông, trong khi một kẻ khác làm tình với cô ta từ phía sau.

Hình ảnh rõ như pha lê, từng chi tiết hiển hiện trên màn hình, và Ben, khi đã chắc chắn rằng không có ai khác ngoài Jemima đang nhìn mình, gần như chảy cả nước miếng. Còn Jemima? Jemima muốn chết.

Jemima chưa bao giờ xem hình khiêu dâm trước đó, không phải thứ phim ảnh đồi trụy lố lổ như thế này, và khi ngồi cạnh Ben, nàng ngượng chín người, hơi nóng dâng lên bao phủ khuôn mặt nàng. Đừng nhìn quanh, nàng nghĩ, đừng nhìn em, Ben, đừng trông thấy bộ dạng em lúc này.

“Hai người đang âm mưu gì vậy?” Geraldine sải bước về phía chúng tôi, hoàn hảo đến từng chi tiết như mọi khi trong bộ vest màu lông lạc đà mới tinh, khuyên tai vàng to bản, và cặp kính râm cài trên đầu như thường lệ.

“Nghiên cứu,” tôi rống lên, cảm thấy mình càng thêm ngớ ngẩn ngay cả khi mặt đã dần bớt đỏ.

“Chết tiệt,” Ben thì thầm, nhưng trước khi anh kịp xóa bức ảnh đó đi thì Geraldine đã đứng ngay trước màn hình.

“Ôi Chúa ơi!” cô nói, gần như thì thào. “Thứ này ở đâu ra vậy?”

“Hotsex”, tôi khẽ nói.

“Hot gì?”

“Hotsex”, Ben nhắc lại. “Bọn anh tìm thấy trang này trên Internet.”

“Tốt hơn là hai người đừng để ai thấy mình đang làm gì.”

“Thế à?” Ben vặc lại. “Em nói điều mà ai cũng biết ấy làm gì.”

Geraldine chen vào giữa chúng tôi. “Để em thử xem,” cô nói, những móng tay sơn kiểu Pháp với lấy con chuột trên bàn.

“Lại gì nữa đây?” cô hỏi, kích chuột vào CỬA MỘT. “Không biết đằng sau Cửa Một có gì nhỉ?”

Không ai trong chúng tôi phải băn khoăn lâu, vì hình ảnh trên đã biến mất và nhiều dòng chữ nữa xuất hiện, rồi lại một hình ảnh khác. Lần này là một gã đàn ông, đầu ngật ra phía sau trong trạng thái mê mẩn khi một cô gái bán khỏa thân quỳ phía trước, làm tình bằng miệng với gã, sinh động đến từng chi tiết.

“Chúa ơi,” Geraldine thì thầm. “Thật điên loạn, những thứ này chẳng gọi tình gì hết.” Tôi cất tiếng cười vì cô ấy hoàn toàn đúng. Chẳng có gì gọi tình cả khi xem những hình ảnh khiêu dâm trên màn hình máy tính. Rồi Ben cũng cười theo, và chẳng mấy chốc cả ba chúng tôi cùng ôm bụng lau nước mắt. Những thứ này quá nhạt nhẽo để kích thích người xem.

“Lạy Chúa,” Geraldine thở hổn hển, cẩn thận lau nước mắt để không làm lem lớp mascara MAC. “Chúng ta xem gì nữa đây?”

“Gì cơ, sex nữa á?” Ngay cả Ben cũng ngạc nhiên.

“Không, ngốc ạ. Ý em là không còn nơi nào thú vị nữa hay sao?”

“Anh không biết. Anh không biết xem gì khác nữa.”

“Ôi, lạy Chúa, Ben ơi là Ben. Nào, để em.” Geraldine xóa những hình ảnh sex và kích chuột vài lần, cuối cùng thì dòng chữ NHỮNG TRANG NÓNG TRÊN MẠNG xuất hiện trên màn hình.

“Chắc là sex nữa đây,” tôi ôm ngực than vãn, không nghĩ mình có thể chịu đựng nổi sự căng thẳng khi một hình ảnh khiêu dâm bằng đồ họa màu nữa xuất hiện trên màn hình máy tính trong tòa soạn.

“Không đâu,” Geraldine nói, “chỉ là những trang phổ biến thôi mà.”

Và quả nhiên, một danh sách mới xuất hiện trên màn hình.

“Thấy chưa, có vẻ hay đấy,” Geraldine nói, chỉ vào một trang tên là LA Café. Geraldine đọc to. “LA Café. Quán cà phê ảo sánh điệu nhất trên Internet. Tranh thủ uống một tách cappuccino, đọc những bài mới nhất trong các tạp chí Mỹ, và gặp gỡ những người độc thân khác, tất cả đều tìm kiếm một người đặc biệt cho mình.”

“LA Café, chúng tôi đến đây,” Ben nói khi Geraldine kích chuột vào đường dẫn và một lô xuất hiện trên màn hình.

LA Café

Trang web hấp dẫn nhất cho những người độc thân thực sự

Mang đến những tách cappuccino bạn tìm kiếm cả cuộc đời

“Chúng ta phải đăng ký nhưng hoàn toàn miễn phí,” Geraldine nói, kích vào biểu tượng ĐĂNG KÝ. Một hộp nhỏ xuất hiện, trên đó ghi TÊN: KILBURN HERALD.

“Thôi quên đi,” cô nói, “chúng ta sẽ chẳng kiếm được gì hay ho với cái tên *Kilburn Herald* đâu. Chọn tên gì bây giờ nhỉ?”

“Ba người lính ngự lâm được không?” Ben đề nghị, lúc này trông anh thật sự hào hứng.

“Không. Quá lộ liễu.”

“Nãy giờ chúng ta chỉ toàn tào lao thôi, hãy tìm một cái tên có vẻ gợi cảm mà vẫn chấp nhận được xem nào,” tôi đề nghị, thực sự tò mò muốn xem điều gì sắp diễn ra. Tôi nghĩ một lúc. “Honey thế nào?”

“Tuyệt,” Geraldine nói, xóa KILBURN HERALD đi và gõ HONEY vào.

“Thế không công bằng,” Ben phản đối. “Nếu chúng ta đăng nhập với tên Honey thì làm sao người ta biết trong đó có đàn ông. Anh làm quen với phụ nữ thế nào đây?”

“Yên nào,” Geraldine nói, “quá muộn rồi,” và thế là xong. Chúng tôi đã gia nhập LA Café, hay nói đúng hơn là Honey gia nhập LA Café.

“Bây giờ mình làm gì?” tôi hỏi sau khi chúng tôi ngồi đó đến vài phút, chăm chăm nhìn vào lô gô trang web trong im lặng. “Sao không kích vào hộp bên cạnh?”

“Được,” Geraldine nhún vai kích vào hình ảnh ba cái đầu đang chụm vào nhau.

Một chiếc hộp đề **Những người đang online** chọt hiện lên màn hình với hàng đồng tên.

Suzie 24

=^..^=Cat

Scott Shearer

Honey

Ben bắt bại

Todd

Lisa ngọt ngào:-)

Ricky

Tim@London

Brad (Santa Monica)

Geraldine đọc mấy cái tên. “Chà, không hiểu Tim đang làm cái quái gì trong LA Café nếu anh ta ở London nhỉ?”

“Chắc giống chúng ta,” Ben cười.

“Thử tìm hiểu xem.” Cô kích chuột vào Tim@London và ngay lập tức một hộp khác xuất hiện trên màn hình. Chiếc hộp được chia làm hai, nửa trên là Tim@London, còn nửa dưới nhỏ hơn là **Honey**.

“**Chào đồng hương London,**” Geraldine gõ, chữ hiện lên trong hộp nhỏ bên dưới. “**Anh làm gì ở LA Café vậy?**” Cô ấn GỬI, chữ biến mất khỏi nửa dưới hộp và xuất hiện lại ở phía trên cho **Tim@London** đọc.

“**Tất nhiên là để làm quen với những cô em California ngọt ngào. Sao em ở đây?**”

“**Em chỉ xem thôi. Tìm vài anh chàng California cao to. Anh có gợi ý gì không?**”

“**Lol. Để anh nghĩ đã.**”

Geraldine quay sang Ben. “Lol là gì?”

“Chịu,” anh nói. “Hỏi hần đi.”

“**Lol nghĩa là gì?**”

“**Laugh out loud - cười to. Em không quen à?**”

“**Lần đầu tiên biết. Còn mẹo nào nữa không?**”

“**Còn chứ. :-)** nghĩa là vui vẻ. **:-)** (nghĩa là buồn. **;-)** tức là nháy mắt, nhưng **<w>** cũng có nghĩa như vậy. **<g>** là cười toe toét, **<s>** là mỉm cười, còn **ROFL** là roll on the floor laughing - cười bò ra sàn.”

“**Cảm ơn,**” Geraldine gõ. “**;-)**”

“Chúa ơi, tuyệt thật.” Tôi thực sự kinh ngạc. “Cả một thế giới ngôn ngữ khác. Tổ thú được không?”

Geraldine nhường chuột cho tôi và tôi múa tay rất nhanh trên bàn phím. “**Vậy anh đã tìm được cô nàng California trong mơ của mình chưa?**”

“**Rồi, đang nói chuyện với cô ấy đây. Suzie, tóc vàng, hai tư tuổi, thân hình săn chắc và thực sự là một cô em xinh đẹp.**”

“**Làm sao mà biết được cô ấy không nói dối anh?**”

“**Cô ấy nói là sẽ gửi ảnh cho anh qua email.**”

“**Em hy vọng là cô ấy không nói dối.**”

“**Chúng ta sẽ sớm biết thôi <s>. Thế em ở khu nào của London?**”

Tôi quay sang Ben và Geraldine, nhăn mặt. “Không thể nói Kilburn được, quá quê mùa.”

“West Hampstead đi,” Geraldine bảo, “cứ nói tạm thế.”

Tôi làm theo và gõ **West Hampstead**.

“**Wowowow.**” Tim@London đáp lại. “**Anh ở Kilburn!!!**”

Cả ba chúng tôi phá lên cười.

“**Chào Honey! Đăng ấy bao nhiêu tuổi?**” câu hỏi được gửi từ Todd đột ngột xuất hiện trên màn hình, thế là tôi bỏ mặc cuộc nói chuyện với Tim@London.

Tôi gõ hai bảy, nhưng Geraldine đã ngăn tôi lại ngay khi tôi chuẩn bị nhấn GỬI để trả lời Todd.

“Đừng nói hai bảy,” cô thuyết phục. “Cậu không cần phải nói thật chuyện này đâu. Bảo với anh ta là cậu mười chín tuổi.” Tôi nghe lời Gerldine, nhận ra rằng cô hoàn toàn đúng. Tôi không cần phải nói thật trên Internet. Về bất cứ chuyện gì.

“Đúng tuổi anh thích!!!”

“Anh bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi hai.”

“Hơi già so với em đúng không?”

“Em biết người ta nói thế nào về những người đàn ông lớn tuổi hơn mà...”

“Vâng. Rằng tốt hơn họ không nên tán tỉnh những cô em mười chín tuổi.” Tôi nhấn GỬI và thêm biểu tượng “:-)” vào để Todd biết rằng tôi đang đùa. Tôi không muốn làm anh ta bực mình. Đúng ra là chưa muốn.

“Ồi, không công bằng.”

“Xin lỗi anh. Nhưng cho em biết người ta nói gì về những người đàn ông lớn tuổi hơn đi?”

“Già hơn, khôn ngoan hơn, từng trải hơn. Trong mọi chuyện.”

Geraldine cười ngặt nghẽo. “Tiếp đi,” Ben nói, “xem em có khiến hân phun ra những điều tục tĩu được không?”

“Vậy sao?” tôi gõ. “Sao anh không cho em biết CHÍNH XÁC là anh giỏi hơn ở khoản nào?”

“Không thể tin được,” Ben nói. “Buồn nôn quá.” Nhưng anh đang nhăn nhó cười.

“Được rồi, Honey. Em muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra khi em hẹn hò với anh không?”

“Em đang nóng lòng nghe đây anh yêu.”

“Trước tiên chúng ta sẽ không thềm đến nhà hàng, anh muốn em một mình ở nhà với anh, anh sẽ nấu một bữa thật ngon, chúng ta sẽ ăn bên ánh nến trên sân thượng nhìn xuống bể bơi, lắng nghe tiếng nhạc jazz êm dịu từ dàn âm thanh nổi.”

Geraldine vờ như nôn ọe.

“Tiếp đi.”

“Sau bữa tối anh sẽ đưa em vào phòng ngủ của anh và mát xa cho em. Anh sẽ cởi áo em và nhỏ một ít dầu em bé vào lòng bàn tay. Anh xoa tay để làm nóng dầu rồi thoa lên làn da lưng mượt mà, râm nắng của em khi em nằm trên giường.”

“Sao anh biết em có làn da râm nắng?”

“Suyt. Đừng làm không khí mất vui. Sau khi em hoàn toàn thư giãn, anh sẽ đưa tay mình xuống thấp hơn, vén váy em lên cho đến khi xoa lòng bàn tay lên cặp mông trần của em. Anh đưa tay xuống thấp hơn nữa, kéo quần lót em xuống, luồn tay mình vào giữa hai chân em, một nơi ấm áp, tối tăm, ẩm ướt đầy khát khao.”

“Ôi Chúa ơi! Thật không thể tin nổi!”

“Đồ bệnh hoạn!” Geraldine la lên.

“Cứ để hần nói hết!” Ben nói.

“Rồi anh sẽ lật người em lại, và chậm rãi thoa dầu lên bầu ngực trần của em. Nhũ hoa của em sẽ cương lên, kích thích anh nắm lấy giữa hai

ngón tay và nhẹ nhàng xoa bóp.”

Geraldine và tôi rú lên cười ngặt nghẽo, lần đầu tiên trong đời, tôi không còn cảm thấy bị lép vế trước cô và bắt đầu nghĩ rằng cô thực sự là người rất dễ chịu. Ben không nói gì hết. Anh mỉm cười, nhưng nhìn vào mặt anh, ta có thể thấy rằng anh muốn nghe nữa. Thật không may là anh không được như ý.

Tôi ngồi đó, ôm mặt vờ sợ hãi. “Tớ không làm được nữa đâu,” tôi nói, “thật quá kinh khủng,” và tôi gõ thật nhanh, **“Vâng, cảm ơn vì đã mát xa. Lúc khác làm nữa nhé. Chào.”**

“Xin lỗi. Anh làm em ớn à?” Todd tội nghiệp, anh ta đã đánh mất cơ hội mà hầu như còn chưa kịp bắt đầu.

“Mặc xác nó,” Geraldine nói. “Thử tìm người khác xem.”

“Đến lượt anh, đến lượt anh,” Ben nói, giành lấy chuột.

“Chào Suzie,” anh gõ. **“Anh là Ben. Anh ở đây cùng hai cô bạn nữa. Giờ đến lượt anh.”**

“Vâng, anh khỏe không Ben?”

“Khỏe, cảm ơn em. Nhưng anh rất muốn hỏi là em làm gì với Tim@London vậy, một người rõ ràng là không có tiền vì anh ta sống ở một khu vô cùng bẩn thỉu, trong khi em có thể ở bên anh.”

“Ben!” tôi cười. “Cứ làm như anh sống trong cung điện ấy nhỉ?”

“Suyt,” anh nói. “Có gì khác nhau nào?”

“Vậy anh giàu không Ben?”

“Giàu hơn Tim@London, và đẹp trai hơn.”

“LOL.”

“:-)”

“Làm sao anh biết trông anh ta như thế nào?”

“Tin anh đi. Anh biết mà.”

“Vậy trông anh như thế nào?”

Geraldine rên rỉ với tôi. “Lạy Chúa, anh ta điên rồi. Bọn mình đi uống cà phê chứ?”

Và họ đi. Họ xuống căng tin và để Ben ngồi lại bên máy tính, nhiệt tình tán tỉnh Suzie, người đẹp trong mộng của mình. Cô nàng đó khác với Jemima cũng như một cái máy chữ khác hẳn một chiếc máy vi tính nối mạng Internet.

Chương 6

Tôi không thể nào vớt những suy nghĩ chết tiệt về Internet ra khỏi đầu. Nói thật nhé, tôi thấy nó thật tuyệt, tất cả mọi thứ. Mạng thông tin toàn cầu, phòng chat, những cơ hội.

Không phải tôi đang kiếm tìm ai đó, ý tôi là, lạy Chúa, tôi là người phụ nữ chưa từng có bạn trai, và mặc dù biết mình đáng mến như thế nào thì tôi vẫn không phải là người hòa đồng nhất. Tôi ước sao mình được như vậy, đôi khi tôi muốn giống như hai cô bạn cùng nhà, nhưng không may là cân nặng đã ảnh hưởng đến chuyện giao du của tôi, mà cân nặng là thứ tôi không tài nào kiểm soát nổi. Tôi biết bạn đang nghĩ gì, ăn kiêng đi, nhưng việc ấy không dễ dàng như vậy, tôi không thể ngăn cơn thèm ăn khi nó đến, và nhìn theo cách nào đó, sống trên Internet có vẻ là một lựa chọn dễ dàng hơn nhiều so với việc từ bỏ một thanh sô cô la.

Tôi muốn nói rằng Internet có thể mở ra cả một thế giới mới cho tôi, một cuộc sống mới không bận khoăn về ngoại hình, cân nặng, về việc béo trương béo nứt.

Hoặc có lẽ tôi nên nói không *biết*, vì tôi đâu có gốc, nếu tôi miêu tả chính xác về mình với Todd thì anh ta sẽ bỏ của chạy lấy người trước cả khi bạn nói xong từ megabyte ấy chứ.

Nhưng tôi thực sự có thể là bất kỳ ai tôi muốn khi ở trên Internet. Xét cho cùng, ai mà phát hiện ra cơ chứ? Có hại gì đâu nào? Vả lại, hãy nhìn thẳng vào sự thật đi, cho đến giờ niềm vui duy nhất trong cuộc đời tôi là mơ tưởng, trước tiên là về một thân hình thon thả, kế đến là về Ben Williams, nhưng ngay cả những mộng tưởng đó cũng trở nên nhàm chán đến nỗi chúng hầu như không đáng được nhắc lại nữa.

Chúng ta đều muốn biết phải không? Được rồi, vậy ta thử lên nhìn vào những mộng tưởng của Jemima nhé. Khi Jemima Jones lên giường và nhắm mắt lại, nàng sẽ thấy một cảnh tượng như sau: nàng thấy mình bị bệnh viêm dạ dày quật ngã, một cơn bệnh tồi tệ, không tệ đến nỗi đe dọa nghiêm trọng đến sức khỏe của nàng, nhưng đủ tệ để giảm một số cân đáng kể.

Nàng thấy mình được diện những bộ vest nhỏ xíu, những chiếc áo khoác vừa khít, những chiếc váy ngắn trên đùi. Nàng thấy mình tình cờ gặp Ben Williams, người đã rời khỏi *Kilburn Herald* giống như nàng vậy.

Nàng thấy mình đi về phía Ben trong một bữa tiệc đông người, nàng chào anh với đôi mắt lạnh lùng và hờ hững hất mái tóc nhuộm vàng. Nàng thấy mắt Ben mở to vì kinh ngạc, rồi vài giây sau sự kinh ngạc nhường chỗ cho lòng ngưỡng mộ, tôn trọng và khao khát. Nàng thấy Ben lái xe đưa nàng về và vào nhà nàng uống cà phê. Nàng thấy hai cô bạn cùng nhà ra sức tán tỉnh anh, nhưng Ben chỉ quan tâm đến nàng mà thôi.

Nàng thấy Ben xích lại gần hơn chỗ nàng ngồi trên sofa, không thể rời mắt khỏi khuôn mặt nàng, dù chỉ trong giây lát. Nàng thấy cận cảnh từng chi tiết trên đôi môi của Ben khi anh ngả về phía trước hôn nàng. Sau khi đã hôn nhau, nhân tiện nói luôn là nụ hôn ấy ngay lập tức như đưa nàng lên tận mây xanh, Ben nhìn vào mắt nàng và nói, “Em là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từng biết. Anh yêu em và muốn ở bên em trọn đời.”

Tức cười không, nhưng Jemima Jones chưa bao giờ nghĩ xa hơn nụ hôn đầu và lời tỏ tình. Đôi khi họ hôn nhau ở một nơi khác, lúc ở một bữa tiệc, lúc trong xe ô tô hay trên đường phố, nhưng anh luôn nói một câu y hệt, và theo nàng thì đó là những lời mở đầu cho một cuộc sống mãi mãi hạnh phúc.

Vì thế tôi nghĩ tất cả chúng ta đều đồng ý rằng vào lúc này, trong giai đoạn này của cuộc đời, Jemima Jones xứng đáng được hưởng một chút niềm vui.

Bước đầu tiên trong cuộc sống mới là ghé qua hiệu sách trên đường về nhà. Thật ra đó không hẳn là đường về nhà mà bao gồm cả con đường vòng khá xa đến Hampstead, nhưng dù cho việc ấy phá vỡ lịch trình thường ngày, tôi bắt đầu nhận ra cuộc sống của mình đang thay đổi, và nhìn vào những việc xảy ra tới thời điểm này thì có vẻ nó sẽ còn tốt hơn rất nhiều.

Bằng chứng ư? Chà, như tôi thấy thì đã có bảy điều quan trọng làm thay đổi cuộc sống của mình. Thứ nhất, tôi đi học về Internet cơ bản. Thứ hai, sau giờ học, tôi đi uống, *tôi thực sự đã đi uống*, và không chỉ có thế, buổi uống nước còn kéo dài cả tối. Tôi nghĩ điều này rõ ràng là khởi đầu của chuyện giao du. Thứ ba, đó không phải là một buổi uống nước thông thường, mà là uống với Geraldine và Ben Williams. Geraldine, người tôi chưa bao giờ cùng tụ tập sau giờ làm việc cho đến buổi uống nước hôm đó và Ben, người tôi mơ mộng hàng đêm. Thứ tư, tôi thực sự cảm thấy thoải mái khi ở bên Ben! Tôi không còn là cô bé ngậm hột thị mà đôi khi anh ngồi ăn trưa cùng ở căng tin nữa, tôi đã gần như, gần như là chính tôi. Thứ năm, tôi đã rất vui vẻ. Không, quên đi, phải nói là tôi đã *vô cùng vui vẻ!* Thứ sáu, hôm nay Ben cùng tôi lên mạng, và đúng là sex làm tôi xấu hổ, nhưng quan trọng hơn, tôi đã cho Ben thấy mình cũng có khiếu hài hước, ít nhất tôi cũng hy vọng thế. Thứ bảy, tôi đã không ăn một miếng sô cô la nào trong hai tuần liền.

Có gì đáng ngạc nhiên không khi Jemima Jones cảm thấy cuộc sống của nàng rõ ràng đang chuyển hướng tốt hơn? Không bận tâm rằng buổi uống nước cùng Ben Williams và Geraldine đã cách đây hai tuần. Không bận tâm rằng nàng chưa thực sự gặp Ben Williams kể từ hôm lên mạng ngăn ngúi đó. Không bận tâm rằng cả Geraldine lẫn Ben đều không gợi ý đi uống nữa. Chỉ buổi tối đó thôi cũng đủ thiết lập một chuỗi sự kiện đang tiếp diễn. Nguyên nhân và kết quả, nhưng lúc này Jemima vẫn chưa biết kết quả thực sự của nó. Cả chúng ta cũng chưa biết.

Tuy nhiên, hai tuần đã trôi qua mà Jemima vẫn cảm thấy hạnh phúc, tràn đầy hứng khởi với cuộc sống mới, nàng tự đãi mình một chuyến taxi

tới Hampstead. Nàng đứng ở góc đường bên ngoài *Kilburn Herald*, mắt ngập tràn hy vọng, tay xách một đồng túi, và nàng vẫy một chiếc taxi đen.

“Đến Hampstead,” tôi bảo người tài xế khi vụng về leo lên phía sau xe.

“Ở đâu vậy cô gái?” người đàn ông trung niên có khuôn mặt hiền lành hỏi.

“Anh có biết Waterstone không?”

Người tài xế gật đầu, thế là chúng tôi lên đường. Đi qua Tây Hampstead, qua những đám người trẻ tuổi đang tan sở về nhà trong những bộ vest năng động, cặp táp hàng hiệu, đôi mắt đầy tham vọng. Đi qua đường Finchley, tới đường Arkwright, băng qua Church Row trong khi tôi ghen tị dán mắt vào những ngôi nhà trước kia từng là sở hữu của những nhà văn và họa sĩ phóng túng, nay thuộc về những thương nhân giàu có, rồi ngay trước ga tàu điện ngầm, xuôi theo phố chính Hampstead, người tài xế dừng lại, đỗ cạnh một xe khác, vì rõ là chẳng còn chỗ trống nào để đỗ xe, và bấm đồng hồ tính cước.

“Anh cứ giữ lấy tiền lẻ,” tôi nói, đưa cho anh ta sáu Bảng, vì hôm nay là ngày khởi đầu cuộc sống mới của tôi và tôi cho phép mình tiêu hoang một chút. Thậm chí tôi có thể mua sắm chút đỉnh, vì bây giờ mới 5:45 và các cửa hàng sẽ mở cửa thêm một lúc nữa, mời chào tôi bằng những quầy trưng bày hấp dẫn.

Nhưng trước tiên, tôi bước vào hiệu sách Waterstone âm u, mát mẻ, yên tĩnh, hít thở bầu không khí tôn nghiêm và bỗng cảm thấy vô cùng thanh thản. Sách là một ưu đãi đặc biệt đối với tôi, và hôm nay tôi sẽ tự thưởng cho mình món quà đó. Tôi quyết định sẽ mua ít nhất ba cuốn, sẽ dành hàng giờ xem qua những cuốn sách, đắm mình trong bầu không khí này, tận hưởng cảm giác của một người không ai quen biết, thích thú khi không ai ở đây nhìn tôi hay nhận xét việc cặp đôi của tôi cọ vào nhau lúc tôi bước đi vì họ cũng mải mê với những cuốn sách.

Tôi bắt đầu từ chiếc bàn gần lối vào, nhẹ nhàng lướt tay qua những chồng sách bìa cứng. Không, tôi tự nhủ, như thế thật quá hoang phí, và hôm nay là ngày của sách bìa mềm, vì thế tôi bước đến một chiếc bàn khác. Bìa, có quá nhiều bìa, nhiều hình minh họa phong phú bắt mắt, trong văn học tôi luôn đánh giá sách qua bìa, dù đó là điều tôi ghét nhất nếu nói một cách ẩn dụ. Đầu tiên bìa sách sẽ thu hút tôi, tiếp đó tôi đọc bìa sau sách, và cuối cùng là trang đầu tiên. Tôi chọn một cuốn, một tiểu thuyết mới tôi đọc được thông tin trên tạp chí. “Một tiểu thuyết lãng mạn hiện đại khiến tất cả những tiểu thuyết lãng mạn khác phải hổ thẹn,” bìa sau của cuốn sách viết. Tôi mở trang đầu tiên và bắt đầu đọc. Đúng. Đây là cuốn đầu tiên mà tôi sẽ mua.

Rồi tôi chọn một cuốn khác. Không có hình minh họa, chỉ là một cái bìa vàng rực với những chữ cái lớn màu tím, tên tác giả và nhan đề. Hừm, thú vị đây. Tôi đọc trang đầu tiên và gặp Anna, một cô gái mười tám tuổi chuẩn bị đi học Đại học. Cô sẽ gặp giảng viên tương lai của mình, người mà cô ngờ rằng sẽ hỏi cô lý do tại sao cô chọn học ngành Ngữ văn. Cuốn sách được viết bằng giọng văn đẹp, câu văn ngắn gọn, súc tích, sinh động, đến độ tôi gần như quên mất việc bổ sung nó vào chồng sách của mình. Tôi quên mình đang ở Waterstone, thực tình tôi dường như quên tất cả mọi thứ, và khi đọc tới trang thứ tư, thứ năm, tôi trở thành một người quen vô hình của Anna, một nhân vật trong bóng tối bí mật, yên lặng ẩn nấp ở phía sau, dõi theo cuộc sống của Anna, nắm chặt tay cô khi cô gặp vị giáo sư lỗ mãng.

Jemima say sưa trong thế giới của Anna đến nỗi nàng không nhận ra ở bên kia phòng, gần như song song với nơi nàng đang đứng, là Ben Williams. Ben cũng đang mải mê với một cuốn sách, lưng quay về phía căn phòng, đối mặt với giá sách; anh đang đọc mấy trang đầu tiên của một cuốn truyện trinh thám, vừa đọc vừa khẽ nhip chân.

Nhưng trước khi chúng ta bắt đầu cho rằng đây hẳn là số phận, tôi phải nói cho rõ là mặc dù Ben quý Jemima, nhưng anh không *thích* Jemima, vì thế có lẽ đây chưa phải lúc kết luận vội vàng.

Nhưng việc hai người có mặt ở Waterstone cùng lúc như vậy kể cũng hơi lạ. Phải nói rằng Ben cứ hai tuần một lần lại tới đây, nhưng hiếm khi anh tận dụng việc Waterstone mở cửa tới mười giờ, hiếm khi anh dám bước chân vào hiệu sách này sau giờ làm việc. Ben thường đến hiệu sách vào thứ Bảy, anh tạt qua đây trên đường đi gặp gỡ, cà phê vỉa hè với vài người bạn.

Nhưng tối nay Ben không đi chơi, cũng không xem chương trình thời sự. Tối nay Ben chẳng có việc gì làm, và đó là lý do tại sao anh ở cùng một nơi vào cùng một thời điểm với Jemima Jones. Và vì Ben không nhảy lên một chiếc taxi, anh đi tàu điện ngầm, nên cũng vừa mới tới.

Thế là họ ở đây, Jemima và Ben, hai đồng nghiệp, quay lưng về phía nhau, cùng mê mải trong thế giới trên bàn tay của mình, một người chìm trong thế giới học thuật, người kia dõi theo những chuyện làm ăn bất chính trong thành phố, cả hai hoàn toàn không biết họ đang ở gần nhau đến thế nào.

Để quay lại và nhìn thấy Ben, Jemima chỉ cần một khúc ngoặt nho nhỏ của số phận, nàng chỉ cần quyết định mua cuốn sách, bổ sung cho quyển đầu tiên, rồi có lẽ nàng sẽ quay ra tìm thêm một cuốn khác, và lúc ấy, sẽ trông thấy người đàn ông trong mơ của mình đang đứng đối diện. Nhưng số phận có thể rất tàn nhẫn, hay có lẽ là đầy thiếu hiểu trong trường hợp này, bởi xét cho cùng, Jemima sẽ làm gì nếu nàng trông thấy Ben?

Còn Ben? Ben sẽ ngạc nhiên và vui mừng khi gặp nàng như anh vẫn làm nếu tình cờ gặp bất kỳ bạn đồng nghiệp nào, nhưng tất cả chỉ có vậy thôi.

Thật may là chúng ta không phải lo lắng về việc hai người sẽ xử trí ra sao vì không ai may mắn biết người kia đang ở đây. Jemima tiếp tục đọc trong khi Ben gập mạnh cuốn sách lại và mang ra máy tính tiền. Anh nở nụ cười quyến rũ với cô gái ăn vận tối tàn đằng sau chiếc máy, cô gái vừa cầm quyển sách nhét vào túi ni lông vừa cảm thấy lòng mình như tan chảy. Anh hãy quay lại nhé, cô nghĩ, ngày mai hãy quay lại, có thể chúng ta sẽ nói chuyện,

từ nói chuyện có thể dẫn tới việc đi uống cà phê, từ cà phê có thể dẫn tới... bất cứ chuyện gì. Mọi chuyện.

Nhưng Ben chỉ bỏ cuốn sách vào túi áo và bước ra, thậm chí không liếc lại đằng sau lấy một lần nào. Jemima quyết định mua cuốn sách và nhìn quanh tìm thêm một cuốn nữa. Nàng đi tới một chiếc bàn khác và đột nhiên trông thấy một cuốn sách hoàn hảo: *Nhập môn Internet*.

Chep, tôi không phải kẻ mù tịt, nhưng lướt qua cuốn sách, tôi nhận ra có hàng trăm thứ mà mình chưa biết, hàng nghìn trang web mà tôi muốn vào xem. Phải rồi, đây sẽ là cuốn cuối cùng. Đến lúc phải đi thôi.

Tôi bước đến máy tính tiền và đưa ba cuốn sách cho cô gái ăn vận tồi tàn trông có vẻ đang buồn chán. Tôi cố tìm mắt cô ta để nở một nụ cười thân thiện, nhưng cô ta chẳng quan tâm, thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi khi đưa trả những cuốn sách đã được cất cẩn thận trong túi ni lông, và khi tôi cảm ơn, cô ta chỉ quắc mắt quay đi. Thật tình. Có những người bất lịch sự không chịu nổi.

Tôi quay trở ra ngoài, nấn ná một chút trên vỉa hè vì tôi chưa muốn về nhà mà buổi tối hôm nay lại thật tuyệt, và lần đầu tiên trong nhiều năm, tôi không quan tâm tới việc mình không giống những người đẹp khác xung quanh, tôi muốn làm một việc gì đó, đi đâu đó, tôi muốn sống.

Tôi không biết rõ mình sẽ đi đâu, vì thế tôi lang thang xuống đồi, ngắm nhìn mỗi cửa kính trưng bày tôi đi qua, tất cả chuỗi cửa hàng mua sắm lớn nằm dọc theo con phố chính, và cho dù đằng sau tấm kính là những bộ cánh thời trang sắc sảo, những mảnh vải cỡ 6 thường chỉ làm nổi rõ những khiếm khuyết của tôi, thì tối nay tôi cũng không quan tâm, với cả dù sao đi nữa, con gái có quyền mơ mộng mà, phải không?

Ở phía bên kia đường, Ben đang tản bộ. Anh cũng ngắm nhìn những cửa kính trưng bày, ngưỡng mộ những chiếc áo sơ mi, những bộ vest, ước rằng mình có thêm ít tiền để mua chúng, nhưng mong muốn của Ben

không thiết tha như của Jemima, vì xét cho cùng anh là đàn ông, mà đàn ông thì không có chung niềm đam mê quần áo với phụ nữ. Chúng ta đã bao giờ nghe chuyện một người đàn ông nghiện mua sắm chưa nhỉ? Chính xác là như vậy đấy.

Ben quay đầu và dừng lại, định băng qua đường, và ở bên kia, đứng ngay phía đối diện anh, là Jemima. Ben nhìn sang bên tay trái của Ben, Jemima lại nhìn sang bên tay trái của Jemima. Ben chuẩn bị sang đường thì một chiếc xe tải lớn chậm chạp lê tới rồi dừng lại ngay giữa đường, che khuất tầm nhìn, vì đường quá hẹp xe tải không thể đi qua, và đường hẹp là bởi những người đi mua sắm vào lúc sắm tối cứ dàn hàng ngang đỗ xe cạnh nhau.

Nhưng Jemima không sang đường, nếu thế chắc chắn hai người sẽ gặp nhau ở giữa đường. Jemima trông thấy một quầy bánh kẹo bên tay phải, và thế là thay vì đi về phía Ben, người mà nàng không hề biết đang có mặt tại đây, nàng rẽ phải đi tới quầy bánh.

Và một lần nữa hai người lạc mất nhau. Nhưng Jemima rất có ý thức, nàng quyết định không mua chiếc bánh kẹo dày, đầm bơ và xốt sô cô la nhỏ giọt. Thay vì thế, nàng bước tới một quán cà phê và rất vui vì nó hầu như không có khách.

Nàng len mình vào chiếc bàn trong góc, bên cửa sổ, gọi một tách cappuccino, rồi lôi quyển sách đầu tiên ra, và lần này vô cùng thoải mái, nàng đắm chìm trong thế giới của Anna.

Trong lúc đó, Ben lại rất muốn uống nước. Anh đi qua một quán cà phê và dừng lại, ngó qua cửa kính để xem bên trong như thế nào. Không, anh nghĩ, quá vắng, mình cần một nơi đông vui, náo nhiệt hơn, và dĩ nhiên anh đang nhìn quá sâu bên trong quán, vượt qua chiếc bàn trong góc bên cửa sổ, nơi Jemima đang ngồi, mãi mê với một thế giới khác.

Rất gần mà lại rất xa, Jemima à. Tôi ước gì chúng tôi có thể nói cho cô biết Ben đang đứng cách cô mấy mét, nhưng tôi e rằng đó không phải trách nhiệm của chúng tôi. Số phận sẽ tiếp tục làm nhiệm vụ của nó.

Và số phận, như mọi khi, lại ưu ái Ben Williams. Anh băng qua đường và bước vào một quán bar hợp gu hơn. Những tấm kính cửa sổ lớn hướng ra mặt đường, một quầy bar bằng gỗ anh đào nhẵn bóng nằm chính giữa quán, những người pha chế rượu trẻ đẹp đang tán chuyện vu vơ bên mấy chiếc ly. Những chiếc bàn gỗ tròn, nhỏ có chân bằng gang và những chiếc ghế xoay bằng sắt là nơi đám người có ngoại hình bắt mắt của Hampstead đang ngồi, và ngay đằng sau là một chiếc sofa, một cặp ghế bành bọc da xố xác, và một lò lửa lớn, lửa vẫn chưa bùng lên, vào thời điểm này trong năm thì còn quá sớm, nhưng vẫn đang cháy, hắt ánh sáng vàng rực lên những người ngồi gần cuối quán.

Ben đẩy cửa, và ngay lập tức bị sự ồn ào, hơi nóng, và những tiếng chuyện trò sôi nổi vây lấy. Phải, anh nghĩ, mình sẽ uống ở đây. Anh đi tới quầy pha chế gọi một chai bia ngoại, rồi nhìn quanh tìm chỗ ngồi thoải mái nhất và đi tới chiếc sofa ở cuối quán.

Anh có vẻ hơi lạc lõng trong bộ vest màu xanh lính thủy sẫm, nhưng anh vẫn thả mình xuống sofa, vắt áo khoác ra sau và thở ra thật mạnh. Một nơi khá được, anh nhìn quanh nghĩ. Anh uống một ngụm bia lớn, lấy cuốn sách từ túi áo ra và ngả người vào ghế, một bên khuỷu tay dựa vào thành sofa, bàn tay đặt bên trên trán, ép mái tóc ra sau, tay kia cầm cuốn sách. Chai bia nằm trên bàn.

Nếu bây giờ một nhiếp ảnh gia của tạp chí GQ bước vào, anh ta sẽ không thể cưỡng lại nổi cảnh tượng nho nhỏ này. Vì Ben trông khá hấp dẫn, mắt cá chân phải của anh đặt trên đầu gối trái, đôi chân dài, cơ thể cường tráng, khuôn mặt đẹp trai. Trông anh như được tạc ra vậy, hoàn hảo không thể tin nổi, quá đẹp khiến không người phụ nữ nào có thể từ chối.

Vậy chúng ta có trách cô ả tóc đen, cao ráo, mảnh mai đang ngồi ở một trong những chiếc bàn kia vì đã chủ động được không? Cô ả ngồi cùng hai người bạn gái, tất cả đều lộng lẫy như nhau, tất cả đều khoác những bộ cánh thời trang nhất, những thứ Jemima chỉ có thể mơ mộng mặc vừa thôi. Những chiếc quần bó chặt lấy hông, ống quần hơi loe ra phía dưới. Những đôi boots da mềm mại mũi vuông với đường may ở chính giữa, áo hai dây nhỏ xíu ôm lấy bộ ngực săn chắc, hoàn hảo.

Ả tóc đen và hai người bạn chú ý đến Ben ngay khi anh bước chân vào quán. Một bộ vest đắt tiền sao? họ tự hỏi. “Với khuôn mặt thế kia,” ả tóc đen nói, “thì ai để tâm đến chuyện đó chứ?”

Mấy cô ả ngồi đó nhìn Ben trong khi anh không mấy may biết đến sự có mặt của họ, đến tiếng cười rúc rích khi họ cố đoán xem anh làm gì kiếm sống. “Quá đẹp trai để làm môi giới bất động sản,” họ quyết định, “hay anh ta là chủ một ngân hàng đầu tư?”

Ả tóc đen, một người giết thời gian bằng cách làm việc trong một cửa hàng cho đến chừng nào tìm thấy một ông chồng hợp được hôn ả và đưa ả đi ngắm hoàng hôn trên lưng con ngựa trắng, gọi một anh bồi mà dĩ nhiên ả biết vì tối nào ả và đám bạn cũng tụ tập ở quán bar này.

“Biết anh chàng kia không?” ả thì thầm, chỉ vào Ben.

Anh bồi nhún vai. “Trước giờ chưa từng thấy.”

“Này,” ả nói. “Giúp tôi một việc. Mang cho anh ta một chai bia khác, tôi sẽ trả tiền, và nói rằng tôi mời anh ta.”

Anh bồi mỉm cười. mấy cô bạn của ả tóc đen cười vì sự táo bạo của ả, nhưng với ngoại hình của mình thì ả có thể táo bạo lắm chứ.

Mấy cô ả lặng nhìn khi anh bồi mang bia đến cho Ben trên một cái khay. Anh ta cúi xuống trước mặt Ben thì thầm gì đó, chỉ về phía ả tóc đen trước

khi bước đi, trong khi Ben, Chúa phù hộ cho anh, đỏ mặt.

Anh chăm chăm nhìn chai bia, quá ngưỡng đến độ chẳng thể nhìn quanh quán, nhìn ả tóc đen, còn ả thì lại đang tan chảy giống như cô gái ăn mặc tồi tàn ở Waterstone.

“Ôi Chúa ơi,” ả thì thầm với hai người bạn. “Các cậu có thấy không? Anh ta đỏ mặt! Tớ nghĩ là mình yêu mất rồi!”

Khuôn mặt Ben dịu lại và anh nhìn thấy ả tóc đen, ngạc nhiên vì ả thực sự rất đẹp. Anh mỉm cười và giơ chai bia lên, một cử chỉ nâng ly không lời.

“Các cậu,” ả nói với mấy người bạn khi đứng lên, “tớ ra đó đây.”

“Chúc may mắn,” hai ả kia nói, không thể rời mắt khỏi Ben. “Cư xử cho phải phép nhé.”

Ả bước tới chỗ Ben, không, phải nói là ông ọ mới đúng. “Anh không ngại nếu em ngồi cùng anh chứ?”

“Ừm, không,” Ben nói, nghĩ thầm chuyện này không thể xảy ra trong đời thực được. Chắc chắn chỉ có trên phim ảnh mà thôi. “Em ngồi đi. Cảm ơn vì chai bia.”

“Em cá đây không phải lần đầu tiên anh được phụ nữ mua tặng đồ uống.”

Cô ả nhầm rồi. Đây đúng là lần đầu tiên. “Ừm, thật ra đây là lần đầu tiên.”

“Ồ.” Ả nhún vai cười. “Cái gì mà chả có lần đầu. Em là Sam.” Ả nói, chìa tay ra, dùng cái bắt tay như một cái cớ để gần Ben hơn.

“Anh là Ben,” anh nói và bắt tay ả.

“Em thích tên này nhất đấy,” ả cười, và Ben cười đáp lễ.

Jemima Jones đã uống xong tách cappuccino từ lâu, nhưng nàng vẫn ngồi trong quán cà phê một lát để đọc sách, chỉ có điều nàng không cảm thấy thoải mái nữa vì phải nhét mình trong cái ghế cứng bé tẹo, vậy nên một lúc sau nàng nghĩ sẽ dễ chịu hơn nhiều khi nằm trên giường ở nhà.

Nàng trả tiền, bước ra khỏi quán cà phê và bắt đầu đi xuống đồi, thấy hạnh phúc một cách ngô nghê, chẳng vì lý do nào cả. Nàng đi qua quán bar và nhìn những con người đẹp đẽ bên trong, tưởng tượng một ngày nào đó nàng sẽ đủ thon thả để nhập hội với họ.

Và rồi nàng trông thấy Ben. Ben và Sam, đang ngồi trên chiếc sofa ở cuối quán, nàng cũng người lại, há hốc miệng vì sốc. Ben và Sam thân mật như hai người không có điểm gì chung ngoài sự hấp dẫn lẫn nhau. Sam đang tán tỉnh quyết liệt, còn Ben thì thích thú vì được một phụ nữ đẹp ve vãn. Anh biết rằng mình sẽ không hẹn hò với ả, vì ả đã chứng tỏ mình là một kẻ ngốc không thể tả, nhưng Chúa ơi, anh thích ả.

Anh nhận thấy mình có thể phải đưa ả đi chơi đôi lần trước khi đưa ả lên giường, nhưng anh chắc là điều đó cũng đáng, và thế là họ càng ngồi gần nhau hơn, động chạm vào nhau nhiều hơn, Sam để tay lên cánh tay anh khi nói chuyện, còn Ben thì ngả về phía trước để nghe cô ả rõ hơn. Chỉ là vấn đề thời gian nữa thôi.

Làm thế nào mà tâm trạng lại thay đổi đột ngột như vậy? Ý tôi là, tôi đã cảm thấy rất thoải mái, rất vui vẻ, rất lạc quan, còn bây giờ tôi đứng chôn chân tại chỗ, cố hết sức để kìm nén cơn buồn nôn đang trào lên. Tình yêu của đời tôi, anh đang ở bên một người phụ nữ đẹp và mảnh mai, tôi ghét cô ta, tôi yêu anh ấy. Tôi yêu anh, tôi yêu anh, tôi yêu anh.

Tôi không thể nhắc chân nổi, nhưng tôi phải đi, vì tôi không muốn anh nhìn thấy tôi. Khi quay gót, đám mây mà tôi đã bỗng bênh trên đó hai tuần qua bỗng hoàn toàn tiêu tan. Tôi chậm chậm bước xuống phố chính, và cứ việc gọi tôi là kẻ đáng thương đi, cứ việc gọi tôi là kẻ thất bại đi, nhưng tôi

không thể dừng được. Tôi không thể ngăn hai giọt nước mắt lớn từ từ lăn xuống má.

Chương 7

Jemima Jones không có một ngày vui vẻ. Những đám mây đen trĩu nặng đã theo nàng về nhà tối qua, nhỏ lệ vào mắt nàng, làm tiêu tan những hy vọng trong trái tim nàng.

Nàng đã lê bước trên phố, biết rằng mọi người đang nhìn mình, nhưng nàng không quan tâm người ta đang nhìn vào kích cỡ hay những giọt nước mắt của nàng. Không ai dám hỏi có chuyện gì không ổn với nàng, và cả đời mình Jemima chưa bao giờ cảm thấy cô đơn đến thế.

Nàng về nhà, trở về căn hộ trống không, nằm lên giường và khóc. Khi những giọt nước mắt đã ngưng, nàng nằm đó, nhìn chăm chăm lên trần nhà mà tự hỏi tại sao chẳng có chuyện gì tốt đẹp xảy đến với nàng.

Tôi biết là tôi béo ú, nàng nghĩ, nhưng tôi đâu phải người xấu. Tôi yêu động vật và trẻ con, tôi đối tốt với mọi người, vậy tại sao chưa ai từng yêu tôi, tại sao Ben không thể nhận ra bản chất con người đằng sau cân nặng để yêu một người như tôi.

Bởi vì Jemima biết Ben là người tốt. Nàng hiểu rằng không nên đánh giá những cuốn sách qua trang bìa. Nàng biết mọi người dựa vào ngoại hình của nàng mà đánh giá nàng ngay lập tức, và nàng biết họ cũng làm như thế với Ben.

Những phụ nữ độc thân ở độ tuổi thích hợp thường làm một trong hai điều sau khi gặp Ben. Hoặc họ sẽ ham muốn anh ngay lập tức, hoặc nếu ngờ rằng Ben là kiểu đàn ông họ không có hy vọng giành được, họ sẽ chọn giải pháp thứ hai: ghét anh, ghét anh vì sự kiêu căng, ngạo mạn, và tự đắc.

Nhưng chúng ta hiểu đó không phải sự thật vì đã biết đôi chút về Ben, và Jemima cũng hiểu điều đó vì nàng đã nhìn thấy con người thật của Ben

bên dưới lúm đồng tiền và đôi mắt xanh màu trời (nàng đã nhầm khi miêu tả Ben với những cô bạn cùng nhà, mắt của anh thực sự có màu của bầu trời nước Anh trong ngày hè nóng bức) và nhận ra Ben cũng giống như nàng, không phải là người xấu.

Ben cũng dành thời gian cho mọi người. Kể cả Jemima. Gặp ai anh cũng nở nụ cười quyến rũ và dễ dàng thu hút người khác, bất kể ngoại hình của họ. Thật ra, lần duy nhất Ben cảm thấy lúng túng là khi gặp người phụ nữ mình thích, lúc ấy anh hoàn toàn không biết phải cư xử thế nào.

Thử lấy tối qua làm ví dụ nhé. Ben đã nhầm khi cho rằng phải đưa Sam đi chơi đôi lần trước khi đưa được ả lên giường. Sam là một cô ả dễ dãi. ả bộc lộ điều đó quá rõ. Quá rõ. Quá hiển nhiên. ả tấn công lộ liễu hơn khi màn đêm buông xuống và bỗng nhiên không còn thu hút Ben được nữa. Anh vẫn thích ả, nhưng bản khoăn liệu mình có chán ngấy ả không? Anh có thực sự muốn trải nghiệm trọn vẹn việc thức dậy bên một người xa lạ, một người có thể có hoặc có thể không trở thành nỗi ám ảnh? Ben không hứng thú gì nữa, anh chúc Sam ngủ ngon, dù không phải không kèm theo một cái hôn tạm biệt thật dài và chậm.

Và anh đã hoàn toàn đúng khi không về nhà cùng ả, vì Sam đích thị là loại phụ nữ khiến người khác ám ảnh. Loại phụ nữ thường xuyên ngủ với đàn ông ngay đêm đầu gặp gỡ và rồi lại tự hỏi sao họ không gọi lại nữa. Nhưng ả không dừng lại ở đó. ả gọi cho họ liên tục, liên tục, và liên tục. ả mời mọc họ bằng những tấm vé xem hòa nhạc, ăn tối, tiệc tùng.

Đầu tiên họ thấy khoái chí, xét cho cùng, đàn ông ai chẳng thích khi một cô ả quyến rũ như Sam theo đuổi mình. Nhưng sau đó họ bắt đầu thấy nhạt nhẽo. Thách thức đâu? Sự hứng thú của trò chơi theo đuổi đâu rồi? Và một việc không thể tránh khỏi là họ bắt đầu xin lỗi, và Sam lại làm những gì ả thường làm. ả hét vào mặt họ trên điện thoại, gọi họ là lũ khốn nạn, như tất cả những kẻ khốn nạn mà ả từng gặp. ả kết thúc bằng việc nói rằng thế

mà ả cứ nghĩ họ khác lũ khốn nạn kia, như thể cảm giác có tội sẽ khiến họ quay lại vậy, và cuối cùng ả dập máy.

Rồi ả lại đi chơi và diễn lại cảnh đó với một người mới quen.

Ben đủ tinh tế để nhận ra Sam là loại phụ nữ như thế nào. “Đĩa đói” sẽ là từ anh dành để nói về ả với các bạn mình, và tất cả bọn họ sẽ rên rỉ công nhận điều đó.

Nhưng Ben là một người đàn ông đứng đắn đeo mặt nạ một kẻ đều cáng, Ben để cô ả thất vọng một cách nhẹ nhàng bằng cách hỏi xin số điện thoại của ả sau khi hôn nhau và hứa sẽ gọi lại. Có lẽ đó không hẳn là một hành động đứng đắn vì Sam đã viết cả số điện thoại nhà, chỗ làm và di động. Ngay lúc này đây, Sam đang làm những gì mà hàng nghìn phụ nữ ở địa vị ả đã làm. ả không rời mắt khỏi điện thoại ở chỗ làm, mong chờ anh gọi đến. Thỉnh thoảng ả lại nhắc máy lên xem có vấn đề gì không, và ả quanh quẩn bên điện thoại cả ngày, không chừng còn nhảy cả lên điện thoại nếu nó reo ấy chứ.

Nhưng Ben sẽ không gọi lại, bởi bạn gái thực sự không phải là vấn đề ưu tiên trong thời điểm này. Anh thích mẫu phụ nữ có nhu cầu cao. Họ đòi hỏi được đưa đón, trả tiền, quà cáp. Ben hiện tại không có tiền hay động lực để nghĩ đến bất cứ điều gì về những người phụ nữ kiểu đó, ngoại trừ trên lý thuyết.

Vì thế dù thích Geraldine nhưng anh biết rằng ngay bây giờ cô sẽ không cho anh cơ hội, và thật tình thì Ben cũng chấp nhận điều đó. Thời gian ở tòa soạn của anh trở nên vui vẻ nhờ có Geraldine và đối với anh, thế là đủ. Anh bằng lòng với việc không tiến xa hơn.

Ben quá bận rộn suy nghĩ về sự nghiệp hơn là về phụ nữ. Phải rồi, nếu có ai đó giản đơn xuất hiện, vui vẻ thích ứng với cuộc sống của Ben, chấp nhận việc thỉnh thoảng mới trông thấy mặt anh, nghĩa là vào những lúc anh

không làm việc, tập thể thao, hay gặp gỡ bạn bè, thì thật tuyệt. Nhưng Ben chưa gặp người phụ nữ nào như vậy cả.

Jemima có một ngày tồi tệ, còn Ben thì đang phỏng vấn một phụ nữ địa phương có đứa con trai mười ba tuổi vừa đâm giáo viên. Thông thường, với tư cách phó ban biên tập tin tức, anh sẽ không phải tự mình viết bài báo đó, nhưng xét cho cùng thì đây là *Kilburn Herald*, thành ra tất cả mọi người đều phải san sẻ công việc.

Cả ngày Jemima hy vọng có thể thoáng nhìn thấy Ben, cứ mỗi lần nghe tiếng bước chân tiến đến chỗ mình là nàng quay lại, nhưng có vẻ như Ben không ở tòa soạn. Nàng cũng ôm điện thoại cả ngày. Nàng vừa phát hiện ra cách hữu hiệu nhất để làm sơn móng nhanh khô (ngâm móng vào trong một bát nước đá lạnh), để giữ rau diếp tươi (cho rau diếp vào một bát nước đá, thêm một lát chanh và bỏ vào tủ lạnh), để đựng đồ hộp trong tủ bếp (mua những chiếc giá nhựa, giá 5,99 Bảng). Jemima chán nản. Chán nản, béo ú, và buồn bã. Không phải là một sự kết hợp hoàn hảo, tôi nghĩ tất cả chúng ta đều đồng ý như vậy.

Vì thế, đúng là phải thở phào nhẹ nhõm khi tiếng chuông điện thoại nội bộ lôi nàng ra khỏi công việc.

“Tớ đây,” Geraldine nói, thật buồn cười vì cô ấy biết rõ số máy lẻ của cô đang hiện trên điện thoại của tôi. “Muốn xuống căng tin uống trà với tớ không?”

Bất cứ thứ gì cũng được, để phá vỡ sự đơn điệu của công việc này, để làm nhẹ bớt nỗi đau rằng Ben không muốn tôi. Tất nhiên tôi muốn uống trà, chỉ để thoát ra khỏi chiếc bàn này, khỏi cái tòa soạn tồi tàn này.

“Cậu gây đi thì phải?” là câu đầu tiên Geraldine nói với tôi khi tôi bước về phía cô, cô đang rót nước ngập túi trà trong hai cốc nhựa ở máy nước nóng.

Lần đầu tiên trong ngày tôi tươi tỉnh lên. Tôi không biết, mấy tuần qua tôi chưa cân, thậm chí tôi còn không nghĩ về nó nữa.

“Mặt cậu trông gọn hơn hẳn,” Geraldine nói, rồi cầm lấy hai cái cốc mang ra bàn.

Jemima có thể thơm Geraldine được ấy chứ, vì Geraldine nói đúng, nàng đã gầy đi. Hai tuần liền nàng không nghĩ gì về chuyện cân nặng, vì nàng thực sự bắt đầu thấy vui vẻ. Nàng khám phá ra Internet và phát hiện ra rằng Geraldine với Ben có vẻ là những người bạn thực sự, và ngay khi nàng thôi không nghĩ về nó, không lo lắng về nó, không cảm thấy tội lỗi vì thói ăn uống vô độ của nàng, thì đó cũng là lúc nàng giảm cân.

Nhưng chỉ cho tới tối qua mà thôi, bởi vì nằm trên giường với cảm giác mình là một người béo ú đáng thương là khởi đầu không thể tránh khỏi cho một trận ăn uống vô độ, và tối qua, khi đã trấn tĩnh lại, Jemima gọi cho một công ty giao pizza ở trong vùng. Họ mang đến một chiếc pizza lớn, mặc dù “vĩ đại” có thể là từ miêu tả chính xác hơn, cùng với bánh mì tỏi và xa lát cải bắp. Jemima mở cửa trước ra và vờ như mình đang có một đồng bạn xung quanh. Nàng còn đặt cả bốn lon Coke ăn kiêng để chắc chắn rằng họ tin nàng.

Nhưng hôm nay là một ngày khác, và cho dù nàng đã tăng lên khoảng một cân vì vụ ăn uống quá đà tối qua - đúng vậy, Jemima hoàn toàn có thể lên một đến một cân rưỡi chỉ sau một đêm - thì nhìn chung, nàng cũng đã giảm cân.

Chúng tôi ngồi xuống và Geraldine thở dài, đưa tay vuốt tóc.

“Mọi chuyện ổn chứ?” tôi hỏi, mặc dù tôi thấy khá rõ là mọi chuyện không hề ổn.

“Là Dimitri,” Geraldine nói. “Giờ anh ấy đang làm tớ phát điên. Tớ cảm thấy mấy chuyện đó hơi khô khan.”

Ra thế. Tôi biết chính xác điều ấy nghĩa là gì. Đó là kiểu của Geraldine. Rằng Dimitri say Geraldine như điệu đổ, kết quả là Geraldine chẳng mấy chốc sẽ trở nên lạnh nhạt, và sau rốt, anh già Dimitri tội nghiệp sẽ sớm nhận ra cô không phải là người phụ nữ trong mộng của mình.

“Khôi hài thế nào?”

“Tớ cũng không biết nữa,” cô thở dài. “Anh ấy luôn ở bên tớ.”

“Nhưng chẳng phải bạn trai cần như thế sao?” Ý tôi là, lạy Chúa, Geraldine ơi là Geraldine. “Chẳng phải đó là những gì mà người phụ nữ nào cũng muốn sao?”

“Chắc là vậy.” Geraldine nhún vai. “Nhưng tớ bắt đầu thấy hơi nhạt nhẽo.”

Nếu bạn thích nghe, thì đây là những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Geraldine càng xa cách thì Dimitri càng trở nên nồng nhiệt. Có thể việc này sẽ kết thúc bằng một lời cầu hôn mà Geraldine sẽ từ chối, vì khi Dimitri ngỏ lời cũng là lúc cô muốn thoát khỏi anh ta chết đi được. Tuy nhiên, cô vẫn sẽ giữ chiếc nhẫn. Như cô thường làm.

“Có lẽ cậu nên đợi xem chuyện gì sẽ đến.”

“Có lẽ tớ nên bắt đầu hẹn hò với người khác.”

Không, Chúa ơi, không! Người đó có thể là Ben, cô ấy có thể hẹn hò với Ben, và tôi không thể chịu nổi điều đó. Nhìn thấy anh ở bên một người xa lạ quyến rũ là đủ tồi tệ lắm rồi, tệ nhưng còn có thể chịu đựng được, nhưng nếu Ben và Geraldine đến với nhau thì tôi chết mất. Tìm hiểu ngay đi, tìm hiểu xem cô ấy đang nghĩ gì.

“Ai?”

“Không có ai cụ thể cả,” Geraldine nói. “Nhưng nếu bắt đầu đi chơi trở lại với mấy cô bạn, tớ chắc sẽ sớm gặp được ai đó thôi.” Cô ấy có sự tự tin của những người đẹp khác thường, vì còn ai khác nữa có thể chắc chắn đến thế đây? Những người phụ nữ khác vẫn giữ mối quan hệ của họ, một mối quan hệ đau khổ, tồi tệ, tổn thương, vì sự thay thế thật quá kinh khủng mỗi khi nghĩ đến. Ấy chính là sự cô đơn.

Nhưng tất nhiên Geraldine có thể không bao giờ hiểu được điều đó. Geraldine luôn tiến về phía trước và leo cao hơn. Họa hoằn lắm cô ấy mới phải đi sang bên.

“Ben thì sao?” tôi nói bằng một giọng hờ hững đến mức nghe có vẻ không tự nhiên, ngay cả tôi cũng thấy thế. “Anh ấy thích cậu đấy.”

“Ben? Ben? Cậu đùa chắc?”

Dĩ nhiên là tớ không đùa, Geraldine, cậu không thấy tớ như thế nào mỗi khi Ben xuất hiện ư? Cậu không thấy ảnh hưởng của anh ấy với tớ à? Làm sao tớ có thể đùa khi tớ nghĩ rằng anh ấy là người đàn ông hoàn hảo nhất từng đặt chân lên hành tinh này?

“Không. Tại sao?”

“Chẹp, Ben chỉ là Ben. Anh ta đẹp trai thật nhưng anh ta làm gì nào? Phó ban biên tập tin tức của *Kilburn Herald*. Ben thực ra không phải là mẫu đàn ông thành đạt đúng không? Ý tớ là, anh ta sẽ đạt được gì trong cuộc sống chứ? Trở thành trưởng ban biên tập tin tức, rồi tổng biên tập, và thế là hết. Anh ta sẽ ở trong cái tòa soạn chán ngắt này mãi mãi.

“Anh ta sẽ cưới một cô gái địa phương xinh xắn nào đó, một người muốn làm vợ và làm mẹ, và nếu may mắn, họ sẽ sống ở West Hampstead, có khoảng 2,4 đứa con và một chiếc Volkswagen.

“Ben,” cô nhắc lại, lắc đầu cười. “Tớ không nghĩ thế.”

Tạ ơn Chúa. Tạ ơn Người vì đã đứng về phía con. Tôi không quan tâm Geraldine nghĩ gì về con người Ben, dù sao tôi cũng nghĩ là cô đã nhầm. Tôi không cho rằng anh sẽ ở đây mãi mãi, anh quá hoàn hảo để ở một nơi như *Kilburn Herald*, nhưng lúc này chuyện ấy cũng chẳng quan trọng. Điều quan trọng là Geraldine và Ben sẽ không bao giờ trở thành một cặp. Họ sẽ luôn luôn là Geraldine và Ben, và tôi bỗng cảm thấy nhẹ nhõm đến nỗi có thể khóc lên được.

“VẬY ĐẤY,” Geraldine thở dài nói. “Nói về tớ đủ rồi. Cậu có chuyện gì không?”

Cô ấy thường xuyên hỏi vậy, và tôi lại làm những gì tôi thường làm - lái câu chuyện về phía Geraldine, vì tôi biết kể gì với cô ấy đây? Có lẽ tôi sẽ kể về chuyến đi đến hiệu sách, biến nó thành một cuộc phiêu lưu cường điệu, rằng cứ mỗi bước đi tôi lại vấp phải những anh chàng đẹp trai? Có lẽ tôi sẽ kể về chuyện nhìn thấy Ben với cô ả kia tối qua? Tôi sẽ cười để che lấp nỗi đau và hỏi Geraldine có biết gì về ả không? Hay có lẽ tôi sẽ kể cho Geraldine nghe chuyện mình đã đặt một cái bánh pizza cỡ bụi và khóc cả đêm qua? Không. Tôi không nghĩ thế.

Thế là tôi khuấy trà trong vài giây rồi ngược mắt lên, “Nhưng cậu định làm gì với Dimitri?”

Khi chúng tôi quay trở lại tầng trên thì *Kilburn Herald* đã trở nên khá vắng vẻ. Tổ tin tức vẫn đang rì rầm phòng trường hợp có tin, nhưng tổ chuyên đề ở cuối phòng, nơi làm việc của Geraldine và tôi, lại yên ắng.

“Jemima,” Geraldine rên lên trước khi quay trở lại bàn làm việc. Bắt đầu rồi. Tôi biết chính xác tiếng rên này nghĩa là gì.

“Tớ cần cậu giúp.”

“Nói đi,” tôi nói với một nụ cười bực bội, mặc dù tôi không hề khó chịu, tôi thực sự vui mừng trước bất cứ cơ hội được viết một bài chửi chu nào mà

mình có.

“Tớ đang viết bài cho trang phụ nữ về việc hẹn hò lại sau khi ly dị. Tớ hơi tắc một chút. Cậu xem qua giúp tớ được không?” Nếu bạn là một chuyên gia đoán hiểu ẩn ý như tôi, thì câu này tức là “Cậu có thể viết lại được không?”

Geraldine chạy về bàn làm việc, cầm lấy bản in thử rồi vội vàng quay lại. “Chúa ơi, cậu là một thiên thần,” cô nói, “tớ nợ cậu một món lớn rồi,” rồi cô đi, không quay lại mà chỉ vẫy tay khi bước ra khỏi cửa.

Đôi khi tôi không thể tin nổi cách viết của Geraldine, tôi không tin nổi làm thế nào mà có người lại thấy việc này khó khăn, vì tôi chẳng bao giờ mất nhiều thời gian để viết lại bản thảo của cô ấy. Tôi bắt đầu bằng việc viết lại phần mở đầu, thêm tí màu mè, nhào nặn nó thành một bài báo mà độc giả muốn đọc tiếp.

“ĐỪNG ở lối đi giữa hai dãy ghế nhà thờ, đọc lời thề đám cưới, bạn hy vọng và cầu nguyện cho cuộc hôn nhân của mình sẽ kéo dài mãi mãi,” tôi gõ. “Nhưng vài năm sau, lời thề yêu thương và tôn trọng người chồng của bạn đã trở thành ký ức xa xăm như hạnh phúc mà hai bạn từng chia sẻ.

“Ly hôn vào những năm 90 đã đưa hàng nghìn phụ nữ trở lại với một trò chơi mà họ nghĩ rằng sẽ không bao giờ trải qua nữa - Trò chơi Hẹn hò.

“Và phụ nữ trên khắp nước Anh đang nhận ra rằng cho dù họ thông minh, từng trải, già dặn đến thế nào, cho dù những nguyên tắc có thể thay đổi, nhưng khi nói đến niềm phấn khích, nỗi thất vọng, sự đau khổ, thì không có gì thực sự thay đổi hết.”

Tôi gõ, mắt dán vào màn hình máy tính. Tôi say sưa viết rồi sắp xếp lại “Nghiên cứu tình huống điển hình” của Geraldine - ba người phụ nữ đồng ý chia sẻ câu chuyện của họ trên *Kilburn Herald*. Khi làm xong, tôi gửi trả bản

thảo vào giỏ của Geraldine, như thế sẽ không ai biết tôi đã làm gì với nó. Cái đó gọi là tình bạn.

Đã đến lúc về nhà, nhưng ngay khi chuẩn bị rời tòa soạn, tôi bỗng nhớ ra một điều, tôi nhớ ra rằng mình chưa lôi mấy cuốn sách mới mua ra khỏi túi, và bây giờ chính là lúc thích hợp để thử Internet.

Tôi cúi xuống và lấy cuốn *Nhập môn Internet* ra. Đúng. Đến lúc tìm hiểu rồi, và tôi quay lại màn hình, kích đúp vào biểu tượng bên trái sẽ đưa tôi đến với Internet. Khi máy kết nối, tôi lướt qua cuốn sách nhỏ.

Và nó thật tuyệt vời. Tôi khám phá ra các website, thư viện ảnh trên Internet, nơi bạn có thể đăng ảnh của mình hay tải ảnh của người khác về. Tôi tìm thấy những trang về thuốc thay thế, nơi bạn có thể biết được tình hình sức khỏe của những người khác đã được cải thiện ra sao sau khi thử các phương pháp chữa trị không được y học truyền thống công nhận. Tôi biết đến những trang bất động sản, nơi người môi giới mặc vest đăng ảnh những ngôi nhà mà họ đang cố bán. Rồi những trang về bảo tàng, âm nhạc, hẹn hò.

Tôi đọc về những nhóm tin và trang thảo luận dành cho mọi sở thích, mối quan tâm, cũng như những nổi ám ảnh bạn có thể nghĩ đến. Ở đó, mọi người có thể gửi đi thông điệp, câu hỏi, suy nghĩ, và rất nhiều người có chung mối quan tâm có thể trả lời.

Rồi tôi đọc về Tarot, một địa chỉ bói bài, đó là lúc tôi ngừng đọc và bắt đầu kích chuột. Tôi muốn xem bói, tôi muốn biết liệu mình có tìm được tình yêu đích thực không. Tôi muốn biết liệu Ben có phải là người đàn ông dành cho tôi không. Nhưng mà đừng lo, tôi hứa là sẽ không tin hoàn toàn. Ít nhất tôi cũng sẽ cố làm vậy.

Trang web xuất hiện trên màn hình, yêu cầu người chơi chọn một bộ bài Tarot, và tôi là chính tôi, kích vào bộ Người Mèo vì tôi luôn muốn có một con mèo, ba hộp nhỏ đột ngột hiện ra, hỏi tên tuổi, giới tính của tôi.

Tôi gõ thông tin vào, và một hộp khác xuất hiện, yêu cầu tôi nhập câu hỏi. Một cái liếc nhanh khắp tòa soạn cho tôi biết mình đang an toàn, không có ai quanh đây thấy tôi đang làm gì, nào, bắt đầu...

“Ben Williams sẽ yêu tôi chứ?” Tôi gõ, rồi kích vào nút KẾT QUẢ.

Ba lá bài hiện lên trên đầu màn hình với phần diễn giải bên dưới. Lá bài thứ nhất tương ứng với quá khứ. Đó là Hoàng đế Quyền trượng (đảo ngược). **“Khắc khổ. Thiếu thốn. Có những ý tưởng hơi phóng đại. Một người bảo thủ và thận trọng.”**

Lá bài thứ hai tượng trưng cho hiện tại. Đó là Nữ hoàng (đảo ngược). **“Do dự. Thụ động. Thiếu đam mê. Thiếu tập trung. Không quyết đoán. Trở ngại trên con đường thành công hay thăng tiến. Lo lắng. Lãng phí tiền bạc. Mất tài sản vật chất. Vô sinh. Ngoại tình. Tự phụ.”**

Thật nhảm nhí! Vô sinh ư? Không thể nào. Tự phụ? Làm ơn thôi đi cho!

Nhưng dù vậy tôi vẫn tiếp tục đọc, lá bài cuối cùng là Hiệp sĩ Quyền trượng, tượng trưng cho tương lai. **“Khởi hành. Một cuộc hành trình. Đến một nơi xa lạ. Thay đổi. Một chuyến bay. Nghỉ phép. Chuyển chỗ ở.”**

Chắc, đúng là một trò vô bổ, nhưng tôi vẫn chưa muốn về nhà. Có lẽ tôi sẽ trở lại LA Café, ít nhất tôi cũng biết cách tìm cái trang chết tiệt đó. À, xem hôm nay có ai nào?

Suzie 24

=^..^=Cat

Honey

Candy

Explorer

Here4u

Lisa ngọt ngào

Ricky

Tim@London

Brad (Santa Monica)

Ai trước đây? Tôi có nên nói chuyện với Tim@London không, vì tôi phần nào cũng biết anh ta, hay tôi nên mạo hiểm và bắt đầu tán gẫu với một người không quen biết. Thật may là quyền quyết định vượt khỏi tay tôi vì máy tính đột nhiên kêu bíp bíp ba lần và một hộp nhỏ vụt hiện lên với cái tên **Brad (Santa Monica)** ở phía trên.

“Chào Honey.”

“Chào,” tôi gõ lại. Giờ thì *việc này* thú vị hơn rồi đây.

“Em có thời gian nói chuyện không?”

“Tất nhiên là có.”

“Em ở đâu, Honey?”

“London,” rồi tôi nghĩ, gượng đã, Brad là người Mỹ, có thể anh ta hơi ngốc nghếch, vì thế tôi thêm “nước Anh” vào để đề phòng.

“Thật á? Anh đến đó rồi đấy!”

“Ồ? Thế anh đã ở đâu?”

“London. Anh ở khách sạn Park Lane. Việc làm ăn ấy mà.”

Giờ thì *hay* hơn rồi đây.

“Việc làm ăn gì vậy?”

“Anh là một gã trai biển California lang bạt điển hình, một kẻ kiếm sống bằng cách làm những gì mình thích nhất. Anh có một phòng tập.”

“Vậy anh phải cân đối kinh khủng ấy nhỉ?” Ôi, Chúa ơi, tôi lại cảm thấy bị lép vế, nhưng đây là Internet, ý tôi là, anh chàng này có thể không bao giờ biết trông tôi thực sự thế nào.

“LOL. Kinh khủng. Hay đấy. Thế còn em?”

Chúa ơi. Sớm hay muộn thì câu hỏi này cũng đến.

“Em khá cân đối nhưng công việc bận rộn khiến em không tập được nhiều như em muốn.”

“Em làm gì vậy?”

“Em...” tôi ngừng lại. Tại sao phải làm một nhà báo buồn tẻ trong khi tôi có thể là bất kỳ ai trên thế giới? **“Em là người dẫn chương trình truyền hình.”**

Đó. Một nghề lôi cuốn, thú vị và truyền tải thông điệp rằng nếu xuất hiện trên truyền hình hẳn tôi là một phụ nữ khá quyến rũ.

“Chắc hẳn em rất quyến rũ. Như O:-) vậy.”

“O:-) là gì?”

“Thiên thần! Không giống như anh. Anh thấy mình giống }:-> hơn. Tức là ác quỷ ấy.”

“LOL. Em không phải thiên thần đâu, nhưng em không cư xử quá tệ.”

“Em mới sử dụng Internet à?”

“Vâng, mới, lộ thế kia à? Vậy có phải anh thường vào đây không, vì anh còn biết là không phải lúc nào em cũng ở đây? Anh không thể cân đối như thế được nếu suốt ngày ở trên Internet <s>.”

“A ha! Thật ra, máy tính nằm trong văn phòng anh và anh chỉ ngồi đây tiêu khiển khi bị mắc kẹt ở chiếc bàn này. Nó giúp anh thoát khỏi công việc.”

“Ở đó mấy giờ rồi?”

“Mười giờ sáng. Anh ở văn phòng được hai tiếng rồi. Trước đó anh đã chạy bộ, còn chiều nay anh sẽ đi trượt pa tanh.”

“Em thích trượt pa tanh.” Cẩn thận nào, Jemima, đừng khích động quá.

“Ừ, một môn thể thao tuyệt vời. Vừa là bài tập tốt, lại vừa hòa đồng nữa.”

“Chắc anh phải gặp hàng trăm cô nàng California quyến rũ nếu lúc nào cũng trượt pa tanh. Sao còn ngồi đây tán tỉnh những phụ nữ độc thân thế?”

“Ai nói là anh định tán tỉnh phụ nữ độc thân?”

“Ồi. Xin lỗi. Thế không phải à?”

“Có thể là người phụ nữ độc thân này đây. Em còn độc thân chứ?”

“Vâng.”

“Sao vậy? Em có vẻ quá xinh đẹp khi phải sống một mình.”

Giá như anh biết, tôi nghĩ, rồi chợt quyết định vay mượn cuộc sống của Geraldine một chút.

“Em vừa chấm dứt một mối quan hệ kéo dài khá lâu,” tôi gõ. “Anh ấy muốn cưới em nhưng đó không phải là người đàn ông dành cho em.”

“Sao em biết đó không phải người đàn ông dành cho em?”

“Hỏi hay đấy. Em cho rằng điều này có vẻ ngây thơ nhưng em nghĩ là khi gặp người đàn ông dành cho mình, em sẽ nhận ra thôi.”

“Anh không nghĩ đó là ngây thơ. Anh thấy nó khá đúng. Anh cũng có cảm nhận tương tự và vẫn chờ đợi tiếng sét ái tình đánh trúng. Tội nghiệp anh chàng. Chắc anh ta phải sốc lắm. Nhưng đó lại là điều may mắn với anh <g>.”

“VẬY Ừ.”

“Mà em làm ở chương trình nào vậy?”

Nghĩ đi, Jemima. Nghĩ đi.

“Một chương trình kiểu như *Entertainment Tonight* phiên bản Anh ấy.”

“Không đùa đấy chứ! Em giống như Leeza Gibbons của truyền hình Anh sao?”

“Không.” Ngay cả trong thế giới ảo này, tôi cũng biết đó là một đòi hỏi quá đáng. “Em là phóng viên cấp cao.”

“Vẫn rất tuyệt.”

“Còn anh? Anh bước vào con đường kinh doanh phòng tập như thế nào?”

“Bỏ dở đại học, học kinh doanh, không biết phải làm gì, đến LA rong chơi. Hầu như không có ai ở LA là người Angeles bản địa cả, tất cả bọn anh đều đến từ những nơi khác.”

“Anh đã bao giờ muốn làm trong ngành công nghiệp điện ảnh chưa?”
Tôi nhớ đến những gì Geraldine nói về những người sống ở Los Angeles.

“LOL. Không đời nào. Quá nhiều áp lực. Anh chỉ muốn tìm một công việc mình thích mà kiếm được nhiều tiền. Anh bắt đầu đến một phòng tập xập xệ mỗi ngày và người chủ nói với anh rằng nó đang được rao bán. Anh cố gom tiền, mua lại phòng tập và không hối tiếc.”

“Vậy sau đó anh có kiếm được nhiều tiền không?”

“Để anh nói thế này nhé. Anh sống *cực kỳ* thoải mái.”

“Ngôi nhà anh sống trông như thế nào?” Nào, trước khi bọn tôi đi xa hơn, tôi nghĩ mình phải làm rõ một điều rằng tôi không định làm một kẻ đào mỏ ở đây. Tôi chỉ thấy không thể tin nổi là trong tất cả mọi nơi, mình lại đang nói chuyện với một người đàn ông ở Los Angeles, một nơi tôi chưa bao giờ và luôn mơ được đặt chân đến, thành thử tôi muốn biết tất cả mọi điều về cuộc sống của anh ta.

“Một ngôi nhà đẹp. Thế còn nhà em?”

“Không đẹp lắm. Năm ngoái em định mua nhà,” lạy Chúa, hãy tha thứ cho con vì đã vay mượn cuộc sống của Geraldine lần nữa, **“nhưng rồi mọi chuyện không đâu vào đâu cả, thế nên bây giờ em vẫn thuê nhà cho đến khi tìm lại được một nơi tử tế. Em sống cùng hai cô gái nữa.”**

“Anh cứ ngỡ mình đang ở trên mây đây này! Có chỗ cho một anh chàng không?”

“Em e là không.”

“Em bao nhiêu tuổi rồi Honey?”

“Hai bảy, và em phải nói với anh rằng, Honey không phải tên thật của em. Tên thật của em là JJ.”

“Anh thích tên JJ. Việc em hai bảy tuổi còn khiến anh thích thú hơn nữa. Anh ba mươi ba rồi.”

“Vậy sao anh vẫn độc thân hả Brad? Hay anh còn có một cái tên khác nữa <s>?”

“Không. Brad là tên thật của anh. Anh hẹn hò khá nhiều, nhưng như anh nói đấy, anh chưa gặp được người phụ nữ phù hợp.”

“Mẫu phụ nữ nào là phù hợp đây?”

“Giá mà anh biết. Anh cứ hy vọng là mình sẽ nhận ra khi gặp nàng.”

“Em hiểu ý anh.” Nhưng dĩ nhiên là tôi chẳng hiểu gì cả.

“Ôi, chết tiệt. Điện thoại đang reo. Nghe này, giờ anh phải đi thôi, nhưng anh thật sự rất thích nói chuyện với em, JJ. Chúng ta có thể gặp lại nhau ở đây không?”

Cứ việc cho là tôi sến đi, nhưng đúng là tim tôi đã lỡ một nhịp. **“Em cũng muốn thế. Ngày mai thì sao?”**

“Cũng giờ này à?”

“Chính xác.”

“OK. Anh sẽ mang nắng đến cho em, còn em mang đến những nụ cười nhé. Giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Tạm biệt.” Tôi ngồi ngả ra phía sau và tắt máy tính, và dù nghe có vẻ thật điên khùng, nhưng chuyện này khiến tôi rất hào hứng. Phải mất một lúc rõ lâu, nụ cười mới tắt trên khuôn mặt tôi.

Chương 8

Ben vừa trải qua một tuần thật kinh khủng. Thật vậy, chẳng ai trong chúng ta mong công việc của Ben đổ xuống đầu mình đâu. Đầu tiên, anh phải phỏng vấn một bà mẹ bất hạnh có đứa con trai mười ba tuổi bốc đồng, nghiện ma túy, và cố thuyết phục bà ta kể chuyện thằng bé được giáo dục như thế nào.

Vào những ngày còn lại trong tuần, anh phải đi lấy các tin bài khác, anh hầu như không gặp ai cả, không có thời gian tán gẫu, chỉ cúi đầu xuống và mải miết làm việc.

Nhưng tối thứ Tư lại là một phần thưởng nho nhỏ. Ben về nhà sớm hơn thường lệ, hai anh bạn cùng nhà đều đi vắng cả, vì thế nơi này thuộc về Ben. Anh có thể đá tung giày ra, đọc tờ *Guardian* để dành từ thứ Hai, và xem chương trình tin tức. Cảm giác khá thư giãn.

Anh ngồi tựa vào ghế sofa, ti vi đang bật và phát ra tạp âm của một chương trình đồ vui đầu giờ tối, một chương trình mà Ben chẳng bao giờ thèm xem, anh đang giở lướt qua tờ *Guardian*.

Và mẫu thông báo ở trang 16 đã thu hút ánh mắt anh, hay có lẽ quan trọng hơn, đã thu hút sự tưởng tượng của anh.

PHÓNG VIÊN TRUYỀN HÌNH

London Nights là một chương trình mới, được phát hàng ngày trên Truyền hình London Ban ngày. Là một chương trình giải trí và giàu thông tin, chúng tôi cần tuyển ba phóng viên lên hình. Ứng viên cần có tối thiểu ba năm kinh nghiệm trong lĩnh vực báo chí, không cần có kinh nghiệm truyền hình; đam mê ngành biểu diễn và giải trí, tin tức và chính trị, hoặc sức khỏe và làm đẹp.

Đài sẽ tổ chức ghi hình thử.

Hãy gửi CV, đơn xin việc, bằng mẫu hay ảnh của bạn đến...

Chính nó! Ben nghĩ, phần khích ngòi dậy. Đây là một cú ngoặt lớn của mình. Một phóng viên chuyên về tin tức và chính trị, công việc này rõ ràng là dành riêng cho mình. Anh không do dự, vì xét cho cùng, Ben là con người thiên về hành động hơn là suy nghĩ. Anh vội lấy bút và ngoáy những nét chính đầu tiên của lá đơn xin việc.

Một tấm ảnh, anh nghĩ, mình lấy đâu ra một tấm ảnh tử tế nhỉ? Ảnh của Ben chỉ toàn ảnh tử tế thôi, nhưng một anh chàng đeo kính râm và đội mũ bóng chày hầu như không phải là hình ảnh thích hợp để tạo dựng, và như Ben biết rõ, trong ngành truyền hình, hình ảnh đóng vai trò cốt yếu.

Anh lôi cái hộp dưới giường ra và xem xét hàng trăm tấm ảnh. Cuối cùng anh tìm thấy một tấm hoàn hảo, cái mà anh đã lén lấy từ thư viện ảnh ở chỗ làm. Ảnh Ben mặc vest, đứng cạnh một ngôi sao địa phương.

Kệ xác ngôi sao đi Ben, đây là sự nghiệp của mi, và Ben nhanh tay lấy chiếc kéo từ trong ngăn bếp ra một cách chính đáng, cắt rất ngọt bức ảnh ra làm hai, ngôi sao là rơi xuống tấm thảm xám bẩn thỉu.

Anh hoàn chỉnh lá thư, đính kèm với CV và thả tấm ảnh vào trong phong bì. Giờ tất cả những gì anh có thể làm là hy vọng.

Thật lạ là dạo gần đây khẩu vị của tôi lại giảm sút. Đang là giờ ăn trưa, và tôi không cảm thấy thèm một đĩa ngon ngon thức ăn nữa. Món xa lát này, xa lát đích thực ấy, khá ổn, và tôi đang vui vẻ ngồi trong căng tin, mũi chúi vào quyển tạp chí.

Tôi đã mua quyển tạp chí này sáng nay. Công nhận đây không phải loại tạp chí thời trang bóng bẩy mà tôi thường đọc, nhưng một trong những cái

tít trang bìa về hẹn hò trên Internet đã khiến tôi thực sự tò mò, thế là tôi mua và giờ thì đang tìm hiểu tất cả về cà phê Internet.

Tôi thậm chí còn không biết rằng những địa điểm đó có tồn tại. Quán cà phê này, Cyborg, nằm ở khu West End. Bức ảnh cho thấy những vách ngăn kim loại, những dây máy tính chạy quanh tường, và những con người đẹp đẽ đang ngồi ở các bàn giữa phòng, nhấm nháp cappuccino, ăn bánh mì ciabatta nhân cà chua phơi khô, pho mát mozzarella⁽¹⁾ và húng quế tươi.

Hẹn hò trên mạng có lẽ là điều thú vị nhất kể từ khi, ừm, kể từ khi Internet ra đời. Theo như bài báo thì, dù phải nói rằng tôi hơi nghi ngờ vì tôi biết ta không thể tin tất cả những gì ta đọc, nhưng theo như bài báo thì trên khắp thế giới người ta đang gặp gỡ và yêu nhau.

Và không chỉ có thế, Cyborg còn trở thành một địa điểm có thật, một nơi để gặp gỡ trực tiếp, một nơi mà nếu bạn không đủ may mắn tìm được một người tâm giao trên mạng, bạn có thể bắt gặp anh ấy đang ngắm nhìn bạn phía trên chiếc máy tính.

“Có vẻ hay đấy,” Ben Williams nói, đứng sừng sững trước mặt tôi khi đặt khay của mình lên chiếc bàn đối diện. “Anh đã nghe nói rồi.”

Tôi bắt đầu đánh trống ngực và có thể cảm thấy cổ mình hơi đỏ lên. Rõ ràng đây là một cơ hội hoàn hảo, làm thế nào để hỏi liệu anh ấy có muốn đi hay không, làm thế nào để khiến giọng mình nghe có vẻ tự nhiên khi mà bên trong, tôi đang ngạt thở?

“Tối hôm nào, chúng ta tới đó đi,” Ben nói, đưa một nĩa thịt bò nướng thớ to lên miệng. “Ba người chúng ta nên đi. Sẽ vui lắm đấy.”

“Em rất thích,” tôi hồ hởi. “Ý em là, nghe cũng thú vị đấy, em muốn tìm hiểu thêm về nó.” Giờ giọng tôi đã bình tĩnh hơn, tôi đã kiểm soát được sự phấn khích của mình.

“Chúng ta phải xem xem khi nào Geraldine rảnh, anh thì tuần này hơi trầm nên đi lúc nào cũng được.”

“Sao tên tôi lại bị lôi ra thế nhỉ?” Geraldine ngồi xuống với một đĩa đầy rau diếp, cà chua, dưa chuột không rưới nước xốt cho bữa trưa.

“Ben đang nói là chúng ta nên đến chỗ này.” Tôi chỉ vào bài báo. “Xem ra cũng hay.” Nhưng rồi tôi nghĩ, Chúa ơi, sao phải rủ thêm Geraldine? Sao không phải là anh và em thôi, Ben? Không phải tôi không muốn Geraldine đến đó, chỉ là tôi muốn có một buổi tối được ở riêng bên Ben đến chết đi được.

“Đúng đấy,” Ben hưởng ứng. “Thực ra tối nay anh chẳng có việc gì làm cả. Em thì sao?” Anh nhìn tôi và tôi gật đầu. Tất nhiên là tối nay tôi rảnh. “Còn em?” Anh nhìn Geraldine, cô ấy cũng gật đầu, rồi sau đó xịu mặt. “Xin lỗi, nhưng loại em ra đi.”

“Nhưng sao vậy?” Ben hỏi.

“Một quán cà phê Internet ư? Em không nghĩ thế. Ở đó toàn những con mọt máy tính và những gã đàn ông lập dị mặc áo gió.”

“Ở điểm này thì cậu nhầm rồi.” Từ ngữ bật ra khỏi miệng tôi trước khi tôi có thể ngăn lại vì thuyết phục cô đi cùng là điều tôi không hề muốn, nhưng dường như miệng tôi có cuộc sống riêng của nó, và tôi đẩy cuốn tạp chí về phía cô. “Nhìn những người trong ảnh xem. Tất cả bọn họ đều đẹp.”

“Hừm,” Geraldine nói, cô phải thừa nhận rằng những người này thực sự đẹp hơn bình thường. “Chắc họ đưa người mẫu vào đây để giả làm những con mọt máy tính đấy mà.”

“Ôi Geraldine,” tôi nói, lại vờ như mong cô nhập hội hơn bất cứ điều gì. “Đi đi mà.”

“Không,” Geraldine đáp, tay nhón lấy một lát dưa chuột và nhai tóp tép. “Tớ bận gọi đầu rồi.”

“Chúa ơi, em thật hết thuốc chữa,” Ben nói, nhưng anh ấy không nói câu ấy một cách thô thiển, chỉ là anh không dừng được, rõ ràng Ben muốn Geraldine đi cùng. “Ngay cả khi họ là những con mọt máy tính thì cũng chẳng có vấn đề gì hết vì chúng ta sẽ ở đó.”

“Không.” Cô không thay đổi ý kiến và một tiếng thở dài vô tình buột ra khỏi miệng tôi. Thật may là không ai để ý.

“Dù thế thì chúng ta vẫn đi, phải không Jemima?” Và tôi gật đầu với một nụ cười rạng rỡ.

Họ ngồi ăn và tán chuyện về công việc. Tờ thông báo tuyển dụng đang nóng cháy túi Ben, khiến anh bồn chồn muốn chia sẻ với ai đó. Anh định hôm nay sẽ gửi hồ sơ xin việc, nhưng anh thấy không tin tưởng bản thân, anh muốn nghe ý kiến thứ hai trước khi thả hồ sơ vào hòm thư gần bến xe buýt.

Anh muốn kể cho Jemima và Geraldine, anh muốn biết suy nghĩ của họ, liệu anh có cơ hội không, liệu họ có thể thấy anh xuất hiện trên truyền hình không, nhưng anh không hoàn toàn chắc mình có thể tin tưởng Geraldine.

Jemima, anh biết, sẽ không hé một lời, còn Geraldine, anh ngờ rằng cô sẽ sơ suất nói ra dù không cố ý kể lại điều gì, và anh không muốn mạo hiểm để cho cả *Kilburn Herald* biết anh đang tìm một công việc khác.

Còn nữa, Ben, đây không phải việc của chúng tôi nhưng bàn về một công việc trước khi nhận được việc ấy có phải là nói trước bước không qua không?

Vì thế Ben giữ im lặng, Jemima cũng giữ im lặng, mãi mơ mộng về tối nay, còn Geraldine thì huyền thuyên về Dimitri, anh bạn trai ở thì quá khứ,

cho dù cô vẫn chưa tìm được cách nói với anh ta điều ấy.

Họ ăn xong bữa trưa và đi về phía thang máy. Làm ơn đừng quên, Jemima cầu nguyện, đừng quên là tối nay chúng ta có một cuộc hẹn.

“Chúng ta đi thẳng từ tòa soạn nhé?” Ben nhìn tôi.

Chết tiệt. Tôi đã hứa là sẽ gặp anh chàng Brad tối nay và nghĩ mình có thể online ở Cyborg và nói chuyện với anh ta, nhưng Ben sẽ ở đó cùng tôi và tôi không muốn anh nhìn qua vai mình. Tôi có một lựa chọn ở đây. Ben hay Brad. Cứ như là tôi được chọn lựa vậy.

“Được,” tôi nói. “Chắc chắn rồi.”

“Tuyệt,” Ben nói, nở một nụ cười ấm áp với tôi, bởi vì cho dù anh thích ở bên Geraldine hơn, tôi nghĩ anh không bao giờ khiếm nhã đến mức loại tôi ra ngoài, nhất là khi hai chúng tôi đã sắp xếp cuộc hẹn này.

Lát sau, vào buổi chiều, Geraldine gửi đến màn hình của tôi một tin nhắn.

“Cẩn thận,” cô ấy nói, “người ta có thể xì xào về cậu và Ben...”

“Ý cậu là gì?” tôi gửi lại, biết rõ cô ấy muốn nói gì, và tôi cầu cho họ cứ xì xào, bởi lẽ nếu người ta nghĩ có chuyện gì đó đang diễn ra, thì có lẽ nó đang diễn ra thật.

“Cậu biết những người ở đây như thế nào mà. Nếu họ nhìn thấy hai người rời đi cùng nhau, họ có thể kết luận vội vàng đấy!” Cứ như thật! Geraldine biết rõ điều này sẽ chẳng bao giờ xảy đến với tôi. Vâng, *Kilburn Herald* là cái tổ chuyện phịa, và bất cứ ai bị bắt gặp cùng với một đồng nghiệp khác giới sẽ ngay lập tức bị quy cho là có quan hệ tình ái. Nhưng chẳng có ai đầu óc bình thường lại nghĩ tôi và Ben có thể yêu nhau. Trong những giấc mơ của tôi thì có thể, nhưng chỉ vậy thôi.

“Ôi, thôi đi nào!” tôi gõ, hứa theo trò chơi của Geraldine. **“Anh ấy không phải kiểu tớ thích!”**

“Gì cơ, với đôi lúm đồng tiền ấy, chưa kể đến mái tóc quăn rũ luôn rũ xuống đúng chỗ nữa? Cậu nghiêm túc chứ?”

Không phải lúc nào tóc anh ấy cũng rũ xuống đúng chỗ, mà nếu tóc anh ấy mềm thì sao chứ? Đẹp mà. Chết tiệt thật.

“Tất nhiên.” Tôi gõ lại. **“Bọn tớ chỉ là bạn.”**

“Vậy hai người bạn cứ vui vẻ đi nhé, và nhớ cư xử cho phải phép...”

Vào lúc sáu giờ, tôi phấn khích đến nỗi gần như nổ tung. Tôi vừa vào toilet trang điểm một chút, dù phải nói thật rằng tôi chẳng thấy khác gì mấy, rồi tôi ngồi bên bàn làm việc, cố kìm nén ham muốn nhảy quanh phòng.

Xin lỗi chứ, Brad là ai cơ?

Rồi Ben bước đến, ngay khi nhìn thấy anh ở đầu kia văn phòng, tôi biết anh đang định hủy cuộc hẹn với tôi. Sao tôi biết à? Anh chưa mặc áo vest, tay áo vẫn xắn lên, trông có vẻ căng thẳng và lo lắng. Chết tiệt.

“Anh xong chưa?” tôi bồn chồn hỏi, biết rõ anh sắp nói không thể đi được.

“Anh thực sự xin lỗi, Jemima,” Ben nói, và để tôi tin tưởng, anh tỏ ra như thể rất tiếc. “Anh vừa được giao bài để biên tập. Anh sẽ ở đây cả tối.”

“Đừng lo.” Tôi nói với vẻ tươi vui vờ vĩnh. “Lần khác mình đi cũng được. Đẳng nào ở nhà em cũng có khối việc để làm.” Như xem ti vi. Đọc sách. Nghe nhạc.

“Anh rất tiếc.” Tôi bắt đầu cảm thấy tội nghiệp anh vì nhìn anh thực sự như không muốn ở đây vậy. “Không sao,” tôi nhắc lại. “Lần khác mình đi

cũng được.”

“Này,” anh nói, và tôi tin chắc rằng anh có thể đọc được nỗi thất vọng trong mắt tôi. “Em sống không xa chỗ anh lắm. Nếu anh xong việc sớm thì lát nữa chúng ta gặp nhau để uống nhanh chút gì đó nhé?”

“Tuyệt!” tôi nói, quá nhanh nên chẳng thể che giấu sự nồng nhiệt trong giọng nói của mình, và tôi thầm trách mình vì đã không tỏ ra lạnh lùng hơn một chút.

“OK. Số điện thoại của em?”

Tôi viết ra, và ngớ ngẩn thay, khi viết tôi cố không mỉm cười. Không xong rồi.

“Làm xong anh sẽ gọi cho em,” Ben nói, trông anh mỗi lúc một bức bối hơn với cái viễn cảnh phải làm việc muộn. “Giờ em về à?”

“Một lát nữa. Em phải giải quyết vài việc trước đã.”

Anh ấy sẽ gọi cho tôi! Anh ấy muốn đưa tôi đi uống! Tôi có một cuộc hẹn với Ben Williams! Chỉ mình tôi gặp Ben Williams sau giờ làm! Lẽ ra anh ấy không cần phải mời tôi nhưng anh ấy muốn gặp tôi! Đúng thế! Đúng thế! Đúng thế! Đúng thế!

Nhưng trước khi về nhà, trước khi để cho niềm vui sướng xâm chiếm toàn bộ con người tôi, tôi phải gặp Brad đã, và trước khi gặp Brad, tôi phải chơi trò chơi của tôi, nhớ không?

Nếu tôi vào được mạng trong vòng 45 giây, Ben Williams sẽ yêu tôi. Làm ơn, làm ơn, làm ơn kết nối trong vòng 45 giây đi mà.

Tôi nhìn cái đồng hồ nhỏ ở cuối góc phải màn hình. 33. 34. 35. 36. Vẫn chưa kết nối. Tôi không thể nhìn được nữa. Tôi nhắm chặt mắt, cầu cho khi mở mắt ra, tôi sẽ vào được mạng. Tôi mở mắt. 42. 43. Kết nối.

Phù. Tạ ơn Chúa.

“Anh đã nghĩ là em không lên mạng được :-)” hiện lên màn hình của tôi ngay khi tôi vào LA Café.

“Xin lỗi, em phải làm một bản tin khá nặng đô.”

“Gửi cho anh một cuốn băng video được không? Anh muốn xem em dẫn.”

“Em sẽ cố,” họa chăng là có phép nhiệm màu **“nhưng giờ mọi việc hơi căng.”**

“Vậy ngày hôm nay của em thế nào, JJ?”

“Tuyệt.” Ít nhất lúc này tôi cũng đang nói thật.

“:-) Thật đúng kiểu người Anh! Anh vừa tập thể thao xong, nhưng thấy chẳng có sức mà tập. Đêm qua anh thức rất khuya.”

“Anh bị váng vất à?”

“Không. Không ai ở California say xỉn cả. Chưa từng. Em có uống rượu không?”

“Không.”

“Hút thuốc?”

“Không.” Tha thứ cho em vì đã nói dối, nhưng một lời nói dối vô hại cũng chẳng làm đau ai.

“Tốt! Anh cũng thế. Anh không thể chịu nổi việc hút thuốc, đó là thứ duy nhất mà anh thực sự ghét.”

“Kể cho em nghe về các bạn của anh đi.” Tôi nói để kéo anh ta ra khỏi chủ đề này, và không hiểu có phải do tôi nghĩ quá lên không, nhưng có vẻ

như anh ta vô cùng nhạt nhẽo? Không, ắt là do tôi thôi, ý tôi là, anh ta là một anh chàng Hollywood cao to chính cống, vậy thì Chúa ơi, có gì mà buồn chán cơ chứ? **“Chuyện giao du của anh thế nào?”**

“Chỉ tụ tập thôi, anh nghĩ vậy. Anh có bạn bè làm việc trong mọi lĩnh vực, và rất nhiều bạn trong ngành giải trí.”

“Em ngạc nhiên đấy. Em đã nghĩ tất cả bạn bè của anh đều là huấn luyện viên thể hình.”

“LOL. Không, thể hình giúp anh gặp được mọi loại người. Có rất nhiều người nổi tiếng đến đây tập, và một vài trong số đó trở thành bạn anh.”

“Tên, tên, cho em tên của họ đi.”

“OK <s>, nhưng đừng có ghen tị với anh đấy nhé. Anh biết Jennifer và Brad khá rõ, cả hàng đồng diễn viên trong ER nữa. Nhưng nhiều bạn của anh chỉ làm trong ngành này thôi, họ là những người đằng sau sân khấu. Thế còn em?”

Nghĩ đến Geraldine, nghĩ đến Sophie và Lisa đi. Nghĩ đến bất cứ thứ gì trừ cuộc sống của chính mi.

“Em ra ngoài ăn tối rất nhiều, thường là những nơi trang nhã, có lúc đến câu lạc bộ, nhưng không thường xuyên lắm, em hay đến đó khi còn trẻ.”

“Anh đang cố cảm nhận về em. Giờ em đang mặc gì thế? (Ý anh không phải là đồ lót đâu nhé <g>, anh muốn biết phong cách của em thôi mà.)”

Chết tiệt. Tôi nhìn xuống những gì mình đang mặc. Quần leggings đen co giãn ngoại cỡ và một chiếc sơ mi thùng thình màu cam.

“Sơ mi Armani,” tôi gõ. “Áo vest vừa khít người, váy ngắn, giày màu kem. Em trông phải thật lung linh khi lên hình.”

“Ừmm. Có vẻ như em là mẫu người anh thích đấy. Anh đang mặc chiếc quần jean Levi’s cũ nhất của mình, áo phông cổ bẻ Ralph Lauren xanh nhạt (hợp với màu mắt anh!!!), đi giày thể thao. Anh để một bộ vest trong văn phòng cho những lúc họp hành, nhưng phần lớn thời gian, anh ăn mặc rất đơn giản.”

“Thế Los Angeles trông như thế nào?”

“Anh yêu nơi này. Anh yêu khí hậu, những tòa nhà, và con người Los Angeles. Nó không giống bất cứ nơi nào khác trên nước Mỹ. Em đã bao giờ đến đây chưa?”

Chưa. Tôi chưa bao giờ đi đâu cả, thật đấy. Khi tôi còn bé, khi bố mẹ tôi còn ở bên nhau, chúng tôi có đi cắm trại ở Pháp đôi lần. Tôi nhớ lớp cát mịn màng, những cây cọ ở Nice, làn nước ấm, nhưng khi tôi lớn hơn, khi mẹ tôi cố gắng xoay xở với vai trò một bà mẹ đơn thân, những kỳ nghỉ ở nước ngoài đã chấm dứt, và trại hè ở Pháp biến thành những khách sạn nhỏ ở Dorset, Wales, Brighton. Tôi sẵn sàng làm bất cứ điều gì để được đặt chân đến một nơi nào đó như Los Angeles.

“Chưa, nhưng em mong được đến đó.”

“Em nên đến đi. Anh cá là em sẽ thích nó.”

“Đó có phải một lời mời không? <g>.”

“Đương nhiên rồi! Em có thể đến ở với anh.”

Ồ, thế thì hơi nhanh, Jemima nghĩ, nhưng vì ngây thơ, Jemima Jones không biết rằng người Los Angeles có thói quen mở rộng vòng tay tình bạn, trước khi thu tay lại ngay lúc bạn cố nắm lấy.

“Nhưng chúng ta hầu như chưa biết gì về nhau cả,” tôi gõ, bản khoăn không biết Brad có hơi điên điên không. Ý tôi là, làm gì có ai đầu óc bình thường lại gửi lời mời kiểu này đến một người mà họ không quen?

“Chúng ta sẽ hiểu nhau nhanh thôi <g>.”

“LOL.” Tôi đang bắt đầu hiểu chuyện rồi đây.

“Khi nào em sẽ lên kế hoạch cho kỳ nghỉ tới?”

“Em thực sự chưa tính đến chuyện đó. Nhưng chắc là một lúc nào đó sớm thôi.”

“Đừng đi đâu mà không nói với anh trước nhé! Tối nay em định làm gì?”

Ít nhất bây giờ tôi có thể nói thật. **“Em sẽ đi uống với một người bạn.”**

“Đàn ông à?”

“Vâng,”

“:- (“

“Sao lại :- (“

“Anh ghen tị đấy.”

Tôi biết điều này thật lố bịch nhưng đọc những từ đó bỗng khiến tôi cảm thấy dễ chịu. Thật ngớ ngẩn, vì anh ta chưa từng gặp tôi, nhưng chưa có ai ghen tị vì tôi trước đó cả. Jemima Jones! Đi chơi với một người đàn ông khác! Thật tuyệt vời. Mới mẻ, nhưng tuyệt vời.

“Đừng lo, anh ấy chỉ là bạn thôi mà.”

“Nói với anh là anh ta béo và bốn mươi tuổi.”

“OK. Anh ấy béo và bốn mươi tuổi.”

“<vbg>. Tốt. Và nhớ là Brad già nua, nhỏ bé đang ở California nghĩ đến em. Mai chúng ta gặp lại được không?”

“Em không chắc lắm. Em nghĩ mình sẽ ra ngoài.”

“OK. Vậy anh sẽ gửi email cho em. Thế nào?”

“Tuyệt. Em sẽ chờ email của anh.”

“Em sẽ gửi lại cho anh chứ?”

“Em hứa.”

“OK, JJ. Giữ gìn sức khỏe nhé, ôm em thật chặt.”

“Em cũng vậy. Chào anh.”

Tôi thu dọn đồ và khi đã sẵn sàng về, tôi cố hình dung ra Brad ở California, hơi khó tưởng tượng vì tôi chưa từng đến đó, nhưng tôi đã thấy trên phim ảnh rồi. Tôi tự hỏi liệu anh ta có thực là một vị thánh California tóc vàng, mắt xanh biển không, hay anh ta chỉ làm những gì mà tôi đang làm, biến mình thành một người khác trên Internet.

Dù sao đi nữa thì cũng đến lúc phải về nhà rồi, và chỉ vài tiếng nữa thôi, hy vọng là thế, tôi sẽ được gặp tình yêu của đời mình, một mình tôi.

“Ngày hôm nay với tớ thật tuyệt.” Có Chúa mới biết tại sao tôi lại kể cho họ, nhưng tôi cần nói chuyện với ai đó, thế nên thay vì chỉ lượn lờ ở cửa phòng ngủ của Sophie, việc tôi thường làm trước khi biến vào phòng riêng của mình, tôi bước vào và ngồi lên giường, tôi biết chắc hành động đó khiến họ hơi ngạc nhiên.

“Ồ,” Sophie nói, rồi sau đó là Lisa. “Tuyệt,” tôi có thể thấy là cả hai đều bối rối, họ chưa từng thấy tôi tự nguyện hé lộ bất cứ thông tin nào, và chưa

bao giờ trong lịch sử sống chung của chúng tôi, tôi lại bước vào và ngồi lên giường như thế.

“Sao vậy?” Sophie hỏi, ít nhất cô ta cũng biết phép lịch sự.

“Chẳng có lý do gì cụ thể cả, chỉ là một ngày tốt lành thôi. Và...” tôi ngừng lại để tạo hiệu ứng kịch tính. “Và,” tôi tiếp tục, “tối nay tớ có hẹn.”

“Hẹn á?” Hai cô ả đồng thanh, mở to mắt nhìn tôi ngạc nhiên. “Với ai?”

“Với người đàn ông đẹp trai nhất thế giới,” tôi mơ mộng nói với giọng điệu giống họ một cách khác thường. “Với Ben Williams.”

“Ồ,” Sophie thốt lên.

“Ben,” Lisa tiếp lời, và tôi biết mỗi người bọn họ đang cùng vẽ ra hình ảnh một con mọt máy tính béo ú, xấu xí, buồn tẻ, mặc áo gió.

“Các cậu định đi đâu?” Lisa hỏi.

“Tớ không biết. Chỉ đi uống thôi.”

“Ồ, tuyệt thật! Tốt cho cậu!” Sophie lại ra vẻ tốt bụng kẻ cả.

“Mấy giờ anh ta đến?” Lisa hỏi tiếp.

“Khi nào làm xong, anh ấy sẽ gọi cho tớ. Anh ấy bị kẹt ở văn phòng.”

“Được đấy,” Lisa nói. “Bọn tớ sẽ ở nhà một lúc nữa. Tối nay bọn tớ định đi đến một câu lạc bộ mới, thế nên lát nữa mới đi. Có thể bọn tớ sẽ gặp anh ta chẳng?”

“Ồ.” Chết tiệt, không. Không được, nếu tôi có thể ngăn chuyện này lại.
“Có lẽ.”

“Dù sao thì,” Sophie nói với vẻ mặt vô cùng thân thiện, “cậu pha trà cho bọn tớ được không, Mimey?”

“Không.” Tất-nhiên-là-không, tôi quyết định những ngày nô lệ của tôi đã chấm dứt. “Không phải tối nay, tớ phải đi chuẩn bị đây.”

Tôi có thể thấy Sophie và Lisa nhìn nhau, và từ biểu hiện trên khuôn mặt họ, tôi ngờ rằng họ vừa nhận ra sự cân bằng mong manh trong ngôi nhà này sắp thay đổi.

Nhưng Jemima không quan tâm, sao lại phải thế chứ? Nàng quan tâm đến những thứ quan trọng hơn mà Ben Williams là một ví dụ. Nàng ung dung ra khỏi phòng, không bận tâm đến một giây trước việc nàng có thể nghe tiếng Sophie và Lisa xì xào về mình.

Jemima Jones mở toang cửa tủ quần áo và vô vọng tìm kiếm một thứ gì mới mẻ. Một thứ gì đó kích thích, mời gọi, một thứ gì đó có thể khiến nàng trông thon thả, hay ít nhất là đủ thon thả để ông Williams nào đó phải buông lời tán tỉnh.

Nhưng thật không dễ che giấu lớp thịt của một người to béo như Jemima, và cuối cùng nàng chọn một chiếc áo len chui đầu màu đen và quần cũng màu đen nốt.

Jemima nằm trong bốn tấm, thổi bong bóng lên tận trần nhà, và đắm mình trong những mộng tưởng quen thuộc. Lần này nàng thấy mình đi uống với Ben ở một quán rượu nhỏ ở West Hampstead.

Jemima Jones sẽ trông thật rạng rỡ, sẽ thông minh và dí dỏm khiến Ben phải lấy tay lau nước mắt vì cười quá nhiều.

“Anh chưa bao giờ nhận ra em lại hài hước đến thế,” anh sẽ nói vậy, vừa ôm bụng cười vừa nhìn nàng theo một cách hoàn toàn khác, vì Jemima không ngốc đến mức nghĩ rằng anh sẽ yêu nàng vì nhan sắc.

Nhưng nếu nàng đủ hài hước và duyên dáng, có thể anh sẽ nhìn lại vào đôi mắt xanh lục của nàng, hay đôi môi mọng đỏ đầy đặn, hay vẻ bồng bĩnh

của mái tóc nâu xỉn nhưng luôn bóng mượt.

Vào cuối buổi tối, anh sẽ đưa nàng về đến cửa trước, nghiêm trang nhìn nàng rồi lắc đầu rũ bỏ suy nghĩ điên cuồng, rằng có thể anh sẽ bị nàng hấp hồn mất. Nhưng suy nghĩ đó không buông tha anh, và anh sẽ cúi đầu xuống, dịu dàng hôn lên môi nàng.

“Anh xin lỗi,” anh nói. “Anh không biết điều gì đã kiểm soát mình vậy,” nhưng anh sẽ lại đắm chìm trong đôi mắt nàng và hôn nàng lần nữa. Thế là đủ cho một buổi tối, chắc chắn sau đó sẽ là một cái kết có hậu.

“Jemima?” Có tiếng gõ cửa khe khẽ.

“Hả?”

“Tớ mang trà đến cho cậu đây. Tớ để ngoài này nhé?”

“Ôi, cảm ơn Sophie. Dễ thương quá.” Giờ đó chính là bước đầu tiên. Nụ cười nở trên khuôn mặt tôi khi tôi bật mũi lại và nhúng đầu xuống nước.

Chín giờ kém mười phút, điện thoại reo.

“Jemima à? Anh, Ben đây.” Tất nhiên rồi. Còn ai vào đây nữa?

“Vâng, chào anh.” Anh ấy đã gọi điện! Anh ấy đã gọi! Anh ấy đã gọi!
“Việc làm ngoài giờ thế nào rồi?”

“Căng thẳng. Nhưng tạ ơn Chúa, anh xong rồi. Bây giờ anh sẽ rời tòa soạn, anh đến thẳng chỗ em nhé?”

Có một khoảng lặng khi tôi cố hiểu những gì anh nói. Anh ấy không hủy cuộc hẹn! Anh ấy sắp đến đây!

“Này, Jemima, em vẫn muốn đi uống đấy chứ?”

“Vâng, vâng. Chắc chắn rồi. Được. Em sẽ gặp anh ngay.”

“Đọc lại cho anh địa chỉ của em đi.” Và tôi đọc.

“Chúa ơi, cậu thật sự mê anh ta à?” Sophie hỏi, cô ả đang ngồi trên sofa sơn sửa móng tay, khắp đầu dựng đứng những chiếc lô mềm xốp, cuốn chặt tóc thành những búi nhỏ để chuẩn bị cho tối nay.

Tôi vui vẻ gật đầu khi chợt nhận ra điều gì sẽ xảy ra khi Ben ghé qua, rằng Ben sẽ không đời nào thích họ trong bộ dạng hiện tại, và nếu may mắn, họ vẫn sẽ như thế khi Ben đến đây.

“Chà, trông cậu thật đáng yêu,” Lisa nói, cô ả ngồi đó trong chiếc áo choàng ngủ, đầu cuốn lô, mặt đắp mặt nạ, trông giống như một người vừa bị kéo tới kéo lui qua hàng rào vậy. Ha ha!

Tôi không thể dừng được, tôi vui đến nổi múa may quanh phòng khách, xoay tròn rồi cười, Sophie và Lisa thậm chí cũng nhập hội, và cả ba chúng tôi nhảy lên nhảy xuống trong một tâm trạng hạnh phúc và đoàn kết hiếm có. Tôi không nghĩ chúng tôi từng cảm thấy điều này trước đây, và có lẽ chúng tôi sẽ tiếp tục như thế trong hàng giờ liền nếu tiếng chuông cửa không phá vỡ khoảnh khắc đó. Và tôi thấy bụng mình quặn lên.

Tôi đông cứng lại. Tất cả chúng tôi đều đông cứng. “Để tớ,” Sophie nói, và tôi cũng chẳng buồn ngăn lại khi cô ả chạy xuống cầu thang mở cửa. Tôi ló đầu ra ngoài chiếu nghỉ. Mình sắp sửa được thưởng thức một màn hay đây.

“Chào,” Ben nói, người dựa vào khung cửa trong bộ vest màu xanh hải quân bắt mắt. “Jemima có nhà không?” Anh mỉm cười, và tôi có thể thấy những gì mà Sophie đang thấy. Những gì tôi thấy khi nhìn Ben. Lúm đồng tiền, hàm răng trắng, và cặp mắt xanh biển.

Mặt Ben chảy dài. “Tôi đến nhầm địa chỉ chẳng? Chết tiệt, mình ngu quá, chắc mình chép nhầm rồi.”

“Không đâu!” Sophie lấy lại bình tĩnh, đồng thời nhớ ra ả trông kinh khủng như thế nào, rằng ả có những chiếc lô mềm dựng đứng trên đầu, không trang điểm và đang mặc một cái áo choàng ngủ sồn cũ, tôi đúng là phải lấy tay che miệng để ngăn những tiếng cười đang sôi sục bên trong.

Sophie không nói gì hết. ả không thể nói gì. Rõ ràng một trăm phần trăm ả không thể thốt nên lời, rồi ả đứng sang bên và chỉ tay lên gác với vẻ mặt choáng váng.

Ben mỉm cười cảm ơn và bắt đầu bước lên gác trong khi tôi bước xuống. Chúng tôi gặp nhau ở giữa cầu thang.

“Vui vẻ nhé,” Lisa hét lên, cô ả lúc này đang đứng ở đầu cầu thang để xem mặt Ben. ả không nhìn rõ vì không đeo kính áp tròng, thế nên ả chạy xuống để nhìn gần hơn, vẫn còn lằng lằng bởi màn mưa may quanh phòng khách.

“Ôi,” ả thở, một tay giơ lên che mặt, tay kia cuống cuống che những chiếc lô cuốn tóc.

“Ôi.”

“Ôi?” Ben nhướn lông mày lên, cười thích thú trước sự hiện diện của hai sinh vật kỳ lạ, và tôi nghĩ mình sắp nổ tung đến nơi.

Lisa chạy ngược lên gác, Sophie cũng vội vàng nổi gót.

“Chào các cậu,” tôi hét to khi theo Ben ra cửa. “Buổi tối vui vẻ nhé!”

Không có lời đáp. Sophie và Lisa buông mình xuống sofa, rên rĩ vì xấu hổ.

“Ôi Chúa ơi,” Sophie hét.

“Ôi Chúa ơi,” Lisa rên. “Cậu có nhìn thấy anh ta không?”

“Tớ có nhìn thấy anh ta không ấy à? Tớ có nhìn thấy anh ta không ư? Tớ vừa gặp người đàn ông quyến rũ nhất mà tớ từng thấy trong suốt cuộc đời mình, còn cậu thì đang hỏi tớ có nhìn thấy anh ta không? Chúa ơi, nhìn tớ đây này.”

“Chúa ơi,” Lisa nhại. “Nhìn tớ đây này.”

“Tớ đang yêu, tớ đang yêu,” Sophie khẽ rên lên, dựa mình vào gối tựa.

“Không, tớ đang yêu,” Lisa nói, tay ôm đầu với suy nghĩ người đàn ông hấp dẫn đó đã nhìn thấy cô trong bộ dạng này.

“Khốn nạn thật,” Sophie nói.

“Khốn nạn thật,” Lisa nói. “Bọn mình phải gặp lại anh ta mới được. Cậu nghĩ là bọn họ đi đâu?”

“Không phải cậu đang nghĩ những gì tớ đang nghĩ đấy chứ?” Sophie nói, mắt bỗng sáng lên.

“Bọn mình có thể thử mà.”

“Chết tiệt.” Lisa nhăn nhó. “Chúng ta có gì để mất nào.”

Chương 9

“Em không ngại phải đi bộ chứ?” Ben Williams hỏi khi cửa trước đóng lại đằng sau lưng họ. “Anh nghĩ chúng ta sẽ đến quán bar trên đường chính.”

“Không, em đi được mà,” tôi nói nhanh vì đang vất vả theo kịp những sải bước dài của Ben, và do đó phải cố để không hụt hơi.

“Em có những người bạn cùng nhà lạ thật đấy.” Ben chủ động lên tiếng sau một quãng im lặng. “Anh đoán bọn họ không thường xuyên cư xử như thế.”

“Hoặc trông như thế,” anh thêm vào, như một lời bổ sung.

“Không. Bọn họ đang chuẩn bị ra ngoài. Đó là lúc họ đẹp nhất đấy.”

Ben cười. “Bọn họ là người thế nào?” Không phải anh quan tâm, anh chỉ đang cố bắt chuyện mà thôi.

“Cũng được,” tôi nói, cầu cho anh không quan tâm, cầu cho anh không thể nhìn xuyên qua lớp mặt nạ, và những chiếc lô mềm dựng đứng trên đầu họ. “Họ là những người dễ chịu, nhưng em sẽ không nói rằng bọn em là bạn.”

“Họ làm gì vậy?”

“Lễ tân ở hãng quảng cáo Đường cong.”

“Gì cơ, cùng nhau á?”

Tôi gật đầu.

“Họ đã bao giờ hoàn thành việc gì chưa?”

“Em không nghĩ công việc của họ căng thẳng gì lắm đâu.” Tôi lặng lẽ nghĩ về những cuộc trò chuyện của Sophie và Lisa, luôn luôn về đàn ông.

“Thật ra,” tôi nói suy nghĩ ấy thành lời, “em nghĩ là bọn họ chưa từng nói chuyện về ‘công việc.’”

“Anh cá họ là kiểu phụ nữ hẹn hò với những gã đàn ông giàu có, đi những con xe tốc độ, kiểu người có những mối quan hệ chóng vánh.”

Tôi nhìn Ben, cười hoài nghi. “Khá đấy. Sao anh biết được nhỉ?”

Ben cười. “Anh biết mà.”

Ben biết vì Ben đã từng diễn cảnh đó rồi. Không phải trong vai một gã đàn ông giàu có, đi một con xe tốc độ, mà là chính bản thân anh, vì Ben có thể thâm nhập vào bất cứ môi trường xã hội nào nhờ vẻ bề ngoài của mình.

Hồi đó, Ben mới rời Đại học Durham, nơi anh rất được yêu mến, cả với tư cách bạn trai lẫn vai trò một người bạn. Anh là chàng trai vàng của trường, còn Richard, bạn thân của anh, đã sống hai năm ở London và len lỏi vào thế giới của những người trẻ giàu có tại quận Chelsea, Richard chào đón Ben về nhà với vòng tay rộng mở và những bữa tiệc xa hoa.

Ben gặp những nữ thừa kế, nhà quý tộc nhỏ, bọn châu Âu kịch cớm, và những ngôi sao be bé. Anh đến dự tiệc tối với những người mà anh chỉ thấy trên báo khi thi thoảng vớ lấy một tờ tạp chí của bạn gái, và anh ngồi cạnh họ, nói chuyện với họ như một người ngang hàng.

Phần lớn mọi người không muốn bước vào giới này. Và dù muốn thì nhiều người cũng không biết cách đặt chân vào đó. Ben đã có cơ hội hàn huyên cả tối với ngôi sao của một trong những phim truyền hình dài tập được yêu thích nhất nước, một cô gái với nước da ô liu, mái tóc đen dài, và đôi môi hờn dỗi, cô gái được hâm mộ nhất nước Anh vào thời điểm đó.

Khi Ben bước vào phòng - một bữa tiệc được tổ chức ở một trong những nhà hàng sang trọng nhất London - anh đã nhận ra cô và tìm anh bắt đầu loạn nhịp. Mới sáng hôm đó thôi, anh đã đọc tin về cô trên báo, cô đã chia tay người bạn trai không kém phần nổi tiếng, một ngôi sao của bộ phim truyền hình cạnh tranh như thế nào, và có lúc cô thích ở một mình, có lẽ khoảng năm phút, ra sao.

Ben khao khát được gặp cô, nhưng làm sao ta có thể tiếp cận với một người xinh đẹp và nổi tiếng đến thế? Ngay cả Ben cũng không đủ tự tin để làm việc đó.

“Cậu gặp Laurie chưa?” Richard tình cờ hỏi Ben sau khi hôn cả hai bên má cô và được Laurie dễ thương gửi tặng một cái ôm ấm áp.

“Chúng tôi chưa gặp nhau,” Laurie nói, cô không rời mắt khỏi Ben và cười thật tươi khi chìa tay ra cho anh bắt, nụ cười lan tỏa trên khuôn mặt cô và mang lại vẻ ấm áp tuyệt vời nhất trong ánh mắt cô, đó cũng là những gì Ben cảm thấy lúc ấy.

“Tôi là Laurie,” cô bắt tay anh, nói.

Ben suýt nữa thì buột miệng, “Tôi biết,” nhưng thật may là anh đã không làm thế, tỏ ra bạn nhận ra ai đó không phải là việc nên làm trong giới này, chớ nên, trừ phi bạn nổi tiếng ngang họ. “Tôi là Ben,” anh nói, nở nụ cười hoàn hảo và cố không để lạc mất mình trong đôi mắt to màu nâu của cô.

Họ dành phần còn lại của buổi tối cười dịu dàng với nhau, và sau một lúc, Ben quên mất cô là Laurie, người phụ nữ được khao khát nhất nước Anh, cô đã trở thành một Laurie xinh đẹp mà anh cùng trò chuyện ở một bữa tiệc.

Anh không hỏi xin cô số điện thoại. Không phải anh không muốn, bởi đó là điều Ben muốn hơn bất cứ thứ gì khác, nhưng anh cho rằng cô đã quen với việc được tán tỉnh, cô sẽ chẳng bao giờ thích anh. Đúng là họ nói

chuyện rất hợp, nhưng không, cô sẽ không đời nào thích anh, Ben Williams, một phóng viên tin tức tập sự.

Vậy mà kỳ diệu làm sao, Laurie lại là người gọi điện. Cô xin số từ Richard, gọi cho anh và mời anh tới một bữa tiệc. Một bữa tiệc, nơi họ say nhau như điệu đồ khi sự ham muốn lẫn nhau đã được đáp lại, sự ham muốn kéo dài trong ba tháng, ba tháng xa hoa và tiệc tùng chóng mặt.

Ben hộ tống Laurie đi khắp nơi. Họ tới những buổi công chiếu phim, lễ khai trương nhà hàng, những câu lạc bộ đêm cao cấp, và thực tế, đó chính là vấn đề. Gần cuối quãng thời gian ba tháng đó, dù vẫn thích ở bên Laurie, nhưng anh bắt đầu cảm thấy nếu người ta có làm lễ khai trương một cái chuồng gà thì Laurie cũng sẽ tới dự.

Cùng Laurie, anh giao thiệp với những con người đẹp đẽ. Trong những dịp hiếm hoi, anh thậm chí còn đi sượt qua vai Sophie và Lisa, những người chẳng bao giờ thực sự được mời, mà chỉ đi cùng những gã đàn ông quyền rũ mới chài được, nói thế không có nghĩa Ben từng để ý đến họ, anh quá bận rộn với vai trò bạn trai của Laurie.

Và như bạn thấy đấy, đó là khởi đầu cho một dấu chấm hết. “Ra *anh* là người đàn ông bí mật của Laurie,” người ta thường nói vậy và quên tên anh ngay lập tức. “Ra *đây* là bạn trai của Laurie,” họ nói, lơ đãng chào đón anh trước khi quay sang ai đó nổi tiếng hơn và do vậy, thú vị hơn, ít nhất là trong mắt họ.

Anh buồn chán, và điều đó lộ rõ trên mặt anh. Thi thoảng khi anh cố nói chuyện ấy với Laurie, cô lại xoa dịu anh bằng những nụ hôn và bảo anh đừng trẻ con như vậy, rằng anh thật ngốc, rằng không ai trong đám người kia đáng để bận tâm hết.

Nhưng bạn thấy đấy, chuyện này đáng phải bận tâm chứ. Đáng bận tâm ở chỗ Laurie phải là trung tâm chú ý ở bất cứ nơi nào cô đến, và cuối cùng, một đêm, Ben tới căn hộ của cô và nói với cô rằng chuyện của họ không đi

tới đâu cả. Anh nói anh không hạnh phúc, anh thực sự thích cô, nhưng anh không chịu nổi phong cách sống của cô.

Laurie, vì là một diễn viên, nên đã khóc một lúc, rồi cố van xin anh ở lại, hứa hẹn rằng mọi thứ rồi sẽ khác, nhưng Ben biết là sẽ chẳng có gì thay đổi cả, anh vòng tay quanh người cô và nhẹ nhàng hôn lên trán cô khi chúc cô may mắn và nói lời tạm biệt.

Ben bước ra khỏi căn hộ của Laurie, ra khỏi cuộc đời cô, ra khỏi vòng xoáy của những bữa tiệc, và thành thật mà nói, dù nhớ Laurie, nhất là vào ban đêm, nhưng trong anh vẫn ngập tràn cảm giác nhẹ nhõm.

Bởi vì Ben không giỏi đóng kịch, và cho dù cố mấy đi chăng nữa, anh vẫn không bao giờ cảm thấy hợp với những người giàu cười máy bay như đi chợ đó, và anh cũng chẳng muốn vậy. Ben không mất nhiều thời gian để nhìn xuyên qua vẻ hào nhoáng quyến rũ tới trái tim bất an, những tham vọng, và những khiếm khuyết mà người ta cố che đậy.

Anh ghét cái thực tế là vào những dịp hiếm hoi, khi người ta hỏi anh sống bằng nghề gì - tôi nói hiếm hoi vì phần lớn những người đó quá quan tâm đến bản thân mình nên chẳng để tâm đến bất kỳ ai khác - sự chán ngấy sẽ phủ đầy mặt họ khi anh nói mình là phóng viên của *Kilburn Herald*.

Ben không bao giờ giấu giếm công việc của mình bởi anh không cần phải làm vậy. Anh đủ an tâm và tự tin để không quan tâm tới suy nghĩ của kẻ khác, và điều mà anh ghét nhất chính là bị đánh giá bởi nghề nghiệp chứ không phải bản thân mình.

Vì thế, Ben quá quen với những phụ nữ như Sophie và Lisa, với những gã đàn ông họ đi cùng, những bữa tiệc mà họ đến, và chắc chắn anh không muốn dính dáng đến phong cách sống của họ. Nhưng dĩ nhiên Jemima không biết điều này. Cả Sophie và Lisa, những người lúc này đang lượn quanh căn hộ, tháo đám lô cuốn tóc dựng đứng khỏi đầu, rửa sạch lớp mặt nạ và trang điểm thật nghề, cũng vậy.

Lát nữa Sophie và Lisa sẽ đi chơi, nhưng hai ả quyết định dạo qua quán rượu và quây bar trước đã. Họ thấy Jemima và Ben đi bộ ra đường và biết hai người đó sẽ không đi xa, họ sẽ nhanh chóng lên đường lòng sục sôi.

Ben và Jemima tới quán bar, hơi phi lý khi quán bar này nằm ở Kilburn, bởi trông nó như thể phải ở Soho hay Notting Hill vậy.

Những ô cửa sổ cố định cỡ lớn trông thẳng ra đường, và một bức tượng phụ nữ bán thân, loại tượng thường gắn ở mũi tàu trong các bộ phim về cướp biển, âu yếm nhìn xuống từ trên đầu khung cửa.

Ben giữ cửa cho Jemima khi họ bước vào, và ngay lập tức Jemima ước sao họ đã tới một địa điểm khác, một nơi nào đó kém thời thượng hơn, nơi nàng không cảm thấy mình lạc điệu.

Vì mặc dù ở Kilburn nhưng quán bar này đầy ắp những người con người thời trang và đẹp đẽ. Kiểu thời trang khác với Soho hay Notting Hill, bụi bặm hơn, ít đồ hiệu hơn, nhưng không phải là không hợp mốt. Không khí ngập tràn khói thuốc và những tiếng cười nhẹ nhàng, Jemima theo Ben đi tới quây bar, gõ giày lộp cộp trên sàn gỗ được lau chùi bóng loáng.

Những tấm gương cổ và những bức tranh lạc lõng phủ trên tường, và ở một chỗ nhỏ cách xa quây bar là vài chiếc sofa và ghế bành sờn cũ. Đó là nơi Ben mang đồ uống đến - nửa lít bia nhẹ cho anh và một chai bia Beck's cho Jemima.

Jemima không phải người nghiện rượu, chưa bao giờ đặc biệt thích vị cồn, cũng chưa từng biết rõ phải gọi gì ở quây bar khi người ta hỏi nàng muốn uống gì. Gọi vodka hay gin pha tonic thì có vẻ quá già dặn, quá giống cha mẹ nàng; Malibu và dứa, đồ uống duy nhất nàng thích, thì quá bình dân, nửa lít hay thậm chí một phần tư lít bia lại quá sinh viên.

Tạ ơn Chúa vì những chai bia ngoại, bởi dạo này Jemima không bao giờ phải nghĩ ngợi. Nàng chỉ gọi một chai bia Beck's, biết rằng ít ra mình sẽ

không lạc lõng.

Ben ngồi xuống một chiếc sofa da nâu nứt nẻ ngay dưới cửa sổ, rồi dịch sang bên, dành chỗ cho Jemima đang chuẩn bị ngồi xuống chiếc ghế bành kê sát đó.

Jemima nhét mình vào chỗ ngồi cạnh Ben, cảm thấy khá dè dặt ở khoảng cách quá gần gũi này, rồi nàng rót bia vào cốc, vì cho dù tất cả chúng ta đều biết uống bia ngoại trong chai thì sành điệu hơn nhiều, nhưng Jemima vẫn không thể làm được điều đó.

“Em thấy thế nào?” Ben hỏi, nhìn quanh chỗ họ ngồi. “Chỗ này ổn không?”

“Tuyệt,” tôi suýt sặc khi căng thẳng uống đánh ực món bia ngoại của mình và tự hỏi tại sao những nơi như thế này luôn khiến tôi cảm thấy lúng túng.

“Công việc thế nào rồi?” Ben mở đầu bằng một câu hỏi mẫu mực, câu bạn thường hỏi khi không biết rõ về ai đó, và thành thật mà nói thì tôi không quan tâm. Anh có mặt ở đây là đủ rồi. Với tôi. Tối nay.

“Chán chết đi được,” tôi đáp lại bằng một câu cũ rích. “Em cứ nghĩ mình thực sự nên bắt đầu tìm kiếm một việc khác, nhưng rồi em vẫn giữ cái hy vọng ngớ ngẩn rằng họ sẽ thăng chức cho em.”

“Họ nên thế,” Ben nói. “Anh biết em viết lại phần lớn bản thảo cho Geraldine và em làm rất tốt.”

“Làm sao anh biết?” Tôi không thể tin nổi là anh biết chuyện đó!

“Ôi thôi nào,” Ben mỉm cười, nói. “Geraldine giỏi điều hành nhưng cô ấy không thể kiếm sống bằng việc viết lách. Anh đã nhìn thấy bản thảo em viết cho cô ấy hôm nay, bài về hện hò ấy, Geraldine không đời nào viết được

một phần mở đầu như vậy. Anh không nghĩ là cô ấy có thể viết bất cứ phần mở đầu nào cả.”

“Nhưng cô ấy rất tốt.” Tôi luôn cảm thấy có phần tội lỗi mỗi khi người ta nói điều gì không hay về Geraldine. “Chúng ta không nên nói cô ấy như vậy.”

“Như thế nào cơ? Anh nói rồi đấy, cô ấy rất tài năng, chỉ là không tài năng ở việc viết lách thôi. Đó là vấn đề của em, Jemima, em là một cây bút xuất sắc nhưng em không có tự tin để trở thành một nhà báo giỏi. Làm báo tức là đào bới, điều đó có nghĩa là gọi hàng trăm cuộc điện thoại, đứng trên ngưỡng cửa nhà người ta, nếu cần, để lấy được tin của họ. Phải có linh cảm, phải theo đuổi manh mối, không dừng lại cho đến khi có được thứ mình muốn. Em không có bản năng đó, nhưng Geraldine có. Anh biết cô ấy không phải là phóng viên tin tức, nhưng cô ấy có thể.” Anh thận trọng nhìn Jemima. “Em, Jemima, là một cây bút tuyệt vời, quá tài năng để bị uống phí ở bất cứ tờ báo nào, nói gì đến *Kilburn Herald*.”

“Vậy anh nghĩ em có thể làm gì đây?”

“Anh nghĩ em nên tìm việc ở một tạp chí dành cho phụ nữ.”

Tôi nhìn xuống chai bia đã vơi một nửa và bắt đầu vờ vẩn bóc lớp giấy bạc quanh miệng chai. Tôi biết Ben hoàn toàn đúng, mặc dù tôi không chắc mình thích nghe những lời đó từ chính miệng anh. Ý tôi muốn nói nhận ra điểm yếu của bạn là một chuyện, nhưng việc người khác có thể nhìn thấy điểm yếu ấy rõ mồn một, đặc biệt khi người đó tình cờ là Ben Williams, thì lại là chuyện khác. Nhưng dù đã nói tôi khao khát được làm việc cho một trong những tạp chí bóng bẩy mà tôi vô cùng yêu mến, tôi cũng biết kiểu phụ nữ nào làm việc tại đó, và tôi hiểu quá rõ rằng tôi sẽ chẳng bao giờ thuộc về nơi ấy.

Kiểu phụ nữ làm việc trong những tạp chí bóng bẩy là những người có thân hình mảnh như bút chì. Họ có những dải tóc highlight và mặt trát đầy

son phấn. Họ luôn luôn mặc đồ hiệu màu đen, và luôn luôn, như Geraldine, đeo kính trên đầu để ngăn tóc rủ xuống mặt.

Vào giờ ăn trưa, họ ra ngoài uống rượu rõ lâu, và tối nào cũng tụ tập bạn bè ở những quán bar thời thượng nhất trong thành phố. Tôi không bao giờ có được ngoại hình hay cuộc sống như thế, nhưng tất nhiên tôi không thể nói với Ben điều này, vì thế tôi nhún vai. “Em không biết, có thể anh đúng. Thế còn anh, Ben? Anh là nhà văn hay nhà báo?”

“Thật ra,” Ben ngượng ngịu toét miệng cười, “anh nghĩ mình không thuộc cả hai nhóm đó.” Sự bối rối hiện lên trên khuôn mặt tôi khi Ben cho tay vào túi và lôi ra một mẫu giấy nhàu nát.

“Đây,” anh nói, đưa nó cho tôi. “Em nghĩ sao?”

Tôi đọc lướt qua rồi lại đọc lần nữa, chậm hơn. “Ý anh là gì? Em nghĩ sao á?” Nỗi kinh hoàng đột ngột chảy khắp mạch máu tôi. Không! Đừng đi! Chúa ơi, nếu anh rời tòa soạn thì em còn gì để trông chờ nữa đây? Em sẽ hoàn toàn tuyệt vọng và không muốn tiếp tục nữa.

“Em *nghĩ* thế nào?” Ben nhắc lại, nhấn mạnh câu chữ theo cách khác. “Em có thể thấy anh xuất hiện trên truyền hình không?”

“Đương nhiên rồi!” tôi nói, bởi Ben cần được trấn an, và sự thực là tôi có thể thấy anh trên truyền hình lắm chứ. Hẳn rồi. “Anh sẽ nổi bật trên ti vi, anh sẽ thật hoàn hảo!”

Ben thở phào nhẹ nhõm. “Em nghĩ là anh sẽ được nhận chứ?”

“Họ có gốc mới không nhận anh. Chắc chắn anh sẽ được phỏng vấn, và em tin là anh sẽ có cơ thành công. Anh có nền tảng báo chí và hàm răng trắng miễn chê, anh còn cần gì nữa nào?” Nghe tôi đi. Tôi thực sự đang giỡn Ben! Tôi, Jemima Jones, đang giỡn anh chàng đẹp trai Ben Williams! Ben

cười, khoe hàm răng trắng và tôi đoán anh đang ngạc nhiên trước nét tính cách mà anh chưa từng được thấy ở tôi.

Ben bộc lộ vẻ quyến rũ bằng một nụ cười làm hàng tươi rói, và nói, “Tôi là Ben Williams trên *London Today*.” Tôi bắt đầu cười, trông anh thật lố bịch, còn anh thì nhướn một bên lông mày, hỏi: “Đó, em thấy thế nào?”

“Răng trắng quá,” tôi cười. “Ngay cả đối với anh.”

“Em xem đơn xin việc của anh được không?” anh nói. “Anh định mai gửi, nhưng em sẽ cho anh biết ý kiến của em chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

“Nhưng em không được nói với ai hết. Anh biết có thể tin tưởng em, nhưng anh không muốn bất cứ ai ở chỗ làm biết chuyện này cả.”

Tôi nhìn Ben lấy bản phô tô của lá đơn xin việc ra khỏi cặp táp, và khi anh đưa nó cho tôi, tôi cảm thấy vô cùng tự hào vì được anh tin cậy.

“Thưa bà Diana Macpherson,” tôi đọc thầm. “Về việc: Tuyển phóng viên truyền hình đăng tải trên tờ *Guardian* thứ Hai tuần trước. Hiện tôi là phó ban biên tập tin tức của *Kilburn Herald*, nhưng có nguyện vọng chuyển đến làm việc tại đài truyền hình...” Mắt tôi đờ ra khi đọc xong những gì chỉ có thể được xem như một lá đơn chuẩn mực, thứ rõ ràng không thể mang lại cho anh một cuộc phỏng vấn, chứ chưa nói gì đến một công việc.

Tôi đặt lá đơn xuống, cố gắng tỏ ra thành thật như tôi vẫn thế, và nói, “Đó là một lá đơn chuẩn. Nó trình bày tất cả những gì anh cần nói, nhưng nếu anh muốn nghe ý kiến chân thành nhất của em thì em không nghĩ là nó sẽ được việc đâu. Theo em, anh cần một cái gì đó sôi nổi và sáng tạo hơn kia.”

“Ôi lạy Chúa, em nghĩ vậy à?” Mặt Ben xịu xuống. “Anh đã cố viết một cái gì đó thú vị, nhưng anh vội quá nên chỉ viết được điều đầu tiên mình

ngĩ đến thôi. Em sẽ không...?” Mắt anh sáng lên khi nhìn tôi.

“Tất nhiên là em sẽ làm!” Tôi cười, vì tôi muốn làm việc đó từ lúc đọc câu đầu tiên rồi. Tôi giật cây bút chì ra khỏi túi, lật tờ giấy lại và bắt đầu ngoáy lên mặt sau.

“Sức khỏe và làm đẹp có thể không phải là ưu thế của tôi,” tôi vừa viết vừa đọc to lên để Ben nghe thấy, “mặc dù tủ đồ trong buồng tắm của tôi chất đầy nước hoa dành cho đàn ông (được những nữ nhà báo chuyên đề ở *Kilburn Herald* tặng miễn phí), cũng như mối quan tâm tới ngành kinh doanh biểu diễn và giải trí của tôi có thể hạn chế - công việc của một phó ban biên tập tin tức giúp tôi có những sở thích lành mạnh, nhưng nếu được cho một tấm vé công chiếu phim thì tôi sẽ chạy mất dép. Tuy nhiên, kiến thức về tin tức và chính trị của tôi thì rất đáng ngưỡng mộ.

Như đã trình bày vắn tắt ở trên, tôi hiện là phó ban biên tập tin tức của *Kilburn Herald*. Đó không phải là tờ báo uy tín nhất, tôi tin bà cũng đồng ý như vậy, nhưng lại là nơi lý tưởng cho một nền tảng báo chí vững chắc. Tôi khởi nghiệp với vai trò phóng viên tập sự và đã làm việc ở đây được năm năm. Không cần phải nói cũng biết giờ đã đến lúc phải thay đổi, và tôi tin chắc tương lai của tất cả những nhà báo giỏi nằm ở truyền hình.

Tôi vốn say mê tin tức và chính trị, và là một khán giả nhiệt thành của những chương trình tương tự như chương trình của bà. Tôi e mình không có một cuốn băng mẫu, nhưng tôi có gửi kèm ảnh của tôi cùng với CV. Mong tin bà.”

“Đây,” tôi nói, đập mạnh bút xuống trong khi Ben lắc đầu ngạc nhiên.

“Chúa ơi, Jemima,” anh nói, đọc lại những gì tôi vừa viết. “Em tuyệt thật đấy.”

“Em biết,” tôi thở dài. “Em chỉ mong người khác cũng nhận ra.”

“Rất tài tình,” anh nói, nụ cười tươi rói lan tỏa trên khuôn mặt.

“Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Ben ạ, người ta có thể thích hoặc không, nhưng dù thế nào thì họ cũng phải để ý đến nó.”

“Em thực sự nghĩ vậy chứ?”

“Em thực sự nghĩ vậy.”

Trong lúc Ben và Jemima ngồi đó chuyện gẫu, chủ yếu là về công việc, thì phải nói rằng, Sophie và Lisa đang sửa soạn quần áo - cả hai đều diện váy đen co dãn gần như giống hệt nhau, boots cao tới gối (của Sophie là da lộn, của Lisa là da thuộc), và đeo túi Chanel nhỏ màu đen bên vai. Sophie khoác một chiếc áo da đen mềm, cổ lông, còn Lisa chơi áo choàng không tay. Đó là những bộ đồ à ơi của họ - những thứ họ mặc khi đánh liều đến một câu lạc bộ nào đó để quyến rũ những ông chồng triệu phú tiềm năng.

Trông họ thật tuyệt vời. Về ngoài của họ hoàn toàn lạc lõng với Kilburn. Ngắt ngưỡng xuống phố trong những bộ cánh thời trang, họ bỏ lại phía sau những kẻ qua đường mồm há hốc trước hai người đẹp khác thường.

Họ vừa ở Queen's Arms, một sai lầm, họ nhận ra điều đó ngay sau khi bước vào. Hai người đẹp phải khua tay để nhìn qua khói thuốc, đằng sau làn khói là một đồng đàn ông đứng dựa vào quầy bar, á khẩu hoàn toàn, có lẽ là vì ngưỡng mộ trước sự xuất hiện của Sophie và Lisa.

“Tao sướng tê người rồi,” một gã cơ bắp ôm chặt ngực rên rỉ, trong khi đám bạn của gã cười ồ lên.

“Tìm anh hả em yêu?” một tay nói với Sophie khi ả nhìn quanh quán rượu, tha thiết ước ao mình đang ở một nơi khác.

“Em sẽ lấy anh chứ?” gã khác à ơi Lisa, cô ả vẫn kênh kiệu tiếp tục bước đi.

Hai người đẹp kiêu hãnh phớt lờ tất cả, ngẩng cao đầu bước ra ngoài trong khi lũ đàn ông cười hô hố, vài người còn chạy ra cửa bốn cột, nài họ quay lại.

“Lạy Chúa, đúng là ác mộng,” Sophie nói với Lisa khi hai ả gõ giày trên đường. “Cậu có chắc là việc này đáng làm không? Sao chúng ta không nhảy lên một chiếc taxi vào thành phố nhỉ?”

“Cậu điên à?” Lisa kinh hoàng quay sang nhìn ả bạn. “Khi mà lâu lắm rồi chúng ta mới gặp được một anh chàng ngon trai như thế?”

“Anh ta ngon trai,” Sophie đồng ý, “nhưng anh ta làm việc cho *Kilburn Herald*. Ý tớ là, anh ta gần như không thuộc đẳng cấp của chúng ta phải không?” Sophie, Chúa phù hộ cho ả, đã quên mất rằng ả là lễ tân, bởi trong những giấc mơ của mình, Sophie là vợ một ông chồng giàu có.

“Với ngoại hình như thế thì tớ chẳng buồn tính đến chuyện đó. Tớ không muốn cưới chàng, nhưng tớ muốn cặp kè với chàng,” Lisa nói, bổ sung thêm một tiếng tắc lưỡi với vẻ xa xăm trong mắt.

“OK,” Sophie nói. “Thử một lần nữa vậy.” Họ đi qua những khung cửa sổ cố định và bước vào quán bar, nhìn ngó những con người đẹp đẽ thời trang và ngay lập tức thấy mình nổi trội hơn hẳn. Xét cho cùng, hai cô ả không chỉ thời trang mà còn chơi đồ hiệu nữa, cả hai cùng cố ý cho chữ C bằng vàng lồng vào nhau trên túi Chanel hướng ra ngoài để ai nhìn vào cũng có thể nhận ra.

“Họ *phải* ở đây,” Lisa nói, chậm rãi nhìn từng bàn.

“Tớ không thấy họ.” Sophie nói, đi qua quầy bar và bước đến cuối quán. “Không có,” cô ả nói khi quan sát xung quanh. “Họ có thể ở chỗ quái nào kia chứ?”

Có phải khi bạn vui thì thời gian trôi qua rất nhanh không? Hai chiếc cốc đều đã cạn cả, vì thế tôi đứng lên để lấy thêm đồ uống, hy vọng kéo dài buổi tối này càng lâu càng tốt, cầu sao Ben sẽ không đứng dậy nói đã đến lúc phải về. “Đến lượt em,” tôi nói, cố ra vẻ thờ ơ. “Vẫn như cũ chứ?”

“Em chắc không?” Ben hỏi, anh là một quý ông lịch lãm, tôi nghĩ có lẽ anh sẵn lòng trả cho tăng hai. Và tăng ba nữa. Nhưng tôi vẫn cương quyết và anh đồng ý lấy đồ uống như cũ.

Nhưng khi tôi đứng lên, một ý nghĩ kinh hoàng chợt chạy qua đầu tôi. Nhìn từ đằng trước, trông tôi cũng không đến nỗi. Tôi có thể giấu kích cỡ của mình và hy vọng người ta sẽ nhìn vào mắt hay tóc tôi, nhưng nhìn từ phía sau, ngay cả tôi cũng phải thừa nhận rằng mình thật to béo. Tôi có thể đi giật lùi khỏi đây không? Ben có nghĩ là tôi hoàn toàn mất trí không? Tôi có nên liêu lĩnh quay lại để Ben nhìn thấy mình từ phía sau không?

Và khi tôi lưỡng lự đứng đó, Ben bắt đầu đọc lại đơn xin việc của anh, thế là tôi thở dài nhẹ nhõm, thẳng tiến ra khỏi chỗ ngồi chật hẹp và đi vào quầy bar chính. QUỲ THA MA BẮT! HỌ LÀM TRÒ KHỈ GÌ Ở ĐÂY VẬY?

Tôi thật không thể tin nổi. Sophie và Lisa không bao giờ, không bao giờ đặt chân đến những nơi như thế này. Uống rượu ở Kilburn á? Điên à? Những con bò non phải gió này, tôi biết đích xác họ đang làm gì. Nhìn họ xem, diện những bộ đồ vía và đứng bên quầy bar tìm kiếm gì đó, đừng tưởng tôi không biết chính xác họ đang tìm gì. Tôi. Hay đúng hơn là Ben. Hai ả lẳng lơ.

Tôi phải làm gì đây? Tôi không thể để họ trông thấy mình, tôi không thể để họ nhập bọn, bởi nhìn họ bây giờ xem, Ben sẽ không nhận ra họ là hai cô gái anh gặp lúc trước, và anh có thể, chỉ có thể thôi, thích họ. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Tôi quay lại và vội vàng chạy về phía Ben.

“Ben,” tôi nói, nghĩ đi, nghĩ đi, nghĩ đi.

Ben ngẩng lên. “Hừm?”

“Em muốn hỏi anh không thì quên mất. Ý em là anh có băng mẫu không, vì thông báo yêu cầu gửi một cuốn băng mẫu mà.” Chúa ơi, tôi nói như một kẻ đại ngốc vậy, nhưng trong tình thế cấp bách này, đó là giải pháp khả dĩ nhất tôi có thể nghĩ ra.

“Anh định gửi ảnh. Sao, em nghĩ là anh nên gửi một cuốn băng à?” Ben, như tôi dự đoán, nhìn tôi như thể tôi hơi có vấn đề vậy.

“Thế này,” tôi ngồi xuống, nói. “Em cho là có những điểm thuận lợi và bất lợi. Ý em là, một bức ảnh không cho họ biết chính xác những gì họ muốn thấy, kiểu như là, khi lên hình trông anh như thế nào, nhưng một cuốn băng mẫu thì có thể là một sự kết hợp đáng giá đấy.”

“Phải rồi,” Ben nói, giờ trông anh hoàn toàn bối rối khi thấy tôi ngồi xuống trở lại mà không mang theo đồ uống.

Tôi nhìn qua vai Ben, và - tạ ơn Chúa - tôi thấy Sophie và Lisa ra khỏi quán. Quả là bất thường, hãy nhớ nơi đây là Kilburn, một chiếc taxi đen tình cờ tạt vào bên đường khi họ bước ra, và hai cô ả theo phản xạ nhảy xuống đường, tay giơ cao.

Tôi có thể cảm thấy cái nhìn dò xét của Ben khi tôi dõi theo chiếc xe rời đi.

“Phải rồi,” tôi nhắc lại lời Ben, quả quyết đứng lên. “Đồ uống,” rồi tôi bước tới quầy bar.

Chương 10

Jemima thật không muốn ra khỏi giường, nhất là khi nàng có thể nằm đây mơ mộng về buổi tối hôm qua với Ben Williams.

Thật không may cho Jemima, những mộng mơ của nàng không thành hiện thực, nhưng tình huống mới cũng hay ho không kém, vì sau khi Ben nhất quyết đưa Jemima về, anh đã cúi xuống hôn lên má nàng.

Jemima đỏ bừng mặt, thầm tạ ơn Chúa vì bóng tối đang bao trùm nên Ben không thể thấy. “Mai gặp lại em,” anh hét văng lên khi bước ra đường, và Jemima lặng lẽ gật đầu, hạnh phúc không thể thốt nên lời.

Đêm qua, nàng không có thời gian để nghĩ về anh - hơi men từ ba cốc bia đã giội thẳng lên đầu nàng, và khi vừa mới chạm gối, nàng liền chìm ngay vào giấc ngủ, nhưng bây giờ, bây giờ là buổi sáng nên Jemima có thời gian. Thời gian để ôn lại mỗi từ, mỗi câu, mỗi sắc thái.

Nàng có thời gian để nghĩ về những gì đã xảy ra và có thể đã xảy ra, về những gì nàng hy vọng sẽ xảy đến trong tương lai, và trong tất cả những giấc mơ đó, Jemima là một phụ nữ thon thả.

Jemima nằm đó thật lâu, và khi nhìn đồng hồ, nàng biết mình sẽ đi làm muộn mất nếu không nhanh lên. Nàng chạy vội đến buồng tắm để mở nước vào bồn và hoàn toàn quên mất, đúng vậy đấy, hoàn toàn quên mất món ngũ cốc của mình.

Và rồi, khi đợi nước chảy vào bồn, nàng quyết định làm một việc mà nàng đã không làm trong hàng tháng trời. Nàng đứng lên cân. Nàng nín thở, cẩn thận giữ trọng tâm, không dám nhìn xuống cho đến khi nàng thực sự đứng yên. Và lúc đó, nàng bắt đầu mỉm cười, bởi Jemima đã giảm được

năm cân. Vẫn còn phải cố nhiều, nhưng Geraldine nói đúng, cuối cùng nàng đã giảm được vài cân.

Jemima đứng đó một lúc, rồi nàng đưa tay bám vào thanh treo khăn mặt. Nàng dồn lực ấn thanh treo xuống và xem cân nặng của mình giảm với tốc độ chóng mặt. Nàng càng ấn mạnh, trọng lượng của nàng trên bàn cân càng giảm. Minh ước, nàng nghĩ. Minh sẽ làm được, nàng nghĩ.

Thế rồi, khi chuẩn bị đi tắm, nàng nghe thấy tiếng người dưới nhà và nhận ra Sophie và Lisa chưa đi làm. Nàng nhìn đồng hồ đeo tay. 9:10, họ chẳng bao giờ ở nhà vào giờ này cả, họ sẽ trễ giờ làm thôi.

“Jemima,” Sophie gọi từ ngoài cửa phòng tắm.

Tôi nhắc đầu lên khỏi mặt nước. “Cậu làm gì ở đây vậy? Cậu sẽ đi làm muộn đấy.” Phụ chú: cậu là con bò cái phải gió và tôi chẳng có gì để nói với cậu hết.

“Tớ biết, bọn tớ đi đây, bọn tớ ngủ quên mất.”

“Tối qua các cậu vui vẻ chứ? Cậu lạc bộ thể nào?” Tôi cố hết sức để tỏ ra lịch sự, không đả động rằng tôi đã nhìn thấy họ, rằng tôi biết những gì họ đã định làm.

“Tuyệt,” Sophie nói. “Thể buổi tối của cậu thể nào?”

“Thú vị.” Tôi mỉm cười.

“Ra đó là Ben à?”

“Phải.”

Im lặng.

“Anh ta đẹp trai thật.”

Nụ cười của tôi rộng ngoác ra.

“Sao cậu không mời anh ta đến ăn tối vào một hôm nào đấy nhỉ?”

Sophie hỏi, giọng nói nhuốm vẻ nài xin.

Không đời nào! “Có lẽ tớ sẽ làm thế.” Cứ mơ đi nhé. Tôi sẽ giữ Ben tránh càng xa Sophie và Lisa càng tốt.

“OK, tớ đi đây. Chúc một ngày tốt lành.” Tôi ngả người vào bồn tắm, nghe tiếng giày cao gót khua lộp cộp ra ngoài cửa chính, tiếng lách cách bị ngắt bởi những lời thì thầm và điệu cười rúc rích.

Tội nghiệp Sophie và Lisa. Họ thực sự nghĩ là tôi ngu đến nỗi đẩy Ben vào vòng tay của họ hay sao? Họ nhầm rồi.

“Tối qua thế nào?” Geraldine đánh hông đi tới, nhấp một ngụm cappuccino trong chiếc cốc Styrofoam cô mua trên đường đi làm.

“Ồn.” Tôi cố không toét miệng cười, nụ cười đó sẽ phơi bày cảm xúc của tôi mất.

“Các cậu đã tới quán cà phê máy tính kia à?” Geraldine thè lưỡi liếm lớp bột sô cô la dính ở môi trên.

“Không, Ben phải làm việc muộn nên bọn tớ chỉ đi uống thôi.”

“Ồ, ầm áp thật.” Geraldine nhìn sát mặt tôi. “Jemima? Cậu không đang đỏ mặt đấy chứ?”

“Không,” tôi nói nhanh. Có lẽ là hơi nhanh quá, và tôi cảm thấy máu đang dồn lên cổ lên má mình.

“Jemima! Cậu đỏ mặt kìa!” Cô hạ thấp giọng, mỉm cười. “Cậu thích Ben phải không?”

“Không,” tôi chối, thậm chí cầu xin Chúa cho tôi đừng để đỏ mặt như mọi khi.

“Cậu có thích!” Geraldine nói. “Không thể tin nổi.”

Sắc đỏ trên khuôn mặt tôi bắt đầu tan đi. “Geraldine,” tôi nói cứng, với vẻ chắc chắn mà chỉ Chúa mới biết từ đâu ra. “Tớ mà thích Ben Williams thì cũng hoàn toàn vô ích thôi, mà nhân tiện, tớ không thích Ben vì anh ấy sẽ chẳng bao giờ hứng thú với một người như tớ. Tớ đặc biệt không thích lãng phí thời gian vào bất cứ việc gì, và chắc chắn không dành thì giờ để thích một người rõ ràng không thể với tớ được.” Trong sự bối rối trước phỏng đoán của Geraldine, tôi nghĩ mình đã đưa ra một lý lẽ thuyết phục đến nỗi Geraldine phải đầu hàng ngay tắp lự.

“Thôi được,” cô nói, “tớ tin cậu, nhưng mà anh ta đẹp trai thật, có vẻ như ai cũng thích anh ta. Trừ tớ,” cô thở dài nói thêm. “Tớ có đủ rắc rối của riêng mình rồi.”

“Thế Dimitri sao rồi?”

“Ác mộng. Tối nào anh ấy cũng đến căn hộ của tớ, van xin tớ quay lại. Tớ đã cố lơ anh ấy đi, nhưng anh ấy cứ đứng trên thềm nhà, hét vào cửa sổ hay đập cửa hàng tiếng liền. Hàng xóm phát điên lên, còn tớ thì thực sự không biết phải làm gì.”

“Cậu có thể chuyển nhà mà,” tôi mỉm cười, nói.

“Tớ nghĩ chắc phải vậy thôi.” Geraldine cười lại, rồi cô nhìn sang bên kia phòng. “Nào, nào,” cô nói. “Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến liền.”

“Gì vậy?” Ben Williams hỏi. “Các em đang nói gì vậy?”

“Jemima vừa nói là anh tệ khoản ấy lắm.”

“Anh nghĩ là anh khá cừ đấy chứ, Jemima. Em trông có vẻ rất thư giãn mà.”

Tôi cười to, cố ngăn mình không đỏ mặt trước suy nghĩ ấy. Giá như. Giá như.

“Anh đến để cảm ơn em vì đã đi uống với anh tối qua. Anh thực sự rất vui.”

“Tớ phải đi làm mấy việc đây,” Geraldine nói. “Gặp hai người sau nhé,” và cô bước về bàn làm việc.

“Anh cũng muốn cảm ơn em vì đã xem hồ sơ xin việc của anh. Anh thực sự cần chia sẻ chuyện này với ai đó, và anh biết có thể tin em.”

“Đương nhiên rồi,” tôi nói. “Môi em bị dán kín rồi.” Bằng một nụ hôn âu yếm chẳng? Có mà trong những giấc mơ của tôi ấy.

“Hôm nào đi tiếp nhé,” Ben lơ đãng nói, mắt lướt nhanh qua tổ tin tức.

“Tuyệt!” Bình tĩnh nào, Jemima, bình tĩnh. “Tuần tới được không?”

“Được chứ,” anh nói, mỉm cười quay lại nhìn tôi. “Có lẽ tuần tới chúng ta sẽ thu xếp đến quán cà phê máy tính đó.”

Làm sao một cô gái có thể làm việc được khi cô ấy đang yêu nhỉ? Cô ấy sẽ không làm được gì hết, vậy đấy. Tôi gần như chẳng làm gì trong thời gian còn lại, trừ phi bạn coi việc bong bênh trên tầng mây thứ chín êm dịu là làm việc. Dù vậy, tôi vẫn cố gọi những cú điện thoại chán ngắt - ngâm đồ lót xỉn màu trong thuốc tẩy Biotex trước khi giặt sẽ làm vải trắng sáng trở lại; không bao giờ mở cửa lò vi sóng khi đang nướng món trứng phồng; xả tóc bằng trà hoa cúc để tạo ra những dải highlight - và cứ mỗi lần bắt gặp một cái nhìn thoáng qua của Ben, tôi lại miên man trong mộng tưởng hảo huyền.

4:35 chiều. Tôi nhớ đến Brad. Anh ta nói sẽ gửi email cho tôi, và cho dù có nhiều người đàn ông quan trọng hơn để nghĩ đến, nhưng lúc này đang chán ngấy nên tôi vào mạng xem anh ta gửi gì.

Được rồi, đúng boong giờ. Khi tôi kết nối, một giọng Anh Mỹ phát ra từ loa, “Bạn có thư,” và một hộp nhỏ bên trong có hình phong bì xuất hiện, ghi số “1”. Tôi kích chuột vào chiếc hộp, vài giây sau, email của Brad hiện ra.

Chào JJ!

Anh quyết định gửi thư này ngay khi chúng ta nói chuyện xong - anh không thể đợi đến mai được, thế nên có thể coi đây là một ngạc nhiên nho nhỏ. Nếu em kích chuột vào phần hình ảnh, em sẽ thấy ảnh của anh, anh chụp cách đây hai tháng, vì thế bức này khá chính xác đấy - anh không thay đổi nhiều lắm, chỉ cắt tóc thôi.

Anh đang ở bãi biển Santa Monica với Pepe. Đó là một cô chó cái giống schnauzer và là tình yêu đích thực duy nhất của đời anh, nhưng gần đây anh phải gửi nó đến nhà bố mẹ vì không có thời gian chăm sóc. Anh hy vọng em sẽ thích những gì nhìn thấy, và anh nóng lòng muốn xem ảnh của em. Em sẽ email lại cho anh chứ? Em phải quét ảnh vào máy tính, nhưng anh chắc là em sẽ xoay xở được thôi. Nếu có thể thì thứ Sáu, cũng vào giờ đó, hãy gặp anh và cho anh biết em nghĩ gì nhé!

Mong là hôm qua em đã có một buổi tối tuyệt vời, và mong em khỏe nữa - em phải giữ gìn bản thân vì anh đấy <g>.

Ôm em thật chặt. Brad. xxx

Bây giờ thì vui rồi đây. Tôi di chuyển con trỏ vào HIỂN THỊ và nháy một phát. Lá thư của Brad biến mất và đường nét của một bức ảnh hiện lên màn hình. Chỉ là đường nét vì phải mất một lúc bức ảnh mới xuất hiện. Đầu tiên, những vệt trời ló ra trên đầu màn hình, rồi tôi thấy biển, và bất thành hình là đỉnh một quả đầu tóc vàng.

Những mảng màu cứ tiếp tục, và tôi sửng sốt nhận ra mình thực sự đang nín thở, rồi thở ra thật mạnh khi toàn bộ bức ảnh hiện lên màn hình. Khỉ thật. Anh ta là một trong những người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng thấy trong suốt cuộc đời mình.

Brad đang cúi xuống, hơi nheo mắt trước ống kính vì nắng chiếu vào. Một tay anh ôm chó, tay kia để trên cát. Anh ta có làn da rám nắng, tóc vàng, mắt xanh biển tươi vui, còn hàm răng thì khiến răng của Ben chẳng khác gì bộ nhá của một mụ phù thủy già - sáng bóng, hoàn mỹ, và được bọc mới kỹ làm sao.

Anh ta mặc áo phông cổ bẻ màu xanh lá cây và quần Levi's bạc màu như đã nói, cánh tay vạm vỡ, chắc khỏe được bao phủ bởi một lớp lông tơ vàng hoe. Anh ta giống như người mẫu quảng cáo cho một sản phẩm hoàn hảo dành cho phái mạnh của California. Sự thực là trông anh ta long lanh đến nỗi trong một lúc tôi không thể không băn khoăn liệu đó có phải hình cắt ra từ tạp chí không, nhưng nó giống như một bức ảnh vậy, và con chó thì chính xác như những gì anh ta miêu tả. Jemima Jones, mi đổi vận rồi.

“Oaaa,” Geraldine kêu lên, cô đã đến đứng sau lưng tôi. “Ai đây?”

“Brad.” Tôi thậm chí chẳng buồn nhìn quanh vì còn mãi chìm đắm trong vẻ ngoài tuyệt vời ấy.

“Brad là ai?”

“Người mà tớ đã nói chuyện trên mạng ấy.”

“Tớ không biết là cậu đã nói chuyện với ai đâu nhé.”

“Có mà. Tớ gặp anh ta ở LA Café, nhớ trang chúng ta đã tìm ra không?”

Geraldine gật đầu. “Anh ta rất đẹp trai. Quá ngon để rồi có thể tin là thật. Làm sao cậu biết đó chính là anh ta?”

“Tớ có biết đâu. Ý tớ là, anh ta có tự miêu tả mình, nhưng tớ phải đồng ý rằng trông anh ta ngon thật, mặt khác, đó là một bức ảnh chứ không phải hình cắt ra từ tạp chí.”

“Vậy bây giờ sao?” Geraldine hỏi, cô không thể tin rằng trong tất cả những kẻ mà Jemima có thể đã nói chuyện trên LA Café, nàng lại vớ được một người đẹp như thần như thánh vậy.

“Ôi Chúa ơi.” Giọng tôi đã thành một lời thì thầm kinh hoàng. “Chết mất thôi. Anh ta muốn xem ảnh của tớ.”

“Ồ,” Geraldine nói, dù rất tử tế nhưng có lẽ cô vẫn đang nghĩ rằng chắc mất cả triệu năm nữa anh ta cũng chẳng bao giờ rung động nếu nhìn thấy tôi. Cô không nói gì nữa. Cô không cần nói.

“Đúng thế đấy,” tôi thở dài, nói. “Ôi.”

“Này, sao cậu không lấy hình từ tạp chí nhỉ? Anh ta sẽ không khi nào phân biệt được thật giả đâu.”

Tôi lắc đầu. “Tớ không thể. Tớ biết có lẽ mình sẽ chẳng bao giờ gặp anh ta, nhưng tớ không thể gian dối như thế được.”

“Có cách rồi!” Geraldine hét văng lên, đập tay vào nhau. “Có cách rồi, có cách rồi, có cách rồi.”

“Gì cơ?”

“Thế này nhé. Cậu có một bức trong thư viện ảnh đúng không?”

“Quên đi, Geraldine. Bức ảnh đó kinh dị lắm, nó làm tớ trông giống như một con heo nái vậy.”

“Không hề, một khi tớ xử lý xong,” Geraldine mỉm cười, nói. “Hay đúng hơn là khi Paul xử lý xong.”

Paul là anh chàng làm trong phòng đồ họa. Trẻ tuổi, nhút nhát, dễ thương, cả tòa soạn biết anh chàng chết mê chết mệt Geraldine. Paul là một trong số ít người tôi thực sự quý mến ở đây. Nói vậy không có nghĩa tôi biết rõ anh ấy, mà vì anh luôn điềm tĩnh và dành thời gian hỏi thăm tôi, trong khi mọi người quát tháo Paul phải đi dàn trang, đặt tiêu đề đúng chỗ, đưa ảnh vào con máy tính Mac của anh. Paul là người luôn thiết kế những tấm thiệp chia tay cho bất cứ ai ở *Kilburn Herald* may mắn được chuyển đi nơi khác. Paul, nói cách khác, là một anh chàng tốt bụng, và cũng là một thiên tài.

“Gọi cho thư viện đi,” Geraldine nói, “rồi bảo họ gửi ảnh cho cậu.”

Mười phút sau, một người đưa tin ôm tập hồ sơ chứa bức ảnh kinh dị đó lại bàn tôi. Tôi lấy nó ra và thấy phát ốm khi nhìn chiếc cằm hai ngấn và bầu má phúng phính mỡ.

“Đừng nhìn vội.” Geraldine nói và mang bức ảnh đi. “Tớ sẽ quay lại cho cậu xem sau.”

Geraldine chạy đi, cô gái mang trong mình một sứ mệnh, rồi vòng tay quanh người Paul và nũng nịu với anh theo cách khiến anh nhũn ra như thạch.

“Paaaauuul,” cô nói, tay quấn lấy cổ anh. “Giúp em với.”

“Chắc chắn rồi,” Paul đáp, vào giây phút đó, anh sẵn sàng cho Geraldine cả trái đất này ấy chứ.

“Jemima cần trông được thon thả.”

Paul tỏ ra bối rối.

“Xem này. Anh thấy bức ảnh này không?” Paul nhìn và gật đầu. “Anh thông minh lắm mà, anh có thể làm cho cô ấy trông thon thả phải không?”

Anh có thể làm gọn cằm, làm mờ bầu má của cô ấy, và khiến cô ấy trông thon thả.”

Paul mỉm cười. “Vì anh muốn giúp em, Geraldine, nên anh sẽ làm việc này. Thế khi nào em cần?”

“Vààààây,” cô nhìn anh bằng đôi mắt to màu xanh biển. “Bây giờ anh không làm được sao?”

Paul thở dài hạnh phúc, anh sẵn sàng làm mọi thứ để giữ Geraldine ở gần bên, và thế là anh ngồi xuống, quét ảnh của Jemima vào máy tính. Bức ảnh hiện lên màn hình, và Paul, với vài cú kích chuột, đã làm mờ cằm của Jemima.

“Đỉnh thật,” Geraldine há hốc miệng. “Anh có thể xử lý bầu má của cô ấy không?”

Paul thu nhỏ mặt của Jemima lại rồi chọn một tông màu giống hệt màu da nàng. Với sự chính xác lạ lùng, anh làm mờ bầu má thật cẩn thận cho đến khi thấy gò má. Đôi gò má nhô ra, đẹp đẽ hoàn hảo.

“Lạy Chúa,” anh nói, đắm đắm nhìn màn hình.

“Lạy Chúa,” Geraldine nói, đắm đắm nhìn màn hình.

“Cô ấy sẽ rất xinh đẹp nếu giảm cân. Nhìn khuôn mặt này xem, vô cùng quyến rũ, ai cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Tất nhiên là chúng ta biết Jemima sẽ trở nên xinh đẹp, nhưng Paul và Geraldine thậm chí chưa bao giờ mơ về chuyện Jemima sẽ trông như thế nào nếu nàng mảnh mai.

“Tóc cô ấy hơi sẫm. Em biết đó là màu nâu xỉn, nhưng anh có thể thêm vài lọn highlight vàng được không, để làm nó sáng lên một chút ấy.”

“Em nghĩ anh là ai vậy? Chúa chắc?” Paul cười, nhưng chỉ sau vài cú kích chuột, Jemima đã có những lọn highlight vàng óng màu mật ong.

“Thế còn son môi? Anh đổi màu được không, màu đỏ này gắt quá.”

“Em thích màu nào?” Paul đưa ra một bảng màu trên màn hình và Geraldine chỉ vào màu nâu hồng tự nhiên. “Đấy!” cô chỉ vào một hình vuông nhỏ xíu. “Màu ấy đấy.”

Cô nàng Jemima đang nhìn ra từ màn hình máy tính trông đã vô cùng cuốn hút rồi, nhưng Geraldine biết như thế chưa đủ.

“Đợi đã,” cô nói với Paul. “Chúng ta chưa xong đâu. Em sẽ trở lại trong hai giây nữa.”

Geraldine chạy về bàn làm việc và nhanh chóng rải ra bàn chồng tạp chí bóng láng có nguy cơ đổ sang một bên. *Vogue*? Không, làm dáng quá. *Elle*? Không, nạn nhân của thời trang. *Cosmopolitan*? Hoàn hảo.

Cô nắm chặt tờ *Cosmopolitan* và chạy lại chỗ Paul, vừa chạy vừa lật giở cuốn tạp chí.

“Chính là cái này!” cô nói, dừng lại ở ảnh một cô gái trên xe đạp. Làn da của cô tươi tắn rạng rỡ, cô mặc quần soóc đi xe đạp cực ngắn và áo thun ba lỗ. Màu tóc của cô trùng với màu tóc Jemima trên màn hình máy tính. Cô đứng giạng chân trên xe đạp, nhìn thẳng vào ống kính, một bàn chân đặt trên pê đan. Cô ngả người về phía trước và cười. Trông không giống người mẫu, có vẻ cô là một cô gái xinh đẹp kỳ lạ trong một ngày hè, được bạn trai làm phỏ nháy.

“Anh biết em định nói gì phải không?” Geraldine mỉm cười, nói.

“Anh biết em định nói gì,” Paul đáp, cầm bức ảnh của cô gái trên xe đạp quét vào máy tính.

Anh thực hiện công đoạn cắt, dán. Kịch chuột và làm mờ. Và rồi nàng đây. Một Jemima Jones mảnh mai, quyến rũ, đứng giạng chân trên xe đạp, với một chân đặt trên pê đan trong ngày hè nóng bỏng. Paul cho ảnh vào đĩa mềm và in ra, đưa cho Geraldine. Anh phải công nhận rằng mình vừa làm xong một việc phi thường.

“Anh đúng là thiên tài.” Geraldine nói, tặng Paul một cái hôn ngẫu hứng lên má.

“Còn *em* là một phụ nữ giỏi thuyết phục,” anh mỉm cười. “Giờ thì đi đi, anh còn có việc phải làm.”

Geraldine chạy đến chỗ Jemima, lúc này đang gọi điện thoại, và không nói một lời, cô đặt bức ảnh đã được in ra trước mặt nàng.

“Xin lỗi,” tôi nói với người ở đầu dây bên kia vì Geraldine đang nhảy lên nhảy xuống bên bàn tôi, làm mặt xấu trên tôi. “Tôi có thể gọi lại được không?” Tôi đặt ống nghe xuống và cầm tấm hình mà Geraldine đã đặt trước mặt tôi lên.

“Thì sao?” tôi nói. “Tớ không muốn lấy ảnh người mẫu từ tạp chí đâu. Tớ đã bảo cậu rồi mà.”

“Đó có phải là người mẫu đâu, gốc thật,” Geraldine cười toe. “Là cậu đấy.”

“Ý cậu là gì, đây là...” Và khi nhìn vào bức ảnh, tôi có thể cảm thấy mắt mình trợn tròn vì sửng sốt, còn mồm thì há hốc. “Ôi Chúa ơi,” tôi thì thầm. “Ôi Chúa ơi.”

“Tớ biết,” Geraldine nói. “Không phải là cậu rất xinh đẹp sao?”

Tôi im lặng gật đầu, quá sửng sò không thể thốt nên lời khi lần ngón tay trở theo xương gò má và chiếc cằm hình tim. “Như thế nào vậy? Ý tớ là, khi nào? Làm thế nào mà...”

“Paul làm đấy,” Geraldine nói, “vì thế đó không hẳn là công sức của tớ, tớ chỉ bảo anh ấy cho thêm mấy lọn highlight vàng, thay đổi màu môi và tìm cho cậu một thân hình. Cậu thấy sao?”

“Tớ chưa bao giờ nhận ra.” Tôi chưa bao giờ, xin thể trước Chúa, tôi chưa từng nhận ra mình có thể trở nên như thế này. Tôi không thể rời mắt khỏi bức ảnh. Tôi muốn phóng to nó và dính lên mặt tôi để mọi người thấy tôi xinh đẹp nhường nào, cho họ thấy bên dưới lớp mỡ có gì.

“Gửi đi, gửi đi.” Geraldine nói. “Bức ảnh này quá xứng với bức của Brad. Gửi đi rồi xem anh ta nghĩ gì.”

Geraldine đứng sau lưng tôi khi tôi bật lại máy tính và gửi email.

“Brad thân mến, em đã nhận được ảnh của anh. Trông anh thật hoàn hảo, hơn cả hoàn hảo, thật khó mà tin lại có người đẹp trai đến thế. Anh chắc đó không phải hình cắt ra từ tạp chí chứ?”

“Dù sao thì em cũng đã nhờ các anh bên đồ họa quét tấm ảnh mà em đã chụp...”

Tôi nhìn Geraldine. “Tớ nói nó được chụp khi nào đây?”

“Nói với anh ta đó là vào mùa hè. Nói cậu đang đạp xe qua công viên Hyde với bạn bè ấy.”

“OK.” Tôi tiếp tục, “... ở công viên Hyde khi em ở đó cùng mấy người bạn hồi hè. Hy vọng là anh thích nó, trông em không được đẹp như mọi khi.”

Tôi toét miệng cười với Geraldine. Geraldine cười lại.

“Tối nay em đi chơi tiếp nhưng em sẽ gặp anh vào ngày mai (thứ Sáu), thời gian và địa điểm như cũ. Giữ gìn sức khỏe nhé, JJ. xx.”

“JJ ư?” Geraldine thắc mắc.

“Anh ta gọi tớ như vậy. Jemima Jones.”

“JJ. Tớ thích cái tên đó. Có lẽ tớ sẽ bắt đầu gọi cậu là JJ.”

Tôi cho chiếc đĩa có chứa ảnh của tôi vào máy tính, và nhấn nút ĐÍNH KÈM ở cuối email. Tôi đính kèm bức ảnh với lá thư rồi nhấn nút GỬI. Khi tin nhắn hiện lên báo email đã được gửi, tôi buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm và nhìn Geraldine với vẻ có lỗi.

“Liệu có phải là ác mộng không nếu anh ta muốn gặp tớ?”

“Đừng ngốc thế. Anh ta cách xa cậu hàng nghìn dặm, cậu an toàn như ở nhà mình vậy. Thôi nào, đi uống trà thôi.”

“Mẹ cậu gọi điện đấy,” Sophie hét lên từ cửa căn phòng đôi của ả khi tôi về đến nhà. “Bác bảo khi nào cậu về thì gọi lại cho bác.”

“Cảm ơn cậu,” tôi hét với lên trên gác, rồi bước về phía phòng khách, cảm thấy biết ơn vì không phải nói chuyện xã giao với hai cô ả đó.

“Chào mẹ,” tôi nói khi bà nhấc máy lên từ Herfordshire và alô với giọng bễ trên. “Mẹ có khỏe không?”

“Không đến nỗi,” bà đáp. “Con thế nào?”

“Ổn ạ. Công việc thuận lợi. Mọi thứ đều ổn.”

“Thế còn việc ăn kiêng của con thì sao? Giảm thêm cân nào chưa?”

Mẹ con tôi lại bắt đầu rồi. “Có mẹ ạ, hai tuần trước con đã giảm được năm cân.” Duy có lần này tôi không nói dối, và hy vọng chuyện này sẽ khiến mẹ vui trong chốc lát.

Tôi biết đòi hỏi như thế vẫn là quá nhiều. “Cẩn thận đấy,” bà nói. “Con không cần giảm cân quá nhanh kẻo sẽ không ăn thua đâu. Sao con không tham gia vào câu lạc bộ giảm cân như mẹ nhỉ?”

Hồi trẻ, mẹ tôi rất mảnh mai và xinh đẹp. Bà là nữ hoàng của buổi dạ vũ, hoặc là bà luôn nói vậy, và xem lại những bức ảnh đen trắng ngày xưa, tôi biết mẹ là người đặc biệt. Trước khi kết hôn, mẹ giống như Audrey Hepburn vậy, với vẻ đẹp và sự trang nhã tiết lộ gia cảnh của bà.

Mẹ bắt đầu lên cân khi bố tôi bỏ đi mười sáu năm về trước, và giờ đây, ở độ tuổi trung niên cùng với nỗi buồn chán mà những người ở tuổi này thường gặp phải, mẹ phát phì ra như một quả bóng bay, nhưng dĩ nhiên mẹ không lảng lảng chấp nhận điều đó mà biến nó thành một sự kiện hân hoan. Bà gia nhập câu lạc bộ giảm cân, làm quen với những người bạn mới, tất cả bọn họ đều là những phụ nữ to béo cùng chia sẻ giấc mơ về những chiếc bụng phẳng và cặp đùi săn chắc, và giờ đây đó là thứ duy nhất mà bà mong đợi trong đời.

“Mẹ nói thật đấy, Jemima, việc đó hiệu quả lắm. Tuần này mẹ đã giảm được một cân nữa, và mẹ quen được rất nhiều bạn mới. Mẹ nghĩ nó sẽ tốt cho con.”

“Được rồi, mẹ à,” tôi uể oải nói. “Con sẽ thử tìm một câu lạc bộ ở chỗ con.” Điều mà đương nhiên tôi sẽ không làm, vì như tôi biết thì câu lạc bộ giảm cân là một địa ngục trần gian.

Những cuộc trò chuyện với mẹ nàng có vẻ luôn diễn ra theo cách đó. Mẹ dường như không bao giờ hỏi han nàng về công việc, bạn bè, cuộc sống xã hội. Bà chỉ luôn quan tâm đến cân nặng của nàng, và Jemima ngay lập tức thủ thế, im kỷ nó đi với một tiếng thở dài mỗi mệ.

Mẹ nàng, như bạn thấy đấy, cho rằng bà muốn những điều tốt nhất cho Jemima. Thực ra, bà muốn những điều tốt nhất cho chính mình. Bà muốn

có một cô con gái mảnh mai, xinh đẹp, khiến tất cả bọn hàng xóm phải ghen tị.

Bà muốn đưa Jemima đi mua sắm, và tự hào khoe khoang khi nàng mặc chiếc leggings cỡ số 6 bó sát sặt. Bà muốn quay sang người bán hàng và vênh vang nói, “Bọn trẻ ngày nay ăn mặc như vậy đấy. Thật tôi không biết sao chúng lại làm thế.”

Bà muốn xuống phố cùng Jemima và biết mùi cảm giác hãnh diện vô vàn, bà muốn ngập chìm trong những ánh nhìn ngưỡng mộ, muốn thưởng thức vẻ đẹp con gái bà. Những gì bà không muốn là những gì bà đang có. Một cô con gái mà bà yêu thương, nhưng lại là người khiến bà xấu hổ.

Bởi vì giờ đây, mẹ nàng cố hết sức để không phải đưa nàng đi mua sắm. Bà cố tránh cái nhìn chằm chằm thương hại của những người bán hàng, sự bẽ bàng khi phải đi mua sắm trong những cửa hàng bán đồ ngoại cỡ, và bị mọi người sàm soi khi xuống phố.

Bà yêu nàng tha thiết, thứ tình yêu mà chỉ có người mẹ mới có thể dành cho con gái mình, nhưng bà mong Jemima có một vẻ ngoài khác. Nếu mẹ nàng nhìn thấy bức ảnh mà Geraldine vừa đem đi chỉnh sửa, bà sẽ rơi lệ mất.

“Còn chuyện giao du của con?” cuối cùng mẹ tôi cũng hỏi.

Tôi có nên nói với bà rằng tối qua tôi đã đi uống với người đàn ông đẹp trai nhất nước Anh? Tôi có nên kể cho bà nghe tôi đã gặp người đàn ông đẹp trai nhất nước Mỹ trên mạng? Tôi có nên chia sẻ với bà về những bức ảnh?

“Tốt, mẹ à,” cuối cùng tôi đáp. “Tốt.”

“Thế có gì mới không?” mẹ tôi hỏi, bà luôn kết thúc cuộc nói chuyện theo cách này.

“Không ạ.” Tôi nói những gì tôi luôn nói. “Tuần sau con sẽ gọi cho mẹ.”

“Được rồi, chúc con ăn kiêng hiệu quả. Cứ tiếp tục giảm cân như thế nhé.”

Tôi đặt ống nghe xuống và lấy bức ảnh của tôi ra khỏi túi. Cẩn thận không cho Sophie và Lisa thấy, tôi pha trà cho cả ba rồi lên gác, nằm ra giường và ngắm nghía nó thật lâu.

Chương 11

“EM THẬT ĐẸP!”, bức email trên màn hình viết. **“Anh không thể tin nổi khi nhận được ảnh của em, em nói rằng anh đẹp trai đến độ khó có thể tin là thật nhưng em trông giống như người mẫu vậy! Anh thậm chí không nghĩ con gái Anh lại có thể đẹp đến thế! Anh rất muốn nghe giọng nói của em, em thấy sao nếu chúng ta nói chuyện qua điện thoại? Anh hiểu nếu em không muốn cho anh số, nhưng anh sẽ cho em số của anh. Em có thể gọi cho anh trong ngày hôm nay. 310 266 8787. Hy vọng lát nữa được nghe giọng em, JJ à. Giữ gìn sức khỏe nhé. Brad. xxx.”**

“Thế đấy,” Geraldine nói, cô đứng sau lưng Jemima, đọc bức email.

“Thế đấy,” tôi nhắc lại, cảm thấy vô cùng tội lỗi. “Cậu lại đẩy tớ vào một rắc rối khác rồi.”

Geraldine cười. “Đó đâu phải rắc rối, vui đấy chứ. Điều duy nhất khiến chuyện này trở thành rắc rối là khi anh ta muốn gặp cậu, nhưng anh ta lại ở quá xa và tớ chắc nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra đâu. Thế nào, cậu sẽ gọi cho anh ta chứ?”

“Sao lại không?” Có gì để mất đâu. “Lát nữa tớ sẽ gọi.”

“Tớ cá giọng anh ta nghe rất gợi cảm,” Geraldine nói. “Miễn là không phải câu nào anh cũng ngắt bằng những từ ‘như’ và ‘thực sự’”

Tôi cười. “Cậu ngoa ngoắt quá đấy, Geraldine, đôi khi tớ cũng không hiểu nổi cậu.”

“Tớ có thể ngoa ngoắt nhưng cậu, Jemima thân yêu của tớ, là một cô nàng ngây thơ và đó là lý do tại sao cậu cần một bà tiên như tớ đây quan tâm đến cậu.”

“Xin cho tôi gặp ông Ben Williams,” một giọng nói cất lên từ bên kia đầu dây.

“Tôi đang nghe đây,” Ben nói, kẹp ống nghe bên vai và liếc qua chồng giấy tờ trên bàn làm việc.

“Chào anh,” cô gái nói, giọng nói rất trẻ, nghe có vẻ như một người không mấy quan trọng. “Tôi là Jackie từ Truyền hình London Ban ngày.”

“Vâng, chào cô!” Ben nói, bỗng tập trung chú ý vào giọng nói bên kia đầu dây.

“Tôi là thư ký của bà Diana Macpherson. Chúng tôi đã nhận được hồ sơ của anh sáng nay, và bà Diana muốn biết khi nào anh có thể đến gặp bà.” Khi Jackie nói, cô nhìn tấm ảnh của Ben và tự cười mình, bởi cô đã cá với Diana là giọng của Ben sẽ không gợi cảm như khuôn mặt anh. Cô cười vì cô đã nhầm. Cô đã quá nhầm.

“Ồi!” Ben nói. “Thật tuyệt vời!” Bình tĩnh nào, anh tự nhủ, bình tĩnh nào, điều này chưa nói lên gì cả. “Vâng, tuần này tôi khá rỗi rãi, khi nào cô có thể thu xếp gặp tôi?”

“Chúng tôi nhận được hàng ngàn hồ sơ xin việc, và đang cố gắng gặp những người trong danh sách sơ tuyển càng sớm càng tốt. Chiều nay anh có thể ghé qua được không?”

Có thể? Có thể ư? Ben sẽ thu xếp được. “Chiều nay được, tầm ba giờ có tiện cho cô không?”

“Giờ đó hợp lý,” Jackie nói, nhắc mình nhớ trang điểm lại sau bữa trưa. “Anh hãy hỏi gặp tôi ở quầy lễ tân chính, tôi sẽ đến đón anh.”

“Tôi có cần mang theo gì không?” Ben hỏi.

“Không,” cô cười. “Chỉ cần anh thôi.”

Ben đặt ống nghe xuống và nhìn xung quanh. Xoàng xính, anh nghĩ, căn phòng này chứa đầy những chiếc bàn xoàng xính, những máy tính xoàng xính, và con người trong những bộ vest xoàng xính. Minh sẽ sớm làm việc trong đài truyền hình, anh nhủ thầm, nơi có những con người thời trang và sành điệu, nơi mình sẽ không bao giờ phải xử lý công việc nặng nề hàng ngày của *Kilburn Herald* nữa.

Cẩn thận đấy Ben, hãy nhớ câu thành ngữ cổ “đếm cua trong lỗ”, nhưng nói qua cũng phải nói lại, nếu bạn nhận được ảnh của Ben thì bạn cũng sẽ phỏng vấn anh thôi.

Giá như sự thật được tiết lộ, rằng nếu không nhờ Jackie thì Ben Williams sẽ không có cuộc hẹn này. Đúng là có hàng ngàn hồ sơ gửi đến Truyền hình London Ban ngày, và đúng là phần lớn trong số đó đi thẳng tới phòng Nhân sự, nơi chúng được phân loại thành ba chồng: Có, Không, và Có thể.

Ben, tuy nhiên, lại rất thông minh. Anh để địa chỉ trên phong bì trực tiếp tới Diana Macpherson, vì thế hồ sơ của anh không thông qua phòng Nhân sự mà hạ cánh trên bàn của Jackie. Jackie đã nhận được vài hồ sơ như thế này, vì có một số người dẫn chương trình truyền hình tiềm năng cũng có chung suy nghĩ như Ben Williams, nhưng không ai trong số họ lại thu hút sự chú ý của Jackie như Ben.

Jackie đang nhét tất cả chỗ hồ sơ vào trong một phong bì nội bộ để gửi thẳng tới phòng Nhân sự thì phát hiện ra bức ảnh của Ben, và ngay sau khi đọc đơn xin việc của anh, cô liền đến gặp Diana.

“Diana,” cô gọi khi bước qua cửa, vì nơi đây là đài truyền hình nên những thủ tục kèm với thứ bậc thường thấy ở những công ty uy tín không tồn tại. “Tôi nghĩ bà nên xem cái này.”

“Không phải một bộ hồ sơ trời hời nữa chứ.” Diana than. “Gửi tới phòng Nhân sự đi.”

“Thực ra,” Jackie nói, cô thu chân ngồi xuống, “thực ra, tôi nghĩ bà nên xem nó.”

“Cô thích cậu ta mất rồi,” Diana mỉm cười, với lấy tấm ảnh trước tiên. “Ừmm,” bà liếm môi nói. “Tôi hiểu rõ ý cô rồi.”

Diana Macpherson là một phụ nữ cứng rắn như bà ta phải vậy để vươn lên vị trí giám đốc sản xuất của một chương trình lớn như *London Nights*. Bà ta vẫn độc thân, và tình cờ có một niềm hứng thú đặc biệt với những anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai như Ben. Diana Macpherson là một viên kim cương thô nhám - lớn lên ở một nơi nghèo khó, bà ta là cô gái duy nhất trong khu dân cư tồi tàn của mình giành được học bổng của một trường nữ sinh danh tiếng, rồi vào đại học.

Bà ta có mái tóc vàng tẩy trắng, và ở tuổi bốn mươi mốt có lẽ bà ta không còn trẻ trung như trước kia nữa, nhưng vẫn khiến những cái đầu phải ngoái lại bởi chiếc váy ngắn nhỏ xíu và mái tóc dài dày dặn. Mọi người đều sợ bà ta, và chỉ có vài người được bà ta tôn trọng, nhưng những ai đã giành được sự tôn trọng của bà ta thì sẽ được bà ta một lòng một dạ mãi mãi.

Jackie là người được hưởng đặc ân đó, bởi Jackie cũng xuất thân như Diana, và là một cô gái sáng dạ. Có thể bây giờ Jackie chỉ là thư ký, nhưng khi đến thời điểm thích hợp Diana sẽ đưa cô lên vị trí phóng viên điều tra, và từ đó, cô sẽ gặt hái được những gì cô muốn.

“Thế cậu ta là ai vậy? Đã có tí kinh nghiệm truyền hình nào chưa?”

“Chưa,” Jackie đáp, “nhưng anh ta là phó ban biên tập tin tức của một tờ báo địa phương nào đó, và anh ta có vẻ là ứng viên hoàn hảo cho vị trí phóng viên tin tức và chính trị.”

“Tin tức và chính trị? Để một khuôn mặt thế này làm tin tức và chính trị thì thật lãng phí. Không đâu, có lẽ cậu ta hợp với ngành kinh doanh biểu

diễn hơn. Nhưng có thể khi lên hình, cậu ta cũng chẳng ra cái quái gì hết.” Diana ngồi im lặng một lát, nghĩ ngợi.

“Sao không mời anh ta đến nhỉ?” Jackie đề nghị. “Rồi chúng ta sẽ thấy liệu anh ta có xuất sắc như vẻ ngoài không.”

“Phải đấy,” Diana nói, “tôi lại có một cậu bé xinh trai quần quanh ở văn phòng này rồi.”

Jackie cười, vì cậu bé xinh trai quần quanh văn phòng trước đó đã trở thành người dẫn một chat show của riêng anh ta, nhờ quan hệ tình ái với Diana.

“Làm đi,” Diana nói. “Gọi xem liệu chiều nay cậu ta có đến được không.”

Nhưng dĩ nhiên Ben không biết tí gì cả, mặc dù rõ ràng đây không phải lần đầu tiên anh lọt qua cửa nhờ vẻ ngoài của mình. Ben quá phấn khích để có thể phân tích kỹ tại sao anh lại được chọn để gặp gỡ người của nhà đài, quá phấn khích để làm bất cứ việc gì.

“Jemima,” anh nói trên điện thoại nội bộ sau khi tạm biệt Jackie. “Anh Ben đây. Giờ ăn trưa gặp anh được không?”

“Khi nào cơ? Bây giờ á?”

“Ừ, anh sẽ gặp em ở dưới đó. Anh có vài điều muốn kể với em.”

“Anh đã được mời phỏng vấn,” Ben nói khi chúng tôi xếp hàng đợi ở căng tin. “Em tin được không? Chiều nay anh sẽ đến đó.”

“Tuyệt quá!” Tất nhiên là tôi mừng cho anh, tôi đâu phải người chua chát, nhưng ngay cả khi chia sẻ niềm hân hoan cùng anh, tôi vẫn cảm thấy con tim mình ủ dột. “Thấy chưa,” tôi vui vẻ nói, cố giấu đi nỗi buồn khi nghịch ngợm lấy khuỷu tay thúc anh, “em đã bảo họ sẽ biết anh quá xứng đáng mà, sao có thể bỏ qua anh được.”

“Anh biết,” Ben thở dài. “Nhưng lúc ấy anh thực sự không nghĩ rằng họ sẽ cho anh một cơ hội.” Mặt anh xịu xuống. “Có thể họ sẽ không cho. Có lẽ thế. Có lẽ anh sẽ không hòa hợp được với Diana Macpherson và thế là hết.”

“Thôi nào. Anh được phụ nữ phỏng vấn đúng không? Vậy thì anh vào rồi. Tất cả những gì anh phải làm là quyến rũ người ta, và rồi bùm, anh xuất hiện trên truyền hình.”

“Em thực sự nghĩ vậy à?”

“Vâng,” tôi gật đầu. “Em thực sự nghĩ vậy.”

“Lạy Chúa, anh hy vọng mình sẽ làm được,” anh nói.

“Anh sẽ làm được,” tôi nói, biết rằng mình hoàn toàn đúng, rằng các vị thần sẽ ban phước cho anh nhờ vẻ ngoài bắt mắt và dễ dàng thu hút người khác.

Chúng tôi mang khay ăn đến một chiếc bàn và ngồi xuống, của tôi là xalát, xalát chính cống, trái ngược với xalát bơ trong sốt mayonaise và calo. Tôi đang ngồi cùng Ben, nhớ không? Ben đã mời tôi ăn trưa, với lại, dù sao thì khẩu vị của tôi trong hai tuần qua dường như cũng không như trước nữa.

Tôi biết mình mới chỉ giảm được năm cân, nhưng tôi có thể nhận ra sự khác biệt. Quần áo của tôi trở nên hơi rộng, những chiếc quần không còn hằn vào nơi lẽ ra là eo, hay căng ra từng đường may khi tôi ngồi xuống nữa.

Tôi đã quên mất cảm giác này tuyệt vời như thế nào. Hiện tại, những cơn thèm ăn của tôi đã giảm, và trong hai tuần qua, tôi chỉ ăn sáng với một bát ngũ cốc nhỏ, và hoàn toàn bỏ qua món sandwich thịt muối hàng ngày. Mùi thơm ấy vẫn bám theo tôi mỗi ngày, nhưng bằng cách nào đó tôi đã cố gắng sống chung với nó, chứ không để nó cám dỗ.

“Em có tưởng tượng được anh sẽ xuất hiện trên truyền hình không?” Ben nói, trông anh như thể đang chìm trong một rừng máy ảnh và thư của người hâm mộ vậy. “Như thế thật tuyệt!”

“Em không bao giờ hiểu nổi những người muốn lên ti vi.” Tôi nhìn anh ngạc nhiên. “Em không thể nghĩ ra cái gì tệ hơn thế.”

“Tại sao?”

“Ờ thì, trước hết anh sẽ thiếu sự riêng tư. Bỗng nhiên người ta nhận ra anh ở mọi nơi anh đến, muốn xin chữ ký hay thời gian của anh.”

Ben ngoác miệng cười. “Hay đấy chứ!” anh nói.

“Và rồi,” tôi đảo mắt, tiếp tục, “anh sẽ được báo chí chăm sóc. Ý em là, tự anh cũng biết chuyện ấy sẽ ra sao mà. Ngay khi anh lên hình, anh sẽ trở thành tài sản của công chúng, và điều đó có nghĩa báo chí được phép đào bới càng nhiều mảng tối trong cuộc sống của anh càng tốt.”

“Em đang ám chỉ là anh có thể có những bí mật đen tối à?” Ben toét miệng hỏi.

“Không phải ai cũng có sao?” Tôi nhìn lên trần nhà và nghĩ mình nên là người xuất hiện trên truyền hình mới đúng, vì có lẽ tôi là người duy nhất trên thế giới này chẳng có bí mật gì hết. “Dù sao thì những bí mật đó cũng chẳng cần phải đen tối. Thử nghĩ đến những khi mở báo lá cải Chủ nhật xem, bạn trai hay bạn gái cũ của một người nổi tiếng nào đó tiết lộ thông tin về đời sống tình dục nóng bỏng của họ. Em ghét điều đó. Đủ loại người đáng sợ sẽ xuất hiện cho mà xem.”

“Anh đã không tính đến chuyện đó,” Ben nói. “Nhưng anh không nghĩ có người bạn gái cũ nào của anh lại làm thế.”

“Anh sẽ ngạc nhiên bởi những gì người ta có thể làm vì tiền đấy.”

“Lạy Chúa, nếu ai đó muốn mời một trong những cô bạn gái cũ của anh nói về đời sống tình dục thì chúc may mắn nhé. Anh nghĩ là họ sẽ chẳng tìm ra cái gì thú vị cả.”

Tôi đỏ mặt, bạn tin được không? Ben đang nói về tình dục, và tôi đỏ mặt. Không tính đến chuyện tôi ngồi nhìn những bức ảnh khiêu dâm trên Internet cùng anh không lâu trước đó làm gì. Không, tất cả những gì anh làm chỉ là nói ra từ ấy thôi, vậy mà tôi đã ngượng chín người. “Ồ, vâng,” tôi nói. “Chuyện này có vẻ như chỉ xảy ra với những người nổi tiếng chẳng vì lý do nào cả, và em cho rằng họ thích được chú ý. Có lẽ người ta sẽ không quan tâm đến phóng viên của Truyền hình London Ban ngày đâu.”

“Thế còn phát thanh viên thời sự của BBC thì sao?”

“Đó là việc anh muốn làm à?”

Ben rên lên, vờ như đang kích động. “Anh muốn làm phát thanh viên thời sự của BBC đến chết đi được.”

Tôi kinh ngạc. “Ra anh là người kín đáo. Em chưa bao giờ nhận ra cả.”

“Còn nhiều điều về anh em chưa biết đâu,” Ben đùa khi bắt đầu dùng bữa.

“Thế,” Geraldine chen vào ngồi cạnh bọn tôi. “Có phải Jemima đang kể cho anh nghe về anh bạn trai mới nhất không?”

“Geraldine!” Im đi! Tôi không muốn Ben biết về Brad. Nhưng mặt khác, nếu anh nghĩ rằng có ai đó thấy tôi thu hút, có lẽ anh sẽ bắt đầu nhìn tôi theo một cách khác. Bạn nghĩ sao, có đáng thử không?

“Sao?” Geraldine hỏi. “Phải vậy không?”

“Bạn trai nào thế?” Ben hỏi.

“Một anh chàng California cao to đẹp trai trên mạng.”

“Không,” anh nói, “anh không hề biết chuyện này. Anh không tin là em, Jemima Jones, lại tán những chàng trai trên mạng đấy?”

“Không hẳn. Em chỉ quay lại LA Café, lang thang và nói chuyện với anh chàng đó, Brad.”

“Brad!” Ben cười. “Chúa ơi, một cái tên Mỹ điển hình.”

“Nhưng Brad đẹp trai dã man. Một hot boy. Không phải hiểu theo hai nghĩa đầu nhé,” Geraldine nói.

“Làm sao *em* biết?” Ben tò mò.

“Anh ta gửi ảnh cho em qua email,” tôi trả lời, ước sao bọn tôi chưa bao giờ mang chuyện này ra nói, vì dù bạn có nhìn nhận thế nào chăng nữa, chuyện hẹn hò trên mạng nghe vẫn có vẻ quê mùa như việc đáp lại tiếng gọi của mục Trái tim Cô đơn vậy, và trước khi bạn hỏi, thì không, tôi chưa bao giờ gửi thư cho mục Trái tim Cô đơn.

“Còn nữa,” Geraldine thêm vào, miệng nhồm nhoàm đầy rau diếp tươi ướp lạnh, không nước sốt, “chiều nay cô ấy sẽ gọi cho anh ta.”

“Mừng cho em,” Ben lơ đãng nói, rồi anh nhìn đồng hồ và nhảy dựng lên. Tôi ngó đồng hồ trên tay mình và thấy rằng anh phải đi thôi nếu muốn tới buổi phỏng vấn đúng giờ. “Xin lỗi các em,” anh đứng lên nói. “Anh phải chạy đây.”

“Chúc may mắn,” tôi hét lên khi Ben chạy đi.

“Chúc may mắn?” Geraldine nhìn tôi dò hỏi. “May mắn gì?”

“Ồ, buổi phỏng vấn anh ấy làm chiều nay ấy mà.” Ngoan lắm Jemima, đó là những gì tôi muốn thấy, nặn ra một câu trả lời thật nhanh.

“Vậy khi nào cậu gọi cho anh chàng cao to?”

“Tớ chưa biết.” Tôi bỗng thở dài. “Việc này có thể kết thúc khá tệ, tớ không chắc là mình muốn làm nữa.”

“Ồi cái quái gì thế này,” Geraldine nói, “cậu có gì để mất nào?”

Cô ấy nói đúng. Tôi biết cô ấy đúng.

Chúng tôi quay trở lên tầng cùng nhau và Geraldine kể cho tôi nghe về người đàn ông cô gặp tuần trước, Simon, chủ nhân của một con Mercedes đầu bảng, làm việc trong ngân hàng đầu tư, và tối nay sẽ đưa cô đi ăn tối.

“Được rồi,” cô nói, đặt bộ móng nhỏ nhắn lên mép bàn tôi. “Nhắc máy gọi cho Brad đi.”

“Tớ không thể,” tôi mỉm cười nói.

“Jemima! Cứ làm tới đi.”

“Không.” Tôi kiên quyết lắc đầu.

“Nói thật nhé, đôi khi tớ thất vọng về cậu đấy. Sao lại không thể?”

“Bởi vì.” Tôi ngừng lại để gây ấn tượng. “Bởi vì bây giờ ở California là sáu giờ sáng, nên tớ không nghĩ là anh ta sẽ vui đâu.”

“Ồ,” Geraldine nói. “Trong trường hợp đó, tớ sẽ quay lại đây lúc năm giờ, và hy vọng cậu sẽ gọi điện. Điện thoại đường dài. Nhất trí chứ?”

Tôi gật đầu. “Nhất trí.”

Như đã hẹn, đúng năm giờ, Geraldine bước tới bàn tôi. Nếu không biết rõ tính cô thì có khi tôi đã nghĩ cô đặt đồng hồ báo cũng nên.

“Được rồi, được rồi,” tôi cười, tay nhắc điện thoại lên. “Tớ gọi cho anh ta đây.” Tôi quay số mà không thực sự nghĩ đến những gì mình đang làm, chỉ

cười Geraldine bởi cô ấy làm mặt khỉ trên tôi lúc đi khỏi văn phòng.

“Phòng tập B-Fit xin nghe,” một giọng Mỹ tươi tắn cất lên từ bên kia đầu dây. “Chào buổi sáng, chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách?”

“Xin chào,” tôi nói, chột bần khoản không hiểu mình đang làm cái quái gì. “Tôi có thể gặp Brad được không?”

“Dạ được, thưa bà. Xin bà cho biết quý danh?”

“Tôi là Jemi...” tôi ngừng lại. “JJ.” Bà ư?

“Xin bà giữ máy.”

Tôi ngồi đợi, và suýt nữa thì dập điện thoại, nhưng ngay trước khi tôi làm vậy thì ai đó ở đầu dây bên kia đã kịp lên tiếng.

“Chào buổi sáng,” lại một giọng nữ tươi tắn khác. “Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ?”

“Vâng, xin chào. Tôi có thể nói chuyện với Brad được không?”

“Xin hỏi ai đang gọi ạ?”

“Tôi là JJ.”

“Xin giữ máy.”

“Alô?” Một giọng California nam trầm, gợi cảm cất lên. “JJ à?”

“Brad? Là em đây. JJ.”

“Lạy Chúa, em đã gọi cho anh! Anh không tin là em lại gọi cho anh. Thật tuyệt khi được nói chuyện với em.”

“Cảm ơn anh,” tôi đáp lại, không biết phải nói gì khác.

“Anh mới bước vào văn phòng, thật ngạc nhiên quá.”

“Vâng, ở đây là năm giờ, em xong việc rồi.”

“Chúa ơi, giọng em gợi cảm như ảnh của em vậy, phải nói với em là anh đã đính nó lên tường. Thực ra, anh đang nhìn em khi chúng ta nói chuyện đây.”

“Anh làm em phồng mũi quá.” Giá như anh biết.

“Thế nào, JJ, hôm nay ổn chứ?”

“Ổn, sáng nay em ghi hình một chút, khá là vui.” Làm ơn đừng hỏi đó là chương trình gì, làm ơn đi mà.

Anh ta không hỏi. “Anh hoàn toàn có thể hiểu được tại sao em lại lên hình, trông em long lanh thật, anh nghĩ từ đó là chính xác đấy.”

“Gì cơ, ngay cả khi ngồi trên xe đạp trong một ngày hè nóng bức à?”

“Đương nhiên rồi. Anh đã phải khoe ảnh của em với tất cả mọi người ở đây, để anh nói cho em biết, em vừa có một câu lạc bộ hâm mộ ở California đấy.”

“Chúa ơi, xấu hổ quá đi mất,” tôi rên rỉ thành tiếng.

“Đừng ngại. Anh nghĩ việc em tập luyện và giữ gìn sức khỏe tuyệt đấy chứ, em đúng là mẫu phụ nữ anh thích.”

“Thú vị thật,” tôi nói, lấy lại bình tĩnh. “Em đang cố vui đây.”

Brad cười. “Nghe này, Jemima, điều anh không hiểu là tại sao em lại không có bạn trai nhỉ. Ý anh là, anh đã nghe kể là em vừa chia tay ai đó, nhưng phải có những anh đàn ông xin chết vì em chứ.”

“Em không có ý đó đâu. Công việc khiến em gặp rất nhiều đàn ông, nhưng em nghĩ mình là người kén chọn.”

“Anh rất vinh dự thấy em thích bức ảnh đó đủ để gọi cho anh. Trò chuyện tiếp với anh đi, anh thích giọng của em. Nói cho anh biết tất cả về em đi.”

“Lạy Chúa, em bắt đầu từ đâu đây?”

“OK, kể cho anh nghe về bố mẹ em, em có anh chị em không?”

“Không. Em là con một và bố mẹ đã ly hôn.”

“Ồ, thật khó khăn,” Brad nói. “Bố mẹ anh cũng vậy. Có phải bố mẹ em cũng chia tay khi em còn nhỏ không?”

“Vâng,” tôi nói, tự hỏi tại sao mình lại kể tất cả chuyện này với một người gần như xa lạ, trong khi những người gần gũi nhất với tôi, ừm, Sophie, Lisa và Geraldine, lại không biết chút gì về quá khứ của tôi cả. “Mẹ em không hạnh phúc. Bà căm ghét chuyện phải sống một mình, và cố can thiệp sâu vào cuộc sống của em hơn, đó là lý do chính khiến em chuyển tới London.”

“Vậy em không phải người London à?”

“Không, em lớn lên ở nông thôn. Trong một thị trấn nhỏ ở ngoại vi London, em nghĩ đó thực sự là vùng ngoại ô.”

“Thế em đã bao giờ cảm thấy cô đơn hồi còn nhỏ chưa? Em từng muốn có anh chị em chứ?”

Hồi nhỏ, tôi không chỉ cô đơn, mà còn cô đơn vô cùng tận, cô đơn đến tan nát cả cõi lòng. Mỗi đêm, tôi thường lên giường, đan tay vào nhau, cầu xin Chúa ban cho tôi một thằng em trai hay một cô em gái mà hoàn toàn không hiểu rằng nếu không có cha thì có rất ít cơ hội, nếu không muốn nói

là chẳng có cơ hội, cho điều đó xảy ra. Nhưng tôi đã tiết lộ nhiều hơn dự tính, như thế là quá nhiều, thế nên tôi hít một hơi thật sâu và vui vẻ nói. “Đôi khi thôi, không thường xuyên lắm. Em thấy ổn khi ở một mình mà.”

“Này,” Brad nói sau khi tôi kể cho anh nghe những chi tiết đẹp đẽ về tuổi thơ của mình, những mẫu ký ức không đau đớn. “Điều này nghe có vẻ điên khùng, vì đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau và hầu như chưa biết gì về nhau cả, nhưng anh có cảm giác là chúng ta có thể có một cái gì đó đặc biệt.” Anh ta ngừng lại trong khi tôi cố tiêu hóa những gì anh ta vừa nói, bởi thành thực mà nói lý do duy nhất khiến tôi làm việc này là để bớt chán, chứ không phải vì tôi cho rằng có gì đặc biệt ở đây cả.

Và lạ Chúa, người đàn ông này gần như là một kẻ xa lạ. Công nhận anh ta đẹp trai thật đấy, nhưng có vẻ lập dị. Chúng tôi chưa từng gặp mặt, đây là lần nói chuyện điện thoại đầu tiên, và anh ta có thể là một tên sát nhân tâm thần lắm chứ. Và làm sao mà anh ta biết tôi là ai dựa vào những gì tôi nói? Ô. Có lẽ tốt hơn là tôi nên thoát khỏi dòng suy tưởng này.

“JJ? Em vẫn ở đó chứ?”

“Vâng, anh thứ lỗi.”

“Anh biết việc gặp gỡ trên mạng nghe có vẻ điên khùng, nhưng mọi người trên khắp thế giới lại đang gặp nhau theo cách này, và đôi khi nó cũng có kết quả. Nghe này. Anh nghĩ em là người rất tuyệt đấy. Em hóm hỉnh, trung thực, xinh đẹp, và anh thích giọng của em, anh không muốn làm em sợ, nhưng thật sự anh rất muốn gặp em.”

Tạ ơn Chúa vì Brad không thể trông thấy tôi, để thấy mặt tôi đang tái đi như thế nào, để thấy tôi đang suy nghĩ nghiêm túc về việc giết chết Geraldine ra sao, vì tôi đã biết trước, tôi thực sự đã biết trước điều này sẽ xảy ra.

“Anh không có ý bảo em đến đây, ý anh là, anh biết đó là một khoảng cách lớn đối với em, và có lẽ em rất bận rộn với công việc, nhưng em thấy sao nếu anh bay đến gặp em?”

“Ừm,” tôi mơ màng nói, cố câu giờ, cầu mong một phép màu nào đó ngắt quãng câu chuyện này, điều mà tất nhiên không xảy ra. “Ừm,” tôi lặp lại.

“Được rồi,” Brad nói. “Anh biết anh đã làm em hơi lúng túng, nhưng em sẽ suy nghĩ về điều đó chứ?”

“OK,” tôi nói dối. “Em sẽ suy nghĩ.”

Rồi, như thể còn chưa đủ, tôi lại hành động như một kẻ mất trí vậy. Tôi cho Brad số điện thoại, cả số máy nhà và số máy lẻ ở chỗ làm (vì tôi không muốn mặt nạ người dẫn chương trình truyền hình hàng đầu bị lột bỏ), và sau khi nói lời tạm biệt, tôi đặt ống nghe xuống và đi vào nhà vệ sinh soi gương.

Tôi nhìn những chiếc cằm, bầu má, và cơ thể to béo của mình, và khi đứng đó, tôi đã có một quyết định. Một quyết định lớn. Một quyết định quan trọng mà ngay cả trong giây phút ngắn ngủi đó, tôi cũng biết nó sẽ thay đổi cuộc đời tôi. Tôi chạy lại bàn làm việc, ờ thì, chạy/lăn ì ạch, vô lấy túi và lao xuống cầu thang.

Tôi không đi xa. Tôi đi bộ, gần như chạy nước rút vậy, dọc đường trục *Kilburn*, tới một phòng tập đẹp để mới toanh, vừa khai trương. Tôi đi qua đó mỗi ngày, gần như không nhận ra sự tồn tại của nó vì rất cuộc, một phòng tập thì có ý nghĩa gì với tôi cơ chứ.

Nhưng hôm nay là ngày tôi thay đổi cuộc sống của mình. Tôi thu hết quyết tâm, đẩy cánh cửa đôi và bước tới quấy lễ tân.

“Xin chào,” tôi nói. “Tôi muốn đăng ký.”

Chương 12

“Tôi sẽ đưa chị đơn đăng ký,” cô gái tóc vàng sau quầy lễ tân nói, nhìn Jemima với cặp mắt hơn cả tò mò, vì cô hoàn toàn không hiểu tại sao một người với kích cỡ như Jemima lại muốn tham gia vào phòng tập.

Tất nhiên cô ta có lẽ cũng nhận ra rằng nàng muốn giảm cân, nhưng vấn đề nằm ở chỗ phòng tập mới toanh này không phải là một phòng tập cũ kỹ ất ơ nào đó. Phí gia nhập là 150 Bảng, và sau đó phí hàng tháng là 45 Bảng. Rất nhiều tiền, rõ ràng không phù hợp với những người như Jemima Jones.

May là Jemima không dạo qua trước khi đăng ký, bởi nếu bắt gặp mẫu người thường xuyên tập luyện ở đây, nàng sẽ chạy mất dép trước khi bạn kịp nói xong từ “máy tập Stairmaster”.

Nàng sẽ gặp những người đẹp rạng rỡ, duyên dáng trên máy chạy bộ, chút mồ hôi rịn ra khoe hết cỡ làn da rám nắng. Nàng sẽ gặp những phụ nữ trong phòng thay đồ đang trang điểm kỹ lưỡng trước khi ra tập, phòng khi người đàn ông trong mộng của họ tình cờ đạp xe bên cạnh.

Nàng sẽ gặp những bà nội trợ tuổi trung niên, vợ các thương nhân thành đạt, những người rỏ ra vàng khi nhảy lên nhảy xuống, nhảy lên nhảy xuống, nhảy lên nhảy xuống để giữ một thân hình hoàn hảo cho các bữa tiệc mà họ tham gia.

Nàng sẽ gặp những anh chàng cơ bắp, tất cả đều trẻ trung, cân đối, tất cả đều đẹp không tin nổi, những kẻ đi tới phòng tập phần để giữ dáng, phần để tia gái.

Và Jemima Jones sẽ cảm thấy lép vế đến nỗi không thể đặt chân qua cửa, nhưng may thay, giám đốc không ở đó nên không có ai chỉ cho Jemima xem tất cả những thiết bị mà phòng tập cung cấp, vì thế Jemima chỉ cầm lấy đơn

đăng ký, ngồi trong sảnh lễ tân và điền vào. Mặt nàng hơi tái đi khi nhìn mức phí, nhưng đó chỉ là cái giá bèo để đổi lấy sự thon thả, và phòng tập này thì quá gần nên nàng chẳng có cơ gì để không đi cả, vậy là với cây bút trong tay, nàng bắt đầu tích vào những ô vuông.

Một người mà hiện tại tối nào cũng ngồi trước ti vi ăn đồ ăn nhanh mua về sẽ biết phần khó khăn nhất của một chế độ tập luyện chính là tiến hành bước đầu tiên. Nhưng một khi bạn tìm ra động lực để bắt đầu, các bài tập có thể trở nên lôi cuốn kỳ lạ, khá giống với Internet, thật vậy.

Khi điền xong đơn đăng ký, nàng viết thông tin chi tiết ngân hàng của mình để ghi nợ trực tiếp, rồi quay lại bàn lễ tân.

“Ừm, thực ra tôi chưa bao giờ đến phòng tập cả,” tôi nói, cảm thấy hơi lố bịch khi cô gái tóc vàng đưa cho tôi một tập giấy gồm lịch học và thông tin về phòng tập.

“Đừng lo,” cô gái tóc vàng mỉm cười rạng rỡ nói. “Nhiều người ở đây trước kia cũng chưa từng đến phòng tập. Chị cần phải đến đây để đánh giá thể lực và họ sẽ thiết kế chương trình tập luyện cho chị.” Người tôi co cứng lại đợi cô ta nhìn tôi khắp lượt với ánh mắt miệt thị, nhưng không phải vậy, cô chỉ mỉm cười và mở một quyển sổ lớn trên bàn ra, lật qua các trang. “Thông thường chị sẽ phải đợi khoảng ba tuần để được đánh giá thể lực, nhưng chúng tôi đã quyết định sẽ bỏ lệ này từ sáng mai. Chị có thể tới đây lúc tám giờ sáng được không?”

Tám giờ sáng ư? Cô ta điên chắc? Tám giờ sáng là nửa đêm cơ mà.

“Tám giờ được,” tôi nghe mình nói vậy, từ ngữ treo lơ lửng trong không khí trước khi tôi có cơ hội nghĩ về những gì mình vừa nói.

“Tuyệt,” cô gái tóc vàng nói, viết tên tôi bằng bút chì. “Chị không cần mặc quần áo nịt đầu, chỉ cần áo phông và quần soóc là đủ...” Cô nhìn tôi và

thấy mặt tôi chảy dài trước viễn cảnh mặc quần áo nịt. “Hay quần vải cũng được. Và giày thể thao nữa, chị cần đi giày thể thao.”

“Được,” tôi nói, tự hỏi mình sẽ mua tất cả những thứ này ở chỗ quái nào cơ chứ, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, tôi nhìn đồng hồ, 6:15, và tôi biết có một cửa hàng bán đồ thể thao trong trung tâm mua sắm ở Bayswater vẫn còn mở.

Tôi rời phòng tập và, nghe có vẻ điên rồ, nhưng tôi tin rằng bước chân tôi nhẹ nhàng hơn, khổ người tôi nhỏ nhắn hơn, và trong tâm trí tôi đã tưởng tượng ra con người mà tôi sẽ trở thành. Thon thả. Xinh đẹp. Như tôi đã từng khi còn là một đứa trẻ, trước khi bố tôi bỏ đi, trước khi tôi phát hiện ra thứ duy nhất xoa dịu được nỗi đau bị một người cha vô tâm bỏ rơi chính là thức ăn.

Tôi nhảy lên một chiếc taxi - chà chà, Jemima, dạo này mi phung phí quá - và bảo tài xế đưa tôi đến Whiteleys, nơi tôi phớt lờ những cửa hàng quần áo, cửa hàng giày, thậm chí cả hiệu sách nữa, mà đi thẳng tới thang máy dẫn đến cửa hàng bán đồ thể thao.

Nửa giờ sau, cánh tay tôi bị kéo trĩu xuống sàn nhà bởi những túi đồ mua sắm. Tôi mua một bộ đồ thể thao, hai đôi quần leggings co giãn, ba đôi tất, và một đôi giày Reeboks trắng bóng. Hôm nay tôi đã tiêu quá nhiều tiền, đến nỗi tôi không còn cách nào để đổi ý được nữa. Thế đấy.

Và khi bước ra khỏi trung tâm mua sắm, tôi đứng lại vài phút, ngắm nhìn đám đông náo nhiệt, lắng nghe những giọng nói lẫn lộn đến từ khắp nơi trên thế giới. Tôi có thể đi thẳng về nhà, điều mà tôi sẽ làm nếu là mấy tuần trước, nhưng nhìn đường phố xem, nhìn những tia nắng cuối ngày xem. Thật là một buổi tối thú vị, và tôi chưa sẵn sàng về nhà ngồi xem ti vi, chưa phải lúc này.

Khi lang thang xuống Queensway, len qua đám đông khách du lịch, tôi bắt đầu cảm thấy như mình đang đi nghỉ vậy, và trong một kỳ nghỉ thì còn

gì thú vị hơn là ngồi ở một quán cà phê vỉa hè và thưởng thức đồ uống nhĩ.

Thường thì tôi sẽ gọi cappuccino, và ăn lớp sô cô la phủ bên trên trước khi thêm ba thìa đường, nhưng mọi thứ sắp thay đổi, tôi tìm thấy một chiếc bàn cẩm thạch tròn nhỏ bên ngoài một hiệu bánh ngọt và gọi nước suối có ga.

Nàng không có gì để đọc, cũng chẳng có ai trò chuyện cùng, nhưng Jemima đang cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết sau một thời gian dài. Hạnh phúc hơn bao giờ hết trong cả cuộc đời nàng, có lẽ vậy. Nàng ngồi trong ánh nắng nhạt nhòa mà không nhận ra nụ cười rạng rỡ đang ngự trị trên khuôn mặt mình bởi vì lần đầu tiên nàng bắt đầu cảm thấy cuộc đời không buồn tẻ. Cuộc sống vô cùng sôi động như nó vốn thế.

Cuộc sống của Jemima Jones đã xáo động một thời gian, nhưng hôm nay là ngày mà cuối cùng đời nàng cũng sang trang.

Ben Williams vừa về nhà và thấy hộp thư thoại nhấp nháy ba tin nhắn. Hai cho những anh bạn cùng nhà, và tin cuối cùng là của Richard, người bạn lâu năm nhất của anh.

Ben nhắc máy gọi cho Richard vì (a) anh muốn nói chuyện với cậu ta bởi đã lâu rồi hai người không gặp nhau, và (b) anh phải kể cho ai đó nghe về buổi phỏng vấn hôm nay, nếu không, có thể anh sẽ nổ tung mất.

“Rich à? Tôi đây.”

“Ben! Cậu thế nào rồi, anh bạn?” Đó là cách họ nói chuyện với nhau.

“Tôi ổn, Rich, còn cậu?”

“Lăn lộn, Ben ạ. Lăn lộn. Lâu lắm rồi không gặp cậu, cậu có đang mưu toan gì không đấy?”

“Thực ra, tôi có tin muốn thông báo.”

Giọng Richard rớt xuống thành một lời thì thầm. “Tôi biết một bác sĩ giỏi đấy.”

“Gì cơ?”

“Cậu làm cho em nào ểnh bụng rồi phải không?”

“Đừng lố bịch thế.” Ben bắt đầu cười. “Tôi chẳng làm cho ai ểnh bụng cả, giá mà được như thế! Không, hôm nay tôi có một buổi phỏng vấn xin việc.”

“Tuyệt đấy, việc gì vậy?”

“Thôi nào, Rich, cậu thông minh hơn thế mà. Công việc trong mơ của tôi là gì nào?”

“Không! Cậu đi phỏng vấn cho vị trí phát thanh viên tin tức á? Không đời nào, việc này nghiêm túc đấy.”

“Không phải phát thanh viên tin tức, mà là truyền hình. Tôi đến phỏng vấn cho vị trí phóng viên một chương trình mới ở Truyền hình London Ban ngày.”

“Tốt quá. Vậy khi nào cậu nhận được tin?”

“Tôi không chắc. Họ có vẻ hào hứng nhưng tôi phải ghi hình thử đã.”

“Chúc may mắn, tôi muốn nhìn thấy cậu bạn thân nhất của tôi trên truyền hình lắm đấy. Thử nghĩ đến những phụ nữ cậu có thể hẹn hò mà xem.”

Ben chỉ cười, vì Ben muốn kể cho Richard nghe mọi thứ. Anh muốn kể cho cậu ta nghe anh đã bước vào ngôi trong tòa nhà vòm kính khổng lồ của công ty truyền hình. Anh muốn kể cho cậu ta nghe cảm giác khi được vây quanh bởi bức ảnh của các ngôi sao trong công ty, và làm thế nào mà một người dẫn nổi tiếng của chương trình buổi sáng lại đến ngồi cạnh anh.

Anh muốn kể với Richard rằng anh đã đi lên bằng thang máy, rằng anh bước ra với một tâm trạng căng thẳng, và đứng ngay bên ngoài buồng thang máy đợi người thư ký đến đón. Anh muốn kể rằng cô thư ký đó thật là thân thiện, có lẽ còn hơi quá thân thiện, nhưng anh cho rằng chẳng qua đó là bởi tất cả bọn họ đều làm truyền hình mà thôi.

Anh muốn kể cho Richard nghe về việc bước vào gặp Diana Macpherson. Về chiếc váy siêu ngắn và đôi giày cao gót, về việc bà ta đã đá tung giày ra chỉ sau vài phút và đặt chân lên bàn.

Anh muốn kể cho Richard rằng Diana đã lạnh lùng nhìn anh và nói, “Chết tiệt thật, Jackie nói đúng, trông cậu ngoài đời còn đẹp trai hơn nhiều.”

Anh muốn kể cho Richard nghe anh đã làm bà ta cười như thế nào, rằng cuối cùng họ lại nói về những cơn ác mộng của việc sống độc thân ra sao, rằng anh đã giả vờ bịa ra những câu chuyện của mình để sánh ngang với những chuyện kinh dị của bà ta, rằng anh thực sự cảm thấy như có một mối liên kết nào đó.

Anh muốn kể rằng bọn họ không thực sự trao đổi về truyền hình hay công việc. Rằng bà ta có vẻ hứng thú với anh hơn, và rằng đây chẳng giống một cuộc phỏng vấn chút nào mà như đang trò chuyện với một người bạn, và anh muốn biết Richard nghĩ đây là việc tốt hay xấu.

Và anh muốn kể với Richard rằng, vào cuối “cuộc phỏng vấn” Diana bắt tay anh và nói, “Ồn rồi, Ben Williams. Tôi sẽ không nói rằng cậu đã trúng tuyển vì tôi không biết khi lên hình trông cậu như thế nào, nhưng khán giả của chúng tôi sẽ phát điên lên vì vẻ ngoài xinh trai của cậu, và tôi muốn thứ Năm này cậu đến để ghi hình thử.”

Nhưng tất nhiên anh không thể kể bất cứ điều gì, bởi Richard là đàn ông, và như tất cả chúng ta đều biết thì đàn ông không quan tâm đến các chi tiết, họ quan tâm đến thực tế, và có lẽ Richard sẽ buồn ngủ vì chán ngấy mất.

Vì thế họ chỉ ngồi chuyện gẫu, trong suốt lúc đó, đầu óc Ben phiêu du ở tận trường quay London Ban ngày, và ngay sau khi tạm biệt Richard, anh nhắc máy lên quay số của Jemima, bởi ai có thể biết lắng nghe hơn Jemima Jones, người bạn mà anh mới tìm thấy chứ.

“Xin chào, Jemima có ở đó không ạ?” Nghe xem anh ấy nói có khéo không kia chứ.

“Xin lỗi, giờ cô ấy không có nhà. Anh có nhắn gì không?”

“Ừm, có. Tôi là Ben ở tòa soạn. Nếu tôi để lại số, cô có thể nhắn cô ấy gọi lại cho tôi không?”

Sophie suýt nữa thì đánh rơi điện thoại. “Ôi, chào anh Ben!” cô ả hồ hởi nói. “Em là Sophie, chúng ta đã gặp nhau buổi tối dạo nọ đấy.”

“Cô là người đắp mặt nạ hay là người có những thứ kỳ cục trên tóc vậy?” Ben cười.

Sophie rên rỉ. “Làm ơn đừng nhắc lại nữa. Hai bọn em đều trông rất kinh khủng, nhưng để cho chính xác thì em là người có những thứ kỳ cục trên tóc.” Lisa ngược lên khỏi tờ tạp chí đang đọc trên sofa, mở to mắt và nói không thành tiếng, “Anh ta à?” Sophie gật đầu.

“À,” Ben nói, anh không nghĩ ra được từ gì khác để đối đáp.

“Nhưng không phải lúc nào trông em cũng như thế,” Sophie thêm vào, cô ả muốn níu Ben nói tiếp, muốn biến cuộc nói chuyện này thành một buổi tâm sự hàng giờ liền mà phụ nữ luôn muốn có với người đàn ông họ mới gặp, người mà họ thích phát điên lên.

“Tôi cũng hy vọng là vậy,” Ben nói. “Tôi không nghĩ hãng Đường cong sẽ đánh giá cao kiểu tóc đó đâu.”

“Jemima nói cho anh biết chỗ em làm à?”

“Cô ấy có nói đến,” Ben đáp, tự hỏi sao cái tin nhắn này mất thời gian để chuyển đến vậy. “Này, tôi cho cô số của tôi được chứ?”

“Chắc chắn rồi. Xin lỗi anh. Em sẽ đi lấy bút,” cô ả nói, bay trở lại chiếc điện thoại trong giây lát. “OK, anh đọc đi.”

Ben để lại số điện thoại và hỏi liệu Jemima có thể gọi lại cho anh càng sớm càng tốt không, rồi họ tạm biệt nhau.

“Đoán xem tờ có gì,” cô ả vừa nói với Lisa vừa vung vẩy tờ giấy trong không khí, rồi ôm chặt nó trước ngực.

“Cậu tệ thật,” Lisa nói, cô ta phần nào có ý đó, nhưng cũng không hẳn vậy. “Cậu không thể giữ nó được, cậu phải đưa cho Jemima chứ.”

“Tờ sẽ đưa,” Sophie nói, “nhưng trước tiên tờ phải ghi lại cho riêng tờ đã.”

“Nhưng cậu sẽ lấy có gì đây? Cậu không thể gọi điện cho anh ta và chắc chắn anh ta sẽ không buồn điện thoại với cậu đâu,” Lisa đắc thắng nói. “Có vẻ anh ta chẳng lấy gì làm hứng thú.”

“Chưa hứng thú,” Sophie nói. “Nhưng tờ nghĩ bọn mình nên mời anh ta đi đâu đó, tới một bữa tiệc hay câu lạc bộ chẳng hạn, và nếu làm vậy, bọn mình sẽ phải mời Jemima đi cùng, nhưng mình được gặp lại anh ta và lần này, mình sẽ đẹp hơn bao giờ hết.”

Lisa ngoác miệng ra cười, hài lòng vì bây giờ mình đã được tham gia, và cô ả tự tin rằng nếu phải lựa chọn, Ben sẽ nghiêng về những lọn tóc quần trẻ nãi của mình.

Hai cô ả nghe tiếng cửa đóng sầm, rồi Jemima đi lên gác, vứt những chiếc túi của nàng lên sàn nhà.

“Ôô”, hai cô ả đồng thanh. “Cậu vừa đi mua sắm. Cho bọn tớ xem cậu mua gì nào.”

“Không thú vị lắm đâu,” tôi nói, trong khi thực ra tôi vô cùng hứng khởi đến nỗi tôi không nghĩ tối nay mình có thể ngủ được. “Tớ chỉ mua đồ tập. Hôm nay tớ đã đăng ký tập thể dục thẩm mỹ đấy.”

“Cậu đùa à?” Sophie nói, trông hoàn toàn sững sốt.

“Tớ nói thật đấy,” tôi vui vẻ nói.

“Nhưng để làm gì?” Lisa hỏi.

“Để cân đối, cậu nghĩ gì vậy. Tớ sẽ giảm cân và trở nên cân đối, sau một vài tháng, các cậu sẽ không nhận ra tớ đâu.”

“Có phải vì anh chàng ở tòa soạn không, Ben ấy?” Sophie ranh mãnh hỏi.

“Không,” nhưng tất nhiên đó là vì Ben, dù rằng bây giờ còn vì Brad ở Santa Monica nữa. “Vì tớ,” tôi đáp trả, và bạn biết sao không? Khi nói ra điều đó, tôi nhận ra nó là sự thực. Chắc chắn rồi, Ben và Brad là chất xúc tác, nhưng tôi sẽ giảm cân vì chính tôi.

“Ồ, tiện thể,” Sophie nói khi tôi bước lên gác. “Ben gọi đấy. Số của anh ta bên điện thoại kia kìa.”

Mọi thứ ngừng lại, chỉ trong vài giây thôi, nhưng trong vài giây đó, tất cả những gì tôi có thể nghe là tiếng tim gõ vào tai thành thịch, và khi thế giới của tôi hoạt động trở lại thì nó lại quay cuồng hết tốc lực. Tôi nhấc điện thoại, và khi ở đầu dây bên kia Ben nhắc ống nghe lên thì tôi - ngớ ngẩn làm sao - gần như không thở nổi.

“Ben à?” Tôi cố trấn tĩnh, và thở sâu. “Em, Jemima đây.”

“Chào em!” anh nói, và tôi bắt đầu dịu lại, vì tôi chưa bao giờ hy vọng Ben lại vui vẻ đến thế khi nghe giọng tôi. Làm ơn hãy khiến anh ấy mời tôi đi chơi, làm ơn hãy khiến anh ấy gọi điện vì không thể thôi nghĩ đến tôi đi mà.

“Em không định hỏi anh sao?” anh nói.

Hỏi anh ấy ư? Hỏi cái gì? Tôi nhớ ra. “Em quên mất, ôi, em rất xin lỗi, em quên mất. Mọi việc thế nào, diễn tiến ra sao hả anh, anh được nhận rồi chứ?”

Ben ngả người vào sofa và kể cho Jemima nghe tất cả mọi thứ. Anh kể cho nàng tất cả những gì mà anh ước có thể nói với Richard, và anh có thể nghe thấy nàng há hốc miệng vì kinh ngạc và âm thanh của sự động viên mà nàng gắn vào điện thoại, một trăm phần trăm say mê. Đó là phản ứng chỉ có ở phụ nữ. Đó là lý do tại sao Ben gọi cho Jemima.

“Em không thể tin nổi anh sẽ xuất hiện trên truyền hình!”

“Anh vẫn chưa biết liệu mình có được nhận không mà,” Ben nói, nhưng rõ ràng là anh ấy biết, anh ấy luôn biết.

“Thế khi nào anh ghi hình thử?”

“Ngày kia.”

“Nhanh thế!”

“Ừ,” Ben nói. “Họ muốn có người bắt tay vào việc trong khoảng hai tuần nữa, vì thế nếu anh thôi việc vào thứ Hai, anh sẽ được nghỉ hai tuần, tức là anh sẽ bắt đầu sau nửa tháng nữa.” Anh ngừng lại. “Đấy là trong trường hợp anh được nhận.”

“Anh sẽ được nhận thôi mà,” tôi nói.

“Em thực sự nghĩ vậy à?”

“Vâng,” tôi nhắc lại. “Em thực sự nghĩ vậy.”

Khi đồng hồ báo thức reo lúc 7:15, tôi rên rỉ, lăn qua lăn lại, và quyết định rằng chuyện này thật điên rồ. Lần khác tôi sẽ đi. Nhưng không, một giọng nói khe khẽ vang lên trong đầu tôi, nếu bây giờ mi không đi, mi sẽ không bao giờ đi hết, nghĩ đến số tiền mi đã bỏ ra đi.

Thế là tôi bò ra khỏi giường, ngái ngủ đi vào buồng tắm, hắt nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo. Tôi quăng quần áo trong ngăn vào một cái túi và khoác lên người chiếc áo phong cũ, quả quần tập và đôi giày thể thao mới.

Tôi loạng choạng ra khỏi cửa và đi đến bến xe buýt trong sự ngạc nhiên vô bờ, sững sờ trước một London yên tĩnh đến lạ thường vào lúc 7:30 sáng, vì thế khi tới phòng tập, tôi không thể tin nổi ở đó đã có nhiều người đến thế, tất cả đều đang thở dồn dập, hỗn hển trong bài tập khởi động.

“Xin chào,” một người đàn ông to lớn tóc nâu ở quầy lễ tân lên tiếng, bước về phía tôi. “Chắc cô là Jemima. Tôi là Paul, huấn luyện viên thể dục của cô.”

Paul đưa tôi lên cầu thang, đi qua phòng tập nơi mà tôi nhìn thẳng về phía trước, cố phớt lờ những thân hình quyến rũ, và bước vào một phòng nhỏ được thiết kế đặc biệt cho mục đích đánh giá thể lực.

“Được rồi,” anh ta nói, đặt tờ đơn lên bàn. “Cô phải điền vào cái này, nhưng trước tiên tôi phải kiểm tra huyết áp của cô đã.” Paul làm vậy, và rồi tôi nhăn mặt khi anh ta lôi ra một thứ gì đó trông ngờ ngợ như dụng cụ phẫu thuật.

“Đừng lo,” Paul cười. “Không đau đâu. Cái này,” anh ta nói, chỉ vào dụng cụ trông giống như cái kim ấy, “dùng để đo tỷ lệ mỡ. Bằng cách này chúng tôi có thể theo dõi được bao nhiêu mỡ được chuyển hóa thành cơ bắp.”

Khỉ thật! Đây là một sai lầm. Cơn ác mộng lớn nhất của tôi. Chưa ai từng đo lường mỡ của tôi trước đó, Chúa ơi, thậm chí còn chẳng ai biết tôi nặng bao nhiêu cân, và mắt tôi chột nhìn xuống chiếc cân ở góc phòng. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt.

Nhưng tôi có thể làm gì đây? Tôi không thể bỏ chạy, vì thế tôi vờ như mình đã hồn lìa khỏi xác, mình đang ở đâu đó chứ không phải nơi đây, trong khi Paul đo lường mỡ trên cánh tay, hông, bụng và đùi tôi. Anh ta không nói gì, chỉ viết kết quả vào tờ phiếu đánh giá.

“OK,” anh ta nói khi đã hoàn tất. “Nếu cô cởi giày ra, tôi sẽ cân cho cô.” Trời đất ơi.

Tôi đứng lên cân, đau khổ nhìn lên tường trong khi Paul điều chỉnh cho đến khi có được trọng lượng chính xác của tôi. 93 cân. Anh ta viết vào tờ phiếu, còn tôi thì cố kiểm soát nỗi xấu hổ của mình, điều duy nhất an ủi tôi là khi tôi nhớ ra nếu mình đến đây tháng trước thì cân nặng sẽ xấp xỉ 99 cân kia, vì không hiểu sao mấy tuần qua, tôi đã giảm được gần sáu cân.

“Vây,” anh ta nói, ngồi xuống và ra hiệu cho tôi cùng ngồi. “Không quá đau đúng không?” Tôi mỉm cười biết ơn, vì anh ta đã không co mình sợ hãi trước cân nặng của tôi, anh ta bình thản đến nỗi cuối cùng tôi cũng bắt đầu thư giãn.

“Mục đích của cô là gì?”

“Ý anh là ngoài việc trở nên cân đối à?”

Paul gật đầu.

“Tôi muốn được thon thả. Tôi muốn giảm cân và trở nên cân đối. Và khỏe mạnh nữa.”

Ben nghiêm túc gật đầu. “Tốt. Tôi rất vui vì cô đến đây, bởi sai lầm lớn nhất của mọi người là chỉ ăn kiêng mà không tập luyện, điều này có nghĩa

là, đúng, họ sẽ giảm cân trong một thời gian ngắn, nhưng không tránh khỏi việc lên cân trở lại, thêm nữa cô sẽ e sợ trước hậu quả mà một chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt nhưng không tập luyện có thể mang lại đấy.”

“Ý anh là gì?” tôi tò mò.

“Cô không muốn phải gánh chịu một đống da nhẽo đấy chứ?”

Tôi lắc đầu sợ hãi.

“Đó là lý do tại sao cô cần tập luyện. Cô phải làm săn chắc cơ thể, và điều đó quan trọng ngang ngửa với chế độ ăn. Nhân nói về việc này, cô đã nghĩ đến kế hoạch ăn uống chưa?”

“Tôi ăn ít đi, nhưng chưa, ngoài việc ăn ít đi tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ đến một kế hoạch ăn uống.”

“Cô nghĩ sao nếu tôi vạch ra một chế độ ăn kiêng cho cô?”

Tôi hào hứng gật đầu khi Paul bắt đầu giảng giải về chất đạm, tinh bột, các nhóm chất béo, và sự kết hợp thức ăn.

“Kết hợp thức ăn là cách tốt nhất cho cô,” anh ta nói và rút một tờ giấy trắng ra khỏi ngăn kéo, bắt đầu viết. Đối với bữa sáng hàng ngày, anh ta viết, tôi sẽ ăn hoa quả, bao nhiêu cũng được, trừ dưa gang vì nó khó tiêu. Tôi sẽ luôn phải đợi hai mươi phút để hoa quả được tiêu hóa trước khi ăn thêm gì khác.

Trong bữa trưa, tôi sẽ ăn xalát với chỉ một nhóm thức ăn, vì tôi không được kết hợp đạm với tinh bột. Chẳng hạn như, Paul viết, xalát với pho mát, xalát với khoai tây nướng, xalát với bánh mì. Anh ta nói tôi có thể ăn sandwich quả bơ và cà chua với bánh mì nguyên hạt không bơ. Quả bơ không hại gì khi được ăn kèm hợp lý.

Trong bữa tối, tôi sẽ ăn rau với cá nướng, hoặc thịt gà, và nhắc lại, tôi có thể ăn bao nhiêu rau tùy thích.

“Và,” Paul ngược lên nói, “cô sẽ phải uống nhiều nước mỗi ngày. Tối thiểu một lít, nhưng tốt nhất là nhiều hơn.”

“Tôi sẽ chóng giảm cân chứ?”

“Cô sẽ ngạc nhiên đấy,” anh ta đáp. “”Nhưng tốt hơn là cô không nên giảm cân quá nhanh, vì cô càng giảm cân nhanh thì sẽ càng chóng lên cân trở lại. Nhưng đây không phải là chế độ ăn kiêng, Jemima ạ, mà là một phong cách sống, một khi cô nhận ra điều đó, toàn bộ cơ thể cô sẽ bắt đầu thay đổi.

“Tôi muốn đánh giá thể lực của cô thường xuyên,” anh ta nói, đứng lên và đi về phía phòng tập, “cứ khoảng sáu tuần một lần cô hãy đến gặp tôi để kiểm tra mức tiến triển nhé.”

Tôi ngoan ngoãn theo anh ta vào phòng tập và Paul bắt đầu bằng cách hướng dẫn tôi bài tập khởi động. Anh ta đưa tôi đến một chiếc xe đạp và nói, “Năm phút đạp xe để khởi động nhé.”

Thế là tôi ngồi lên và nhấn pê đan, chỉ sau hai phút, mồ hôi đã đổ ròng ròng xuống trán và nhỏ xuống sàn nhà. “Đúng rồi,” Paul nói. “Cô đang làm rất tốt đấy, gần đạt rồi.” Chúa ơi, tôi muốn dừng lại, tôi có thể cảm thấy cơ bắp ở chân tôi, ấy là nếu tôi có cơ bắp, đang bị chuột rút, nhưng nếu Paul nói tôi làm được, thì tôi sẽ làm được. Và tôi làm.

“Tiếp theo là bài tập leo thang,” anh ta nói, nhấn mấy cái nút trên máy Stairmaster. Anh ta bấm nút đốt mỡ, rồi nhập cân nặng của tôi, rồi nhập thời gian mười phút. Tôi bắt đầu leo.

Sau hai phút, tôi nghĩ việc này thật dễ dàng, sao cứ phải làm to chuyện nhỉ? Sau năm phút, tôi tưởng mình sắp chết đến nơi.

“Tôi. Không. Nghĩ. Mình. Có. Thể. Tiếp. Tục,” tôi cố nói trong tiếng thở dồn dập.

“Tất nhiên là cô có thể,” Paul mỉm cười nói. “Nghĩ đến bộ môn nhỏ, sẵn chắc mà cô sẽ sở hữu đi.” Tôi hình dung ra bộ môn nhỏ, sẵn chắc trong đầu, thế là cơ thể tôi tràn đầy động lực và cảm hứng, thúc đẩy tôi tiếp tục. Tôi tập được chín phút, rồi thực sự không thể cố thêm được nữa.

“Đừng lo,” Paul nói. “Lần tới cô sẽ tập đủ mười phút, nhưng cô phải vượt qua rào cản khó khăn. Một khi cô làm được thì sẽ dễ thôi, mỗi lần đến đây, cô sẽ thấy mọi việc trở nên dễ dàng hơn.”

Sau bài tập trên máy Stairmaster, tôi chèo thuyền 1.500 mét rồi kết thúc bằng việc đi bộ nhanh 1,5 ki lô mét trên máy chạy bộ.

“Cô làm tốt lắm,” Paul nói, dường như anh ta tin vào sức mạnh của động lực và không để cái thực tế rằng anh đang nói chuyện với một kẻ vụng về mặt mũi đỏ gay, thở phù phù và ướt đẫm mồ hôi làm mình nhụt chí. “Tôi chưa định cho cô tập tạ vội. Trước tiên chúng ta sẽ tập trung vào hệ tuần hoàn để đốt mỡ, rồi chúng ta sẽ tập luyện để tạo cơ bắp sau.”

Tôi lão đảo bước xuống phòng thay đồ, nơi tôi tưới vòi sen lên đôi chân run rẩy trước khi đi làm. Nhưng bạn có biết điều kỳ lạ nhất không? Điều kỳ lạ nhất chính là, cho dù tôi vô cùng mệt mỏi, nhưng lúc đi dọc con đường tới tòa soạn, dừng lại giây lát để mua một chai nước khoáng, tôi nghĩ mình chưa từng hạnh phúc hơn thế trong đời.

Chương 13

“Tối mai em sẽ đến dự một bữa tiệc chia tay.” Tôi gõ email gửi cho Brad. **“Một trong những người bạn thân nhất của em ở chỗ làm sẽ chuyển đến làm việc cho một công ty truyền hình khác nên em hơi buồn. Em biết tối mai sẽ rất vui vẻ, nhưng em không rõ sắp tới mình có còn ai để mà chuyện trò nữa không, tất nhiên là ngoài anh ra, người mà em ngày càng cảm thấy không thể thiếu.**

“Lát nữa em cũng không thể nói chuyện được với anh vì em sẽ đi thẳng tới phòng tập, nhưng mai gọi cho em nhé, lúc em đi dự tiệc về ấy, và em sẽ kể cho anh nghe tất cả mọi thứ.

“Ôm anh thật chặt và hôn anh như thường lệ, JJ. xxxxxxxxxxxx.”

Lạy Chúa, chúng ta hãy đứng đây nhìn Jemima mà xem, vì nàng đã thay đổi vô cùng rõ rệt, chỉ trong một tháng. Huấn luyện viên Paul thực sự rất ngạc nhiên, nhưng anh ta cũng hơi lo lắng bởi cân nặng của nàng giảm ở mức đáng báo động, và anh ta ngờ rằng Jemima ăn ít hơn nhiều so với chỉ dẫn.

Sự nghi ngờ đó là đúng. Jemima mang tờ chế độ ăn của Paul về nhà và vút vào ngăn kéo, lờ tịt ngay lập tức tất cả những lời khuyên có ích, và trong tháng vừa qua, thói quen hàng ngày của nàng như sau.

Jemima Jones dậy lúc bảy giờ sáng và uống một cốc nước nóng với một lát chanh. Nàng mặc đồ tập, nhét quần áo đi làm vào chiếc túi thể thao và có mặt ở phòng tập trước 8:00 giờ. Trong một tháng, nàng đã tăng gấp đôi lượng bài tập mà Paul thiết kế cho nàng và tự thêm một số động tác khác. Nàng dành mười lăm phút trên xe đạp, hai mươi lăm phút trên máy Stairmaster, mười lăm phút trên máy tập chèo thuyền, và nửa tiếng trên

máy chạy bộ, chủ yếu là đi bộ nhanh nhưng đôi khi có thêm những pha tăng tốc.

Rồi nàng tập bài thể dục trên sàn và bài gập bụng, nàng tới tòa soạn lúc hơn mười giờ một chút, hoàn toàn phớt lờ món sandwich thịt muối trên đường đi làm.

Nàng ngồi ở bàn làm việc và tu nước khoáng cả buổi sáng, rồi đến bữa trưa, nàng ăn một đĩa nhỏ rau diếp, cà chua và dưa chuột không nước xốt trong khi Geraldine lắc đầu ngạc nhiên, vẫn không thể hiểu nổi ý chí của Jemima sau toàn bộ chuyện này. Khi đã xong bữa trưa, Jemima sẽ cảm thấy hơi có lỗi vì đã ăn, dù thực ra nàng chẳng ăn gì mấy, Jemima đã đẩy chế độ ăn kiêng của nàng đến mức cực điểm rồi.

Buổi chiều, nàng uống thêm một lít nước khoáng nữa và xong việc lúc sáu giờ, nói chuyện điện thoại với Brad như thường lệ trong ít nhất nửa tiếng, đôi khi là một tiếng, rồi quay lại phòng tập.

Vào cuối buổi, nàng tham gia vào bài thể dục tập thể trong một tiếng rồi thư giãn trong phòng tắm hơi. Nàng vẫn nghĩ mình to béo, dù rằng nàng đã đỡ mập hơn nhiều so với mấy tháng trước. Nàng tránh soi gương trong phòng tập, chỉ nhìn gương để nghĩ rằng một ngày nào đó tất cả chỗ cân dư thừa này sẽ biến mất. Một ngày nào đó, nàng sẽ có một cơ thể săn chắc. Một ngày nào đó.

Nếu Jemima được lựa chọn, nàng sẽ không ăn gì hết vào buổi tối, bởi nàng đã bắt đầu một chế độ ăn uống mới và quyết tâm giảm cân, nhưng nàng cũng biết nếu không ăn gì cả, nàng sẽ không có sức mà tập luyện, và nàng cần chất đạm, thế nên bữa tối của nàng là một đĩa nhỏ rau luộc và ức gà nướng không tắm ướp.

Đồ ăn của nàng nhạt nhẽo và thanh đạm, nhưng riêng lần này, nàng chẳng quan tâm. Nàng không thèm ăn, nàng cảm thấy thật tuyệt vời khi giảm cân. Nàng thích cái cảm giác quần áo của mình trở nên rộng rãi và,

cho dù chưa mua gì mới cả nhưng nàng biết nếu tiếp tục thực hiện tốt thì chẳng bao lâu nữa nàng sẽ có thể mặc những gì mình muốn.

Jemima Jones giảm được khoảng hai đến bốn cân một tuần. Cộng mười cân nàng đã giảm tháng trước với sáu cân tháng trước nữa, chúng ta sẽ thấy rằng Jemima Jones bây giờ nặng 83 cân.

Paul nói với Jemima rằng, với chiều cao 1,74 mét, nàng nên phấn đấu đạt 64 cân, nhưng Jemima Jones không nghe và quyết định rằng nàng sẽ nặng 55 cân, ngay cả khi điều đó có thể giết chết nàng.

Jemima đứng trong buồng tắm, cởi hết quần áo và ngắm mình trong chiếc gương toàn thân. Nàng vẫn cảm thấy ghê sợ lớp mỡ đùi hay phần hông phình ra, nhưng dù thế, nàng vẫn phải thừa nhận rằng sự thay đổi quá là kỳ diệu.

Vì dù nặng 83 cân, nhưng giờ Jemima cũng đã có eo. Nàng có đầu gối. Cằm nàng chỉ còn hai ngón nhỏ chứ không phải bốn ngón nữa, và khuôn mặt nàng gần như không nhận ra nổi vì đã thon lại rất nhiều. JJ đang dần lộ diện từ lớp mỡ của Jemima Jones, và dù chưa phải là JJ trên xe đạp trong ngày hè nóng bỏng, nhưng không có lý nào mà nàng không đạt được tiêu chuẩn đó. Rồi nàng cũng sẽ đến đích.

Và tối mai là buổi tối làm nàng sợ hãi, bữa tiệc chia tay Ben. Mọi người kinh ngạc, vì chưa có ai từng rời *Kilburn Herald* đến làm việc cho đài truyền hình. Một vài người ra đi và đầu quân cho những tờ báo toàn quốc, được các đồng nghiệp mà họ bỏ lại đằng sau xem là người hùng, nhưng đó là những trường hợp hiếm hoi, và chưa ai từng mơ rằng một người nào đó khởi nghiệp ở tờ báo địa phương làng nhàng này lại trở nên nổi tiếng.

“Chẳng mấy chốc chúng tôi sẽ phải phỏng vấn cậu ấy chứ,” ông tổng biên tập cười ha hả, vỗ vào lưng Ben sau khi nhận ra rằng ông ta sắp mất phóng viên ngôi sao của mình. “Giàu có và nổi tiếng rồi thì đừng có quên

chúng tôi đấy, hả?” Ben chỉ mỉm cười, nhắm tính thời gian trên đầu ngón tay.

Dù là một người chăm chỉ và mẫn cán, nhưng Ben cảm thấy quá phần khích trong những tuần cuối cùng đến nỗi không thể tập trung vào tờ báo, tuy nhiên anh được bỏ qua hết, và công việc hàng ngày của anh được giao cho người khác đảm nhận, giờ đây sự có mặt của Ben ở tòa soạn chỉ mang tính thủ tục mà thôi.

Ben nhận được cuộc gọi báo anh trúng tuyển khi đang ở tòa soạn. Anh biết mình đã thể hiện tốt hết mức có thể trong buổi ghi hình thử, nhưng anh không biết liệu nó có đủ tốt hay không, và những ngày chờ đợi là một trong những ngày tồi tệ nhất cuộc đời anh.

“Số cả rồi,” anh cứ nói vậy với Jemima. “Dù được hay không.”

“Cái gì phải đến sẽ đến,” nàng nhắc đi nhắc lại, hy vọng số phận sẽ mỉm cười với anh, nhưng cũng mong mỏi rằng số phận sẽ mỉm cười với nàng, rằng có lẽ nó sẽ không đưa anh rời xa nàng, bởi nàng chắc chắn một khi rời *Kilburn Herald*, Ben sẽ không nhìn lại, anh sẽ không nhớ những người bạn mình bỏ lại đằng sau.

Có thể an tâm mà nói rằng giờ Ben và Jemima là bạn. Khi chúng ta lần đầu gặp họ, hai người đơn thuần chỉ là đồng nghiệp, nhưng những việc xảy đến trong thời điểm khó khăn đã khiến tình bạn giữa họ nảy nở, và Ben cần một người bạn gái tâm tình hơn bao giờ hết trong tuần lễ của những đêm dài dằng dặc, như cách nói của anh.

Nhưng tình bạn có thể chỉ nhất thời, như Jemima biết rõ, và tình bạn của họ, ngoài việc dựa trên lòng tin và sự ngưỡng mộ, còn dựa trên sự thuận tiện nữa, nên Jemima chắc chắn rằng khi Ben đã say sưa trong thế giới truyền hình rực rỡ nàng sẽ không nhận được tin của anh nữa.

Nhưng Jemima muốn Ben hạnh phúc hơn nhiều so với việc nàng muốn anh ở *Kilburn Herald*, và nàng là người đầu tiên anh chia sẻ khi biết tin trúng tuyển.

“Ben,” một giọng nói sắc sảo vang lên trong điện thoại. “Diana Macpherson đây.”

Hơi thở Ben nghẹn lại ở cổ họng, và Diana cười xé toang sự yên lặng. “Xem nào,” bà ta nói, “tôi nghĩ cậu muốn biết nhận xét của tôi về bài ghi hình thử chứ gì?”

“Vâng,” Ben đáp, không chắc giọng điệu của bà ta có ý gì.

“Tôi vừa xem xong,” bà ta tiếp, “và phải gọi báo cho cậu rằng cậu. Tuyệt. Bà. Cố.”

Ben há hốc miệng. “Chị đùa à?”

“Tôi chưa bao giờ đùa những việc như thế. Đó là một trong những bài ghi hình thử tốt nhất tôi từng được xem, và tôi không tin nổi là cậu chưa bao giờ lên hình trước đó. Cậu có chắc là mình nói thật không đấy?”

Ben cười.

“Tôi đã đưa cho trưởng phòng chuyên để xem và cả hai chúng tôi đều nhất trí rằng cậu là lựa chọn thích hợp cho chương trình, nhưng có một vấn đề.”

Tim Ben thắt lại. “Vấn đề ư?”

“Phải. Cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng khi chúng ta trao đổi, cậu nói muốn làm về tin tức và chính trị, có điều tôi e rằng chúng tôi không mời cậu làm ở mảng ấy. Chương trình *London Nights* muốn ký hợp đồng một năm với cậu với tư cách phóng viên chính mảng kinh doanh biểu diễn.”

Một khoảng im lặng khi Ben cố hiểu những gì Diana vừa nói.

“Cậu vẫn ở đó chứ, Ben?”

“Vâng, xin lỗi. Đó không phải những gì tôi trông đợi.”

Diana thở dài. “Tôi biết, nhưng tôi đã ở trong ngành này đủ lâu để biết thế mạnh của mỗi người, và dù biết rằng cậu rất muốn làm về tin tức và chính trị, nhưng tôi cũng thấy cậu sẽ bị uổng phí trong lĩnh vực đó. Cậu cần được chú ý nhiều hơn nữa, và quả tình, Ben ạ, với bàn đạp này cậu có thể đạt được tất cả những gì mình muốn.”

“Tôi biết.” Ben gật đầu, vẫn không chắc phải nói gì. Rõ ràng đây là một cơ hội kỳ diệu, nhưng liệu anh có muốn lên hình với tư cách phóng viên giải trí không? Một người phỏng vấn các ngôi sao ư?

“Tôi có thể suy nghĩ vài phút rồi gọi lại cho chị được không?” Ben đề nghị mà không biết rằng trước đó chưa có ai, chưa có người dẫn chương trình mới toe nào phải suy nghĩ về lời mời của Diana Macpherson.

“OK,” bà ta đồng ý. “Tôi sẽ ở văn phòng mười phút nữa, và nếu không thấy cậu liên lạc, tôi sẽ gọi cho ứng cử viên số hai. Xin lỗi vì nói phũ, nhưng đây là truyền hình.”

“Đừng lo,” Ben nói. “Tôi hiểu mà.”

Ben chạy đến bàn của Jemima, và họ ngồi đó, đầu chụm vào nhau khi Ben chia sẻ với Jemima những gì vừa xảy ra cũng như sự dè dặt của anh. Đứng góc thế, Jemima nói, đó là cơ hội anh đã chờ đợi hàng năm nay rồi, anh sẽ được trọng dụng, và tất cả những gì anh phải làm ở đài truyền hình là đặt chân vào cửa. “Nếu anh từ chối,” nàng nghiêm túc nói, “anh không biết khi nào cơ hội tiếp theo sẽ đến với mình đâu. Hay thực ra là,” nàng ái ngại bổ sung, “không biết liệu có còn cơ hội nào không nữa.”

Điều đó đã tác động đến Ben. Anh xem đồng hồ, còn hai phút nữa thì hết giới hạn mười phút. Anh hôn lên má Jemima, nhắc điện thoại của nàng lên và quay số của Truyền hình London Ban ngày.

“Diana?” anh nói bằng một giọng kiên quyết hơn nhiều. “Tôi, Ben Williams đây. Tôi đã suy nghĩ về điều chị đề nghị và gọi điện để thông báo rằng tôi muốn làm việc cho chị, ngay sau khi chúng ta thu xếp được thời gian, tôi sẽ có mặt ở văn phòng.”

“Phù,” Diana Macpherson mỉm cười nói. “Cậu khiến tôi khiếp vía đấy, nhất là do chúng tôi chẳng có ứng cử viên số hai chết tiệt nào sất!”

Và chỉ với cú điện thoại đó, số phận của Ben đã được định đoạt. Có thể đó không phải là công việc anh luôn mơ ước, nhưng chắc chắn đó là một sự khởi đầu, và là sự khởi đầu tốt, nhưng trước một khởi đầu mới bao giờ cũng là một sự kết thúc, và tối mai là buổi tối cuối cùng trong cuộc đời của anh ở *Kilburn Herald*.

Jemima Jones cảm thấy vô cùng đau khổ khi nghĩ đến điều đó, đến nỗi nàng thực sự đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ được là tâm sự với Sophie và Lisa, chỉ vì nàng không có ai để trò chuyện cùng, thực ra nàng không định nói gì cả, nàng chỉ sơ suất buột miệng thôi.

“Trông cậu có vẻ buồn,” Sophie nói khi hai cô ả cùng bước vào. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Ổn,” tôi đáp và trước khi kịp ngăn lại được thì một tiếng thở dài đánh thượt đã buông khỏi miệng tôi. “Tớ nghĩ mình tập hơi quá sức.” Tôi cố che giấu.

“Cậu dành nhiều thời gian ở phòng tập quá đấy,” Lisa đồng tình. “Có lẽ cậu nên giảm bớt đi, ý tớ là, không ai cần tập luyện nhiều như cậu cả.”

Chúng ta phân tích những gì đang diễn ra một chút chứ nhỉ? Lisa bắt đầu nhận ra Jemima Jones của ngày xưa đang trên đường trở thành JJ của tương lai, và JJ có thể là một cô nàng không thể tưởng tượng nổi. Một mối lo. Bởi vì Lisa, một kẻ say mê cuộc sống phù phiếm, có thể thấy rằng khi Jemima giảm cân, một vẻ đẹp thực sự sẽ lộ diện, và cô ả không thích điều đó. Không một chút nào.

“Chắc vậy,” tôi nói, nhưng thật ra tôi muốn dành nhiều thời gian ở phòng tập hơn nữa. Nếu được làm theo cách của mình, tôi sẽ chuyển đến phòng tập, ngày nào tôi cũng sẽ tập cả ngày, nhưng tôi không hy vọng cô ta hiểu được điều đó, tôi không hy vọng bất kỳ ai hiểu được điều đó. Tôi biết điều này có nghĩa là gì, tôi đã thấy trên một chương trình truyền hình ban ngày rồi. Chứng nghiện thể dục. Ha! Tôi đấy! Nếu sáu tháng trước có ai đó nói với tôi rằng tôi sẽ nghiện tập thể dục thì tôi cười lăn cười bò ra mất. Nhưng tôi cũng biết rằng, chứng nghiện thể dục cũng gần giống như nghiện rượu hay ma túy vậy. Tôi biết cơ thể mình giờ đang ngập tràn chất endorphin(1), và phần lớn thời gian tôi cảm thấy thật hứng khởi.

Tôi đã từng, chỉ một lần thôi, bỏ lỡ lớp học buổi tối khi đi uống với Ben, và sáng hôm sau, tôi cảm thấy tội lỗi đến mức đã nhân đôi bài tập và suốt nửa thì ngã gục vì gắng sức.

“Tớ nghĩ là còn một lý do khác nữa,” tôi nói bởi tôi cần được chia sẻ. Tôi phải kể cho ai đó mà tôi thì không thể nói với Geraldine được. “Ngày mai Ben sẽ đi.”

Sophie và Lisa ngẩng đầu lên. “Gì cơ?” Sophie hỏi. “Không phải anh chàng Ben đẹp trai mà chúng tớ đã gặp đấy chứ?”

Tôi buồn bã gật đầu.

“Anh ta đi đâu?” Sophie hỏi tiếp.

“Anh ấy sẽ chuyển đến Truyền hình London Ban ngày, làm phóng viên cho một chương trình mới.”

“Ý cậu là anh ta sẽ lên hình á?” Mắt Lisa mở to và hai cô ả phản ứng rõ rệt đến nỗi tôi có thể biết chính xác họ đang nghĩ gì. Tìm được một anh chàng ngon trai thì tốt, tìm được một đại gia còn tốt hơn, nhưng tìm được một người nổi tiếng thì gần như không mơ nổi, mà Ben thì không chỉ đẹp trai, anh còn sắp nổi tiếng nữa. Hai cô ả ấn tượng đến nỗi hầu như không nói được gì cả.

“Ừ, anh ấy sẽ lên hình và tớ hơi buồn về chuyện đó. Ý tớ là tớ thực sự mừng cho Ben nhưng tớ sẽ nhớ anh ấy. Anh ấy đã trở thành một trong những người bạn thân nhất của tớ ở tòa soạn, thế nên có lẽ đó là lý do tối nay tớ cảm thấy hơi buồn.”

“Bữa tiệc chia tay tổ chức ở đâu vậy?” Sophie hồ hững hỏi. Làm như tôi ngu lắm vậy. Tưởng tôi sẽ nói chắc. Thật tình. Không đời nào nhé!

“Tớ không nhớ,” tôi nhún vai nói, đứng lên và ra khỏi phòng. “Một quán bar ở đâu đó ấy mà.”

Jemima Jones leo lên phòng nàng trong khi Sophie nhìn Lisa. “Tạ ơn Chúa,” cô ả mỉm cười nói, “vì đã cho con cơ hội vàng này.” Sophie đã giữ số của Ben nhưng chưa có can đảm để gọi cho anh. Cho tới lúc này.

“Cậu định làm gì?”

“Xem tớ đây này.” Sophie móc chiếc Filofax ra khỏi túi xách, bấm số của Ben rồi áp điện thoại lên tai.

“Alô, anh Ben ạ? Chào anh, em là Sophie, bạn cùng nhà với Jemima. Vâng, cô gái có quả đầu kỳ cục đấy ạ. Em gọi điện để chúc anh may mắn, Jemima vừa nói với bọn em về công việc mới của anh, trước giờ em chưa bao giờ gặp ai trên truyền hình cả. Chắc anh phải vui lắm.”

“À, vâng,” Ben đáp, không thể tưởng tượng nổi tại sao cô gái mà anh hầu như không quen biết lại gọi điện. “Tôi rất vui.”

“Em muốn nói là anh thật tuyệt vời, vì giờ anh sắp nổi tiếng rồi, có lẽ anh sẽ không hay đến đây nữa, thế nên em chúc anh may mắn, phòng khi chúng ta không gặp lại.”

“Cảm ơn cô,” Ben mỉm cười nói. “Cô thật chu đáo quá.”

“Anh đã tổ chức tiệc chia tay chưa?” Sophie ngây thơ hỏi, nháy mắt với Lisa.

“Không, tối mai cơ.” Một sự im lặng ngại ngùng khi không ai biết phải nói gì, nhưng Ben đã lấp chỗ trống trước. “Nếu không ngại thì mời cô đến dự cho vui.”

“Em *muốn* chứ!” cô ả thờ. “Ở đâu vậy anh?” Sophie ghi lại địa chỉ trong khi Lisa nháy loạn xạ trước mặt, chỉ vào mình và làm mặt hề.

“Em đưa bạn em là Lisa cùng đi được không?” cuối cùng cô ả cũng miễn cưỡng nói.

“Được chứ,” Ben trả lời, nghĩ bụng chuyện quái gì đây không biết, anh quá thờ ơ nên khó mà nhận ra.

“Tuyệt. Tối mai bọn em sẽ gặp anh.”

Chào Cưng

Cảm ơn vì email của em, mỗi ngày của anh trở nên vui vẻ khi đến chỗ làm và thấy tin nhắn của em trên màn hình. Anh không thể tin nổi là anh lại có cảm giác gần gũi với em đến thế này, chúng ta thậm chí còn chưa gặp mặt, nhưng ngay khi công việc của em bớt bận rộn, em nên đến thẳng LA, mặc dù anh không chắc rằng mình có thể đợi ba tháng nữa!

Anh đã lên kế hoạch mọi chuyện mà chúng ta có thể làm cùng nhau khi em đến đây. Có rất nhiều thứ ở LA mà anh muốn cho em xem. Anh sẽ đưa em tới phim trường của hãng Universal, trượt pa tanh trên bãi biển Venice, tới tất cả những nơi anh tụ tập để gặp gỡ bạn bè của anh.

Anh biết điều này nghe có vẻ điên khùng nhưng anh đã kể với tất cả mọi người về em. Anh cũng đã sao ra một bức ảnh của em mang đi khắp nơi để ai cũng được ngắm em, và tất cả đều nóng lòng muốn gặp em.

Anh rất tiếc vì bạn của em sắp rời đi, nhưng em có vẻ có nhiều bạn vì thế thiếu đi một người cũng chẳng khác biệt mấy đâu. Tối nay hãy mặc thật đẹp, anh muốn hình dung ra em trong chiếc váy lụa đen xẻ cao khiến tà váy đu đưa quanh chân khi em bước đi, và nếu em có một đôi xăng đan dây cao gót thì hãy xỏ vào và nghĩ đến anh nhé.

Suy đi tính lại, nếu thời tiết ở London tệ như anh nghĩ, tốt hơn là em hãy mặc áo len và đi boots!

Dù gì thì cũng nhớ cẩn thận và đừng quá buồn nhé, em yêu. Anh đang ngồi dưới ánh mặt trời và nghĩ về em, và anh sẽ vẫn ở đây vì em.

Khi nào về nhà thì gọi cho anh nhé, anh sẽ gọi lại cho em ngay lập tức. Chúc em vui vẻ.

Ôm chặt và hôn em, Brad. xxxxxxxx

Tôi không chắc mình thích sự thân mật này, và có một cái gì đó về mặt ngôn từ khiến tôi khó chịu nếu tôi dừng lại mà suy ngẫm về nó. Không phải là chuyện đó có gì không lành mạnh, hay những lá thư của anh ta có vấn đề, tôi chỉ nghĩ dường như anh ta hơi tẻ nhạt, nhưng có thể đó đơn giản là sự khác biệt về văn hóa. Dù sao thì, tôi chắc chắn ngoài đời anh ta khác hẳn. Có lẽ anh ta không giỏi viết thư. Vậy thôi.

“Bạn cùng nhà của em thật chu đáo vì đã gọi cho anh.”

“Gì cơ?” tôi quay mặt khỏi màn hình và kinh hoàng nhìn Ben. “Anh đang nói gì vậy?”

“Bạn cùng nhà của em, Sophie ấy. Cô ta gọi cho anh tối qua để chúc anh may mắn sau khi nghe em kể về công việc mới của anh.”

Đồ bò non. Tôi không thể tin nổi cô ả lại làm thế! “Nhưng em có cho cô ta số đâu nhỉ. Sao cô ta có được?”

Giờ đến lượt Ben ngạc nhiên. “Anh không biết,” anh nhún vai nói. “Anh nghĩ mình đã cho cô ta số.”

“Lạ thật.” Tôi tự hỏi không biết cô ả định làm gì.

“Dù sao,” Ben nói, “anh cũng bảo cô ta đến dự tiệc tối nay rồi.”

“Ồ.” Ra đó là những gì cô ta định làm. “Anh nghĩ sao về Sophie? Cô ta có hợp gu anh không?”

“Jemima!” anh đe. “Lần duy nhất anh gặp Sophie, trông cô ta thật kinh khủng, thêm nữa, đó không phải mẫu phụ nữ anh thích.”

“Xin lỗi anh,” tôi nói, mở cờ trong bụng. “Em chỉ nghĩ có lẽ đã đến lúc anh có bạn gái.” Cẩn thận nào Jemima, mày đang chơi một trò nguy hiểm đấy.

“Bạn gái á?” Ben cười, nói. “Anh làm gì với bạn gái vào thời điểm này trong đời chứ? Nổi tiếng đã bận rộn lắm rồi. Nhân tiện, em có biết anh là ai không?”

“Có,” tôi cười. “Anh là Ben Williams, người đàn ông có cái đầu to khủng khiếp, cứ mỗi giây nó lại lớn thêm.” Tôi lắc đầu vờ như không tin nổi. “Có Chúa mới biết anh sẽ như thế nào khi thực sự lên hình.”

“Anh sẽ trông thật tuyệt vời,” Ben nói, vung tay lên với điệu bộ hào hứng. “Anh sẽ là người dẫn chương trình nhảm nhí cừ khôi. Anh sẽ là Ben Williams, người bám gót những ngôi sao, kẻ bợ đỡ những người nổi tiếng.”

“Ben!” Tôi cười khúc khích, thấy vui vì tình bạn của chúng tôi đã đi đến mức trêu đùa thoải mái. “Anh sẽ không quên em chứ?”

“Nhưng em là Jemima Jones tầm thường của tờ *Kilburn Herald* vớ vẩn. Anh phải quên em thôi, anh không biết ai đến từ một nơi hạ cấp như *Kilburn Herald* cả!” Ben nói với một giọng điệu bề trên cực kỳ khoa trương, nhưng anh ngừng lại khi thấy vẻ ngờ vực lướt qua mặt tôi. Chắc anh ấy chỉ đùa. Hay là thật?

“Tất nhiên anh sẽ không quên em, Jemima. Em là người bạn thực sự duy nhất của anh ở đây, làm sao mà anh quên em được?”

Tôi mỉm cười, chỉnh lại bộ móng đang thon gọn lại nhanh chóng của mình trên ghế và quay ra để khoe khối xương gò má chỉ mới bắt đầu lộ rõ, nhưng Ben không chú ý tới xương gò má. Ben dường như không nhận ra tôi đã giảm cân, điều này chỉ đưa tới một kết luận: tôi chưa đủ thon thả.

Có lẽ theo một cách khó hiểu nào đó, anh đã nhận ra rằng tôi trông đẹp hơn, nhưng tôi nghĩ khi bạn ở bên ai đó một thời gian dài, bạn rất khó nhận ra bất kỳ sự thay đổi nào về kích cỡ ở người ấy. Bạn sẽ nhận ra ngay lập tức nếu người đó cắt một quả đầu ấn tượng hay mặc những đồ mà họ không thường xuyên mặc, nhưng cân nặng là thứ hiểm khi bạn để ý tới. Đặc biệt nếu bạn là đàn ông. Ít nhất đó là điều mà tôi hy vọng.

Cách duy nhất để Ben nhận ra rằng Jemima đã giảm cân là nếu anh không gặp nàng một thời gian, điều mà Jemima cho là địa ngục trần gian, một địa ngục trần gian mà nàng chợt nhận ra có thể trở thành hiện thực.

“Vậy anh sẽ giữ liên lạc chứ?” mối bất an trong tôi đánh liều hỏi, không chịu bỏ qua đề tài này.

“Chỉ khi em hứa sẽ tôn trọng và ngưỡng mộ anh.”

“Còn lâu, người-nổi-tiếng ạ,” tôi nói, nhưng Ben không hề biết rằng đương nhiên tôi đã tôn trọng và ngưỡng mộ anh sẵn rồi.

Chương 14

Vào giờ ăn trưa, Jemima nhìn theo Ben ra phố cùng với những đồng nghiệp trong tổ tin tức. Nàng đứng ở góc phố, ôm chặt túi đồ thể thao và cảm thấy trái tim mình như vỡ tan vì buồn bã.

Nàng được mời cùng đi ăn trưa với họ - bữa trưa trước buổi liên hoan chia tay, Ben sẽ bị ép uống nhiều hơn bình thường ngay giữa buổi làm việc - nhưng nàng từ chối vì tối nay bữa tiệc sẽ diễn ra ngay khi tan sở khiến Jemima không đến phòng tập được, thế nên nàng bỏ bữa trưa và tập bù trong suốt thời gian đó.

Ai mà nghĩ việc tập thể dục lại được ưu tiên hơn cơ hội ở bên Ben Williams chứ? Thế nên ta có thể kết luận rằng Jemima đã hơi bị ám ảnh...

Bởi khi nàng tập xong, khi chắc chắn không có ai xung quanh bước về phía nàng, nàng rón rén đứng lên chiếc cân trong phòng thay đồ nữ, nhắm chặt mắt rồi mới nhìn xuống. 75 cân. Jemima bước xuống rồi bước lên lần nữa để kiểm tra, vì nàng chưa bao giờ nhẹ như thế trong suốt cả cuộc đời.

Nàng có lý do để ăn mừng chứ, tôi nghĩ tất cả chúng ta đều đồng ý, nhưng không may là vào giờ nghỉ trưa thứ Sáu, trên đường trục *Kilburn*, có rất ít thứ Jemima có thể mua để kỷ niệm. Nàng muốn có một chiếc váy như Brad đã mô tả tối qua, nhưng ngay cả khi chỉ còn nặng 75 cân, nàng vẫn chưa muốn tiêu xài vội.

“Khi nào nặng 64 cân,” nàng tự nhủ khi từ phòng tập về tòa soạn. “Khi nào nặng 64 cân, mình sẽ tự thưởng cho mình xứng đáng.” Và khi bước dọc con phố, nàng dừng lại bên ngoài một hiệu thuốc và hé mắt nhìn quầy bán đồ trang điểm qua ô cửa. Ôi cái quái gì thế này, nàng nghĩ. Mình có thể tự thưởng cho bản thân một món nho nhỏ ngay bây giờ, và mình muốn tối nay mình trông đẹp nhất có thể, thế nên nàng bước vào.

5:15 chiều, tôi ôm chặt bộ đồ trang điểm mới và đi vào nhà vệ sinh, không hề ngạc nhiên khi Geraldine đã ở đó, bấu môi trong gương khi thoa một ít phấn màu đồng lên gò má đã có màu đồng sẵn.

“Chào người dừng!” Geraldine nói. “Chuẩn bị cho bữa tiệc à?” Cô đứng lùi khỏi gương và ngắm nhìn chiếc váy đỏ của mình, chiếc váy ngay lập tức làm tôi nghĩ đến Brad vì nó trông giống chiếc váy đen anh ta muốn tôi mặc - một chiếc váy ngắn, mềm mại ôm lấy những đường cong của cô và khoe đôi chân thon gọn trong đôi tất dài trong suốt và lấp lánh, cùng bàn chân xỏ trong đôi giày bệt da lộn màu đỏ. Đồ khốn. Không, xin lỗi, tôi chỉ đùa thôi, nhưng nói nghiêm túc một chút thì tôi nhìn Geraldine và cảm thấy mình quê kệch vô cùng.

“Tớ chỉ nghĩ,” tôi lên tiếng, cảm thấy ngượng ngùng và lố bịch. “Tớ chỉ nghĩ có lẽ mình nên...” Tôi ấp úng khi Geraldine giật lấy túi đồ trang điểm của mình.

“Cậu có gì ở đây nào?” Cô im lặng lấy đồ trang điểm của tôi ra và đặt cạnh bồn rửa. “Xem nào,” cô nhìn tôi nói. “Một số thứ hợp với cậu, một số không, nhưng nếu cậu mượn thêm đồ của tớ thì sẽ ổn cả thôi.”

“Đừng lo,” tôi mấp máy môi, cố không để giọng mình nhuộm màu thất vọng vì tôi bỗng cân nhắc lại toàn bộ ý tưởng này. “Tớ không chắc là mình muốn đâu.”

“Jemima!” Geraldine cau tiết nói. “Đôi khi cậu thật hết thuốc chữa. Tớ muốn động tay vào cậu từ lâu rồi. Vì giờ cậu đã giảm cân nên những gì cậu cần là trang điểm tử tế, và tèn ten!” Cô giơ tay lên. “Đoán xem ai là người hoàn hảo để làm chuyện đó nào.”

Tôi không thể nhịn được và bắt đầu cười. Tôi dựa người ra sau, cẩn thận không ngồi lên những vũng nước quanh bồn rửa. “OK,” tôi mỉm cười nói. “Cậu có thể bắt đầu bằng cách trang điểm cho tớ.”

“Jemima Jones!” Giọng nói sang sảng của tổng biên tập vang lên khi tôi bước trong căn hầm tối ám khói của quán Hầm Rượu lúc hơn sáu giờ. Geraldine đứng kế bên ông ta, cô mỉm cười hài lòng khi nhìn thấy tôi, đây là còn chưa nói đến vẻ sững sốt trên mặt tổng biên tập.

“Cô đã làm gì với bản thân mình vậy hả quý cô?”

Tôi co mình sợ hãi trong lúc đưa tay lên mặt. Tôi có làm lem son không? Mascara có chảy xuống má tôi không? Có rau chân vịt trong răng của tôi không?

Tổng biên tập tiếp tục. “Jemima Jones, cô gây đi đấy.”

Tạ ơn Chúa! Tôi cố nén tiếng cười khúc khích đang dâng lên và mỉm cười hạnh phúc, cố tỏ ra thờ ơ, cố làm ra vẻ không hề xúc động khi cuối cùng cũng có người chú ý đến mình, ngay cả khi đó chỉ là ông tổng biên tập. “Tôi giảm được vài cân, vậy thôi ạ.”

“Giảm vài cân á?” ông ta oang oang nói, “Quý cô à, cô chỉ nặng bằng một nửa cô trước đây thôi. Và không chỉ có thế,” ông ta ngả về phía trước. “Cô còn khá đẹp nữa, phải vậy không?”

Ôi Chúa ơi, tôi có thể cảm thấy mặt mình đang ửng đỏ, nhưng may là tôi đã chạm mắt Geraldine và thấy cô ấy cũng đang nín cười, thế nên tôi cũng bót ngượng ngùng.

Geraldine cố không bật ra tiếng cười khúc khích, nhưng cô cũng cười thật tươi trước tác phẩm nghệ thuật của mình, vì Jemima Jones thật sự trông rất khác. Geraldine nghĩ, công nhận quần áo của nàng không hợp thời trang lắm, nhưng cô không biết tại sao Jemima lại phải đợi cho đến khi mình thon thả hơn rồi mới sắm đồ mới.

Cô đang ngẩn nhìn khuôn mặt Jemima. Cô nhìn làn da màu kem, được điểm một chút phấn màu đồng từ hộp phấn nền cao cấp, đắt tiền của cô. Cô

nhìn cặp mắt màu lục của Jemima trở nên to và lấp lánh nhờ kiến thức nhà nghề của cô về phấn mắt, chì kẻ mắt, nước nhỏ mắt để khiến lòng trắng sáng hơn cả những bông tuyết. Cô nhìn đôi môi hờn dỗi của nàng trông căng mọng hơn nhờ chì kẻ môi, son môi, và son bóng của cô. Và cuối cùng, Geraldine ngẩng nhìn mái tóc của Jemima mà cô đã búi theo kiểu Pháp với những lọn mềm buông xuống ôm lấy khuôn mặt nàng.

“Trông cậu đẹp lắm,” Geraldine thì thầm khi cô bước đến và lau đi vết son mờ trên má tôi, thành thật mà nói, đó là vết son mà chỉ có Geraldine mới phát hiện ra được.

“Jemima!” Tim tôi lỡ một nhịp khi Ben vội chạy đến và vòng tay quanh người tôi. “Anh vừa nghĩ rằng em sẽ không đến.” Anh ấy nghĩ đến tôi! Anh ấy thực sự lo lắng cho tôi, anh ấy dành thời gian băn khoăn liệu tôi có đến hay không. Đó thực sự là một thành công.

Tôi trấn tĩnh lại và nhìn vào mắt Ben, mong anh chú ý đến vẻ ngoài của tôi và nhìn thấy một Jemima Jones mới, mong anh thích những gì anh thấy và yêu tôi. Nhưng anh chỉ nói, “Đây, em uống sâm panh đi,” và khi đưa ly cho tôi, anh nhìn qua vai tôi và thốt lên, “Diana! Chị đến thật rồi!”

“Tôi có thể để phóng viên ngôi sao mới của tôi thất vọng sao?” Diana Macpherson nói, sải bước vào phòng khi mọi người rẽ ra cho bà ta đi qua, vì xét cho cùng Diana Macpherson là người nổi tiếng trong giới truyền thông.

Và mắt tôi không thể không dõi theo với nỗi sợ hãi đang lớn dần khi Diana suýt nữa thì hôn lên má Ben, nhưng rồi hiển nhiên bà ta nghĩ rằng tốt hơn là đứng thẳng và chìa tay ra, Ben đáp lại bằng một cái bắt tay nồng nhiệt. Phù.

“Để tôi giới thiệu với chị,” anh nói, quay sang tổng biên tập trước, ông này ấn tượng với Diana Macpherson đến nỗi miệng há ra đủ cho một con cá chui vào, quên hẳn việc khép miệng lại. Diana bắt tay ông ta rồi đến tôi,

nhưng khi chuẩn bị được giới thiệu với Geraldine thì bà ta quay sang Ben nói, “Đi làm vài ly với tôi nào,” thế là Ben nhún vai với chúng tôi và để bà ta kéo đến quầy bar.

“Đúng là đồ khốn!” Geraldine nói, có thể hiểu được cảm giác của cô khi bị Diana Macpherson cao quý làm cho mất mặt, và chỉ có Geraldine mới nói ra điều mà mọi người đều nghĩ nhưng chưa bao giờ dám phát ngôn.

“Đừng bận tâm,” tôi an ủi, “tớ chắc đó không phải do vấn đề cá nhân đâu,” nhưng tất nhiên tôi biết đó là vấn đề cá nhân, tôi có ngu đâu, tôi đã thấy cách Diana Macpherson găm một cái nhìn lạnh lẽo và sắt đá lên khắp người Geraldine, và từ những gì tôi nghe nói thì Diana Macpherson không phải là người ưa phụ nữ, đặc biệt khi người phụ nữ đó tình cờ lại quyến rũ như Geraldine.

“Lạy Chúa, tôi thực sự rất tiếc về chuyện đó,” một giọng nói vang lên bên cạnh. “Diana cứ xử theo cách riêng của mình và đôi khi có vẻ khiếm nhã.” Chúng tôi quay lại nhìn anh chàng trẻ tuổi đẹp trai trong chiếc quần Levi’s cũ và áo sơ mi vải thô. “Xin lỗi,” anh nhắc lại. “Tôi là Nick. Tôi đến đây cùng Diana.” Nick nói và chìa tay ra cho Geraldine bắt, anh ta ngắm nhìn cô ấy hoàn toàn lâu hơn cần thiết trước khi bắt tay tôi và khiến tôi càng cảm thấy mình như người thừa ở đây vậy.

“Đến đây cùng Diana á?” Geraldine nhướn lông mày hỏi. “Có nghĩa anh là” - cô ngừng lại không mấy thiện cảm - “nửa kia của bà ta à?”

“Không hẳn vậy,” Nick cười. “Tôi giống như bạn hẹn hò hy hữu của bà ấy hơn.”

“Và đây là nơi bà ta đưa anh đến à?” Geraldine đùa bỡn, nhưng cả tôi và Nick đều nhận ra vẻ tán tỉnh trong giọng nói của cô.

“Đúng, nhưng tôi đã hứa sẽ đưa bà ấy đi ăn tối sau đó.”

“Anh, ừm, có làm trong đài không?” Tôi đánh bạo hỏi, cố tỏ ra lịch sự nhưng càng cảm thấy mình thừa thãi hơn.

“Không,” anh ta lắc đầu cười. “Cô có biết Cut Glass không?”

Tất cả mọi người đều biết Cut Glass. Ban đầu nó là một hiệu kính thuốc nhỏ, hiện đại, chuyên bán những loại kính thời trang hiếm có khó tìm, không thể mua được ở nơi khác, còn hiện nay nếu Cut Glass không phải là chuỗi cửa hàng kính thuốc quy mô nhất nước thì cũng là một trong số đó.

“Anh là bác sĩ nhãn khoa.” Đó là một lời khẳng định, không phải câu hỏi, và Geraldine ngay lập tức tối mắt lại và tìm cách thoát khỏi anh ta. Tôi cười với chính mình, tôi biết cô ấy quá rõ. Dễ thương đấy, cô ấy nghĩ, nhưng nhạt nhẽo, nhạt nhẽo, nhạt nhẽo.

“Không,” Nick cười. “Không hẳn vậy.”

Ôi Chúa ơi, tôi có thể thấy Geraldine nghĩ gì, lại còn tệ hơn nữa. Anh ta không phải bác sĩ nhãn khoa mà là một gã trợ lý bán hàng quái quỷ nào đó.

“Đó là công ty của tôi,” anh ta ngập ngừng nói, sau một khoảng lặng.

“Đó là công ty của tôi,” anh ta nhắc lại.

“Ôi Chúa ơi!” Geraldine đột nhiên tái mặt. “Anh là Nick.”

Nick nhìn cô bối rối. “Tôi đã nói với cô tôi là Nick mà?”

“Không.” Cô lắc đầu. “Nhưng anh là Nick Maxwell, em biết tất tần tật về anh.”

“Ý cô là sao, cô biết tất tần tật về tôi á?”

“Em là bạn của Suzie.”

“Gì cơ?” anh hỏi, nụ cười tươi hơn. “Suzie Johnson?”

“Vâng,” Geraldine đáp, cô không thể tin mình có thể may mắn đến vậy vì đây là Nick Maxwell, anh chàng cao 1,86 mét, không những đẹp trai mà còn giàu sụ, một con người rất đáng mến và chuẩn hết chỗ nói, và Geraldine lại còn biết tất tần tật về anh ta nữa. “Suzie là một trong những người bạn lâu năm nhất của em, em được nghe nói về anh hàng năm nay rồi.”

“Ôi Chúa ơi!” Giờ đến lượt Nick. “Em là Geraldine Turner!”

Tôi càng lúc càng cảm thấy thừa thãi hơn và cuối cùng nhận ra đã đến lúc tôi nên để hai người bọn họ lại với nhau. “Uống không?” tôi hỏi, nhưng cả hai đều lắc đầu, mãi mê khám phá xem họ còn có chung người bạn nào nữa, thế là tôi bước tới quầy bar.

Mọi người đang quá vui vẻ, không nhớ ra họ dự bữa tiệc này là để nói lời chia tay với phó ban biên tập tin tức mà họ vô cùng yêu mến. Những ánh đèn trở nên mờ ảo hơn, nhạc được vặn to hơn, Jemima đứng dựa vào quầy bar nhắm nháp thứ rượu trắng rẻ tiền - sâm panh không được phục vụ một lúc lâu rồi - và quan sát căn phòng.

Nàng nhìn thấy Ben đang đứng cùng Diana Macpherson và tổng biên tập, Diana đứng giữa, đôi khi lại đặt tay lên cánh tay Ben để nhấn mạnh một điểm nào đó. Buồn cười thật, Jemima nghĩ, bà ta lại không chạm vào tổng biên tập theo cách như thế. Mà đúng ra, có vẻ bà ta không hề rời mớ gì đến tổng biên tập.

Bà ta quá già và sống sượng, không xứng để Jemima cảm thấy thực sự bị đe dọa - nàng chắc chắn bà ta không phải gu của Ben, dù chỉ một chút - tuy nhiên cứ mỗi lần bà ta đặt ngón tay dài được móng má lên tay áo Ben, những sợi dây tình cảm của Jemima lại rung mạnh hơn một chút. Để anh ấy yên, nàng nghĩ. Anh ấy không phải của bà.

Không, Jemima à, anh ấy cũng không phải của mi, nhưng một người có ít trải nghiệm tình trường như Jemima không nhận ra điều đó. Phải thừa

nhận rằng, phần lớn phụ nữ dành tuổi mới lớn của mình cho việc yêu và thất tình. Họ quen với việc đi tới những bữa tiệc và chứng kiến mục tiêu tuổi thanh xuân của họ lại đắm say với một cô gái khác. Họ sành sỏi nói chuyện với những cô bạn gái về “con khốn” đã lấy mất anh chàng của họ, và họ cũng biết rõ rằng, mặc dù cảm giác lúc đó ấy rất đau đớn, nhưng đó vẫn chưa phải tận cùng thế giới.

Nhưng Jemima không có thời mới lớn như hầu hết các cô bé tuổi teen. Trong khi các bạn cùng lớp đi tiệc tùng, thử trang điểm, ăn diện và lóng ngóng sờ soạng trên chiếc giường chất đầy áo khoác trong căn phòng ngủ tối đen thì Jemima vẫn ở nhà với mẹ, ăn, xem ti vi, và mơ mộng.

Jemima không tham gia bất kỳ bữa tiệc nào cho đến khi nàng vào đại học, và thậm chí ở đó, nàng cũng hiếm khi bạo gan đi dự những buổi tụ tập lớn một khi Tuần lễ Tân sinh viên kết thúc. Jemima Jones tìm thấy một nhóm bạn mà nàng nghĩ cũng khó thích nghi như nàng. Những kẻ ngoài lề xã hội là cách họ tự gọi mình, họ vờ như vui vẻ vì sự khác biệt của họ, nhưng mỗi người đều ao ước mình thuộc về một thế giới khác.

Và cho tới gần đây, Jemima mới tỏ ra có một chút hứng thú với người khác giới. Đúng, nàng không còn trinh nữa, nhưng trước đây nàng chưa từng cảm thấy khao khát ai, chưa từng thức trắng đêm cầu mong cho người ấy để ý đến mình và rồi nhả mặt đau đớn khi nhận ra họ sẽ không bao giờ đáp lại tình cảm đó.

“Mimey!” Cơn mơ màng của tôi bị cắt ngang bởi một giọng nói quen thuộc, tôi từ từ quay đầu, cố hiểu xem tại sao mình lại nghe thấy giọng nói này ở đây, và trong khi quay ra, tôi biết rằng món rượu trắng rẻ tiền mà tôi nốc cả buổi tối để xoa dịu thần kinh giờ đã khiến đầu óc tôi váng vất, và tôi, nói thế nào nhỉ, hơi tây tây. Ô phải, tôi hơi say.

Và khi trông thấy họ, Sophie và Lisa, đứng cạnh nhau, tôi mỉm cười rạng rỡ, đúng ra là cười toét miệng. Tôi chắc mình đang gây ấn tượng hoàn hảo

rằng tôi giống hệt như con mèo Cheshire⁽¹⁾. “Hai cậu trông thật...” tôi ngừng lại khi nhìn họ từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân. “Tuyệt vời!” Tôi hào hiệp kêu lên, dù căn phòng có vẻ như yên lặng hẳn trước sự xuất hiện của họ.

Vì Sophie và Lisa thực sự như đang ở thành phố trong khi họ đang có mặt tại *Kilburn*, và những gì trông lộng lẫy khi ở Tramps sẽ trở nên hoàn toàn lố bịch khi ở quán Hầm Rượu cách xa đường trục *Kilburn* này. Trông họ thật dị thường và vô cùng lạc lõng.

Lisa rõ là đã đi đến tiệm làm tóc. Người thợ đã tạo ra một bộ tóc to đến nỗi gần như cô ả phải coi chừng quả đầu khi bước qua cửa. Cô ả đang mặc một miếng vải đen nhỏ xíu quây lại làm váy, và đi một đôi xăng đan buộc dây cao vút.

Sophie búi tóc kiểu Pháp, trông khá giống tóc tôi, và bó sát mình trong chiếc đầm đen lấp lánh cứ tỏa sáng theo mỗi bước đi.

Trông họ như đang tự chế nhạo chính mình vậy, và tôi không thể ngừng toét miệng khi nói lời chào hai cô ả, qua vai họ, tôi thấy Geraldine và Nick Maxwell cũng đang cười ngoác miệng, và trong một giây, tôi cảm thấy một niềm vui độc ác khi nghĩ rằng họ chắc phải rất lúng túng.

Nhưng tất nhiên là Sophie và Lisa không cảm thấy lúng túng, họ thấy mình đẹp, và rõ ràng họ làm điều đó vì Ben. Một nước cờ sai. Một nước cờ sai khủng khiếp. Ha! Đáng đời hai cô ả.

“Anh chàng đẹp trai đâu rồi?” Sophie hỏi, nhìn quanh căn phòng cố tìm Ben.

“Nhìn thấy người phụ nữ tóc vàng, dáng cao ở kia không?” tôi chỉ Diana Macpherson, biết rằng Diana sẽ bầm nhò Sophie và Lisa nếu họ xâm phạm vào lãnh thổ của bà ta. “Một phút trước anh ấy còn đang nói chuyện với bà ta, có lẽ anh ấy vừa đi lấy đồ uống cho bà ta rồi.”

“Chúa ơi,” Sophie thốt lên, vuốt váy xuống và soi Diana Macpherson khắp lượt. “Nói chuyện với đồ cửa sừng làm ghé kia á? Ai vậy?” Sophie không quay lại phía tôi, chỉ dán mắt vào Diana khi Ben quay trở lại và đưa cho Diana một ly rượu.

“Chịu,” tôi nhún vai, cố hết sức nén nụ cười tinh quái. “Bà ta không làm ở tòa báo, trước kia tớ chưa từng gặp bà ta. Có thể là bạn của Ben.” Tôi ngừng lại và cả ba chúng tôi yên lặng quan sát khi Diana phúi một sợi xơ vải trên áo vest của Ben bằng một cử chỉ quá ư thân mật đối với một vị sếp đơn thuần.

“Chắc bà ta thích anh ấy,” tôi nói, tự hỏi cuộc nói chuyện kỳ cục này sẽ đi đến đâu.

“Mụ ta may mắn thật đấy!” Sophie tức tối nói trước khi nhớ rõ ra rằng, tôi, bạn cùng nhà của cô ả, thích Ben, và cô ả không nên phản ứng lộ liễu quá như vậy.

“Nói cho cậu biết, Mimey,” cô ả nói với vẻ bí mật. “Sao tớ lại không đến đó quảng con mụ già chát ấy đi nhỉ, rồi cậu sẽ có thể đến bên Ben trò chuyện. Tớ cá là tối nay cậu chưa nói một từ nào với anh ta cả.”

Tôi không thể giấu nụ cười tinh quái thêm được nữa, và tôi nói khi nụ cười bắt đầu lan tỏa trên khuôn mặt tôi, “Cậu sẽ làm ư? Cậu tuyệt thật đấy.”

“Bạn bè để làm gì chứ?” Sophie nói, cô ả bắt đầu sai bước qua đám đông chật cứng để tới chỗ con mối.

“Tớ nên đi với cậu ấy,” Lisa nói, chuệnh choạng theo sau.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Geraldine đến đứng cạnh tôi. “Hai cô bạn cùng nhà của cậu *làm* gì ở đây vậy, mà đúng hơn là, sao họ lại mặc cái thứ quái quỷ đó?”

Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi bắt đầu cười phá lên, và tôi càng cười thì càng khó ngừng lại, nhưng tôi không say đến thế, được chưa? Chỉ hơi say thôi. Cuối cùng tôi cũng thở được, “Xem đi. Tổ nghĩ đó sắp sửa là một trong những khoảnh khắc Kodak đấy.”

“Cô ta có biết Diana Macpherson là ai không?” Geraldine bối rối hỏi.

“Không,” tôi đáp ứng. “Cô ta cũng chẳng biết Diana là người thế nào, nhưng cô ta thích Ben và nghĩ Diana là đồ của sừng làm nghề, dù thế nào thì Sophie cũng định kéo Ben ra khỏi bà ta.”

Geraldine trông rất sững sốt nhưng nhanh chóng nhận ra rằng cô đang trong một khoảnh khắc kinh điển. “Kinh điển!” cô thì thầm nể sợ khi dõi theo bước chân Sophie.

Sophie, vốn là một cô ả khá ngu ngốc, có vẻ như đã quyết định trong ít hơn một phút rằng Ben hiển nhiên đã bị con mụ tóc vàng khoa trương, già chát đó dồn vào thế bí, và khi chủ ý bước về phía họ, cô ta đã lên sẵn chiến lược trong đầu. Cô ả cho rằng trông Ben như thể không muốn ở đó, vì thế có lẽ Ben sẽ biết ơn mãi mãi nếu có ai xuất hiện cứu anh thoát khỏi người đàn bà kia, người mà Sophie nghĩ đang phá hỏng bữa tiệc của anh.

Chắc chắn mình trẻ hơn mụ tóc vàng thô kệch đó, và quyến rũ hơn gấp nhiều lần, cô ả nghĩ khi tiến đến gần hơn. Còn nữa, chân mình cũng ngon hơn, cô ả nhận thấy khi cuối cùng cũng đến sát mục tiêu. Cô ả quyết định giờ Ben sẽ có bạn gái, người sẽ khiến mụ đàn bà kia phải cuốn xéo, và đó chính là Sophie. Tuyệt! cô ả tự nhủ. Anh ấy sẽ không bao giờ trả hết được ân huệ này!

“Ben!” Sophie gọi to khi anh ngược lên khỏi cuộc nói chuyện với Diana và ngậy ra nhìn cô ả, trước hết là bởi anh thấy khó có thể tập trung vào Sophie, dường như cô ả có đến hai, nếu không phải là ba cái đầu, thứ hai là vì anh không may mắn nhận ra cô ả.

Cái nhìn trống rỗng của anh nhanh chóng trở thành một tiếng chuông báo động nho nhỏ, vì có vẻ như cô ả biết anh, thật sự là biết anh rất rõ.

“Anh yêu!” cô ả kêu lên, ghì chặt mặt Ben bằng hai tay và trao một nụ hôn ướt át lên môi anh. “Xin lỗi, em đến muộn. Nhớ em chưa?” cô ả thêm vào, nũng nịu kiểu mèo con.

“Tôi... ờ...” Ben hoàn toàn bối rối. Người phụ nữ xa lạ này là ai, cô ta là người làm PR mà anh đã nói chuyện trên điện thoại chẳng?

“Xin chào,” Sophie lạnh lùng quay sang Diana Macpherson, nói. Mặt bà ta đột nhiên trở nên rắn như thép. “Tôi là Sophie.” Cô ả chìa tay ra khi Diana nhìn mình. “Bạn gái của Ben.”

“Cái gì của tôi cơ?” Ben lắp bắp, bỗng nhận ra người này là ai.

“Đừng ngại, anh yêu. Đó hầu như không còn là bí mật nữa, phải không?” Sophie tiến tới và âu yếm bới tóc Ben.

“Nhưng...” Ben líu ríu, “nhưng chúng ta chỉ gặp nhau có một lần. Cô là bạn cùng nhà của Jemima phải không?”

Sophie ngáp ngừng, nhưng chỉ trong một phần mấy giây. “Một trò chơi nhỏ hả anh yêu? Anh muốn em cùng chơi à? Đúng rồi, chúng ta chỉ gặp nhau mỗi một lần.” Cô ả quay sang Diana đảo mắt trong khi Ben đứng đó kinh ngạc.

“Xin lỗi,” cô ả nói với Diana, một người phải nói rằng thông minh hơn Sophie gặp nhiều lần và đang dần ngờ vực tính chân thực của câu chuyện này, nhờ vào biểu hiện trên khuôn mặt Ben. “Chúng tôi có những trò chơi nho nhỏ,” Sophie tiếp tục, sung sướng không nhận ra rằng kế hoạch của cô ả không được hoàn hảo lắm.

“Ồ?” Diana nói, đoạn nở một nụ cười quyến rũ và tươi tắn mà các đồng nghiệp của bà ta đều biết nó mang một ý nghĩa duy nhất - chuẩn bị ra tay.

“Ra cô là bạn gái của Ben à? Tôi đã được nghe nói nhiều về cô.”

Nụ cười của Sophie nhạt đi trong một giây trước khi cô ả trấn tĩnh lại. “Tôi hy vọng đó là những điều tốt đẹp,” cô ả nói, vì như Sophie biết thì Ben không có bạn gái, và nếu có thì cô ta có lẽ đang ở đây, và nếu cô ta ở đây thì Sophie gặp rắc rối to.

“Ồ, toàn những điều tuyệt vời thôi,” Diana nói. “Tôi rất tiếc về chuyện chị gái cô,” bà ta tiếp, giờ thì biết chắc Sophie là một cô ả ngu ngốc thích Ben và nghĩ rằng có thể kéo anh ra khỏi bà ta.

“Chị gái tôi, vâng, thật xấu hổ. Tôi ngạc nhiên là Ben đã kể với chị,” Sophie nói, cô ả bắt đầu nghĩ càng sớm thoát khỏi người đàn bà này bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu.

Jemima và Geraldine nhích lên từng bước một cho đến khi chỉ còn cách những người kia vài bước và căng tai lên nghe chuyện gì đang diễn ra.

“Ừmm,” Diana tự tin nói. “Ben kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện. Tôi là bác sĩ tâm lý của cậu ta.”

“Gì cơ?” Sophie hỏi, cô ả hoàn toàn không chắc phải làm gì tiếp theo.

“Ồ, cô biết đấy,” Diana nói, ngả người về phía trước và hạ thấp giọng. “Sau vấn đề xảy ra năm ngoái với những *giọng nói* và xu hướng tâm thần phân liệt, Ben và tôi gặp nhau ba lần một tuần. Cậu ta không kể với cô à?”

“Có chứ, giờ mới nhớ ra anh ấy có nhắc đến, nhưng chị biết Ben là người kín đáo thế nào rồi đấy.”

“Tất nhiên rồi,” Diana đồng ý. “Miễn là cô giấu kỹ những con dao làm bếp của cô, nếu cô hiểu ý tôi.” Diana lấy khuỷu tay thúc Sophie. “Thật ra tôi không nên nói điều này, nhưng cô phải cẩn thận đấy, ý tôi là chúng ta không muốn số phận của cô kết thúc như bạn gái trước của cậu ta đúng không?”

“Ồ, không.”

“Đúng, chính xác. Dù sao thì Ben cũng kể với tôi cô là bác sĩ nắn xương. Đi uống với tôi rồi kể tôi nghe tất cả về công việc của cô nào.” Trước khi Sophie có cơ hội phản kháng, Diana đã túm chặt tay cô ả kéo tới quầy bar trong khi tôi và Geraldine cười chảy cả nước mắt.

“Chuyện quái gì vậy?” Ben hỏi, có lẽ do cú sốc nên tạm thời anh có vẻ tỉnh táo. Anh quay sang tôi, giọng hơi lú lú. “Bạn gái của anh đấy à?”

“Không, Ben,” tôi cười dịu dàng. “Anh không có bạn gái, nhớ không?”

“Anh cũng nghĩ vậy,” Ben nói, bối rối nhìn vào ly rượu, rồi lại ngược lên nhìn hai cô gái. “Jemima,” anh nói, đặt chiếc ly xuống. “Geraldine,” anh khẽ xoay sang nhìn Geraldine. “Anh sẽ làm gì đây nếu không có hai em?” Anh khoác tay lên vai bọn tôi trong khi Geraldine, người chưa uống một giọt rượu nào tối nay, trợn tròn mắt khó chịu và tìm cách thoát khỏi tay anh.

“Anh sẽ ổn thôi Ben,” cô nói. “Chắc chắn anh sẽ tìm thấy hàng nghìn em trẻ trung xinh đẹp ở *London Nights* và họ sẽ mê anh. Nhân nói về tình yêu thì...” Cô nhìn lên cho đến khi chạm mắt Nick Maxwell, anh ta vừa quay trở lại sau khi đi lấy áo khoác cho Diana Macpherson. “Em có hẹn với một trong những anh chàng đỉnh nhất London.”

“Ai?” Ben hỏi, anh có vẻ đã quá say nên chẳng quan tâm.

“Anh không cần biết.” Cô nàng Geraldine tỉnh táo đã may mắn nhận ra rằng cô tuyệt đối không thể chia sẻ tin này với Ben, bởi bạn không bao giờ biết được Diana Macpherson sẽ phản ứng với chuyện này ra sao đâu.

“Xin lỗi,” cô nói, quan sát thấy Diana không ở quanh đó nên cô có thể đến chào tạm biệt Nick. “Em quay lại ngay.”

Nhưng tay của Ben vẫn vòng quanh vai tôi, tôi căng thẳng đến mức bỗng thấy mình tỉnh như sáo, tôi có thể thấy mọi thứ rõ đến từng chi tiết,

và cảm nhận được sức nặng của cánh tay Ben trên cơ thể mình.

“Em là người bạn duy nhất của anh,” anh nói, quay sang gục mặt lên vai tôi. “Anh yêu em, Jemima,” anh thì thầm vào chiếc áo sơ mi của tôi khiến người tôi đông cứng.

Và thế giới đứng yên lại.

“Anh vừa nói gì?” tôi ngập ngừng hỏi, tin chắc là mình đã nghe nhầm.

Ben chăm chú nhìn tôi trong vài giây và rồi, khá giống với cách Sophie, cô ả đã rời bữa tiệc, hôn anh, anh hôn tôi. Một nụ hôn nồng nàn, ướt át trên môi tôi, và tạ ơn Chúa, tạ ơn, tạ ơn, tạ ơn Người. Nụ hôn kéo dài trong bốn giây tuyệt vời, và khi kết thúc Ben loạng choạng bước đi, để lại tôi đứng chôn chân tại chỗ, run rẩy như một chiếc lá.

“Em cũng yêu anh,” tôi thì thầm, nhìn anh được tổng biên tập xốc đi, ông ta đang chuẩn bị đọc một bài diễn văn. “Em cũng yêu anh.”

Chú Thích:

1. Một nhân vật trong tác phẩm Alice ở xứ sở diệu kỳ của Lewis Carroll, nổi tiếng với kiểu cười ngoác miệng.

Chương 15

Trước khi nhìn JJ - vì bây giờ Jemima Jones chỉ tồn tại trên danh nghĩa mà thôi - chúng ta cần phải biết nàng hiếm khi ở nhà kể từ lần cuối chúng ta gặp nàng. Ba tháng trời đã trôi qua và chúng ta cần được dẫn dò đôi chút, chỉ để nhận ra nàng, để không loạn lên mà nghĩ rằng chẳng thể tìm thấy Jemima Jones ở đâu nữa.

Nàng đến tòa soạn, một việc vô cùng đau khổ khi không có Ben Williams, và nàng tới phòng tập. Nàng cố hết sức tránh mặt hai người bạn cùng nhà sau thảm họa trong bữa tiệc chia tay của Ben, và vui mình trong nỗi đau vì Ben không gọi cho nàng trong suốt thời gian đó.

Nàng ngày càng trở nên thân thiết với Geraldine, nhân tiện nói luôn, bây giờ cô dính với Nick Maxwell như sam, và nàng làm hóa đơn điện thoại tăng nhanh khủng khiếp với những cú gọi cho Brad ở California, một người dù sống cách xa nàng nhiều nhiều dặm nhưng vẫn chứng tỏ mình là ánh sáng duy nhất trong cuộc đời nàng.

Jemima cảm thấy giờ nàng đã biết Brad khá rõ. Nàng dành cho anh thời gian, suy nghĩ và cả tâm sức của mình, bởi nàng không cần phải dành những thứ đó cho Ben nữa, Ben đã biến mất khỏi cuộc đời nàng và tái xuất hiện trên màn hình ti vi nhà nàng.

Brad cũng dành sự quan tâm tương tự cho Jemima, người chẳng mấy chốc sẽ trở thành JJ, nhưng có lẽ cũng hợp lý khi đặt ra câu hỏi thế này, bạn có thể hiểu rõ đến đâu về một người chưa từng gặp mặt? Bạn có thể gần gũi đến mức nào với một người bạn chỉ nói chuyện qua Internet, fax và điện thoại? Làm thế nào bạn biết họ là người đúng như họ nói?

Có lẽ điều đó chẳng quan trọng. Xét cho cùng, những cuộc trò chuyện ấy là thứ duy nhất Jemima mong đợi, bởi thức ăn không còn an ủi được

nàng như trước kia nữa, còn Ben thì gọi điện ba lần trong tháng đầu tiên anh đi để nói rằng anh đang rất hạnh phúc, và từ đó nàng không nhận được tin gì của anh nữa.

Thức ăn. Jemima chỉ ăn vừa đủ để có sức tập luyện, để xem làn da nàng lấy lại tính đàn hồi, để khám phá lại những khớp xương và múi cơ mà nàng không nghĩ là mình có. Trong vài tuần đầu sau khi Ben đi, Jemima vẫn có cảm giác thèm ăn, nàng đã phải dồn hết nghị lực để chống lại điều đó, nhưng nàng đã làm được, và giờ đây những trận ăn uống vô độ chỉ còn là chuyện trong quá khứ.

Lần cuối cùng khi chúng ta nhìn thấy nàng ở bữa tiệc, Jemima nặng 75 cân, còn hiện tại, nàng nặng 55 cân. Jemima Jones đã giảm được số cân gần bằng trọng lượng của cả một con người. Jemima Jones trông giống hệt cô gái trong ảnh.

“Thật không tin nổi,” Geraldine nói, cô đang đứng trong phòng khách nhìn Jemima khi nàng lượn quanh tìm áo khoác. “Tớ thật không thể tin nổi.” Thực ra, có ai trong chúng ta tin được rằng, Jemima, Jemima đáng yêu của chúng ta, lại có thể lượn đi *bất cứ đâu* không?

“Tin cái gì cơ?” Jemima lơ đãng hỏi, phát hiện ra chiếc áo khoác đen to oành, cũ kỹ của nàng nằm sau sofa. Nàng lấy nó ra và khoác lên người để giữ ấm, vì dạo này Jemima Jones hay cảm thấy lạnh, nàng không còn lớp mỡ lót để làm ấm cơ thể nữa.

“Ý tớ là nhìn cậu đi,” Geraldine nói. “Cậu gầy quá.”

“Đừng lối bịch thế,” Jemima nói, “Tớ không hề gầy, và tớ vẫn chưa có được số cân nặng mà mình muốn.” Nàng nắm lấy những gì còn lại của lớp mỡ đùi, và phải nói với bạn là nó cũng không nhiều lắm.

“Lạy Chúa, cậu còn muốn giảm bao nhiêu cân nữa?” Geraldine nói. “Tin tớ đi, cậu gầy lắm rồi. Cậu nặng bằng tớ rồi đây này.”

“Ước gì được như thế,” Jemima đáp, trong khi cân nặng của nàng thực sự đã ngang ngửa với Geraldine, chỉ là nàng chưa chịu ngó nghiêng đến điều đó. Nàng biết *trông* mình đã khác, nàng biết mình *cảm thấy* khác, nàng chỉ không hoàn toàn chắc mình nên cảm thấy như thế nào.

“À mà,” nàng tiếp tục. “Chúng ta đi đâu đây?”

“Đi thám hiểm,” Geraldine nói đầy bí ẩn. “Hôm nay cậu ở trong tay tớ rồi, và tất cả những gì cậu cần mang theo là một cuốn sổ séc.”

“Chúa ơi,” Jemima lo lắng nói. “Nếu cậu nghĩ đến việc đưa tớ đi mua sắm thì quên những cửa hàng đồ hiệu của cậu đi. Chuyển đi tới LA đang làm tớ khánh kiệt rồi, tớ chẳng còn một xu nào đâu.”

“Đừng lo,” Geraldine nói. “Vậy cậu nghĩ thẻ tín dụng dùng để làm gì?”

“Tớ biết,” Jemima thở dài. “Nhưng tớ sắp dùng hết định mức thẻ rồi, và tớ không biết mình sẽ trả nợ thế quái nào đây.”

“Cùng ơi,” Geraldine nói. “Suy nghĩ hợp lý một tí đi. Chúng ta chỉ sống trong khoảng một trăm năm, và xét trong bối cảnh lớn hơn thì khoảng thời gian ấy chẳng là gì cả, do vậy, chẳng có gì thực sự quan trọng hết, và nhất định đó không phải là tiền. Vì thế khi nào về cậu có thể trả sau.”

“Geraldine, tớ không có bố mẹ giàu để giúp tớ những khi gặp khó khăn. Làm thế nào mà tớ trả được với mức lương của tớ đây?”

“Jemima, trước tiên, *hầu như* bố mẹ tớ *không* tài trợ gì cho tớ cả. Và còn nữa, cậu tiêu tiền vào việc gì nào? Trước đây, cậu chưa thực sự mua sắm thứ gì cả.”

“Tớ biết,” Jemima rên rỉ, nghĩ về tất cả những nhà hàng mà nàng chưa bao giờ tới, những bộ quần áo nàng chưa bao giờ mua, những kỳ nghỉ nàng chưa bao giờ có, “nhưng đó không phải lý do để đi tiêu hết tiền ngay lúc này.”

“Bọn mình sẽ không tiêu *hết*.” Geraldine nói. “Bọn mình không định tới Armani, nhưng nếu tình cờ bắt gặp một vài bộ cánh ngon nghề, tớ e là sẽ phải ngắm nghía đấy. Còn nữa, cậu không thể tới LA trong những bộ cánh cũ được. Trước hết, đó không phải những thứ Brad mong JJ mặc, và thứ hai, ngay cả khi Brad chấp nhận thì bây giờ cậu cũng bơi trong đồng quần áo đó rồi. Tớ nói một cách quan tâm và chia sẻ đấy, nhưng thành thật mà nói thì, trông cậu thật lố bịch, cưng ạ.”

Jemima nhìn xuống người nàng, nhìn chiếc áo nỉ đen nàng đang mặc rủ những lớp vải lên thân hình mới của nàng, nhìn chiếc quần tập trông giống như một cái quần ống rộng, quá lớn so với khổ người mới của nàng, rồi ngáp ngừng ngược lên.

“Thôi được,” nàng đầu hàng. “Có lẽ cậu đúng.” Nàng nhìn lên trần nhà. “Cầu Chúa và giám đốc ngân hàng tha thứ cho con,” và họ bước ra khỏi cửa.

“Điểm dừng đầu tiên là Jeff,” Geraldine nói, cô lái xe qua những con phố hẹp của *Kilburn* và đi dọc *West Hampstead*.

“Jeff?”

“Thợ làm tóc của tớ.”

“Tại sao?” Tôi bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng, bởi xét cho cùng, mái tóc dài, bóng mượt là một trong những nét tôi yêu thích nhất, và đúng, tôi tin Geraldine, nhưng tôi có thực sự tin tưởng cô ấy nhiều đến mức này không?

Geraldine lấy một điều thuốc ra và châm lửa bằng bật lửa ô tô. Cô mời tôi một điều, nhưng tôi lắc đầu. “Không, cảm ơn. Tớ bỏ thuốc rồi.”

“Cậu bỏ rồi á?” Geraldine nhìn tôi như thể vừa ngạc nhiên vừa ấn tượng.

“Ừ, Brad ghét hút thuốc, vì thế tớ nghĩ tớ có thể cai trước khi thực sự đặt chân đến đó.”

Geraldine gật đầu.

“Còn nữa,” tôi tiếp tục, “sao bọn mình lại đến chỗ thợ làm tóc của cậu?”

“Jemima,” Geraldine thở dài nói. “Cậu có tin tớ không?”

“Có.” Tôi ngập ngừng nhưng đó là sự thật.

“Cậu có nghĩ là tớ có mắt thẩm mỹ không?”

“Còn phải hỏi.”

“Cậu có nghĩ là tớ sẽ làm bất cứ điều gì với cậu mà cậu không thích không?”

“Không.”

“Chính xác. Thế thì dựa lưng vào ghế, thư giãn và để tớ lo mọi việc. Tớ hứa với cậu, vào cuối buổi, cậu sẽ không nhận ra mình đâu.”

Thế là tôi yên lặng ngồi đó và nhìn ra ngoài cửa sổ, nhịp chân theo tiếng nhạc Geraldine bật lên, cố không để bụng mình quặn lên trước viễn cảnh một người đàn ông xa lạ tên Jeff nào đó được tự do xử lý mái tóc đáng yêu của tôi.

Cuối cùng chúng tôi đỗ xe bên ngoài một hiệu làm tóc ở Hampstead. Ngó qua những tấm kính cửa sổ cỡ lớn, tôi có thể thấy đó là một nơi náo nhiệt, cả thợ làm tóc lẫn khách hàng đều đẹp, và cũng chẳng giống anh thợ làm tóc bình thường của bạn đâu. Chỉ nhìn qua cửa kính thôi tôi cũng biết đây là một nơi đắt đỏ. Những chiếc gương nơi khách hàng đứng chải chuốt nằm dọc trên mỗi bức tường, nhưng ở giữa hàng gương là hai cái bàn tròn cổ xinh xắn, bên trên ngự những chiếc bình Trung Hoa ngập tràn hoa loa kèn to màu trắng. Những chiếc sofa lớn bọc nhung lông quay mặt vào nhau, bên trên an tọa những con người bốn chồn chờ đến lượt, giở lượt qua

những tạp chí thiết kế, cố tìm ra một kiểu đầu hoàn hảo trước khi chiếc kéo đụng đến.

Geraldine bước thẳng tới chỗ một anh chàng mảnh khảnh, mái tóc nâu bóng mượt buộc túm đuôi ngựa đằng sau.

“Geraldine!” anh ta reo lên bằng một giọng nam trung đặc sệt, tắt máy sấy đi và rời mắt khỏi khách hàng. “Khỏe không em?” Anh ta hôn lên hai má Geraldine, có thể thấy rõ Geraldine là khách hàng thân thiết, cô ấy đã đến đây cả mấy năm nay rồi.

“Đây là Jemima,” cô nói, và tôi phải cưỡng lại mong muốn chuồn đi thật nhanh. “Nhớ cuộc nói chuyện điện thoại của chúng ta không?” Cuộc nói chuyện điện thoại ư? Cuộc nói chuyện điện thoại nào?

Jeff gật đầu.

“Anh nghĩ sao? Anh có thể làm cho cô ấy không? Trông sẽ đẹp chứ?”

Jeff lùi lại nhìn tôi, rồi nâng tóc tôi lên, cảm nhận, ước lượng, ngẫm nghĩ. “Sẽ không đẹp đâu.” Anh ta ngừng lại. “Mà là đẹp kinh khủng ấy chứ. Em hoàn toàn đúng.”

Geraldine nhìn Jeff dạn dò. “Đừng nói với cô ấy là anh định làm gì đấy.”

Jeff thở dài. “Em biết là việc này hoàn toàn không được mà, Geraldine. Anh chỉ có thể làm thế nếu cô ấy đồng ý.” Cuối cùng anh ta cũng có vẻ chú ý đến tôi, anh ta thở dài náo nức và nhìn tôi nói, “Jemima, cô có ngại không nếu tôi cắt nhuộm tóc cô theo lời Geraldine mà không cho cô biết trước mình định làm gì? Lạy Chúa.” Anh ta lắc đầu. “Trước kia tôi chưa bao giờ làm *việc này*.”

Ồi, cái quái gì thế này. Tôi gật đầu. “Được mà, Jeff. Anh tin hay không thì tùy nhưng em tin cô ấy.” Nhưng tôi không thể không nài nỉ xin một chút xúi mạnh mỗi.

“OK,” Geraldine thở dài. “Không mạnh mỗi gì sất, nhưng có một câu hỏi. Cậu có muốn giống như cậu trong ảnh không?” Tôi gật đầu. “Cậu có thích màu tóc của cậu trong ảnh không?” Tôi gật đầu. “Vậy cứ để đó cho Jeff. Anh ấy là một chuyên gia cừ đấy.”

“Tôi sẽ không cắt đi nhiều đâu,” Jeff nói, nâng tóc nàng lên lần nữa. “Chỉ khoảng hai phân rưỡi thôi để cắt đi phần chẻ ngọn, và tôi nghĩ...” Anh ta hất một ít tóc xuống trán tôi. “Cô thấy để tóc mái thế nào?”

Tôi thấy thế nào về việc để tóc mái ư? Tôi nhìn Geraldine, cô gật đầu. “Cũng được,” tôi tươi cười nói.

Một tiếng sau, tôi bắt đầu cân nhắc kỹ lại. Ngắm quả đầu mang hơi hướng hiện đại của mình trong gương - hàng trăm miếng giấy bạc nhỏ xiu chĩa ra khắp nơi - tôi quay sang Geraldine, nghiêm túc nói, “Cậu nên chắc chắn về việc này đấy.”

“Lạy Chúa, cậu thư giãn đi.” Cô quay sang Jeff hỏi anh ta bao giờ xong.

“OK,” cô nói. “Một tiếng nữa tớ sẽ quay lại.”

Khi Geraldine quay trở lại salon, cô thậm chí còn đi qua Jemima, rồi khi nhận ra sai sót của mình, cô đứng chôn chân tại chỗ, tay che miệng sững sốt.

Nhớ mái tóc dài bóng màu nâu nhạt của Jemima không? Giờ thì nhìn đi, nhìn xem những gì Geraldine đang chăm chú ngắm nghía đi, hãy nhìn món tóc dày màu vàng cứ bắt sáng mỗi khi Jeff hất tóc nàng lên đi.

Hãy nhìn những tông màu khác biệt: mật ong, tro và đồng xám kết hợp với nhau tài tình đến thế nào để tạo ra một màu tóc vàng sáng. Hãy xem mái tóc đó thả dài sau vai Jemima sóng sánh nhẹ nhàng ra sao khi nàng nói chuyện.

Nhìn gần nữa xem. Xem món tóc mái cắt bằng ngay trên đôi mắt xanh lục của nàng, màu xanh được tô điểm bởi sắc vàng của tóc như thế nào, món tóc mái khoe khuôn mặt hình tim hoàn hảo ra sao.

“Chúa ơi,” Jeff nói, đứng lù lại quan sát tác phẩm nghệ thuật của mình. “Nếu cho phép tôi nói, thì thực sự là cô rất đẹp đấy.”

“Chúa ơi,” Geraldine, rốt cuộc cũng tìm lại được giọng của mình, khẽ nhắc lại. “Chúa ơi,” bởi dường như cô không nghĩ ra được điều gì khác để nói nữa.

“Trông tớ kinh lắm đúng không?” Tôi vẫn chưa dám nhìn vào gương, chỉ vùi đầu vào quyển tạp chí, và giờ đây tôi thậm chí còn chẳng muốn nhìn mình. Nhưng biểu hiện trên khuôn mặt họ cho tôi biết mình không đến nỗi kinh khủng, và tôi ngáp ngừng ngược mắt lên, nhìn hình ảnh phản chiếu mình trong gương, và há hốc miệng. Dù chuyện này nghe có vẻ ủy mị, nhưng tôi không thể không đưa tay chạm lên mặt, lên tóc, rồi chạm vào gương, và gần như không suy nghĩ gì hết, tôi thấy mình cũng thì thầm đồng ý. “Ôi Chúa ơi,” tôi khe khẽ nói, quay sang nhìn Geraldine ngạc nhiên. “Tớ chính là người phụ nữ trong ảnh.”

“Không, không phải thế,” Geraldine kinh ngạc nói. “Cậu còn đẹp hơn nhiều.”

Geraldine cứ nhất quyết trả tiền. “Để tớ khao cậu,” cô nói, và khi rời đi, cô cứ nhìn tôi và luôn miệng nói rằng trông tôi thật xinh đẹp.

“Thôi đi, Geraldine!” cuối cùng tôi cũng lên tiếng, sau khi người thứ tư mà chúng tôi đi qua quay lại nhìn cả hai bằng ánh mắt lạ lùng. “Lạy Chúa, mọi người nghĩ rằng chúng ta là một cặp ô môi đấy!”

“Xin lỗi.” Geraldine dừng trò đó lại và cả hai chúng tôi cùng cười, đoạn cô ấy kéo tôi tới một cửa hàng quần áo nằm trong một con ngõ nhỏ, nhưng ngay trước khi bước vào, tôi quay sang Geraldine.

“Nghiem túc nhé,” tôi nói. “Tớ không thể tin nổi những gì cậu làm cho tớ. Mọi thứ cậu làm cho tớ. Tớ thật không biết phải cảm ơn cậu thế nào cả.”

“Jemima,” cô thở dài, tròn tròn mắt. “Đây là việc thú vị nhất mà tớ từng làm. Giống như một cuộc trùng tu vĩ đại nhất thế giới vậy, và tin tớ đi, tớ cũng muốn làm điều đó chẳng kém gì cậu đâu. Cậu,” cô nói bằng kiểu giọng của một nhà khoa học Đức, “là phát minh của tớ!” Thế là bọn tôi cười khúc khích và bước vào trong.

“Phải rồi,” cô nói, nhìn quanh căn phòng. “Bước thứ hai là quần áo. Cái này,” cô tiếp, tay vịn về lớp vải nỉ của bộ đồ tập tôi đang mặc, “phải quảng đi thôi.”

Những bộ quần áo rộng rãi, thoải mái của tôi thì có vấn đề gì chứ, tôi tự hỏi khi bắt đầu vợ vẫn liếc qua những giá quần áo được kết hợp một cách hoàn hảo. Mặc dù tôi nghĩ mình đã sẵn sàng cho việc này, cho khoảnh khắc mà tôi luôn mơ tới, nhưng biết đâu tôi trông lại khác với những gì mình hình dung? Bởi dù muốn thử nghiệm ngoại hình mới này vô cùng, tôi sợ rằng mình sẽ vẫn giống như một quả bóng bay.

Nhưng một điều kỳ lạ bắt đầu xảy đến khi tôi tiếp tục ngộp trong những lớp vải và màu sắc mới lạ này, đột nhiên tôi khao khát được thử chúng và muốn có chúng. Tôi chợt nhận ra lý do. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao Geraldine lại mặc đẹp như vậy. Bạn muốn biết tại sao không? Vì cô ấy có thể. Và lần đầu tiên trong đời mình, tôi cũng có thể.

Tôi tiếp tục lướt qua, thấy yêu từng sợi vải, từng màu sắc. Màu đen phai thành sắc nâu sô cô la, phai thành màu lông lạc đà, cuối cùng ngả sang màu kem với một chút sắc xanh hải quân. Tôi thấy một chiếc quần bắt mắt, và mặc kệ Geraldine, người đang chất đầy quần áo cho tôi vào tay người bán hàng nhiệt tình, tôi đi tới phòng thay đồ để thử.

“Cậu thấy thế nào?” Tôi hỏi Geraldine, tự hỏi tại sao tôi lại cảm thấy chiếc quần này hơi rộng, và tôi phải kéo nó lên hông để nó rủ xuống đẹp

hơn.

“Quá *rộng* với cậu, cưng ạ. Cỡ bao nhiêu đây? Tớ sẽ lấy cho cậu cỡ nhỏ hơn.”

“12,” tôi nói. Ôi Chúa ơi, tôi không thể nhỏ hơn cỡ này. Hay là có?

“Thử cái này đi,” cô bán hàng nói, đưa cho tôi một chiếc quần y hệt với cỡ nhỏ hơn. “Em nghĩ chị hợp với cỡ số 8 hơn.”

Chiếc quần vừa vặn. Chiếc áo vest được cắt cúp khéo léo vừa vặn. Chiếc váy ngắn mềm mại vừa vặn. Chiếc áo sơ mi lụa bé tí vừa vặn, và quan trọng hơn, chiếc váy liền màu đen bé tí cũng vừa vặn. Đôi giày da lộn màu lông lạc đà vừa vặn. Đôi bốt da mềm vừa vặn. Mà nói thẳng ra là, tôi thật cân đối. Tôi không thể tin rằng người phụ nữ thời trang, tinh tế đang cười tươi rói như con mèo Cheshire trong gương kia lại là tôi. Tôi! Jemima Jones! Một lần nữa tôi lại hoàn toàn không thể thốt nên lời.

“Giờ thì cậu đã sẵn sàng để tới LA,” Geraldine đặc chí nói khi tôi lục tìm ví trong túi, cố quên đi cảm giác quay cuồng khi nghĩ tới số tiền khổng lồ mà tôi sắp chi tiêu. Ôi chết tiệt. Đây là trải nghiệm một lần duy nhất trong đời. Những thứ quần áo này sẽ theo tôi mãi mãi, và xét cho cùng, đó là những gì mà Brad hy vọng tôi mặc.

“Đi uống cà phê nhé. Mấy việc mua sắm và làm tóc này mệt chết đi được!” Geraldine khoác tay tôi và chúng tôi đi xuống phố chính, hai cô nàng tóc vàng mảnh mai (mảnh mai!) đẹp không tin nổi.

“Nhìn kia,” Geraldine thì thầm khi một chiếc xe thể thao đỏ bốc lửa hòa vào dòng giao thông tắc nghẽn, song song với nơi chúng tôi đang đứng.

“Gì cơ?” tôi khẽ hỏi.

“Nhìn vào chiếc xe thể thao đi.” Tôi làm theo, và thấy một anh chàng đẹp trai với đôi mắt xanh biển và mái tóc sẫm ngồi ở ghế lái. Anh ta ngắm tôi

một cách thoải mái, từ đôi mắt chuyển sang bộ quần áo mới - bởi, rất tiếc, tôi không thể cưỡng lại được, tôi phải diện chiếc quần duyên dáng này ngay - rồi lại nhìn vào mắt tôi. Và tôi biết ý nghĩa của cái nhìn ấy, tôi đã thấy cái nhìn này trong vô số bộ phim Hollywood rồi. Nó có nghĩa là anh ta thích tôi! Anh ta thích *tôi*, Jemima Jones!

Khi dòng xe bắt đầu di chuyển, anh ta mỉm cười với nàng, một nụ cười nhẹ, tiếc nuối vì không thể nói chuyện với một tạo vật mà anh ta chỉ có thể miêu tả như một kiều nữ. Anh ta lái xe qua cột đèn giao thông và nhìn nàng qua gương chiếu hậu. Nàng thật quyến rũ, Richard tự nhủ khi bật nhạc lên. Anh ta vươn người lấy điện thoại di động và bấm số chiến hữu thân nhất của mình.

“Ben à? Rich đây! Tôi nghĩ mình yêu mất rồi.”

“Cậu có thấy không? Cậu có thấy không?” Nếu không đang hẹn hò với Nick Maxwell thì Geraldine hẳn sẽ xanh mặt vì ghen tị mất, nhưng giờ thì cô đang lâng lâng vui sướng. “Anh ta thích cậu, anh ta thích cậu!” cô nhắc đi nhắc lại. “Anh ta lại còn đẹp trai nữa chứ!”

Jemima cảm thấy mê mụ cả người. Jemima chưa bao giờ nhận được một cái nhìn như thế từ một người đàn ông như thế, hay từ bất kỳ ai, nếu thành thật mà nói. Jemima sẽ nhớ cái nhìn ấy rất lâu, bởi vì nó cuối cùng đã khẳng định những gì mà nàng vừa khám phá ra chiều nay. Jemima Jones xinh đẹp. Nàng thon thả, nàng có mái tóc vàng, nàng xinh đẹp, và nhờ sự giúp đỡ của Geraldine, nàng còn thời trang, sành điệu và tinh tế, dù phải thừa nhận rằng nàng chưa hẳn đã nhận ra điều đó.

“Mimey,” Lisa gọi khi cô ta mở cửa trước và vút túi rác ra ngoài hành lang. “Mẹ cậu gọi đấy.”

“Cảm ơn, tớ sẽ gọi lại.” Jemima đáp, nàng bước lên cầu thang và đẩy cửa bước vào phòng khách.

“Kinh!” Lisa thốt lên.

“Ôi Chúa ơi,” Sophie thốt lên. Và mỗi người ngồi xuống một chiếc sofa, miệng há hốc.

“Thật là...” Lisa ngừng lại.

“Thật...” Sophie ngừng lại.

Cả hai á khẩu vì ghen tị, rối loạn vì sửng sốt. Cho đến lúc này, họ đã ngỡ ngợ nhận ra rằng Jemima đang giảm cân, nhưng thế thì sao nào? Thon thả không tự nhiên biến bạn thành xinh đẹp, và Jemima chưa bao giờ là một mối lo với họ cả, nhưng đứng ở cửa phòng khách, trong chiếc quần được may đo mới và đôi giày màu sô cô la trang nhã, Jemima trông giống hệt mẫu phụ nữ mà Sophie và Lisa luôn cố gắng trở thành. Chỉ có điều hai cô ả chưa bao giờ làm được điều đó. Họ luôn đeo nhăm đồ trang sức, đi nhăm giày và trang điểm không đúng cách. Trông họ luôn lung linh, nhưng chẳng có một chút xúu đẳng cấp. Đứng ở cửa phòng trong làn sương màu vàng, màu lông lạc đà, và màu kem, Jemima là một kiểu nữ.

“Cũng được,” Lisa cuối cùng cũng lên tiếng.

“Hợp với cậu đấy,” Sophie cuối cùng cũng lên tiếng, và cả hai cắm đầu vào những quyển tạp chí trong khi Jemima cảm thấy nỗi thất vọng đang dần dâng lên. Họ không thể tỏ ra tốt tính được sao, dù chỉ một lần, nàng nghĩ. Họ không thể nói rằng trông nàng thật tuyệt để khiến nàng vui sao?

Jemima do dự, rồi nàng đi vào bếp gọi điện cho mẹ, và khi bước ra khỏi phòng khách, nàng nghe tiếng thì thầm của hai cô ả. Nàng dừng lại một chút, căng tai ra và nghe thấy đoạn cuối cùng trong một câu thì thầm của Sophie. “... rồi sẽ lại lên cân thôi.” Rồi đến Lisa, “... với một kẻ thất bại thì tóc vàng cũng chẳng ăn thua gì.”

Nếu là ngày xưa, Jemima sẽ quay về phòng và vỗ về mình bằng một hộp bánh quy, nhưng mọi thứ đã thay đổi, và Jemima có thể thấy ẩn đằng sau những lời nhận xét chua cay ấy là lòng ghen tị. Đồ bỏ cái, nàng nhanh chóng tự nhủ trước khi có thể buồn bã vì những lời ấy. Họ chẳng là gì cả. Và nàng vào bếp gọi điện cho mẹ.

“Mẹ à? Chào mẹ, con đây.”

“Chào con! Con thế nào rồi, con yêu?”

“Con ổn ạ. Con vừa mới đi làm tóc về.”

“Mẹ hy vọng trông con không khác quá đấy chứ?”

“Không hẳn là cắt tóc, nhưng con có nhuộm highlight.” Chẳng có ích gì khi nói với mẹ rằng tôi mới nhuộm tóc vàng, mẹ sẽ chỉ phản đối và gọi tôi là một kẻ lòe loẹt thôi.

“Không phải màu vàng đấy chứ, Jemima?”

“Không hẳn, mẹ ạ. Chỉ có những sọc vàng thôi ạ.”

“Mẹ mong là nó không quá lòe loẹt. Mẹ luôn nghĩ tóc nhuộm vàng trông thật rẻ tiền.”

“Không đâu, mẹ,” tôi ngược mắt nhìn lên trần nhà. “Trông không rẻ tiền đâu.”

“Hừm. Thế còn cân nặng của con?”

Tôi mỉm cười, vì ít nhất tôi biết giờ mẹ sẽ hài lòng về tôi, mẹ phải vậy, tôi đã trở thành đứa con gái mà mẹ luôn ao ước. “Mẹ không tin được đâu. Con nặng 55 cân rồi!” Đầu dây bên kia im lặng.

“Mẹ à?” Chắc hẳn mẹ không có lý do tiêu cực nào để nói về chuyện này đúng không? Chắc hẳn mẹ sẽ mừng cho tôi đúng không? Nhưng sự im

lặng đó là điều tôi biết rất rõ. Mẹ vẫn không chấp nhận.

“Quá gầy đối với con, Jemima,” cuối cùng mẹ cũng lạnh nhạt nói. “Chắc trông con giống một bộ xương di động.”

“Trông con ớn mà,” tôi thở dài, ngay lập tức ước rằng mình đã không nhắc máy gọi cho mẹ.

“Hy vọng là con ăn uống đầy đủ,” mẹ nói trong lúc tôi đảo mắt lên trần nhà. Chúa biết rằng tôi đã cố gắng. Ý tôi là tôi đã đạt được điều mà tôi nghĩ mẹ luôn mong muốn, nhưng không, thế vẫn chưa đủ, và tôi bỗng nhận ra rằng, vì sao đó, tôi chẳng bao giờ đủ hoàn hảo với mẹ. Tôi sẽ chẳng bao giờ làm mẹ vui. Tôi chỉ có thể hoặc quá béo hoặc quá gầy. Không có gì ở giữa hai cái đó. Chẳng bao giờ tôi làm vừa lòng mẹ.

“Vâng, mẹ ạ. Thế còn mẹ? Vẫn đi chơi với các bà ở câu lạc bộ giảm cân ạ?”

“Ừ, đúng thế!” mẹ cười khúc khích, vui vẻ vì có cơ hội được nói về mình. “Jacqui ấy, có nhớ mẹ từng kể với con về Jacqui không? Chà, bà ấy sắp kết hôn và thứ Bảy này bà ấy sẽ làm một đêm giã từ thời kỳ độc thân. Bọn mẹ sẽ tới một câu lạc bộ đêm! Con có thể tưởng tượng ra mẹ ở một câu lạc bộ đêm không? Thật ra, mẹ lấy làm hãnh diện...” Tôi lơ đãng khi mẹ đang cười khúc khích cùng với câu chuyện nhỏ của bà, và cuối cùng tôi cũng nói lời tạm biệt rồi đi lên phòng.

Tôi ngồi trước bàn phấn và trang điểm theo cách mà Geraldine đã làm cho tôi ở bữa tiệc của Ben, và cho dù giờ đây tôi nên quen với việc này thì tôi vẫn không thể tin nổi người phụ nữ đang chăm chú nhìn tôi trong gương kia là Jemima Jones.

Rồi tôi chải mái tóc vàng dài, ngắm ánh đèn trên trần nhà bắt sáng ánh vàng trên tóc, cuối cùng tôi đứng dậy, đi vào buồng tắm và nở nụ cười tươi

tấn trong chiếc gương toàn thân, với một tay quyển rũ đặt lên hông, dù cho tôi cảm thấy thật vô cùng lố bịch khi tạo dáng kiểu này.

“Vĩnh biệt Jemima Jones,” tôi nói chắc nịch, không quan tâm liệu có cô bạn nào cùng nhà nghe thấy không. “Chào JJ,” nói đoạn, tôi bật cười, hất tóc ra sau và đi gọi điện cho Brad.

Chương 16

Chào cưng,

Anh không thể tin được là em sẽ đến, em thực sự sẽ đến! Các bạn anh thậm chí còn háo hức hơn cả anh, nếu còn có thể háo hức hơn được. Nhưng nghiêm túc nhé, anh sẽ ra sân bay đón em vì nó ở khá xa, rồi từ đó chúng ta sẽ đi thẳng về nhà anh. Đừng lo gì hết - anh đã chuẩn bị phòng trống cho em rồi, anh nghĩ em sẽ rất vui khi ở đó - em có ti vi, đầu đĩa và phòng tắm riêng, anh cũng đã cắm hoa khắp nhà vì em đấy!

Nếu em không quá mệt, anh sẽ rất vui được đưa em đi ăn tối, nhưng phải xem em cảm thấy thế nào đã. Anh mong được thực sự gặp em, anh biết mình cũng nên lo lắng nhưng anh lại không thể. Anh có cảm giác rất tốt về chuyện này, dù có lẽ anh chưa nên nói điều đó vội!

Chúc cưng có một chuyến bay tốt lành, và anh sẽ gặp em trong hai tuần nữa! (Ôi Chúa ơi - hai tuần!)

Ôm em thật chặt và hôn em, Brad, xxxxxx

“Vậy đấy,” tôi nói, quay sang Geraldine, người đang đọc email qua vai tôi. “Dù thích hay không thì tớ vẫn cứ đi.”

“Cậu nói dù thích hay không là sao? Cậu có vẻ không vui gì hết. Nói cho cậu biết, tớ sẽ đi.”

Tôi mỉm cười, vì tôi *có* vui, nhưng nếu bạn thực sự phải biết, thì người duy nhất tôi mong gặp với vẻ ngoài như hiện tại là Ben, nhưng Ben, như bạn biết đấy, dường như đã đi xa rồi, và tôi nghĩ Brad là một lựa chọn tốt nhất để thay thế.

“Tớ nghiêm túc đấy,” Geraldine thêm vào. “Hầu hết phụ nữ đều muốn bay tới gặp một anh chàng cơ bắp như Brad đến chết đi được.”

“Không, tớ thực sự muốn mà.” Và đó là sự thật, tôi muốn, và tôi biết mình chẳng có gì phải lo lắng về ngoại hình nữa, chỉ là tôi bồn chồn khủng khiếp, tôi chưa bao giờ làm chuyện gì, chà, chuyện gì phiêu lưu thế này trong đời. “Nhưng nếu nó kinh khủng thì sao?”

“Nhìn cậu kìa, Jemima,” Geraldine mạnh mẽ nói. “Cậu vẫn lo rằng anh ta sẽ không thích cậu phải không?”

Tôi nhún vai, bởi dù cho tôi có thể thấy mình đã thay đổi, rằng trông tôi đã hoàn toàn khác, nhưng bên dưới vẻ ngoài đó, cảm giác ấy vẫn nguyên vẹn như cũ, tôi vẫn cảm thấy mờ.

“Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu,” Geraldine tiếp. “Cậu *xinh đẹp*, cậu sẽ quen với điều đó và thích nghi với cuộc sống của cậu chứ?”

“Được rồi, được rồi,” tôi mỉm cười nói. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để cô ấy thôi ngay đề tài này, vì nghe có vẻ hài hước, nhưng tôi thực sự hơi mệt mỏi về chuyện mọi người nói rằng tôi xinh đẹp như thế nào, chỉ là tôi không thể coi những lời khen ấy là nghiêm túc, tôi không thấy mình đẹp. Tôi chưa quen. Có lẽ thỉnh thoảng tôi cũng có suy nghĩ đó nhưng chỉ kéo dài trong vài phút là cùng. Tôi thậm chí còn cảm thấy một chút gian dối nữa. “Tớ nghĩ mình nên đi gặp tổng biên tập để xin nghỉ phép thôi.”

“Ý cậu là cậu đã đặt vé mà không kiểm tra xem lúc ấy có đi được không à?” Geraldine lo lắng hỏi.

“Ừ.” Đó không hẳn là điều đầu tiên tôi nghĩ đến khi mà tôi phải giảm hàng tỉ cân trong ba tháng. “Tớ đặt vé rồi, giờ tớ chỉ phải thu xếp thời gian.”

“Cậu cứ tự làm theo ý mình đi,” và Geraldine khẽ càu nhàu bước đi.

“Mời vào, mời vào,” tổng biên tập nói, nhảy khỏi ghế và ra mở cửa cho tôi, điều này làm tôi ngạc nhiên vì trước kia ông ta chưa từng làm thế. “Tôi rất vui vì cô đến gặp tôi,” ông ta nói, nhưng không hề nhìn vào mắt tôi, lão dè già còn mãi ngắm soi cơ thể tôi từ trên xuống dưới. “Tôi có mấy chuyện muốn nói với cô đây.” Tôi cá là có.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế mà ông ta mời và cố chậm rãi bắt chéo chân theo cách mà tôi đã thấy Sophie và Lisa làm nhiều lần trước đó, mắt cá chân phải của tôi khêu gợi vắt sau bụng chân trái, hai chân nghiêng về một bên, và tôi cố nén cười khi tôi, Jemima Jones, cuối cùng cũng có thể tận dụng ngoại hình để thăng tiến trong sự nghiệp. Dĩ nhiên trông tổng biên tập có vẻ như sẽ tán thành. Thực ra, ông ta còn bận ngắm chân tôi đến nỗi dường như quên mất những gì muốn nói. Tôi khẽ ho một tiếng.

“Ừ, ừ. Tôi định nói gì nhỉ?” Ông ta miễn cưỡng nhìn lên mặt tôi. “Chúa ơi, Jemima,” ông ta lên tiếng sau khi ngừng thêm một lần nữa. “Tôi xin lỗi, quý cô, tôi không thể tin đó là cô.”

Tôi dịu dàng cười, giờ đây tôi đã quen nhận lời khen tặng của những người đàn ông biết tôi hàng năm trời, những người trước kia chẳng mấy may chú ý gì đến tôi hết.

Chỉ trong buổi sáng nay thôi, chuông điện thoại nội bộ lại reo lần nữa. Lại một phóng viên tin tức hỏi rằng tôi có thể viết bài cho anh ta không, và tôi có thể đi uống nước cùng anh ta vào bữa trưa để trao đổi thêm không. Đầu tiên tôi tự hỏi chuyện quái gì đang xảy ra vậy, nhưng theo Geraldine thì bây giờ tôi là “bé yêu” của tòa soạn, và tôi biết mình nên tự hào, nên vui sướng, nhưng thực sự tôi hơi khó chịu vì trước kia chẳng ai buồn để mắt đến tôi cả. Nhưng chuyện này cũng không hoàn toàn tệ. Ít nhất thì công việc cũng tiến triển.

Vào tuần trước, lần đầu tiên tôi được giao một bài phỏng vấn, mà không phải một bài phỏng vấn làng nhàng, nhạt nhẽo đâu, tôi được giao phỏng

vẫn một ngôi sao phim truyền hình mới nổi của London, tiện làm sao người đó lại sống ở góc phố gần *Kilburn Herald* bởi chưa có đủ tiền để chuyển tới một nơi tốt hơn.

Cuộc phỏng vấn thật tuyệt. Có lẽ là hơi quá tuyệt, vì kết cục là tôi phải cố thoát khỏi anh chàng công nhận là đẹp trai này, anh ta như có hàng nghìn tay, và cái tay nào cũng cố mơn trớn tôi.

Giờ đây tôi nhận ra cuộc sống hoàn toàn khác khi bạn thon thả. Ngay cả phòng tập cũng trở thành một nơi thú vị, vì ngạc nhiên không tả nổi, tôi dường như được chào đón vào thế giới của những người đẹp, và ngay cả khi tôi mặc áo nịt - phải, tôi đã thay bộ đồ thể thao lụng bùng bằng chiếc áo nịt đen bó sát và quần soóc đi xe đạp cách đây khá lâu rồi (thậm chí khi đã trở nên thon thả, tôi vẫn không đủ can đảm mặc áo quây co dãn và quần lọt khe mà tôi từng mơ tưởng) - với khuôn mặt mộc và mái tóc buộc túm đuôi ngựa đằng sau, vẫn luôn có một anh chàng nào đó quyết định tán tỉnh tôi. Thật kỳ diệu.

“Tập tành tích cực nhỉ?” họ thường gợi chuyện như thế, còn tôi chỉ mỉm cười, gật đầu và cố tiếp tục bài tập của mình, nhưng họ vẫn đứng đó, gắng bắt chuyện, và nếu huấn luyện viên Paul của tôi tình cờ xuất hiện, anh luôn can thiệp và đưa họ tới một máy tập khác. Cảm ơn Chúa vì Paul.

Thật sự phải cảm ơn Chúa, vì Paul là người duy nhất lo lắng cho Jemima. Anh không thể không mỉm cười khi thấy những anh chàng đầy tiềm năng cơ bắp tán tỉnh nàng. Giá mà họ gặp nàng trước đó, anh nghĩ, nhưng tất nhiên đám đàn ông này đã gặp nàng rồi, chỉ là họ không chú ý mà thôi. Paul đã cố gắng giám sát chương trình tập luyện của Jemima, và mặc dù trông nàng thật tuyệt, anh vẫn lo lắng về việc giảm cân thần tốc của nàng, và anh tin chắc rằng bên dưới làn da màu đồng kia - nàng thường thoa phấn Clarins làm nâu da theo tư vấn của Geraldine - Jemima không khỏe mạnh như bề ngoài.

Anh muốn đề cập vấn đề này với Jemima, nhưng nàng ngay lập tức tránh né. “Tất nhiên là tôi ăn uống đầy đủ mà Paul!” nàng luôn miệng nói. “Chúng nhin ăn ư? Tôi á? Đừng làm tôi phì cười chứ.” Nói chính xác thì Jemima không mắc chứng nhin ăn, nàng chỉ bị ám ảnh về ăn uống, và như thế thì chắc chắn cũng hại chẳng kém, có khi còn nguy hiểm nữa kia. Rồi chúng ta sẽ thấy.

Và lúc này, ngồi trong phòng tổng biên tập sau bài tập trưa, tôi nhìn ông ta nhắc ống nghe gọi thư ký. “Laura,” ông ta lớn tiếng bằng giọng miền Bắc cộc cằn, “cho chúng tôi hai tách cà phê và một đĩa bánh quy.” Ông ta cúp máy rồi quay sang nói với tôi, hay là liếc mắt đưa tình cũng được, “tôi không nghĩ là cô sẽ ăn bánh quy. Giữ được thân hình này chắc phải khó khăn lắm.”

Và tôi còn ngớ ngẩn hơn, tôi đỏ mặt. “Tôi xoay xở được,” tôi nói chắc nịch.

“Giờ thì thế này nhé, Jemima. Lý do tôi muốn nói chuyện với cô là bởi tôi nghĩ cô xứng đáng được hưởng những điều tốt đẹp hơn. Tôi đã luôn nói với cô rằng thời của cô sẽ đến, và vì cô đã chứng tỏ được bản thân với bài phỏng vấn đó, tôi nghĩ chúng tôi sẵn sàng chuyển cô tới tổ chuyên đề.”

Tức cười chưa. Thật tức cười khi bây giờ tôi tóc vàng và thon thả, ông ta đột nhiên muốn thăng chức cho tôi. Tôi biết mình nên biết ơn, có lẽ ông ta trông chờ tôi thổ lộ một câu cảm ơn, nhưng tất cả những lời tôi có thể nghĩ ra khi ngồi đây nhìn vào khuôn mặt hy vọng của ông ta, bầu má phúng phính và cặp mắt ti hí cứ dán vào chân tôi là đồ khốn. Ông sẽ chẳng bao giờ trao cho tôi cơ hội này nếu tôi không có một vẻ ngoài như thế. Nếu tôi không giảm cân, tôi sẽ phải tiếp tục làm ở trang Top Mẹo vặt trong suốt phần đời chết tiệt còn lại.

“Thế nào?” tổng biên tập hỏi, rõ ràng mong đợi ở tôi một sự vui mừng khôn xiết.

“Ừm,” tôi nói, thấy vô cùng phân vân, vì cho dù ông ta là một kẻ khốn kiếp, thì đây vẫn là cơ hội tôi đã chờ đợi hàng năm trời, nhưng trái lại nó cũng thể hiện sự kỳ thị giới tính, và tôi thật không thể thốt nên lời, một nửa trong tôi muốn nói với ông ta rằng tôi chẳng màng đến lời đề nghị của ông ta trong khi nửa kia lại muốn vỗ lấy nó. “Tại sao lại là bây giờ?” cuối cùng tôi cũng nói, sau khi tổng biên tập bắt đầu đổ mồ hôi.

“Đó chỉ là vấn đề thời điểm thôi,” ông ta đáp. “Chúng tôi luôn biết rằng cô là vật báu của tòa soạn, và bây giờ, khi Ben đã đi, chúng ta cần một tài năng trẻ khác để thực hiện những cuộc phỏng vấn lớn, và đối diện với thực tế đi Jemima, việc cô trở thành một phụ nữ trẻ trung, quyến rũ không làm cô thiệt đâu.”

Đó. Ông ta đã nói ra. Ông ta thực sự thừa nhận mình là một kẻ kỳ thị giới khốn kiếp. Tôi ngồi nhìn quanh văn phòng. Trước tiên là nhìn tấm thảm xám xơ xác, ố màu vì cà phê và lam nham những vết cháy kỳ dị bởi thuốc lá. Tôi nhìn những trang bìa được đóng khung treo trên tường, những bài báo lớn đến tay độc giả toàn quốc. Tôi nhìn vị tổng biên tập ngồi sau chiếc bàn foóc mi ca rẻ tiền, mặc áo sơ mi ni lông hàng chợ, với những ngón tay chuối mắn và nụ cười ố màu ni cô tin, và một cảm giác xâm chiếm lấy tôi, tôi không muốn gì hơn ngoài việc quay gót bỏ chạy. Tôi muốn chạy đi thật xa khỏi *Kilburn Herald*. Và việc nhắc đến Ben yêu quý của tôi giống như một lưỡi dao đâm vào tim tôi vậy, bởi anh vẫn chưa gọi điện, và điều tốt nhất tôi có thể làm là chạy trốn khỏi đây, khỏi anh, khỏi những kỷ niệm.

Nhưng tôi không nói điều đó. Tôi không thể nói ra. Chưa phải lúc.

“Tôi thích công việc này,” cuối cùng tôi lên tiếng, cố nặn ra một nụ cười. “Nhưng với một điều kiện.”

“Điều kiện?” Tổng biên tập đã không hề trông đợi sẽ có bất kỳ điều kiện nào.

“Tôi cần đi nghỉ. Tôi muốn đi xa vài tuần.”

Tổng biên tập thở phào nhẹ nhõm, và tôi biết rõ suy nghĩ của ông ta trong khoảng yên lặng đó. Ông ta đã thoáng nghĩ rằng tôi sắp nói mình chỉ nhận công việc này với một mức lương tăng cao chót vót.

“Không vấn đề gì, người đẹp ạ,” ông ta nói. “Geraldine có thể phụ trách trang của cô khi cô đi vắng, và khi cô chuyển công tác, chúng ta sẽ cử một người mới nào đó tiếp quản mục Top Mẹo vặt. Nghe thế nào?”

“Tốt,” nhưng khỉ thật, Geraldine sẽ phát điên lên mất. “Ồ,” tôi nói thêm, chuẩn bị bước ra. “Còn một điều nữa. Tôi cho rằng lương của mình sẽ được tăng tương xứng với công việc mới chứ?”

Tổng biên tập gần như á khẩu, có lẽ sững sờ trước sự tự tin mà việc giảm cân có thể mang lại, vì Jemima Jones trước kia không bao giờ dám nói bất kỳ điều gì như thế, và tôi phải công nhận rằng ông ta nghĩ đúng.

“Tất nhiên rồi,” ông ta lớn tiếng. “Tôi sẽ nói chuyện với kế toán và chúng tôi sẽ giải quyết. Đừng lo, người đẹp, cứ để đấy cho tôi. Mà cô đi đâu vậy?”

“Los Angeles.” Tôi mỉm cười, đóng cửa lại sau lưng và thích thú với biểu hiện trên khuôn mặt ông ta, vì ý tưởng của tổng biên tập về một kỳ nghỉ là Brighton, hay sang nhất là một tuần ở Majorca. Và khi bước ra hành lang, lần đầu tiên tôi thấy trong lòng trào lên một cảm giác phấn khích. “Ôi Chúa ơi. Mình sẽ tới Los Angeles!”

“Cậu không thể mặc thứ đó được!” Geraldine nằm dài ra giường tôi, vung tay che mắt. “Jemima! Lạy Chúa, cậu đã bao giờ nghe đến thời trang trên máy bay chưa?”

“Cái gì máy bay cơ?” Tôi đang rất thực tế, tôi mặc một bộ đồ tập, đi đôi giày thể thao thoải mái và mặc chiếc áo phông cho chuyến bay dài. Nhưng tôi muốn trông mình xinh đẹp trước Brad, thế nên trong hành lý xách tay, tôi đã xếp một chiếc váy ngắn, áo sơ mi lanh thô và một đôi boots cao tới gối để thay trước khi hạ cánh. Nếu bạn đang băn khoăn thì hai tuần hiển nhiên

đã trôi qua và hôm nay là ngày tôi thực sự lên đường. Geraldine - tôi sẽ làm gì đây nếu thiếu Geraldine - sẽ lái xe đưa tôi tới sân bay, cô đã tham gia vào chuyến phiêu lưu của tôi như chính bản thân tôi vậy.

“Thời trang trên máy bay,” cô nhắc lại. “Cậu biết đấy, về lung linh mà những người nổi tiếng và các người mẫu trang bị khi bay tới bất cứ đâu.”

“Nhưng Geraldine,” tôi mỉm cười nói, “tớ nghĩ cậu quên mất rằng, ừm, tớ không phải người nổi tiếng hay người mẫu. Tớ chỉ là nhà báo của tờ *Kilburn* chết giẫm *Herald*. Còn nữa” - tôi mở túi ra và cho cô ấy xem bên trong - “tớ đã gói ghém quần áo để thay rồi, tớ không muốn mình không thoải mái trên máy bay.”

“Trước hết, Brad không biết cậu làm cho tờ *Kilburn* chết giẫm *Herald*,” cô nhắc nhở. “Anh ta nghĩ cậu là Cô nàng Dẫn chương trình Truyền hình Sành điệu, và tớ không gợi ý cậu mặc vest hay đi bốt cao tới gối trên máy bay, nhưng ít nhất cậu cũng phải lung linh một chút chứ.” Cô nghiêng rằng. “Những thứ quần áo này,” cô chỉ vào chiếc túi du lịch của tôi, “chẳng hợp chút nào với việc bay lượn cả. Ngay cả khi chúng chỉ được dùng để thay vào phút chót.”

Tôi nhún vai khi cô mở va li của tôi ra và bắt đầu xới tung lên. “Cái này,” cô thì thầm, lôi chiếc áo phông trắng tinh của tôi ra. “Cái này,” cô tiếp, giờ chiếc quần co dãn màu đen lên và gật đầu tán thành. “Và cái này,” cô nói, lôi ra chiếc áo len chui đầu màu đen ngoại cỡ, “để ôm tự nhiên quanh vai cậu. Giờ tất cả những gì cậu cần là các phụ kiện để hoàn thiện vẻ ngoài của mình.”

“Phụ kiện á?”

“Tớ biết mà!” cô nói. “Sau tất cả những bài học tớ dạy cậu, cậu vẫn chẳng học được tầm quan trọng của phụ kiện. Jemima, cục cưng của tớ, phụ kiện là tất cả đấy. Nhưng dì Geraldine đã chuẩn bị hết rồi nên cậu chẳng việc gì phải lo lắng cả. Tớ sẽ quay lại ngay.”

Tôi thay bộ đồ mà Geraldine đã chọn cho mình trong khi cô chạy ra ô tô. Một phút sau, cô quay lại với chiếc túi đựng đồ trang điểm của Louis Vuitton, một thứ mà thậm chí tôi, Jemima Jones, cũng biết nó đáng giá cả một gia tài.

“Giờ thế này nhé Jemima,” cô nói, nghiêm túc nhìn tôi. “Chiếc túi trang điểm này là quà của Dimitri, và cho dù tớ và Dimitri không còn bên nhau nữa thì đây vẫn là sự kiêu hãnh và niềm vui của tớ. Giờ tớ cho cậu mượn, nhưng hãy giữ gìn nó bằng cả tính mạng cậu đấy.”

“Geraldine, tớ không biết nói gì. Nhưng tớ cần nó làm gì chứ?”

“Để trông có gu. Mọi người ai cũng mang túi trang điểm của Louis Vuitton khi đi du lịch. Giờ thì,” cô nói, “đến lượt món chính đây.” Cô mở túi trang điểm và lấy ra một chiếc kính râm Cutler & Gross to bản. “Cái này được dùng trong một buổi chụp ảnh thời trang vài tuần trước và tớ đã làm mất nó. Tớ rất sợ, tớ gọi báo cho phòng Quan hệ công chúng nhưng cô ấy đã bỏ qua. Tớ không nghĩ ra là nó ở đâu nữa.” Cô cười ranh mãnh, đoạn đưa kính cho tôi. “Cậu không nhất thiết phải đeo trên máy bay đâu. Hãy đeo ở sân bay, và khi nào không muốn đeo trên mặt thì cài lên tóc ấy.” Cô chỉ cho tôi cách cài kính lên tóc một cách hoàn hảo, và phải nói rằng nó đã góp phần mang lại một vẻ quyến rũ tức thời.

“Humm,” cô nói, lục tung chiếc túi trang điểm. “Xem tớ có gì nữa nào?” Cô lấy ra hai chai nước Evian và một thứ trông giống như bình xịt tóc, theo sau là một bộ sưu tập những chiếc lọ hình thù kỳ lạ. “Nước đương nhiên là để cậu uống trên máy bay rồi. Cho dù làm gì thì cũng tránh xa chất cồn ra, nó sẽ chỉ khiến cơ thể cậu giữ nước nhiều hơn bình thường. Còn đây là bình xịt nước Evian, cậu phải sử dụng thế này này.” Cô dùng tay hất tóc ra sau, rồi xịt một lớp sương lên khắp mặt một cách duyên dáng, đoạn thở phào nhẹ nhõm khi hoàn tất. “Đấy,” cô nói. “Đó là những gì mà mọi người mẫu đều làm vì nó giúp cho da không bị khô. Mấy thứ này,” cô nói thêm, chỉ vào những chiếc lọ, “cũng là hàng tặng. Tớ gọi đến một công ty và nói

rằng tớ đang viết bài về sản phẩm của họ, thế là họ gửi cho tớ đủ mọi chủng loại. Chúng đều là sản phẩm làm ẩm da cao cấp, và tớ khuyên cậu nên sử dụng hai giờ một lần. Cũng à, cậu không biết việc đi máy bay khiến da cậu bị khô thế nào đâu. Và cuối cùng,” cô nói, lấy ra một chai nhựa trắng nhỏ xíu, “thuốc nhỏ mắt để mang lại cho cậu một đôi mắt sáng trong lấp lánh, ngay cả sau một chuyến bay mười một tiếng. Chúa ơi,” cô thêm vào, gần như nói với chính mình, “ai đó nên trả tiền cho tôi vì những việc này.”

“Geraldine,” tôi lắc đầu nói nhưng không thể không mỉm cười, “cậu đúng là ngôi sao may mắn. Tớ sẽ làm gì đây nếu không có cậu?”

“Những gì cậu sẽ làm, Jemima ạ, là trông giống như mọi kẻ muốn thành ngôi sao khác bay tới Los Angeles với đôi mắt lấp lánh hy vọng. Giờ trông cậu thật đỉnh.”

“Gì cơ?”

“Đỉnh, cậu gọi nó là gì cũng được.” Cô nhìn đồng hồ. “Lạy Chúa, bọn mình nên đi thôi nếu muốn mọi việc suôn sẻ. Cậu chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Cũng hòm hòm. Tớ phải viết vài dòng cho Sophie và Lisa nữa.” Geraldine trợn tròn mắt. “Tớ phải làm vậy, Geraldine. Phòng trường hợp khẩn cấp.”

“Tớ cá là cậu vui vì thoát khỏi bọn nó.”

“Tớ không quan tâm. Bọn họ cũng không làm tớ khó chịu lắm, họ hơi buồn cười theo kiểu đáng thương ấy.”

“Phải rồi, kiểu như những chị em xấu tính.”

“Chính xác,” tôi cười.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Geraldine hỏi khi cả hai kéo va li của tôi ra cửa trước.

“Lo thất ruột?”

“Đừng lo thế chứ. Ước gì đó là tớ. Cậu sắp nổ tung rồi kìa.”

Jemima Jones được rất nhiều người ở sân bay chú ý cho dù nàng không thực sự nhận ra điều đó, cảm giác hưng phấn trước chuyến đi đã khiến nàng không để tâm đến những ánh nhìn ngưỡng mộ. Có lẽ là bởi trông nàng thực sự rất tuyệt, nhất là khi nàng đeo kính râm lên để giấu đi niềm hào hứng của mình, hay có lẽ chỉ bởi một lẽ giản đơn, nhờ sự giúp đỡ của nàng tiên Geraldine, dường như nàng đã hoàn thiện nghệ thuật trở nên sành điệu một cách ngớ ngàng, đấy còn chưa kể đến vẻ đẹp của nàng nữa. Cho dù vì bất kỳ lý do nào thì đám người đi du lịch trọn gói kia cũng huých nhau thì thầm, “Anh nghĩ đó là ai?” “Tôi nghĩ chắc cô ấy là người nổi tiếng.” “Không phải là cô gái đóng bộ phim đó chứ?”

“Tớ sẽ nhớ cậu lắm đấy,” Geraldine nói, vòng tay quanh người ôm tôi thật chặt. “Ai sẽ giúp cuộc sống của tớ dễ thở hơn trong hai tuần nữa đây?”

“Ý cậu là ai sẽ viết lại bản thảo cho cậu chứ gì.” Tôi cười tươi tắn, ôm lại cô và hoàn toàn quên mất phải nói Geraldine rằng cô sắp có vinh hạnh viết bài cho cột Top Mẹo vặt.

“Cả việc đó nữa,” Geraldine nói, “nhưng nghiêm túc nhé, tớ thực sự sẽ nhớ cậu lắm. Hãy vui vẻ nhé. Cậu sẽ gọi cho tớ chứ?”

“Tất nhiên là tớ sẽ gọi.”

“Ngay khi cậu đến đó chứ? Tớ muốn biết trông anh ta thế nào đến chết đi được. Chúa ơi, chắc anh ta vừa béo, vừa lùn, lại còn hói nữa.”

“Đừng!” Tôi trách, bởi chưa kể chuyện đó thì tôi cũng đủ lo lắng rồi. “Thế thì kinh lắm,” rồi tôi nhớ ra dù mình chưa từng lùn tịt và hói đầu, nhưng tôi đã từng béo ú, và trong giây lát, tôi nhớ mọi người đã nhìn nhận tôi như thế nào, họ đã đánh giá nhầm con người tôi ra sao, hơn cả thế nữa.

“Nhưng nếu anh ấy là người tốt thì cũng chẳng sao,” tôi thêm vào, mặc dù tôi vẫn chấp tay cầu cho đầu anh ta đầy tóc. “Dù sao thì bọn mình cũng xem ảnh của anh ta rồi, tớ đảm bảo đó chính là anh ta.”

“Nếu cậu chắc thì tớ cũng chắc,” Geraldine nói, “nhưng dù anh ta có như thế nào thì cậu cũng đã mua vé đến Los Angeles rồi. Cậu có chắc chắn là không định vừa tớ trong va li của cậu không?”

Cả hai chúng tôi cùng nhìn xuống đồng hành lý của tôi, đầy đến nỗi mọi góc phình ra hết cả. “Khá chắc,” tôi cười, “mặc dù tớ rất muốn đưa cậu đi cùng.”

“Giữ gìn sức khỏe nhé,” Geraldine nói, ôm Jemima lần nữa, và khi nàng rời đi, cô nhận ra mình sẽ thực sự nhớ nàng, rằng Jemima đã trở thành một phần rất quan trọng trong cuộc sống của cô, rằng Jemima đã giúp cô khám phá lại niềm vui của tình bạn giữa những người phụ nữ, vì trước đây, Geraldine luôn coi mình là người phụ nữ của đàn ông, một người phụ nữ không có thời gian cho các cô bạn gái. Mọi thứ thay đổi thật lạ...

Vậy đấy. Tôi còn lại một mình. Tôi bước đến quầy đăng ký của hãng Virgin, một tay cầm chai nước khoáng, tay kia xách túi trang điểm Louis Vuitton, và một chồng tạp chí bóng loáng “để giúp cậu giải khuây” của Geraldine kẹp dưới cánh tay. Tôi đưa chiếc vé hạng phổ thông của mình qua quầy, và hẳn có ai đó ở một nơi nào đó đã đem lại may mắn cho tôi ngày hôm nay, hay có lẽ thủ thuật của Geraldine đang phát huy tác dụng, nhưng dù thế nào đi nữa thì cô gái ở quầy đăng ký có vẻ cũng nghĩ tôi là một phụ nữ hoàn hảo, và tuy cô nói với tôi rằng chính sách hàng không không ưu ái cho những người đẹp, nhưng vé phổ thông đã kín chỗ rồi, và Virgin muốn đưa tôi lên khoang hạng nhất.

Một kết quả không tệ!

“Chúa ơi! Thật sao? Tuyệt quá!” tôi nói, quên rằng phải diễn như một ngôi sao màn bạc nổi tiếng, như một người đương nhiên được ưu ái. “Thực

ra tôi chưa từng đi máy bay! Vậy mà giờ tôi còn được ngồi ghế hạng nhất nữa! Cảm ơn cô nhiều lắm.”

Không cần phải nói cô gái ở quầy đăng ký ngõ ngàng đến thế nào, cô ta nhận ra sai lầm của mình, nhưng may cho tôi là đã quá trễ, và tôi thậm chí chẳng thèm quan tâm đến việc trông mình chẳng ra dáng chút nào, bởi tôi là người được ưu ái! Tôi được ngồi ghế hạng nhất!

Tôi có hai giờ rảnh rỗi ở sân bay, thế là tôi mua sách ở một hiệu sách trong sân bay, thử nước hoa ở khu miễn thuế và thèm thuồng nhìn ngắm một cửa hàng nữ trang, chọn ra món mình sẽ mua nếu có tiền.

Tôi cũng mất khá nhiều thời gian thèm thuồng nhìn ngắm những điều thuốc lá Silk Cut, nhưng không, tôi không hút thuốc nữa. Ngay cả khi tôi đang bồn chồn đến phát ốm lên. Không. Tôi cân đối và lành mạnh. Tôi không cần hút thuốc. Thế nên khi một giọng nói vang lên inh ỏi trên loa thông báo rằng đã đến giờ lên máy bay, tôi nhảy bổ về phía cổng ra, cố ngăn mình khỏi hét lên vì vui sướng và phấn khích.

Mười một tiếng trên máy bay là một khoảng thời gian dài kinh khủng, nhưng mười một tiếng có thể trôi qua nhanh chóng khi bạn là Jemima Jones và bạn chưa bao giờ đi máy bay. Mười một tiếng có thể trôi qua nhanh chóng khi bạn đắm chìm trong sự xa hoa bậc nhất, khi bạn được phục vụ ăn uống không chậm trễ, khi bạn có màn hình video cá nhân và có thể chọn bất cứ phim nào bạn thích. Jemima háo hức đến nỗi không thể ngủ được, và khi các nữ tiếp viên hàng không kéo rèm cửa sổ trên máy bay vào và những người còn lại trong khoang hạng nhất kéo mặt nạ che mắt lên, khe khẽ ngáy, thì Jemima Jones vẫn xem video, đọc tạp chí, và dành quá nhiều thời gian ngả đầu ra sau nghĩ về cuộc đời nàng.

Nàng nghĩ về cách mà cuộc đời nàng thay đổi. Nàng nghĩ về Brad, về vẻ ngoài của anh, rằng anh nghĩ gì về nàng, rằng nàng sẽ làm gì ở Los Angeles. Và nàng nghĩ đến Ben, nhưng nàng cố không nghĩ nhiều về anh, vì cứ mỗi

lần như vậy nàng lại cảm thấy cơ thể mình bị giằng xé, một cơn nhức nhối, có lẽ vậy. Cho dù nàng cố thích nghi với cuộc sống mới, thì thực sự nàng vẫn nhớ anh, nàng ngờ rằng mình không thể có cảm giác ấy với ai nữa, và đó chính là điều nàng còn phải mất một thời gian rất dài mới có thể vượt qua.

Nàng ngồi trên ghế hạng nhất, xịt nước Evian lên mặt, uống nước khoáng, và thường xuyên thoa kem dưỡng ẩm để ngăn da mất nước. Một giờ trước khi máy bay hạ cánh, nàng vào toilet trang điểm, và khi đứng đó chải mascara, nàng bỗng cảm thấy lòng dạ chộn rộn, nàng nhìn vào gương, nói với vẻ sững sốt, “Jemima Jones, mày đang làm cái quái gì vậy?”

Chương 17

Người ta nói rằng bạn sẽ mệt mỗi sau một chuyến bay nhiều giờ. Tôi thì không cảm thấy mệt, tôi phấn khích, tôi hạnh phúc và tôi lo lắng. Cho đến giờ này, mọi chuyện như một trò chơi mạo hiểm vậy. Tôi lang thang trên mạng, có một mối tình lãng mạn phù phiếm với một người chưa từng gặp gỡ, và thật tức cười, đó lại là điều để tôi mong ngóng, nhưng bây giờ, bây giờ tôi đã thực sự ở đây, và tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Không phải bởi anh ta có thể là *bất kỳ ai*, một tên sát nhân bằng rìu, một kẻ ấu dâm, hay một tên hãm hiếp, mặc dù suy nghĩ đó đã lướt qua đầu tôi, nhưng quan trọng hơn cả là tôi đã lún sâu đến mức này, vậy mà nhờ anh không thích tôi thì sao. Tôi biết Geraldine sẽ nói gì, rằng biết đâu chính tôi mới là người không thích anh, nhưng điều đó thật phi lý, ý tôi là tôi chưa bao giờ ở vào thế được lựa chọn cả. Tôi biết mọi thứ giờ đã khác, tôi biết mình không còn là Jemima Jones ngày xưa nữa, nhưng việc tôi có thể không có cảm tình với một người thích tôi nghe thật lố bịch.

Biết đâu tôi không như những gì anh mong đợi? Biết đâu anh có thể nhìn xuyên qua ảo ảnh để thấy ẩn sau đó là một cô nàng béo ú ử ử dột? Xét cho cùng, không lâu trước đó, tôi chỉ là trò cười cho người khác. Thậm chí nói ra điều ấy cũng khiến tôi bị tổn thương, nhưng tôi biết đó là sự thật. Tôi biết dù cho có một vài người nhìn thấu con người tôi, những người đối tốt với tôi - như Geraldine và Ben - thì phần lớn những người tôi biết chỉ cảm thấy thương hại tôi mà thôi.

Và mặc dù khi soi gương, tôi không nhận ra chính mình nữa, thì tôi vẫn có cảm giác kỳ dị rằng đó như một trò chơi vậy. Như thể mọi chuyện chỉ là giả tạo, rằng tôi đang chơi một trò vờ làm cô nàng mảnh mai, và rằng một lúc nào đó, tôi sẽ béo ú trở lại. Tôi biết mình thon thả bởi tôi đã mua quần áo cỡ 8 (thậm chí chúng còn hơi rộng với tôi nữa kia) nhưng tôi vẫn còn

cảm giác như thời còn quá khổ, và tôi sợ Brad sẽ nhận ra. Nhưng quan trọng hơn là, anh đang ở chỗ quái nào nhỉ?

Tôi lấy hành lý của mình, đi qua cửa hải quan, nhưng tôi không nhìn thấy Brad hay thậm chí bất kỳ ai hao hao giống anh ở đâu cả. Tôi đã nghĩ anh sẽ đứng ngay phía trước, nói thật nhé, tôi đã từng mơ mộng vợ vẫn về một anh chàng cao to, đẹp trai chạy về phía tôi và dùng tay nhắc bổng tôi lên, nhưng dù cho có rất, rất nhiều người ở đây, không một ai trông giống Brad hết.

Có lẽ nào anh ta không đến không? Tôi sẽ đi đâu, sẽ làm gì đây? Khi cơn sợ hãi bắt đầu bủa vây, tôi nhận ra giờ tôi thực sự cần một điều thuốc hơn bao giờ hết trong đời mình, nhưng ngay khi ý nghĩ đó lướt qua tâm trí tôi, tôi để ý thấy những biển báo xung quanh nói rằng đây là sân bay không hút thuốc, hàm ý bất kỳ ai bị bắt gặp hút thuốc sẽ bị treo cổ, kéo lê và phanh thây, vì thế tôi thở thật sâu, cố tỏ ra là một người phụ nữ ý thức được những gì mình đang làm.

“Xin lỗi?” Tôi quay đầu lại, hơi thở nghẹn lại trong họng khi nhìn thấy một người đàn ông béo lùn và hói đầu đứng trước mặt.

“Brad?” Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, nhưng tôi không mong có thể giấu được nỗi thất vọng trong giọng nói của mình. Ôi Chúa ơi, tôi nghĩ. Anh nói dối tôi, anh lừa tôi về bức ảnh của anh. Tôi thực sự quên mất rằng mình cũng nói dối tương tự bởi điều đó giờ đây hầu như không có chút ý nghĩa gì nữa. Khốn nạn thật, tôi nghĩ tiếp, tôi sẽ dành cả hai tuần bên gã đàn ông gớm ghiếc này, rồi tôi lại nghĩ không, tôi sẽ không đánh giá gã, có thể gã thực sự tử tế, nhưng ngay cả khi đứng suy nghĩ về điều đó, tôi vẫn nhìn gã và ước sao mình đã không đến đây. Ước sao tôi đã bỏ cuộc như một trò chơi vậy.

“Không.” Gã lắc đầu, và tôi thở phào nhẹ nhõm. “Tôi là Paul Springer. Tôi là nhà sản xuất phim.”

“Ồ?” Tôi thờ ơ nói, tự hỏi gã ta muốn cái khỉ gì cơ chứ.

“Mong là cô không phiền nếu tôi hỏi, nhưng cô thật xinh đẹp, tôi nghĩ hẳn cô là diễn viên.”

“Cảm ơn anh,” tôi đáp, lần này kèm theo một nụ cười chân thành, bởi khi những lời khen ngợi đã từng luôn dành cho kẻ khác, bạn sẽ cảm thấy vui sướng một cách lồ bịch khi mình bắt đầu được ca tụng. “Nhưng tôi không phải diễn viên,” tôi thêm vào, và bắt đầu quay đi, vì ban đầu tôi nghĩ chắc gã ta là tài xế của Brad hay một ai đó được cử tới để đón tôi, nhưng rõ ràng là người đàn ông này không biết Brad và cũng chẳng biết tôi.

“Thế cô là người mẫu à?” Gã nắm lấy tay tôi.

“Không. Tôi e là không phải vậy.” Tôi cố gắng hất tay gã ra.

“Cô nên làm người mẫu. Cô mới đến thành phố này à?”

“Vâng.” Giờ đây tôi tự hỏi làm thế nào để thoát khỏi người đàn ông này mà không tỏ ra khiếm nhã, nhưng tôi hoàn toàn không chắc phải làm thế nào bởi có vẻ như tay của gã đã dính lấy tay tôi.

“Tôi rất vui được đưa cô đi xem một vài cảnh đẹp.”

“Cảm ơn, nhưng tôi đến đây ở cùng một người bạn.”

“Đây là danh thiếp của tôi.” Gã đứng đó, chìa danh thiếp ra bằng bàn tay múp míp, và khi tôi ngần ngại nhận lấy, gã phun ra một câu có thể thấy rõ là kịch bản hàng tuyển số một của gã. “Tôi biết cô không phải diễn viên, nhưng tôi có một vai trong bộ phim sắp tới mà tôi nghĩ là rất phù hợp với cô.” Tôi ngạc nhiên vì Geraldine đã đúng, tôi thực sự ghen lời, tôi há hốc miệng nhìn gã bởi đó hiển nhiên là một lời dụ dỗ, nhưng điều kỳ quái là lời dụ dỗ ấy lẽ ra phải có tác dụng, nhưng rõ ràng là nó chẳng xi nhê gì với tôi.

“Cảm ơn,” tôi ngập ngừng nói. “Tôi sẽ liên lạc,” thế là gã chậm rãi liếm môi và nhắc lại, “Tuyệt, tuyệt.” Lần này quên hẳn phép lịch sự và kín đáo của người Anh, tôi xách hành lý lên, bước đến đầu kia của phòng đợi.

Một giọng nói vang lên bên tai tôi khi tôi nhìn đồng hồ, “JJ?” Lần này tim tôi đập thình thịch khi quay lại và nhìn vào mắt người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng thấy.

Ồi Chúa ơi, ời Chúa ơi, ời Chúa ơi! Bức ảnh đó không lột tả hết vẻ quyến rũ của anh, không gì có thể lột tả được. Liệu một người đàn ông có thể đẹp đến thế không? Có ai hoàn hảo như người đàn ông đứng trước mặt tôi, nhìn tôi đầy hy vọng xen lẫn hoài nghi vì tôi vẫn chưa đáp lại?

“Brad?” cuối cùng tôi cũng lên tiếng khi đã lấy lại hơi thở của mình, anh không nói gì, chỉ gạt đầu rồi kéo tôi vào lòng và ôm tôi, một cái ôm bảo bọc, và trong khoảnh khắc nằm gọn trong vòng tay anh, tôi tưởng như đây là giây phút mình đã chờ đợi cả đời.

“Anh không thể tin được là em đã ở đây!” cuối cùng anh cũng thốt lên khi đã buông tôi ra, và chúng tôi đứng đó cố nhận ra nhau, nhớ lại những bức ảnh của mỗi người, suy đoán xem liệu đây có phải chính là người trong ảnh không. Tôi nhìn anh và nghĩ, anh không thể thích em được, anh không thể đến với em được, anh quá hoàn hảo để ở bên em, nhưng anh không hề thoái lui như tôi nghĩ, không có biểu hiện nào trên khuôn mặt anh mang tên thất vọng, và tôi là người mở lời rằng trông anh không giống như những gì tôi hình dung.

“Anh còn đẹp trai hơn trong ảnh,” tôi lo lắng nói, sợ Brad sẽ nhìn thấu con người tôi và thấy một cô gái béo ú mà tôi đã phải khổ sở che giấu.

Anh mỉm cười, hàm răng trắng hoàn hảo khiến tôi ngạc nhiên ngấm nhìn vì tôi chưa bao giờ thấy một hàm răng nào hoàn hảo hơn thế, cũng như chưa từng thấy đôi môi đẹp như đẽo tạc và cặp mắt xanh đến thế. “Em cũng vậy,” anh nói và tôi cảm thấy một làn hơi nóng quen thuộc dâng lên mặt mình, sự thẹn thùng mà Jemima Jones cảm ghét vô cùng, sự thẹn thùng mà JJ phải xóa bỏ mãi mãi. Tôi đứng đó và đỏ mặt, trong lúc ấy vẫn không

thể rời mắt khỏi khuôn mặt anh, và tôi không tin mình lại may mắn đến vậy.

Brad cười, hất tóc khỏi mắt, mái tóc vàng nhuộm nắng, và lắc đầu. “Em đẹp hơn nhiều so với mong đợi của anh. Em đẹp lắm, JJ ạ, thật đấy.” Anh buông cánh tay rám nắng phủ những sợi lông vàng mảnh xuống, và bụng tôi quặn lên một cảm giác kỳ lạ, một cảm giác mà tôi dần nhận ra hẳn là sự khao khát, khao khát đơn thuần, và anh đứng đó, cao hơn tôi rất nhiều, nói, “Mình rời khỏi đây thôi.”

Khi chúng tôi bước ra khỏi sân bay đến chỗ ô tô của anh, tôi cho phép mình thở phào nhẹ nhõm, bởi tôi đã được anh chấp nhận, và khi ngồi xuống bộ ghế da thuộc của chiếc Porsche mui trần đen bóng, tôi vẫn không tài nào tắt được nụ cười trên môi, và tôi lén cấu vào da mình để tin chắc rằng đây không phải một giấc mơ.

Anh khởi động xe và liếc nhìn tôi với một nụ cười tươi tắn, tôi vẫn không thể tắt nụ cười trên khuôn mặt mình và vẫn không hoàn toàn tin đây là sự thật. Cảm ơn Chúa, tôi thì thầm cầu nguyện, nhắm mắt lại trong một giây ngắn ngủi. Cảm ơn Người vì đã khiến con trở nên thon thả. Cảm ơn Người đã mang đến cho con người đàn ông này.

Thật là một cặp đôi hoàn hảo, Brad và JJ. Ngay cả trước khi họ đi vào đường cao tốc, mọi người đã say sưa ngắm nhìn vẻ đẹp của họ, ảo tưởng về giấc mơ California. Hai người đẹp trên một chiếc xe đẹp trong một ngày đẹp trời. Họ lái xe trên đường cao tốc Santa Monica, gió thổi tóc tung bay, kính râm bảo vệ mắt, và Jemima Jones ngả đầu ra sau ghế ngắm nhìn bầu trời, những ngọn cọ tuột lại đằng sau, và lần đầu tiên trong đời nàng hiểu thế nào là hạnh phúc. Nàng cứ liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, vẫn không thể tin nổi mình sẽ ở bên anh hai tuần. Họ không nói chuyện, tiếng ồn của động cơ và những chiếc ô tô lướt qua khiến họ thật khó mà nghe thấy người kia nói gì, vì thế nhạc được bật lên và hai con người đẹp như tạc

thỉnh thoảng lại quay sang nhìn nhau, mỉm cười. Khi mọi việc có vẻ tốt đẹp thế này, chuyện không hay nào có thể xảy ra đây?

“Đây là đại lộ Santa Monica,” Brad nói, ra khỏi đường cao tốc. Chúng tôi dừng lại ở cột đèn giao thông, một chiếc xe thể thao mà tôi không nhận ra là hiệu gì đỗ bên cạnh. Tôi quay sang nhìn tài xế, đó là một anh chàng trẻ trung, ưa nhìn, anh ta khiến tôi ngạc nhiên vô cùng khi quay sang nhìn tôi đầy ngưỡng mộ trước khi hét to với Brad, “Xe đẹp đấy anh bạn. Cô em ngon quá.”

Brad mỉm cười, đoạn nhấn ga lái xe vào đại lộ rộng lớn này, dọc hai bên là những cửa hàng to tướng và lung linh hơn nhiều so với bất kỳ cửa hàng nào ở nhà. Ngay ở cuối đường, tôi có thể nhìn thấy những cây cọ, xa xa là một màu xanh mờ, và ngay khi tôi định hỏi anh con đường này dẫn tới đâu, anh quay sang tôi nói, “Đường này dẫn tới biển. Chúng ta sẽ lái xe đến đó, rồi từ đại lộ Ocean về nhà anh. Anh nghĩ em sẽ rất thích, nó trông ra biển đấy.”

Rất thích ư? Tôi đã yêu bầu không khí ở đây rồi, ánh mặt trời, những con người đẹp dễ, dù thành thật mà nói, tôi vẫn chưa thấy được gì nhiều, nhưng xét cho cùng, đây là thánh địa của những người giàu có và nổi tiếng, và tôi cố tìm một ngôi sao khi chiếc xe đi dọc con đường dường như chẳng có khách bộ hành nào.

“Em thấy thế nào?” Brad quay sang tôi, nhướn cặp lông mày hoàn hảo lên.

“Tuyệt, tuyệt, tuyệt!”

“Em có mệt không?”

“Không mệt lắm, cho dù em đang chờ đợi cảm giác ấy đây.”

“Mình đổ lại uống cà phê nhé?”

“Được đấy.”

Chúng tôi rẽ phải, đi qua nhiều cửa hàng nữa, nhưng lần này có hàng trăm người đi lại, rồi rẽ trái vào một con đường đẹp như tranh vẽ với những cây cọ mọc đều ở hai bên. Tôi ngồi đó, kinh ngạc vì mọi thứ sạch sẽ biết bao, đường phố rộng rãi biết mấy, những cửa hàng quần áo nhỏ nhắn trang nhã tuyệt vời đến vậy, khác xa với đại lộ Santa Monica, bởi đây rõ ràng là nơi cư trú của những con người thời thượng. Brad tấp vào một quán Starbucks, và khi anh tìm chỗ đỗ xe tôi lại liếc nhìn anh lần nữa, vẫn không thể tin nổi sao người đàn ông này lại hoàn hảo, quyến rũ và có mái tóc vàng đến thế.

Anh nhảy qua cửa xe rồi chạy sang mở cửa cho tôi.

Không phải cuối tuần nên nơi này khá yên tĩnh, những chiếc bàn ghế sắt màu xanh lá nằm rải rác trên vỉa hè bên ngoài hầu như không có khách; ngoại trừ một người đàn ông tóc vàng, đội mũ bóng chày, đeo kính râm, đang ngồi một mình nhắm nháp một tách có vẻ như là cà phê và đọc tạp chí *Variety*. Con chó của ông ta nằm ủ ê dưới ghế, mũi gác lên bàn chân, mắt nhắm lại, rõ là đang mơ mộng về những mẫu quảng cáo thức ăn cho chó.

Chúng tôi bước vào và đi về phía quầy. “Xin chào,” người đàn ông đằng sau quầy nói, “anh chị dùng gì?”

“JJ?” Brad quay sang tôi.

“Ừm, cho tôi một cappuccino.” Cả Brad và người đàn ông sau quầy đều nhìn tôi lạ lẫm.

“Loại thường hay không có caffein?”

“Ừm, loại thường.”

“Cho từng nào rượu?”

“Xin lỗi?”

“Cho từng nào rượu?” Người đàn ông nhìn Brad cầu cứu, người đương nhiên quyết định sẽ giải quyết vấn đề. “Đừng lo,” Brad nói với ông ta, “cô ấy mới từ Anh đến. Cho chúng tôi hai cốc to cà phê latte không béo với một ít rượu hạnh nhân.”

“Cái gì cơ?” Tôi nhướn lông mày nhìn Brad. “Không béo á?”

“Đừng lo,” anh cười vang nói. “Tức là không có chất béo với một ít xi rô hạnh nhân thôi mà. Em sẽ thích nó đấy.”

Chúng tôi mang cà phê đựng trong cốc giấy ra ngoài, ngồi xuống một chiếc bàn và Brad mỉm cười với tôi. “Em thực sự đã ở đây rồi,” anh nói, trong khi tôi nghĩ, phải, em đã thực sự ở đây rồi, và vâng, anh đã nói điều đó rồi. Thỉnh thoảng thôi, nhưng suy nghĩ ấy không kéo dài lâu, nó gần như bị gạt đi ngay lập tức bởi suy nghĩ Brad chắc chắn là người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi có vinh hạnh ở bên.

“Thật kỳ lạ,” anh nói. “Quen được em trên mạng, rồi thực sự gặp gỡ, và hơn cả là thấy em đúng như những gì anh mong đợi. Hơn cả mong đợi. Mới đây thôi” - anh cười vì những gì mình định nói - “mới đây thôi anh còn lo rằng em đã cắt ảnh từ một tạp chí và em thực ra là một cô nàng béo ú hay đại loại thế.”

Tôi cười lịch sự với anh, cảm ơn Chúa vì tôi đã giảm cân, rằng tôi không phải chịu sự bẽ bàng khi xuất hiện với vẻ ngoài của Jemima trước đây, nhưng một phần trong tôi ước gì anh không nói ra điều đó, ước sao anh không nói một câu nghe hơi hợt đến vậy, quá giống với kiểu người mà tôi sẽ căm ghét nếu chúng tôi gặp nhau sáu tháng trước. Nhưng tôi xua đi cảm giác đó và chỉ mỉm cười nói, “Em biết.”

“Em cũng nghĩ như vậy về anh,” tôi tiếp tục, “em đã nghĩ người đàn ông bắt chuyện với em ở sân bay là anh.” Tôi kể chuyện cho Brad, anh chăm chú

lẳng nghe rồi nói, “Mọi người ở LA đều như vậy đấy, tin anh đi, rồi em sẽ quen thôi.”

“Ý anh là tất cả mọi người đều đưa danh thiếp cho những người hoàn toàn xa lạ à?”

“Chà, đúng là như vậy đấy, nhưng việc đàn ông tiếp cận với những phụ nữ mà họ cho là xinh đẹp chẳng phải vấn đề gì ghê gớm cả.”

“Nhưng anh ta thật gớm ghiếc!” Tôi phản kháng.

“Chẳng sao cả,” Brad nói. “Có những phụ nữ xinh đẹp nhất Los Angeles còn cặp kè với những gã đàn ông xấu xí nhất kia.”

“Nhưng tại sao?”

“Em phải hiểu rằng không ai thực sự là người Los Angeles gốc cả. Mọi người đến đây với hy vọng hiện thực hóa giấc mơ của mình. Tất cả đàn ông đều muốn trở thành nhà sản xuất phim, còn tất cả phụ nữ đều muốn lấy nhà sản xuất phim. Không giống như ở New York, nơi phụ nữ thành công bằng chính thực lực của họ. Ở đây phụ nữ muốn kết hôn với những người thành đạt, còn đối với đàn ông, biểu tượng cho địa vị cấp cao của họ là một phụ nữ xinh đẹp và thon thả trong vòng tay.”

“Nhưng những phụ nữ ấy không cảm thấy mệt mỏi với suy nghĩ đó sao?”

“Em ngây thơ thật đấy!” Brad ngạc nhiên nhìn tôi rồi mỉm cười với chính mình. “Thế cũng hay. Không, những phụ nữ ấy không cảm thấy mệt mỏi bởi quyền lực là một thứ khoái cảm mạnh mẽ.”

“Nhưng ai cũng lượn lờ à ời phụ nữ và nói rằng họ là nhà sản xuất phim à?”

“Đúng vậy. Chính xác đó là những gì xảy ra đấy.”

“Ý anh là người đàn ông này có thể chỉ là người quét sàn thôi ư?”

“Trong trường hợp này thì không chắc lắm vì gã đã đưa cho em danh thiếp có tên một công ty nổi tiếng, nên em có thể dễ dàng xác minh. Nhưng anh đã được nghe nhiều chuyện về bọn đàn ông đi in danh thiếp và ai cũng có thể biến mình thành nhà sản xuất phim hay đạo diễn tự do.”

“Kỳ lạ thật.”

Brad cười. “Chắc là em sẽ không đánh đu như thế chứ?”

Giờ đến lượt tôi cười. “Không đời nào.”

“Anh thích được nghe em nói chuyện,” anh nói. “Anh biết mình đã nghe giọng em trên điện thoại, nhưng được ở bên em, ngắm em, nhìn cách em huơ tay thì lại là chuyện hoàn toàn khác.”

“Cảm ơn anh.” Tôi chợt bối rối, và cảm thấy anh đã phạm sai lầm. Anh không nên ở bên tôi mà nên ở bên một người mẫu hay diễn viên xinh đẹp. Không phải tôi, một Jemima Jones nhạt nhòa đến từ *Kilburn Herald*.

“Mọi người có thoải mái về việc em nghỉ phép không?” anh hỏi, đưa câu chuyện về một chủ đề chung chung để nói hơn.

“Không vấn đề gì, họ còn thăng chúc cho em khi em quay về nữa cơ.”

“Thăng chúc ư? Họ có thể thăng chúc gì cho em được nữa?”

Chết tiệt! Suýt nữa thì trò chơi bị lộ tẩy. Nhớ này Jemima, giờ mày là JJ, người dẫn chương trình truyền hình.

“Họ sẽ cho em nhiều đất diễn hơn trong chương trình.”

“Anh có thể thực sự hình dung ra em trên truyền hình rồi đấy,” anh nói. “Có lẽ em nên nói chuyện với một vài nhân vật ở đây, chất giọng Anh của em sẽ làm họ phát điên lên mất.”

“Chắc thế,” tôi nói, chợt thấy một cảm giác ấm áp lan tỏa bên trong, tôi thích thú với việc Brad nghĩ tôi có thể ở đây, rằng anh thích tôi đến độ cho rằng hai người có thể có một tương lai nào đó.

Tôi biết có thể bạn nghĩ tôi khùng, nhưng tin tôi đi, nếu bạn ở đây, nếu bạn ngồi đối diện với phiên bản trần tục của một vị thánh, bạn cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.

Chúng tôi cũng sẽ nghĩ như vậy ư, Jemima? Chúng tôi thực sự sẽ nghĩ thế ư? Chà, có lẽ Jemima Jones đúng, bởi hơi ôi, thật dễ bị mờ mắt bởi ngoại hình của người khác, và phải, nàng nói đúng, Brad là người đàn ông hoàn hảo nhất. Nhưng nói thật nhé, họ hầu như chưa biết gì về nhau cả, và cho dù họ thích vẻ ngoài của nhau, mà chúng ta đều biết đó là một khởi đầu tốt, nhưng ngoại hình không phải tất cả, và trong tất cả mọi người thì Jemima là người cần phải ghi nhớ điều này nhất.

Uống xong cà phê Starbucks - nhân tiện nói luôn cà phê *rất* ngon - chúng tôi lên xe về nhà Brad, một nơi thực đúng là nhà! Brad sống trong một ngôi nhà xinh đẹp trông ra biển. Một ngôi nhà hiện đại hình hộp; bên trong là những phòng lớn, sàn gỗ được tẩy sáng trải dài ngút mắt, và những cánh cửa sổ kiểu Pháp mở ra một hiên gỗ lớn.

“Anh mua ngôi nhà này vì không gian ở đây khiến anh nhớ đến căn gác xép,” Brad nói khi tôi đứng giữa căn phòng lớn gấp mười lần căn hộ của tôi, hoàn toàn bị cuốn hút bởi vẻ đẹp của ánh sáng, âm thanh của biển, và *chất California* tươi mới, lấp lánh.

Anh đưa tôi đi loanh quanh, cho tôi xem khu bếp hiện đại bằng gỗ sồi và thép không gỉ, chỉ cho tôi thấy những bức tranh sơn dầu cỡ lớn mang phong cách đương đại treo trên tường, mời tôi ngồi xuống chiếc sofa bọc lanh thô trắng to đùng và sâu đến nỗi gần như nuốt chửng tôi.

“Anh nghĩ anh sẽ nấu bữa tối,” Brad nói. “Anh đoán em đã quá mệt để ra ngoài.” Tôi gật đầu đồng ý, nói rằng như thế thật tuyệt, rồi Brad đưa đồ của

tôi lên căn phòng trống và chỉ cho tôi buồng tắm. “Khi nào xong thì vào bếp tìm anh nhé,” anh nói, đoạn đóng cửa lại và tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo. Anh không chỉ hoàn hảo, mà anh còn không nghĩ đến chuyện rằng chúng tôi sẽ dùng chung phòng, và cho dù tôi hy vọng, ôi Chúa ơi tôi vô cùng hy vọng, chúng tôi sẽ không chỉ là bạn bè, thì tôi vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó.

Thế là tôi duỗi tay ra sau đầu, nằm dài trên chiếc giường trải gấm Damask trắng và nhìn chiếc quạt trần quay tròn phía trên. Những tia sáng còn sót lại của ngày lọt qua các thanh màn gỗ mỏng, và tôi không thể không nở một nụ cười tươi tắn, mãn nguyện. Một lát sau, tôi ngồi dậy đi vào buồng tắm trong phòng, và khi ấy tôi đi qua một chiếc gương cổ mạ vàng trên tường. Tôi biết có lẽ bạn nghĩ tôi có vấn đề với gương kính, và chắc bạn phát buồn nôn trước sự phù phiếm của tôi, nhưng không phải vậy. Chỉ là nếu trông bạn giống như tôi trước đây, và rồi tất cả số cân dư thừa biến mất, bạn sẽ cần một chút khẳng định rằng bạn là ai. Bạn cũng cần tiếp tục kiểm tra xem mình có còn ở đây không, và rằng đó vẫn là bạn.

Vì thế tôi bước về phía chiếc gương và nhìn ngắm mình, ngắm khuôn mặt của mình khi nó dần ra thành một nụ cười rộng ngoác.

“Mình đã làm được,” tôi khẽ nói, và ừm, thôi được, có cả chút hân hoan nữa. “JJ à, mà thực sự đã làm được.”

Chương 18

Có một tiếng gõ ngắc trên cửa buồng tắm mà trong một vài giây tôi không nghe thấy bởi tôi lại ngâm mình dưới nước như mọi khi.

“JJ?”

Tôi ngồi bật dậy, lo lắng nhìn quanh tìm một chiếc khăn tắm trước khi nhớ ra mình đã khóa cửa.

“Dạ?”

“Anh chỉ muốn kiểm tra xem mọi thứ có ổn không. Em có cần gì không?”

“Không, em ổn mà. Dù sao cũng cảm ơn anh.”

“Ừ. Được rồi. Anh sẽ đi chuẩn bị bữa tối.”

“Brad?”

“Gì em?” Tôi nghe thấy tiếng chân quay lại phía cửa.

“Em có thể làm một việc được không?”

“Hẳn rồi.”

“Anh có phiền nếu em gọi điện thoại về Anh không?”

“Tất nhiên là không. Em cứ gọi đi. Điện thoại ở trong phòng em, bên cạnh giường ngủ ấy. Em biết mã quay số chứ?”

“Yên tâm, em có tất cả chỉ dẫn trên thẻ AT&T rồi.” Một lần nữa Geraldine lại cứu tôi, cô nhất quyết bắt tôi đăng ký làm thẻ AT&T để tiết kiệm chi phí khi gọi điện về báo cáo tình hình cho cô.

“OK. Lát nữa gặp lại em.”

Tôi bước ra khỏi buồng tắm, khoác chiếc áo choàng trắng mềm mại mà Brad đã chu đáo treo sau cửa, quấn một khăn tắm trắng lớn mềm mại khác quanh mái tóc ướt, rồi lục túi xách, lôi ra sổ hướng dẫn của AT&T. Tôi đọc hướng dẫn rồi ngồi lên giường nhấc ống nghe lên.

1 800 225 5288. “Chào mừng đến với AT&T. Để gọi điện xin mời bấm phím 1.” Tôi làm theo chỉ dẫn và háo hức chờ đợi khi điện thoại bắt đầu đổ chuông.

“Alô?” Một giọng gái ngủ vang lên.

“Geraldine à?”

“Ôi Chúa ơi, là cậu! Gượng đã nào, để tớ tỉnh đã.”

“Ở nhà mấy giờ rồi?”

“Hai giờ sáng.”

“Ôi xin lỗi, tớ không để ý. Nay, hay là tớ gọi lại cho cậu vào...”

Geraldine ngắt lời. “Cậu hâm à? Cả ngày tớ chỉ nghĩ đến cậu, và khi thật, chỉ là giấc ngủ thôi mà. Tớ muốn nghe tất cả. Trông anh ta thế nào, mọi chuyện ra sao, anh ta đẹp trai không?”

Tôi cười và hạ giọng xuống thành một lời thì thầm. “Geraldine à, cậu sẽ không tin nổi vẻ ngoài của anh ấy đâu.”

“Ồ ồ. Ý cậu là trông anh ta thật kinh khủng và không giống như trong ảnh, rằng anh ta béo lùn và hói đầu hả?”

“Còn lâu. Tớ nói cực kỳ nghiêm túc nhé, anh ấy là người đàn ông đẹp trai nhất mà tớ từng gặp.”

“Cậu đùa à?”

“Tớ thể đấy. Anh ấy còn đẹp hơn hàng triệu lần trong ảnh. Tớ không thể rời mắt khỏi anh ấy được.”

“Thế anh ta nghĩ gì về cậu? Cậu có giống như anh ta hình dung không?”

“Đấy mới là điều thú vị. Anh ấy nói rằng tớ đẹp hơn người trong bức ảnh mà tớ gửi. Ý tớ là, tớ không muốn ra vẻ khoe khoang hay đại loại thế nhưng tớ thực sự nghĩ anh ấy thích tớ.”

“Jemima, đấy không phải khoe khoang mà là trung thực. Tuyệt thật đấy, thế các cậu đã quyết định đặt tên gì cho con của mình chưa?”

Tôi cười. “Chưa, nhưng hãy đợi cho đến cuối buổi tối nay đã.”

“Tối nay cậu sẽ làm gì? Để tớ đoán nhé, anh ta sẽ đưa cậu đến một nơi thật sành điệu như Spago hay Eclipse, và khách mời bữa tối sẽ là Tom Cruise và Nicole Kidman.”

“Tớ không nghĩ thế. Không, bọn tớ sẽ ở nhà và anh ấy sẽ nấu bữa tối cho tớ.”

“Anh ta còn nấu ăn nữa! Jemima, cậu làm gì thì làm nhưng không được để mất anh ta đâu đấy.”

“Tớ sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu nếu tớ có thể, nhưng mỗi lần nhìn Brad tớ lại băn khoăn không hiểu anh ấy đang làm gì với một người như tớ nữa.”

“Đừng lơ bịch thế, Jemima. Anh ta thật may mắn vì có một người như cậu.”

“Hừm. Chắc vậy,” tôi nói, mặc dù không thực sự tin vào điều đó.

“Cậu có nghĩ tối nay sẽ là một buổi tối đầy cảm dỗ không?”

“Chúa ơi! Tớ thậm chí còn chưa nghĩ đến điều đó. Như thể anh ấy quá hoàn hảo đến độ tớ thậm chí chẳng dám mơ chạm vào, nói gì đến chuyện chăn gối nữa.”

“Nghe có vẻ hoàn hảo không tin nổi.”

“Tớ nghĩ có lẽ anh ấy là người như vậy đấy.”

Geraldine nén tiếng ngáp lại. “Xin lỗi, Jemima, tớ buồn ngủ quá.”

“Đừng lo, tớ sẽ cho cậu quay lại giường. Cảm ơn vì đã dậy nhé.”

“Có gì đâu, cưng. Tớ rất vui khi biết mọi việc đều ổn. Mấy ngày nữa gọi điện và cho tớ biết mọi việc thế nào nhé.”

“OK, giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Ừ.” Geraldine lại ngáp. “Cả cậu cũng vậy nhé.”

Tôi đặt ống nghe xuống, lôi va li lên giường và bắt đầu mở hành lý, thật buồn cười là giờ đây, sau khi nói chuyện với Geraldine và được cô ủng hộ, tôi đã cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Brad, rất nhẹ nhàng, đặt điện thoại trong bếp xuống, cẩn thận không đập mạnh ống nghe, thận trọng không để bị phát hiện. Anh ta đứng lùi lại, từ từ nở một nụ cười hoàn hảo trên mặt trong khi đắm vào không khí một cái đập tay ăn mừng tưởng tượng. Tuyệt, anh ta tự nhủ. Tuyệt.

Tôi nên mặc gì đây? Tôi nên mặc gì nhỉ? Tôi vừa lôi tất cả quần áo ra để treo lên, và giờ phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng quần áo trầm trọng. Tôi không muốn trông quá gợi cảm, nhưng cũng không muốn mình trông như thể không chuẩn bị gì hết. Tôi cần Geraldine, không phải ở đầu dây bên kia, mà là ở đây, trong căn phòng này, hút một điếu thuốc lá ít nhựa và rút ra một bộ đồ hoàn hảo bằng những móng tay được sơn sửa hoàn hảo của

cô, mặc dù tôi không cần cô khuyến khích tôi tiêu nhiều hơn số tiền mà tôi đã phung phí nữa.

Tôi không biết nữa. Tôi thử một chiếc váy đen nhỏ xíu, và mặc dù tôi đứng đực ra một lúc, ngạc nhiên vì nó ôm khít chiếc bụng phẳng và vòng eo thon gọn của tôi, nhưng tôi biết ăn mặc thế này thì quá chung diện, thế là tôi cởi nó ra và cẩn thận treo lại lên mắc. Tôi thử một chiếc quần lụa màu kem và áo phong trắng, trông thật tuyệt, nhưng rồi tôi nghĩ, biết đâu anh thực sự tìm cách quyến rũ tôi thì sao, lúc ấy mặc quần sẽ không được gọi cảm cho lắm.

Cuối cùng tôi chọn một chiếc áo phong trắng và váy chữ A ngắn bằng da lộn màu nâu. Da lộn. Tôi biết, tôi biết, hẳn là tôi có vấn đề khi mang bất cứ thứ gì bằng da lộn đến Los Angeles vì rất cuộc, ở đây nóng kinh, nhưng đó là món đồ mới nhất của tôi và tôi thích nó, tôi thích sự khoái cảm mà lớp da lộn mềm như bơ mang lại. Tuyệt. Tôi nhìn vào gương. Chính thế. Tuyệt vời. Tôi đeo một đôi khuyên tai bạc to bản và xỏ chân vào đôi giày thể thao trắng đế bằng. Tự nhiên, gợi cảm, hoàn hảo. Có lẽ là mưa dầm thấm lâu, phong cách của Geraldine cuối cùng cũng ảnh hưởng đến tôi.

“Wow,” Brad nói khi cuối cùng tôi cũng xuất hiện sau khi có vẻ mất hàng giờ để hoàn thiện việc trang điểm và sấy tóc thành một món màu vàng bóng mượt. “Wow.”

“Anh thích không?” Tôi xoay tròn và Brad cười tươi khi đưa cho tôi một ly sâm panh.

“Trông em tuyệt lắm. Thật đấy, anh thích chiếc váy này.” Anh nhẹ nhàng vuốt ve lớp vải và mỉm cười ngưỡng mộ trong khi bụng tôi phải nói là hơi quặn lên, nhưng tôi chỉ bình tĩnh nhấp sâm panh như thể mình là kiểu phụ nữ quen uống sâm panh mỗi tối trong tuần, kiểu phụ nữ thực ra khá giống Geraldine.

“Vào bếp nói chuyện với anh trong khi anh chuẩn bị nhé,” Brad nói, và trong khi theo anh vào bếp tôi không thể không chú ý rằng những ngọn đèn bỗng trở nên mờ ảo hơn nhiều so với lúc tôi mới đến, và trong chiếc lò sưởi lớn bằng đá, lửa kêu lách tách, thực sự đem lại cảm giác thoải mái dễ chịu cho căn phòng, mặc dù nhiệt độ ngoài trời có lẽ phải đến 21°C.

Tôi đi qua bàn ăn làm bằng sắt và kính, thấy rằng Brad đã bày biện bàn ăn, với hoa tươi ở chính giữa và hai cây nến dài ở hai bên đang chờ được thắp sáng.

Ngay cả người ngây thơ như tôi cũng biết Brad có ý tạo ra sự lãng mạn, và để khẳng định điều đó, anh bật nhạc lên bằng điều khiển từ xa, những âm thanh dịu dàng, gợi cảm, sâu lắng vang lên từ mỗi góc phòng.

“Loa bốn đường tiếng,” anh giải thích khi thấy tôi nhìn quanh, cố tìm hiểu xem chính xác thì tiếng nhạc phát ra từ đâu. “Khá đắt, nhưng với hiệu ứng này thì cũng đáng đồng tiền bát gạo.”

Khi chúng tôi vào trong bếp, tôi không thể thôi băn khoăn, nhưng tất nhiên tôi không nói ra, rằng anh đã làm việc này bao nhiêu lần trước đó rồi, nhưng ngay khi nghĩ đến điều đó, tôi lại cố gạt nó đi, bởi rốt cuộc thì cái quan trọng là ở đây và lúc này, tôi ở đây và lúc này anh đang làm việc này vì tôi.

“Sâm panh thế nào?” anh hỏi.

“Ngon lắm.” Tôi nhấp thêm một ngụm nữa trước khi nhận ra rằng ly của mình đã cạn. Chết tiệt. Chắc là tôi đã quá căng thẳng, tôi rõ ràng đã uống mà không hề thưởng thức.

“Đây.” Anh cười, lấy chai rượu và rót đầy ly cho tôi. “Anh không hay uống lắm, nhưng đây là dịp đặc biệt.” Brad lại cười, còn tôi nhìn anh qua miệng ly, vẫn không thể tin nổi sao anh chàng này lại đẹp trai đến vậy.

Hiệu ứng ư? Jemima hoàn toàn đúng. Brad quá quen với việc tạo hiệu ứng, và cũng quá sành trong việc tạo ra những cảnh quyến rũ. Jemima có thể nghĩ rằng anh ta là một đầu bếp tài năng, rằng anh ta làm tất cả những điều đó vì nàng, nhưng Brad đã làm việc này nhiều lần trước đây rồi. Anh ta đang nấu gì ư? Món khai vị có pho mát dê, được xếp khéo léo trên một lát bánh mì tròn nhân quả óc chó đã nướng qua, hâm lại trong lò vi sóng, nhỏ một ít dầu óc chó và vắt vài giọt chanh, tất cả đặt lên một đĩa rau diếp. Với món chính, anh ta chuẩn bị ức gà ướp lá hương thảo và tỏi, ăn với bí đỏ và nhiều loại rau tươi, còn để tráng miệng, anh ta làm một loại xa lát trái cây kỳ lạ ăn kèm với kem không béo. Có lẽ đó không phải là một thực đơn lạ miệng, đúng vậy, nhưng nhớ rằng đây là một người đàn ông bị ám ảnh bởi việc giảm lượng calo hấp thụ vào cơ thể, và thành thật mà nói thì sự có mặt của món pho mát dê quả là một điều kỳ diệu.

Brad không phải là một đầu bếp tài hoa, nhưng anh ta có sáu công thức nấu ăn tuyệt vời được mang ra xài lần này qua lần khác. Anh ta cẩn thận ghi chú lại món nào được nấu cho ai, phòng trường hợp phạm phải một sai lầm tồi tệ là phục vụ món pho mát dê hai lần liên tiếp. May thay, với Jemima, anh ta không phải lo chuyện đó.

Phải công nhận rằng, anh ta chưa từng bị hờ như thế và sau này chúng ta sẽ khám phá ra lý do tại sao, nhưng giờ hãy xem hiệu ứng đó có tác dụng hay không...

“Em có biết anh không tin nổi điều gì không?” Brad hỏi, cắt cà rốt và bí xanh thành những sợi dài.

“Ừ hử?” Tôi cảm thấy hơi chóng mặt, sấm panh kết hợp với việc thay đổi múi giờ đã hạ gục tôi hoàn toàn, nhưng cơ hồ như tôi không thể ngừng uống được, tôi sẽ làm bất cứ thứ gì để xoa dịu sự căng thẳng này.

“Anh không thể tin nổi là một người như em lại không có bạn trai.”

“Ồ.” Tôi khẽ đu đưa trên chiếc ghế đầu. “Em không thể tin nổi một người như anh lại không có bạn gái.”

Brad mỉm cười. “Sao anh lại biết em sẽ nói điều đó nhỉ?”

“Định mệnh?” Tôi mĩa mai nói rồi ngay lập tức hối hận vì tôi không hề có ý giễu nhại, nó chỉ buột ra thôi. Ý tôi là, tôi phải nói gì cơ chứ? Nhưng may sao Brad có vẻ như không để ý đến lời mĩa mai đó.

“Đúng rồi!” anh hăm hở nói. “Định mệnh! Anh là một tín đồ trung thành của định mệnh, còn em?”

OK, chúng tôi có thể nói chuyện này. Đó là điểm chung giữa hai chúng tôi. Tốt rồi. Có thể chúng tôi sẽ tìm thấy hàng trăm điểm chung khác nữa, có thể sẽ có một nền tảng mà trên đó chúng tôi sẽ tạo dựng một điều khác biệt và đặc biệt. Chúa ơi, con hy vọng vậy.

“Tất nhiên rồi,” tôi nói. “Em rất tin vào định mệnh, nhưng em cũng tin rằng chúng ta có thể làm chủ số phận của mình, và em không chắc mình tin cái nào nhiều hơn. Em thường cho rằng cuộc đời cũng giống như một cái cây mà chúng ta có thể nắm lấy một vài nhánh. Em nghĩ đó chính là cách làm chủ số phận của chúng ta. Nếu ta chọn một nhánh nào đó thì cuộc đời chúng ta sẽ đi theo hướng ấy, và kể từ đó, số phận sẽ quyết định.”

Brad gật đầu vẻ chín chắn. “Vây,” anh đánh tiếng hỏi sau một khoảng im lặng. “Em có nghĩ đây là số phận không?” Anh đặt ly xuống và nhìn tôi chăm chú.

“Em chắc chắn việc chúng ta gặp nhau hẳn phải có lý do.” Chúa ơi, bạn có tin nổi là tôi có vẻ sành điệu đến thế nào không? “Và em chắc mỗi người xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta là bởi họ có thể dạy ta một điều gì đó.”

“Vậy em nghĩ có thể học được gì từ anh?” Lòng mày anh hơi nhướng lên, và giọng nói thì nhuộm màu tán tỉnh?

“Sáng mai em cho anh biết được không?” Được đấy, Jemima, cuối cùng thì tôi cũng có đủ sấm panh để tự tin “đong” người khác.

“Bây giờ anh dạy em bài học đầu tiên được không?” Brad bắt đầu tiến về phía tôi, và tôi nhảy lên sợ hãi như một con bò cái ngốc nghếch.

“Mình ăn trước đã,” tôi vui vẻ nói. “Em chắc là mình sẽ có tâm trạng học hành hơn sau khi ăn chút gì đó. Dù sao em cũng đói ngấu rồi, umm, trông ngon quá. Em chưa từng biết anh có thể nấu ăn, anh kín tiếng quá đấy. Thế mình ăn được chưa?” Im đi, Jemima. Mày đang biến mình thành trò cười đấy. Tôi ngậm miệng lại.

Brad cười và vươn tay ra vuốt tóc tôi. “Em vui tính thật đấy, JJ, em biết điều đó chứ?”

“Anh đã nói câu này rồi mà.” Gì cơ? Anh nghĩ tất cả các cô gái tóc vàng hoe đều ngốc nghếch chắc. Tôi kiềm chế không nói ra những câu mỉa mai hơn, bởi tôi nghĩ mình không nên làm thế với anh. Ý tôi là, anh hầu như không biết tôi, và tôi không thể trách anh vì đã kết luận vội vàng, vì đã không biết tôi là người thế nào, liệu tôi có hài hước hay không. “Xong rồi,” anh nói. “Anh bê đồ ăn ra còn em thấp nển lên nhé.”

Tôi làm ngay theo lời anh, và khi Brad bước vào với hai cái đĩa trên tay, anh dùng khuỷu tay tắt công tắc đèn ở cạnh cửa và nhấn chìm căn phòng vào bóng tối, tắt cả trừ hai cây nến trên bàn và ánh lửa bập bùng từ những khúc gỗ cháy trong lò sưởi.

“Thế này đẹp hơn,” anh ngồi xuống nói.

“Đẹp hơn nhiều,” tôi tán thành.

“Giờ em gần như không nhìn thấy anh,” tôi thêm vào. Chỉ là một câu nói đùa, cái thói mĩa mai quen thuộc không chịu nằm yên tối nay, và một lần nữa tôi lại phải cảm ơn những vì sao may mắn của tôi vì Brad (a) là người Mỹ, (b) là người California, nên đối với anh sự mĩa mai cũng xa lạ như quần lót Marks & Sparks vậy.

“Ồ,” anh nói, nghe có vẻ bị tổn thương. “Anh xin lỗi nếu làm em thất vọng.”

“Không, Brad,” tôi dỗ dành, can đảm đặt tay lên tay anh. “Em chỉ đùa thôi mà. Hải hước kiểu Anh. Em xin lỗi.”

“Phải rồi,” anh nói, cố gắng cười nhưng không thành. Chẳng sao cả, một người đàn ông đẹp đến cỡ này không bao giờ tin có ai lại không thích anh ta lâu dài, và anh ta sẽ gần như ngay lập tức lấy lại phong độ thôi mà.

Chúng tôi nói chuyện xã giao trong khi ăn món xa lát phô mát dê. Chúng tôi cùng cười trong thời gian nghỉ giữa món khai vị và món chính, và khi món gà được đặt lên bàn, chúng tôi bắt đầu cảm thấy bớt căng thẳng, và dù không thể nói thay Brad, nhưng tôi thực sự bắt đầu cảm thấy chúng tôi có thể có một cái gì đó ở nơi đây.

“Anh tìm kiếm gì trong một mối quan hệ nào?” cuối cùng tôi cũng đánh bạo hỏi, vô số lý thâm panh đã cho tôi thêm một chút can đảm của người Hà Lan⁽¹⁾.

“Anh tìm kiếm gì ư? Anh tìm kiếm một ai đó chân thành, nhạy cảm, và nữ tính. Một người không nhất thiết phải có sự nghiệp, nhưng là một người vợ và người mẹ tuyệt vời.” Anh dừng lại ở đó, rồi nhìn vào mắt tôi, ánh mắt anh trông thực sự, tôi không biết nữa, thực sự nồng nàn, và sau vài giây mà tôi tưởng như là vài giờ, tôi bắt đầu có cảm giác *vô cùng* không thoải mái, vì thế tôi ngoảnh mặt đi.

“Anh muốn một người có thể khiến anh cười, một người biết tận hưởng những điều tốt đẹp trong cuộc sống, một người chân thật và sâu sắc.”

“Anh muốn một người...” Ôi Chúa ơi, danh sách này còn kéo dài đến đâu nữa đây? Ý tôi là, tôi chỉ hy vọng anh nói hai câu, chứ không phải một bài độc thoại hàng giờ liền về mong muốn của anh. Thôi nào, Jemima, đừng có tiêu cực thế chứ.

“... một người biết đánh giá bản thân, một người sẵn sàng yêu và được yêu. Và anh cần một người xinh đẹp; một người biết chăm sóc bản thân, một người không hút thuốc hay uống rượu, một người thon thả, cân đối và khỏe mạnh.”

Kỳ lạ thật, hay là tôi khó tính? Sao anh cứ lải nhải mãi về những gì anh muốn rồi cuối cùng nói với tôi những gì anh cần? Có gì khác nhau không? Có thể có, có thể không. Điều ấy có quan trọng không? Có thể có, có thể không. Dù thế nào đi nữa thì ngay lúc này đây, tôi còn phải ra sức chống đỡ để không ngủ gục bên bàn ăn thay vì bận tâm về chuyện đó thêm nữa. Tôi quaaaá mệt mỏi rồi, và dù chuyện này thú vị ra sao, dù anh đẹp trai cỡ nào, thì thực sự tôi cũng không thể mở mắt lâu hơn được nữa.

Brad đã giảng xong bài kinh cầu nguyện của mình, và may thay anh để ý đến đôi mắt đang riu xuống của tôi.

“Ôi, tội nghiệp cưng,” anh dịu dàng nói, “em mệt rồi.”

Tôi gật đầu, bởi thành thực mà nói, tôi không nghĩ mình nên lên tiếng. Sự kết hợp của chất cồn và sự mệt mỏi chắc chắn sẽ khiến tôi phát ngôn ra những câu không nên nói.

“Anh pha cà phê không caffein cho em nhé, chúng ta có thể ngồi bên lò sưởi trong lúc em uống, rồi em đi ngủ nhé.” Tôi gật đầu lần nữa, lần này cảm thấy biết ơn, và với đôi chân lão đảo đến ngạc nhiên (hoặc có lẽ chẳng

đáng ngạc nhiên chút nào), tôi bước về phía lò sưởi và ngồi sụp xuống trước nó.

Brad đi pha cà phê, xong xuôi anh đặt tách lên chiếc bàn cà phê đằng sau tôi. Anh ngồi xuống sàn nhà cạnh tôi và vuốt sợi tóc vương vào mắt tôi. Tôi biết lẽ ra mình phải cảm thấy căng thẳng, trong một hoàn cảnh khác có lẽ tôi còn nôn ọe nữa kia, nhưng tôi quá say đến độ không còn thấy lo lắng, chẳng còn bận tâm mình sẽ làm gì, nói gì. Tôi chỉ ngồi đó, thấy mình đang mãi mê nhìn vào bàn tay anh, bàn tay to rộng, cứng cáp đang nhẹ nhàng vuốt tóc khỏi mắt tôi, rồi mơn man bầu má tôi, cuối cùng đặt lên cằm tôi.

“Lại đây nào,” anh dịu dàng nói, và tôi không còn sức, hay nói đúng ra là, không muốn cưỡng lại. Ý tôi là, thôi nào, tôi đang ở trong một ngôi nhà tuyệt đẹp ở Los Angeles, LOS ANGELES! với một người đàn ông quyến rũ mà tôi còn định từ chối ư? Tôi không nghĩ vậy. Còn nữa, tôi tò mò, tôi muốn biết cảm giác nằm cạnh một người đẹp đến mức này là như thế nào. Tôi muốn biết cảm giác khi chạm vào làn da anh, có vị ra sao, như thế nào? Nói thẳng ra là, những cuộc tình ngắn ngủi trong quá khứ của tôi rõ ràng chẳng đáng nhắc đến. Nhưng chuyện này thì đáng nói hơn nhiều, đây là khoảnh khắc của môn nghệ thuật thứ bảy, nó hư ảo đến nỗi tôi gần như cảm thấy mình đang trong một bộ phim vậy. Ngay cả cách anh giữ cằm tôi khi kề mặt vào gần tôi hơn nữa cũng giống như những gì xảy ra trong một cảnh quay chậm vậy.

Và cuối cùng, đôi môi hoàn hảo đó đã ở trên môi tôi, anh hôn tôi, tôi sẽ kể chi tiết nhưng thành thật mà nói, tôi hơi xấu hổ. Ý tôi là chuyện này chưa từng xảy ra như thế trước đó, chưa khi nào nó lại chậm đến vậy, hay dịu dàng, hay nồng nàn đến thế, nếu bạn muốn biết sự thật.

Cảm giác của tôi lúc này không giống như cảm giác của tôi trước kia. Tôi không còn muốn làm chuyện đó khi đèn đóm tắt hết cả, hay nằm ngửa ra để bụng trông phẳng hơn, vì bụng tôi giờ đã *thực sự* phẳng rồi, và tôi

cũng không phải ngượng ngùng hay lo lắng rằng anh không thể làm chuyện ấy bởi kích cỡ của tôi sẽ khiến anh ngán ngẩm.

Còn giờ đây, ngạc nhiên làm sao, tôi đang trong trạng thái bán khỏa thân với một người đàn ông còn to lớn hơn tôi! Ngực anh lớn hơn ngực tôi! Tay anh lớn hơn tay tôi! Và quan trọng hơn, thế mới đúng là ngực! Thế mới đúng là tay! Ôi tôi biết nói gì đây, tôi nghĩ những thân hình thế này chỉ có trên tạp chí. Nhìn cơ ngực của anh đi, nhìn những múi cơ hai đầu, cơ ba đầu, và đủ mọi loại cơ xem.

Thế rồi tất cả quần áo được cởi bỏ (mà tôi không hề ngại!), tôi nhìn anh làm những việc mà trước kia chưa ai từng làm với tôi, một lát sau tôi phải nhắm mắt lại vì quá thẹn thùng, nhưng ngay sau đó tôi không còn ngại ngùng nữa bởi một cảm giác kỳ lạ đột nhiên lan tỏa khắp cơ thể tôi, và điều tiếp theo tôi biết là anh nằm ngửa ra, anh đang ở trong tôi trong khi tôi đu đưa trên người anh, và hét vang khắp nhà. Tôi thậm chí còn không biết tiếng hét đó từ đâu ra, tất cả những gì tôi biết là nghe nó gầm gừ như tiếng động vật, tôi không thể ngừng được cho dù tôi có muốn. Mà tôi lại không muốn, vì nó quá tuyệt. Ummmmmmmm, quá quá tuyệt.

“Thật không tin nổi.” Brad nằm nghiêng một bên và ngắm tôi, nhẹ nhàng đặt những nụ hôn phớt lên má tôi.

“Thật. Không. Tin. Nổi!” Tôi thì thầm, vẫn cố tìm một thuật ngữ cho những gì vừa xảy ra. Tôi nghĩ mình đã đạt được cực khoái! Lần đầu tiên trong đời tôi hiểu những gì mà tất cả các tạp chí đều viết, và trong khi cảm thấy thật kỳ diệu, toàn bộ chuyện này cũng khiến tôi bị sốc đôi chút, chỉ là nó quá tuyệt, quá bất ngờ.

“Không, ý anh là, thật sự không giống như bất kỳ điều gì mà anh từng trải nghiệm,” Brad nói.

Anh nghĩ vậy ư? Thế còn em? Cả đời này, em chưa từng trải qua bất cứ điều gì khiến em hoàn toàn mê đắm như thế.

“Em biết,” tôi nói, rồi tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ quặc rằng anh sẽ coi tôi là loại gái rẻ tiền, vì xét cho cùng, tôi hầu như chưa biết gì về anh. “Anh không nghĩ là em rẻ tiền đấy chứ?” Tôi hỏi, trước khi có thể ngăn mình lại, “Ý em là em không hay làm như thế này, em không bao giờ thường làm thế. Chuyện này không giống em chút nào...”

“Đối với người không hay làm chuyện đó,” anh nói, nắm lấy tay tôi trong lòng bàn tay cứng cáp của mình, “thì em thực sự rất cừ đấy.”

Tôi cười, vì anh làm tôi cảm thấy dễ chịu. “Ý em không phải thế.”

“Anh biết,” Brad nói. “Và anh cũng biết em không phải kiểu phụ nữ dễ dãi. Đêm nay là một trong những đêm tuyệt nhất trong cuộc đời anh.”

“Ừmm,” tôi nói, thấy buồn ngủ kinh khủng. “Em cũng thế,” tôi chỉ thì thầm được có vậy, và đó là tất cả những gì tôi nhớ được.

Brad nhẹ nhàng bế nàng dậy - bạn có tưởng tượng được có *ai đó* bế nôi Jemima Jones vào mấy tháng trước không - và đưa nàng vào giường. Anh ta đi thẳng qua căn phòng của Jemima và đặt nàng nằm bên trái chiếc giường khổng lồ của mình. Anh ta kéo chăn đắp đến tận cằm nàng vì sợ điều hòa làm nàng cảm lạnh. Jemima thì thầm, lật người lại và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

“Cảm ơn Chúa,” Brad khẽ nói khi dịu dàng hôn lên gáy nàng. “Cảm ơn Người vì đã tạo ra cô ấy quá hoàn hảo,” rồi anh ta vào buồng tắm, thư giãn dưới vòi sen.

Chương 19

“Chào buổi sáng, sâu ngủ.” Tôi cố mở mắt ra, một nỗ lực kinh khủng, phải nói vậy đấy, và trong giây lát, tôi hoàn toàn mất phương hướng. Tôi đang ở đâu đây, ai đang nói chuyện với tôi? Rồi tôi nhớ ra khi nheo mắt trước ánh nắng đang tràn vào qua những bức màn, rằng người đàn ông đẹp đẽ đứng bên giường này là Brad, và đêm qua chúng tôi đã yêu nhau, và đó là trải nghiệm tuyệt vời nhất cho đến thời điểm này trong cuộc đời tôi.

Brad ngồi lên giường, và tôi đắm đuối nhìn anh, ngay cả trong chiếc áo phông và quần soóc chạy bộ với đôi giày thể thao, trông anh vẫn đẹp kinh khủng, rồi anh ngả về phía trước, tặng tôi một nụ hôn chào buổi sáng, còn tôi thì mím chặt môi vì ngại hơi thở có mùi trong khi anh lại sạch sẽ, nam tính, và gợi cảm thế này.

“Mấy giờ rồi anh?” Tôi dạn hỏi khi anh đã ngả người ra sau, nghĩa là ngoài tầm hơi thở.

“Chín giờ sáng. Anh không muốn đánh thức em dậy nên đã ra ngoài chạy bộ.”

“Chúa ơi, chín giờ sáng á? Em chưa bao giờ ngủ tới chín giờ cả.”

“Đó là bởi em chưa bao giờ bị lệch múi giờ.”

Tôi muốn ra khỏi giường, đi đánh răng, rửa mặt, kiểm tra xem son phấn có lem nhem hết cả không vì tôi cảm thấy da mình rin rít do tối qua không hề rửa mặt, nhưng tôi không thể ra khỏi giường, tôi không có mảnh vải nào trên người, và cho dù thon thả, thì việc đi lại khỏa thân trước mặt một người tôi hầu như không biết - bất chấp thực tế, xét về quan hệ đôi lứa mà nói thì chúng tôi đã trở nên thân mật hết cỡ rồi - không phải là trải nghiệm tôi có thể kinh qua ngay bây giờ.

Tôi lấy tay quệt dưới mắt, hy vọng có thể lau đi bất cứ chút mascara hay chì kẻ mắt nào lem ra tối qua, và nở một điệu cười mà tôi mong anh sẽ thấy gợi cảm.

“Sáng nay em muốn làm gì nào?” anh hỏi, và tôi nghĩ về cái miệng sau khi ngủ dậy của tôi, rồi tôi lại nghĩ, quên bém nó đi, tôi kéo Brad về phía mình và hôn anh. Đúng kiểu. Lười và mọi thứ.

Tôi đã không nghĩ là chuyện đó có thể ngọt ngào hơn đêm qua. Thật vậy, tôi từng nghĩ mình đã đạt được cực khoái, nhưng buổi sáng hôm nay, trong ánh nắng mặt trời rạng rỡ, nó thậm chí còn tuyệt vời hơn. Ấm áp hơn, mềm mại hơn, vui vẻ hơn. Tôi chưa từng nghĩ bạn nên nói chuyện trong khi làm tình, ít nhất là trước kia, tôi không bao giờ nói bất cứ điều gì bởi nó luôn đưa tôi trở về thực tế và làm tôi cảm thấy gần như xấu hổ. Nhưng sáng nay, Brad và tôi đã nói chuyện với nhau, rất nhẹ nhàng. Trước, trong, và sau chuyện đó. Và chúng tôi cười, đó thực sự là một khám phá, bởi cho đến ngày hôm nay tôi chưa từng coi tình dục là một việc vui vẻ. Không phải vui vẻ theo kiểu ha ha, hài hước quá, ý tôi ở đây là sự thân mật ấy, và có lẽ đó đúng là một khám phá đối với tôi.

“Chúa ơi,” Brad thốt lên, anh nằm ngửa ra giường, thở dốc. “Em khá thật đấy, JJ.”

Tôi ngả xuống người Brad, tóc rũ xuống mặt anh khi tôi đặt một nụ hôn êm dịu lên môi anh, dần quen với ý nghĩ người đàn ông này là của tôi. Ít nhất là vào lúc này.

“Thế bây giờ thì sao?” tôi hỏi, bản khoăn không biết chúng tôi sẽ làm gì trong phần ngày còn lại.

“Ý em là gì?” Brad hỏi, mặt lộ vẻ hoảng hốt, còn tôi phá lên cười vì nhận ra anh cho rằng câu hỏi “bây giờ thì sao” của tôi là về mối quan hệ này.

“Hôm nay chúng ta sẽ làm gì?” tôi nói.

“Ồ. Phải rồi. Chà, buổi chiều anh phải đến phòng tập, nhưng sáng nay chúng ta ra ngoài ăn rồi đi trượt pa tanh được không?”

“Nghe hay đấy,” tôi nói, cố không để lộ ra rằng tôi đã nói dối về trò trượt pa tanh, rằng có lẽ tôi sẽ biến mình thành một trò cười thực sự. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trượt pa tanh là một môn thể thao lý tưởng để giữ cho cặp đùi tôi thon thả và săn chắc. “Nhưng sau đó em có thể tập ở phòng tập của anh được không?” Trượt pa tanh ừ, tôi e là trò đó không đủ để xua tan tội lỗi của mình.

“Tất nhiên là được,” Brad nói. “Thật ra chiều nay có một lớp học quay mà có lẽ em sẽ thích đấy.”

“Quay á?”

“Ừ,” anh cười, thấy rằng tôi không hiểu anh đang nói gì. “Là đạp xe tại chỗ ấy mà, nhưng với tốc độ cực nhanh. Tập món ấy khá mệt đấy, nhưng sau đó em sẽ cảm thấy rất tuyệt.”

“Có thể,” tôi đáp, bởi cho dù nghe có vẻ hấp dẫn đấy, nhưng ở giai đoạn này, tôi thích tập những môn mà mình quen hơn.

Chúng tôi ra khỏi giường, đi tắm rồi leo lên xe của Brad. Anh chở tôi dạo một vòng quanh Santa Monica để tôi quen với nơi này, và tôi ngồi bên, với bàn tay phải của anh đặt trên đùi trái tôi, thực sự cảm thấy như ở trên mây.

Có vẻ như có đến hàng trăm người đi lại, và mặc dù vài người trong số họ khá xinh đẹp, song thành thật mà nói tôi thấy ngạc nhiên vì vẻ bình thường của phần lớn mọi người. Tôi đã hình dung rằng tất cả mọi người ở Los Angeles đều như thể bước ra từ một bộ phim, nhưng hình như cứ hơn mười người mới có một người đẹp vậy.

“Đây là phố đi bộ Số Ba,” Brad nói, chỉ tay vào một con phố rải sỏi với những cửa hiệu và nhà hàng dọc hai bên đường. “Một con phố nổi tiếng với những nghệ sĩ đường phố, nhất là vào cuối tuần.” Khi dừng lại ở cột đèn giao thông, tôi có thể nghe thấy tiếng nhạc rất to của Frank Sinatra mà không thể đoán ra nó từ đâu tới.

“Đợi đã,” Brad nói. “Em phải nghe thứ này,” và anh đỗ xe ở một góc phố rồi nắm tay tôi bước đến nơi phát ra tiếng nhạc.

Ở giữa phố là một ông lão khoảng sáu mươi tuổi. Ông ta đội mũ phớt, mặc áo vest đen và đeo nơ bướm. Ông ta đang cầm micro, khẽ lắc lư trong khi ngân nga theo tiếng nhạc phát ra từ máy karaoke đằng sau. Tất cả đều là nhạc của Frank Sinatra, và điều tôi không tin nổi là giọng hát của ông ta lại giống Frank hơn cả nguyên bản. Dường như mọi người đi qua đều dừng lại, ít nhất là vài giây, trước khi đi tiếp với nụ cười trên mặt, và cái xô nằm dưới đất trước mặt ông dần đầy ắp những tờ đô la.

“Ông lão cừ không?” Brad hỏi, vòng tay quanh người tôi khi chúng tôi đứng bên một trong những chiếc ghế băng nằm ở hai bên hè phố. Tôi gật đầu, bởi ông lão đúng là rất tuyệt, và khi quay sang nhìn Brad, tôi chú ý tới một bà lão vô gia cư ngồi trên ghế. Có thể thấy rõ bà lão đó là người vô gia cư, mái tóc bạc của bà ta dài và dính bết, áo mưa rách tả tơi, còn quanh chân bà ta là cả tá túi ni lông nằm rải rác. Bà ta nhắm mắt lại, ngân nga theo tiếng nhạc, rồi đột nhiên bà ta mở mắt ra và nhìn thấy tôi.

Bà ta đứng lên, quơ lấy đồng túi, và khi bỏ đi, bà ta chạm vào tay tôi, nói, “Cô phải nghe ‘New York, New York.’ Đó là bài cuối cùng ông ấy hát. Tuyệt vời,” rồi biến mất.

“Kỳ cục thật,” tôi nhìn Brad, nói.

“Không hẳn,” Brad nói. “Ông ấy là lão làng rồi. Hầu như tuần nào ông ấy cũng ở đây.”

“Nhưng bà lão kia...”

“Phải. Santa Monica có vẻ như là thánh địa của những người vô gia cư. Nghe ông lão kia hát có lẽ là việc vui nhất trong tuần của bà ta.”

“Nhưng bà ấy tới đây bằng cách nào?”

“Chịu,” anh nhún vai nói. “Làm thế nào mà chúng ta đến được đây?” Anh dẫn tôi tới chỗ cái xô, bỏ vào đó hai tờ đô la rồi quay trở lại xe.

Chúng tôi lái qua những khu dân cư rộng rãi, những con đường lớn với vỉa hè và nhà cao cửa rộng dọc hai bên, cuối cùng chúng tôi đến Montana, một con phố xa hoa yên tĩnh, đơn giản là bởi những cửa hiệu và nhà hàng nhỏ nằm hai bên đường mang một vẻ đẹp cổ kính lạ kỳ. Brad đỗ xe bên ngoài một quán cà phê nhỏ có vẻ đông khách. Bên ngoài vỉa hè có một bàn trống, Brad bảo tôi ngồi đó trong khi anh đi mua đồ ăn sáng.

Đừng nghĩ tôi tự cao tự đại nhé, nhưng tôi không thể không chú ý rằng có ba - ba! - người đàn ông đặt báo xuống, ngừng nói chuyện và quay sang nhìn tôi chăm chú, và mặc dù suy nghĩ đầu tiên của tôi là mặt tôi có dính gì đó, nhưng chẳng mấy chốc tôi nhận ra rằng đó là bởi tôi đẹp.

Được Geraldine dạy dỗ, tôi mặc chiếc quần jean Levi's hàng thùng cỡ 26, áo sơ mi trắng và đi đôi giày lười bằng da lộn màu nâu, và khi khoác lên người những món đồ đó vào sáng nay, có lẽ lần đầu tiên tôi nghĩ rằng trông tôi thật sự giống người phụ nữ mà mình muốn trở thành.

“Một cà phê,” Brad nói, đặt tách trước mặt tôi khi những người đàn ông khác quay mặt đi, bởi khi nhìn Brad, họ biết mình không thể cạnh tranh được, “và một bánh nhân việt quất không béo.”

Thật tuyệt vời. Brad thật tuyệt vời. Cuộc sống thật tuyệt vời. Tôi nghĩ mình có thể ở đây cả phần đời còn lại.

Tôi nghĩ đã đến lúc chúng tôi cần nói chuyện để hiểu nhau hơn, nhưng đêm qua chúng tôi đã nói khá nhiều, và vì chúng tôi vừa vai kề má ấp nên dường như tất cả những gì chúng tôi làm bây giờ là ngồi cười tươi, ngắm đối phương. Brad nắm tay tôi, chỉ bỏ ra để tôi thỉnh thoảng cầm bánh cắn một miếng, và ngay cả khi tôi ăn, anh vẫn vuốt ve đùi tôi, tay tôi, hay một chỗ nào đó. Cứ như thể giữa chúng tôi có một mối liên hệ vững chắc vậy, có vẻ như tất cả mọi người đều đang chăm chăm nhìn chúng tôi, hay có lẽ đó là tưởng tượng của riêng tôi mà thôi.

Nhưng trong tưởng tượng của tôi, tôi thấy ánh mắt của họ nói lên rằng họ ước ao điều mà chúng tôi đang có. Tôi không biết cảm giác khi yêu thực sự là như thế nào. Tôi đã yêu Ben, đó là sự thật, nhưng tôi chưa từng có Ben, và khi ngồi đây với người đàn ông mà tôi vừa làm tình, tôi tự hỏi liệu có phải tình cảm với Ben không phải tình yêu mà chỉ là một cơn say nắng.

Nói vậy không phải tôi yêu Brad, chưa, tất nhiên là chưa. Nhưng tôi cảm thấy quá hạnh phúc, tôi không thể tắt nụ cười, và tôi chắc rằng niềm hạnh phúc của tôi đang thấp sáng cả nước Mỹ này.

“Em đẹp quá,” Brad lại nói với tôi, và tôi đắm mình trong cái nhìn ngưỡng mộ của anh. Anh xem đồng hồ rồi bảo chúng tôi nên đi trượt pa tanh vì anh còn mấy việc phải làm khi đến phòng tập.

Chúng tôi ghé qua một cửa hàng thuê đồ để chọn giày trượt cho tôi, lái xe về nhà cho Brad lấy giày của mình, rồi bước xuống khu phố đi bộ, chân đi sẵn tất.

“Ừm, em phải nói với anh điều này,” tôi dè dặt lên tiếng, còn Brad nhìn tôi lo lắng. “Em đã nói dối về vụ trượt pa tanh đấy. Trước đây em chưa bao giờ chơi trò đó cả.”

Brad gật đầu ra sau cười phá lên. “Sao em lại phải nói dối về chuyện đó cơ chứ? Đừng lo, em sẽ ổn thôi.” Anh vẫn cười khùng khục khi tôi run rẩy xỏ chân vào giày và đứng im tại chỗ, sợ đến nỗi không thể di chuyển.

“Đây,” anh nắm lấy tay tôi, nói, “Em trượt thế này này,” và dạy tôi bắt đầu bằng tư thế đặt chân nghiêng đúng cách, rồi đẩy chân phải đi như thế nào và lướt chân trái về phía trước ra sao, và ngạc nhiên thay, tôi, Jemima Jones hậu đậu, vụng về lại có thể làm được. Công nhận là tôi không giỏi lắm, nhưng Brad luôn nắm tay tôi, và với cánh tay lực lưỡng ấy, anh giúp tôi giữ thăng bằng mỗi khi tôi có nguy cơ ngã lăn quay.

Cứ như vậy một lúc, nhưng chẳng mấy chốc chúng tôi đã có thể trượt bên nhau trên con đường ven biển rải nhựa. Tôi thậm chí chẳng buồn để ý cứ vài phút lại có những phụ nữ xinh đẹp lướt qua, tai đeo headphone, thân hình hoàn hảo lắc lư theo tiếng nhạc đang ngập tràn tai họ. Và tôi thậm chí cũng chẳng buồn quan tâm đến việc bọn họ tất thấy đều nhìn Brad từ trên xuống dưới khi lại gần, bởi anh không chú ý đến họ mà chỉ nhìn tôi. Và tôi thậm chí cũng chẳng bận lòng khi một trong những quả bom tóc vàng quay sang người bạn cũng đeo tai nghe đang trượt bên cạnh và chỉ vào Brad, người không thấy cảnh đó, nói, “pê đề đấy.” Tôi không quan tâm. Thực ra tôi còn thấy buồn cười, và tôi phần nào hiểu ý cô ta. Gần như thể Brad quá hoàn hảo để là một chàng trai bình thường về giới tính. Đó là điều tôi không bao giờ nghĩ đến ở Anh, nhưng ở đây, khi văn hóa đồng tính nam có vẻ mạnh mẽ hơn, tôi hiểu tại sao cô ta lại nói vậy.

Tôi cười một mình, nhất là khi nhớ lại những gì Brad đã làm với tôi vào lúc 9:10 sáng nay, rồi tôi ngừng cười, người bắt đầu run lên vì thích thú với những hồi tưởng đó.

“Vui thật đấy,” tôi hét lên khi chúng tôi tăng tốc và hướng về cầu tàu Santa Monica.

“Anh tưởng trước kia em chưa từng chơi trò này,” anh nói, và với một nụ cười tươi rói, tôi bứt phá lên trước Brad, ngạc nhiên sao mình có thể tự tin đến thế trên những bánh xe.

“Em nói dối đấy,” tôi hét lại, anh ngoác miệng cười và tặng tôi một nụ hôn gió khi tăng tốc để bắt kịp tôi.

Jemima và Brad trông giống như một cặp đôi hoàn hảo vừa bước ra từ một chuyện tình lãng mạn, và ngay cả khi hai người không thực sự nói chuyện, thì họ vẫn cười khúc khích với nhau, trêu chọc nhau theo cách càng ngày càng giống hai người đang yêu nhau. Hoặc có thể là hai người đang yêu chính tình yêu mà thôi?

Hai tiếng trượt pa tanh đã vắt kiệt sức của tôi, khi trượt xong, chúng tôi đến một quán ăn, tự lấy cho mình món xa lát, đóng hộp rồi mang đến phòng tập của Brad để ăn trong văn phòng. Nếu bạn thắc mắc thì tôi thậm chí còn ý thức về việc giữ dáng hơn khi ở nhà, vì thế tôi bỏ qua cơm trộn và pasta trộn, những món mặc dù trông rất ngon lành nhưng không phải thứ tôi cần để giữ gìn dáng vóc. Thay vì thế, tôi chọn hàng ụ một loại lá xa lát lạ lùng, chất đầy rau và hạt mè bỏ lò, mà theo người bán hàng thì nó không được nướng bằng dầu. Hoàn toàn không chứa chất béo. Tôi có ngoan không? Bạn có tự hào về tôi không?

Phòng tập nằm trên đại lộ Số Hai, khi chúng tôi đến, trông nó rất giống những gì tôi hình dung. Quầy lễ tân ngập tràn ánh nắng kê một chiếc bàn lớn, với hai người đẹp trong bộ đồ tập aerobic được phối hợp hoàn hảo ngồi đằng sau. Một cô mặc áo tập màu hồng và quần soóc co dãn nhỏ xíu, bó sát, màu đen. Cô kia mặc áo tập màu cam và quần soóc hồng, cả hai bộ đồ đều có dây đeo nhỏ đằng sau lưng. Trông họ cực kỳ rầm rỏi, cực kỳ cân đối, cực kỳ thân thiện, điều này khiến tôi hơi ngạc nhiên bởi ở Anh, những phụ nữ có vẻ ngoài như vậy luôn là những cô ả lẳng lơ hạng nhất.

“Chào Brad!” một cô vui vẻ nói khi họ bước vào.

“Chào Brad!” cô kia nói, ngược lên sau đó.

“Chào Cindy, chào Charlene. Tôi muốn giới thiệu các cô với JJ.”

“Chào JJ,” hai cô gái đồng thanh. “Gặp được chị tuyệt quá.”

“Tôi cũng vậy.” Tôi cố nín cười, bởi gặp tôi thì làm gì mà tuyệt đến thế?

“Chị là JJ!” Cindy chột reo lên. “Ôi Chúa ơi, bọn em được nghe kể rất nhiều về chị. Bọn em còn xem ảnh của chị nữa. Wow, chị ở đây rồi.”

“Phải.” Có ai ở đây nói câu gì có nghĩa được không? “Tôi đang ở đây.”

“Chị từ Anh đến à?” Đến lượt Charlene.

“Ừ.”

“Tuyệt thật. Em từng có bạn trai người Anh. Anh ấy từ Surrey đến. Gary Tompkins?” Cô gái nhìn tôi hy vọng, như thể tôi biết cậu chàng đó vậy. Cứ làm như là... Tôi lắc đầu, nhún vai. “Xin lỗi Charlene,” tôi nói. “Nước Anh rộng lớn lắm.”

“Đừng bận tâm,” Charlene nói, “anh ấy cũng không nổi tiếng lắm. Chào mừng chị tới Los Angeles. Chị có định ở lại không?”

“Tôi sẽ ở đây trong hai tuần,” tôi đáp. “Rồi phải quay về làm việc.”

“Chán thế,” Cindy nói. “Chỗ này tuyệt lắm. Có lẽ chị nên quay lại.”

“Có thể,” tôi nói, thắc mắc sao mọi người ở đây lại thân thiện đến vậy. Ý tôi là tôi đã nghe nói đây là đặc điểm của người Mỹ, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đó là sự thật.

“Họ đáng mến thật,” tôi nói với Brad khi chúng tôi đi qua khu vực lễ tân và bước vào phòng tập thực sự, và rồi tôi khựng lại bởi cả đời này tôi chưa từng thấy một phòng tập nào được trang bị đầy đủ đến thế, và người tập cũng hoàn hảo không kém. Phòng tập đang rất náo nhiệt. Tiếng nhạc hip hop nặng tai, một bài hát tôi mang máng nhận ra, đang dội lên từ mỗi góc phòng, và mặc dù mọi người ở đây đều đổ mồ hôi như tắm, nhưng trông tất

cả đều rất tuyệt vời, dường như mồ hôi chỉ làm nổi bật làn da rám nắng lấp lánh và thân hình hoàn hảo của họ.

“Chúa ơi,” tôi thì thầm đầy bối rối, bởi thế giới này khác xa với phòng tập của tôi, nơi mà phần lớn mọi người hoặc đến để cải thiện ngoại hình, vì thế trông họ rất kinh khủng, hoặc đến để nhìn ngắm và được nhìn ngắm, nên họ không bao giờ để những gì nhộp dính như mồ hôi làm lem son phấn hay làm hỏng kiểu tóc của mình.

“Em thích không?” Brad hỏi, hiển nhiên rất tự hào về công việc kinh doanh phát đạt này. “Để anh giới thiệu em với Jimmy, một trong những huấn luyện viên cá nhân ở đây.”

Cao to và có nước da màu đồng, Jimmy bắt tay tôi. “Rất vui khi cuối cùng cũng được gặp em, JJ. Chào mừng em tới Los Angeles, nếu em cần giúp đỡ, *bất cứ* việc gì” - anh nhìn tôi đầy ngụ ý - “đừng ngại hỏi nhé.”

“Bỏ tay ra, Jimmy,” Brad nói, huých đùa anh.

“Oa, Brad,” Jimmy nói, giơ tay lên với một nụ cười suông sã trên mặt, “cậu không thể chỉ trích một chàng trai vì anh ta muốn thử.”

“Ồ này,” tôi nói. “Em đang ở đây mà.”

“Xin lỗi, JJ,” Brad nói. “Đàn ông mà. Đi nào, đến văn phòng anh ăn trưa đi.”

Chúng tôi bước đi, và hài hước làm sao - khi đó là buổi trưa và chúng tôi đang ăn xa lát trong hộp - Brad và tôi bắt đầu xúc cho nhau ăn, và chẳng mấy chốc thức ăn vương vãi khắp nơi trừ trong miệng, chúng tôi hôn nhau điên cuồng, rồi cửa bật mở và chúng tôi vội tách nhau ra.

Brad, nói đúng ra, là người nhảy ra xa nhất, nhưng sau rốt, điều này có thể hiểu được, anh là sếp mà, và cả hai chúng tôi ngược lên nhìn một cô gái to béo đứng ở cửa ra vào.

“Ồ,” cô ta nói. “Em không biết là anh ở đây.”

“Anh vừa mới đến thôi,” Brad nói, phũ phàng ăn khỏi người và cố ngồi thẳng lên, trong khi tôi nhìn cô gái kia thật lâu và thật kỹ, phần vì cố đoán ra cô ta là ai, phần vì, quả là choáng khi nhận thấy điều này, cô gái đang đứng ở cửa ra vào kia trông giống hệt con người tôi trước đây. Cô ta thâm thấp, mái tóc đen bóng, và tôi có thể thấy rằng cô ta sẽ trở nên xinh đẹp, cô ta có thể trở nên xinh đẹp, tất cả những gì cô ta phải làm là giảm cân. Bởi vì cô gái này quá béo, cô ta có tới hai, không, ba ngón cảm liền. Cô ta mặc sơ mi rộng để che đi bộ ngực đồ sộ, tay khoanh trước ngực để giấu giếm cơ thể mình càng nhiều càng tốt, và ánh mắt cô ta có một vẻ gì đó tổn thương. Cô ta có thể là mình, tôi nghĩ vậy khi chăm chú nhìn cô. Mình có thể là cô ta.

“Đây là JJ,” Brad nói. “Còn đây là Jenny, trợ lý riêng của anh.”

“Chào Jenny,” tôi quyết tâm tỏ ra thân thiện, cố gắng để Jenny thấy tôi không bận tâm đến cân nặng của cô ta, rằng tôi không nghĩ cô ta là một người thiếu sót chỉ vì vẻ ngoài ngoại cỡ của mình. Tôi đứng lên khỏi chỗ ngồi trên bàn và bước về phía Jenny, tay vươn ra để bắt tay cô ta, nhưng khi đến gần hơn, tôi linh cảm rằng cô ta sẽ không bắt tay tôi, rằng vì lý do kỳ lạ nào đó mà bầu không khí thù địch mạnh mẽ đang bao bọc căn phòng này. Và, tôi đã đúng. Tôi đứng lại vì Jenny không hề di chuyển. Cô ta chỉ gật đầu thay cho lời chào. Cô ta không nói gì hết, và Chúa ơi, tôi nhớ ra khi còn to béo như Jenny tôi đã có cảm giác thế nào.

Tôi nhớ lại cảm giác của mình khi được giới thiệu với một ai đó mảnh mai và xinh đẹp, rằng tôi đã cảm thấy khiếm khuyết ra sao, rằng tôi không thể nhìn vào mắt họ, và tôi cố hết sức để nghĩ ra cách khiến Jenny thoải mái.

“Cái áo đẹp đấy,” cuối cùng tôi cũng nói. “Cô mua ở đây à?”

“Không,” Jenny miễn cưỡng đáp, rồi quay sang Brad. “Em có một vài tài liệu cho anh. Em để lên bàn anh nhé?” Giọng cô ta nghe lạnh như băng

khiến tôi chùn lại, nhưng rồi tôi nghĩ sẽ tệ hơn thế nào, cảm giác khiếm khuyết sẽ nhân lên gấp bội ra sao nếu bạn làm việc ở một nơi toàn những người đẹp vây quanh cả ngày, vì thế tôi thử lại lần nữa.

“Cô làm việc ở đây lâu chưa?” tôi nói, cố tỏ ra thân thiện.

“Rồi,” Jenny đáp, lần này không hề nhìn tôi, rồi cô ta quay đi và ra khỏi văn phòng.

“Anh xin lỗi,” Brad nói, đưa tay vuốt tóc. “Đôi khi cô ấy hơi khó tính.”

“Không sao đâu, có lẽ em hiểu điều đó rõ hơn anh nghĩ đấy,” tôi nói mà không hề suy nghĩ.

“Ý em là gì?” Giọng Brad có vẻ hơi gay gắt, và tôi tự hỏi anh sẽ nghĩ sao nếu biết rằng tôi đã từng nặng ngang với Jenny. Trong một giây, tôi bị thôi thúc bởi ý muốn kể cho Brad nghe tôi đã từng như thế nào, nhưng rồi tôi quyết định ngược lại. Còn quá sớm.

“Chỉ là em thấy thật khó khăn cho cô ta khi làm việc ở một nơi như thế này, bị những người thanh mảnh vây quanh cả ngày. Điều em không hiểu là tại sao cô ta lại làm việc ở đây. Chắc chắn là sẽ dễ dàng hơn cho cô ta nếu làm việc ở một nơi ít...” tôi ngừng lại, không biết nên diễn đạt thế nào. “Ít để ý đến ngoại hình hơn.”

“Anh nghĩ có lẽ em đúng,” Brad nói, “nhưng em thấy đấy, Jenny đã làm việc với anh hàng năm nay rồi, cô ấy giống như cánh tay phải của anh vậy, mà nói thẳng ra thì anh nghĩ lý do duy nhất để cô ấy ở đây là vì lòng trung thành với anh.”

“Anh có chắc là cô ta không thích anh một chút nào không?” Tôi đùa, quá say mê Brad mà quên mất rằng chẳng có gì đáng cười khi cô gái béo nhất văn phòng thích chàng trai đẹp nhất tòa nhà.

“Jenny á?” Brad khịt mũi giễu cợt. “Không. Cô ấy giống em gái của anh hơn.”

Hừm. Ngày xưa ngày xưa, đó cũng là những gì Ben nói với tôi. “Ồ, em biết một người chắc chắn phải lòng anh đấy.” Tôi đưa tay ra đặt lên đùi Brad.

“Nếu anh khóa cửa lại, em hứa là sẽ kể hết với anh chứ?” Brad bước về phía cửa và nhẹ nhàng khóa lại.

Chúa hãy tha thứ cho con vì đã hành động như một ả đàn bà mất nết, nhưng con không thể cưỡng lại được, anh ấy quá hấp dẫn. Tôi bắt chéo tay trước ngực và để chiếc áo sơ mi lướt nhẹ xuống vai, để lộ ra không gì khác ngoài làn da trần. Tôi đẩy Brad xuống ghế, ngồi giạng chân trên lòng anh trong khi luồn tay quanh cổ anh. “Em hứa,” tôi găm gù, “em thể đấy.”

Chương 20

Tôi duỗi dài thoải mái trên giường, lưng tựa vào một chồng gối, suy nghĩ về cuộc đời mình. Tôi nghĩ về việc Brad làm tình với tôi sáng nay trước khi tới văn phòng và thu xếp để gặp tôi sau. Tôi nghĩ về cuộc sống tôi bỏ lại đằng sau, về công việc tẻ ngắt ở *Kilburn Herald*, về những gì bạn bè tôi sẽ nói nếu họ thấy tôi bây giờ, bởi mặc dù chưa đến một tuần, tôi đã biết mình có thể quen với nơi đây.

Làm thế nào tôi có thể quay lại đó đây? Trở lại London già nua, ẩm đạm trong khi Los Angeles lại ấm áp, náo nhiệt và mời gọi đến vậy.

Và rồi, tôi không thể không bắt đầu nghĩ về Ben. Hải hước làm sao khi anh lại xuất hiện vào những khoảnh khắc kỳ lạ nhất. Tôi có thể sống một thời gian dài mà không nghĩ về anh, và rồi đột nhiên anh nháy vào suy nghĩ của tôi. Khi ấy, đương nhiên là tôi vẫn còn nhớ anh, nhưng dạo này tôi chỉ nhớ anh khi nghĩ đến anh, và may thay, tôi không hay nghĩ đến Ben lắm vì tôi đang vô cùng hạnh phúc.

Một suy nghĩ khác lại trườn vào đầu tôi, điều mà tôi không muốn nghĩ đến, điều tôi hy vọng có thể quên đi, nhưng không, càng cố không nghĩ về nó, tôi càng không thể quên được. Thôi được. Tôi đầu hàng. Tối qua chúng tôi ở khách sạn Mondrian, một nơi ẩn náu rộng mênh mông mang phong cách thiết kế tối giản trên đại lộ Sunset. Một nơi Brad nhất quyết muốn tôi xem, ngay cả khi tôi không thực sự quan tâm tới những địa điểm “khép kín”, không giống những nơi tôi thường xuyên lui tới ở nhà.

Nhưng Mondrian thật tuyệt vời. Tôi chưa bao giờ được ở một nơi như thế cả. Đại sảnh được thiết kế tối giản, cửa ra vào bằng kính trong dẫn tới một hiên gỗ được thắp sáng bởi những ngọn nến. Tôi thích nó. Tôi thích những chiếc bình đất nung ngoại cỡ, những tấm nệm Ấn Độ lớn xếp gối ôm nằm rải rác bên bể bơi. Và tôi cố gắng không nghĩ về những gì xảy ra

sau đó, về những gì Brad đã nói, vì cứ mỗi lần tôi nghĩ về nó, tất cả những suy nghĩ tiêu cực lại xâm chiếm đầu óc tôi, mà tôi thì không muốn mọi chuyện xấu đi, tôi không muốn phá vỡ sự hoàn hảo này. Không phải bây giờ.

Nhưng thật kỳ cục. Được rồi, bắt đầu nhé. Tôi sẽ kể cho bạn nghe. Chúng tôi đã ở đó, bên một chiếc bàn nơi quầy bar của Mondrian, ánh nền làm tôn lên nét đẹp trên khuôn mặt của những con người khả ái, nhưng trong mắt tôi, không ai đẹp hơn Brad. Chúng tôi ngồi đó, hôn nhau và trò chuyện, càng trò chuyện, chúng tôi càng tiết lộ nhiều hơn về cuộc sống của mỗi người, về tình yêu, hy vọng, ước mơ, và càng tiết lộ nhiều hơn, tôi càng nghĩ rằng đây chính là cuộc sống tôi đã ao ước. Xin lỗi. Chính là cuộc sống tôi ao ước.

“Em muốn sống trong một ngôi nhà bên bờ biển,” tôi nói, vẽ ra những hình ảnh tươi mới trong đầu bởi lúc đầu tối tôi có ngồi xem qua mục bất động sản của tờ *Los Angeles Times*, thoát ly vào một thế giới tưởng tượng của bể bơi, cát mềm giữa kẽ ngón chân, và những lớp sóng xô đuổi nhau.

“Anh nghĩ mình sẽ hạnh phúc ở bất cứ nơi đâu,” Brad nói, “miễn là có em ở bên.”

Jemima, ôi, Jemima. Mi không nghĩ rằng việc Brad tiến quá nhanh trong chưa đầy một tuần có gì đó hơi kỳ lạ sao? Không có bất kỳ tiếng chuông cảnh báo nào reo lên trong đầu mi sao? Có lẽ sẽ khôn ngoan hơn chẳng khi ngồi lại và tự hỏi liệu anh ta có một động cơ ngầm nào đó?

Nhưng không. Dường như Jemima chưa sẵn sàng phá vỡ thế giới hoàn hảo của nàng vào lúc này. Thay vào đó, nàng thở dài hạnh phúc, và cuộc nói chuyện trên trời dưới biển vẫn tiếp tục, cho đến khi họ chỉ còn chủ đề liệu có thiết thực không nếu nàng ở lại.

“Quanh đây có hiệu sách nào không?” tôi hỏi, biết rằng đó là thứ duy nhất khiến tôi thực sự cảm thấy như ở nhà, thoải mái giở lướt qua những

cuốn sách yêu thích.

“Hiệu sách khá nhất có lẽ là Barnes & Noble hay Borders ở phố đi bộ Số Ba,” Brad đáp. “Nếu em nói với anh sớm hơn, chúng ta đã có thể đến đó trước rồi. Em rất thích đọc sách phải không?”

Tôi gật đầu.

“Em thích đọc thể loại nào?”

“Tất cả.” Tôi mỉm cười bí ẩn. “Sở thích của em rất đa dạng, loại sách nào em cũng đọc. Còn anh?” tôi hỏi, nhận ra rằng mình không biết chút gì về gu văn học của anh, mặc dù với bạn điều này có thể không quan trọng, nhưng tôi nghĩ nó có thể tiết lộ rất nhiều về một con người.

“Thực sự anh không có thời gian,” anh thú nhận, nhấp thêm một ngụm sâm panh. “Khi đọc thì anh thích thể loại khoa học viễn tưởng.” Anh ngừng một lúc trước khi thêm vào, “Hồi học trung học anh đọc nhiều hơn. Anh nhớ là đã đọc sách của một nhà văn, em biết đấy, tên ông ta là gì nhỉ.” Anh nhìn tôi cầu cứu nhưng tôi chỉ nhún vai, lắc đầu. “*Los Angeles Times* biết, cái người đã tự lấy súng bắn vào đầu mình ấy. Ông ta viết truyện về một ông già trên biển cả - trên con thuyền ấy.”

Mình có nghe nhầm không? Anh đùa chắc? Mắt tôi mở to sững sốt, nhưng rồi tôi nghĩ, hẳn là anh đang đùa, anh sắp sửa cười cho xem.

“Hemingway?” Tôi chậm rãi nói, hy vọng anh sẽ phá lên cười.

“Phải rồi.” Anh hăng hái gật đầu. “Đúng là ông đó. Cuốn sách hay tuyệt.”

Anh không phá lên cười. Thậm chí còn không mỉm cười nữa. Tôi có thể nói gì đây? Tôi không bận tâm nếu sở thích của anh chỉ xoay quanh những loại sách về cảnh sát và kẻ cướp rở tiền, nhưng quên tên một trong những nhà văn nổi tiếng nhất - lại là một nhà văn Mỹ nữa! Tôi hoàn toàn không thể thốt nên lời, và đột nhiên tôi thấy rành rành đó là điểm yếu của Brad,

rằng việc không có ai hoàn hảo là một chân lý tuyệt đối. Tôi nghĩ, lòng khá thất vọng, rằng Brad đẹp trai, tử tế, ngọt ngào, nhưng lại là một kẻ dốt nát. Dốt đặc cán mai. Ôi Chúa ơi, sao anh phải nói ra điều đó nhỉ.

Nhưng không, tôi cố nhủ thầm. Việc anh không có cùng sở thích với mi không có nghĩa anh là một kẻ dốt nát, chỉ là... khác nhau thôi. Và điều đó cũng không có nghĩa anh là người xấu, hay anh sẽ không đối xử tốt với mi.

Tôi cố quên nó đi, tôi quyết định sẽ gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Và tôi đã cố, thực sự đã cố, nhưng nói thì nghe có vẻ dễ thể thôi.

Và nỗi thất vọng, ái ngại, khó chịu, bạn muốn gọi nó là gì cũng được, hẳn đã hiện lên trên mặt tôi, vì Brad bỗng nhiên hỏi, “Mọi thứ ổn chứ?”

“Vâng.” Tôi mỉm cười. “Ổn cả.” Rồi anh ngả về phía trước và đặt lên môi tôi một nụ hôn dài nồng đượm, tôi thoải mái hơn một chút, và quyết định rằng tôi thực sự chẳng quan tâm tới những việc khác bởi nụ hôn này quá đáng giá rồi. Rằng đây là những gì tôi hằng chờ đợi. Đây là người đàn ông mà tôi hằng chờ đợi. Và cái cảm giác này, cảm giác được nâng niu, chăm sóc, bảo vệ chắc chắn là những gì mà tôi mong có.

Nhưng lúc này, khi nằm trên giường sáng nay, tôi không thể không băn khoăn liệu điều đó có đủ hay không. Đừng lỗ bịch thế, tất nhiên như thế là đủ rồi. Phải đủ, nhưng mà, chỉ để mình yên tâm trọn vẹn, tôi nhắc ống nghe lên và quay số.

“Chuyên đề *Kilburn Herald* xin nghe.”

“Geraldine à? Tớ đây.”

“Jemima? Chào! Tớ nhớ cậu quá, còn nữa, mẹ già xấu xa này, cậu có biết ai phải làm cột tin chết tiệt của cậu khi cậu đi vắng không. Cảm ơn nhiều lắm.” Cô không có ý đó, mặc dù cuối cùng cô cũng hiểu tại sao tôi lại quá chán nản với việc viết bài cho mục Top Mẹo vặt.

“Tớ cũng nhớ cậu lắm.”

“Còn lâu cậu mới nhớ tớ. Chắc cậu đang vui vẻ lắm. Tớ muốn nghe mọi chuyện. Anh chàng Brad đẹp trai thế nào? Cậu đang yêu à? Cậu đã làm chuyện đó chưa?”

“Tuyệt, không chắc lắm, rồi.”

“Rồi?”

“Rồi.”

“Ôi Chúa ơi! Như thế nào, như thế nào? Kể cho tớ nghe hết đi! Tớ muốn nghe cả những chi tiết riêng tư nhất.”

“Không thể tin nổi, Geraldine ạ. Nghiêm túc đấy, thành thực đấy, không thể tin nổi. Tớ chưa bao giờ khoái cảm như thế trong đời. Anh ấy đẹp trai cực. Cứ mỗi lần nhìn Brad, tớ lại không thể tin nổi là mình đã có anh ấy.”

“Anh ta có cuồng nhiệt không?”

“Cực kỳ. Bọn tớ đã làm chuyện đó trên bàn làm việc trong văn phòng anh ấy.”

“Ôi,” Geraldine thở dài. “Tớ ghen tị quá.”

“Sao vậy? Đừng nói với tớ là chuyện của cậu với anh chàng Nick Maxwell gặp ở bữa tiệc của Ben chẳng ra gì đấy nhé.”

“Không, chẳng có vấn đề gì cả. Thật ra nó còn suôn sẻ hơn bao giờ hết. Nhưng bọn tớ chưa làm chuyện đó.”

“Cậu đùa à?” Như thế chẳng giống Geraldine chút nào, một người thường dùng cơ thể mình để kiểm soát các mối quan hệ.

“Ước gì tớ đang đùa. Không phải tớ không muốn, cũng không phải anh ấy không cố đưa tớ lên giường, nhưng chuyện này khác, Jemima ạ. Tớ thực sự thích anh ấy. Ý tớ là *thực sự* ấy, và tớ không muốn phá hỏng mọi chuyện bằng cách nhảy lên giường với anh ấy quá sớm.”

“Ồ.” Chết tiệt. Điều đó có nghĩa là tôi đang phá hỏng mọi chuyện với Brad ư? “Việc đó luôn phá hỏng mọi chuyện à?”

“Theo *Nguyên tắc* thì như thế.”

“*Nguyên tắc* là cái gì vậy?”

“Là cẩm nang dạy chiêu ‘lạnh lùng kẻ’ để câu người đàn ông trong mơ của bạn.”

“Cậu tin vào điều đó à?”

Geraldine thở dài. “Trước đây tớ không bao giờ tin, nhưng tớ đã quyết định thử xem sao, tớ nghĩ nó thực sự hiệu quả đấy. Và,” cô nói tiếp, “sai lầm lớn nhất là ngủ với họ. Chỉ ít thì cậu không nên làm vậy cho đến khi họ mê mệt cậu và cậu biết chắc rằng họ sẽ không biến mất vào sáng hôm sau.”

“Nhưng nghe lỗi thời quá, Geraldine ạ.”

“Tớ biết.” Cô lại thở dài. “Tớ sắp phát điên rồi đây. Hôm qua tớ đi qua một cửa hàng bán đồ chơi tình dục và đã nghiêm túc suy nghĩ về việc bước vào mua một chiếc máy rung.”

“Geraldine!” Lạy Chúa, tôi không muốn nghe kể về nó, tôi chỉ mới biết thế nào là khoái cảm, và nói về chuyện đó là đã đủ khó khăn rồi, nói gì đến cái máy rung. Dù vậy, chính vì điểm này mà tôi thấy quý Geraldine. Tôi ngưỡng mộ việc cô chẳng bao giờ ngưng ngừng, nhưng có một thứ mà tôi sẽ thay đổi, đó là tính coi mình là trung tâm của cô. Mặc dù tôi biết Geraldine có lẽ là người bạn chân thành duy nhất mà tôi từng có, nhưng cô luôn luôn, luôn luôn xoay câu chuyện về phía mình ngay khi có thể. Nhưng

đó không phải là điều gì tồi tệ, và ít nhất tôi biết mình có thể tin tưởng cô. Ngay cả khi tôi không muốn nói chuyện với Geraldine về những chiếc máy rung.

“Đừng lo,” Geraldine nói. “Tớ đã không mua, nhưng chỉ vì tớ không có đủ can đảm để bước vào đó một mình. Ước gì cậu ở đây, Jemima.”

“Tớ không thể.”

“Cậu hiểu ý tớ mà. Tớ phát điên lên khi nghe cậu kể chuyện có thể ân ái ở bất cứ chỗ nào, trong khi tớ lại là Trinh nữ Tái sinh.”

“Không phải tất cả đều hoàn hảo đâu, Geraldine,” cuối cùng tôi cũng thú nhận.

“Sao lại không hoàn hảo?”

“Chẹp, tớ không biết diễn tả thế nào...”

“Cứ nói đi.”

Và tôi nói. Tôi kể cho Geraldine nghe cuộc nói chuyện tối qua, về tình huống Hemingway, và cô phá lên cười.

“Thế thì sao?” cô nói khi đã bình thường trở lại. “Anh ta không phải Mr. Thông minh. Cũng à, anh ta giàu có, đẹp trai và chết mê cậu. Cậu còn muốn gì nữa nào.”

“Có lẽ cậu đúng.” Tôi bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn về chuyện này.

“Thế,” Geraldine hớn hờ nói, “tớ đã bao giờ sai chưa?”

“Vậy tớ nên phớt lờ chuyện...”

“Chuyện anh ta dốt nát á? Ừ. Mà, anh ta không đọc Hemingway không có nghĩa anh ta là kẻ ngốc phải không? Xét cho cùng, anh ta có vẻ làm ăn

phát đạt đấy chứ.”

“Phải, điều đó hoàn toàn đúng.” Giờ tôi cảm thấy khá hơn nhiều.

“Thế đấy. Không vấn đề gì cả. Đúng không nào?”

“Đúng. Cảm ơn cậu, Geraldine. Tớ sẽ làm gì nếu không có cậu đây? Đạo này cậu có nói chuyện với Ben không?” Câu hỏi này từ đâu ra vậy, Jemima?

“Không? Sao vậy? Cậu nói chuyện với Ben rồi à?”

“Không, tớ chỉ muốn biết anh ấy thế nào?”

“Nếu điều này có thể an ủi cậu thì đây, tớ đã nhìn thấy anh ta trên ti vi và trông anh ta có vẻ khá ổn. Nói thật thì, anh ta đang trở thành một hình tượng quyến rũ như công chúng nghĩ.”

“Hừm.” Sao mẩu tin này lại khiến tôi cảm thấy bất an nhỉ?

“Dù sao thì cũng à, chắc cậu phải tốn cả một gia tài để gọi về đây, với lại bây giờ tớ sắp phải nộp bản thảo cho mục Top Mẹo vặt chết tiệt. Hai ngày nữa tớ gọi cho cậu được không?”

“Nghe hay đấy.”

“OK, tối nay tớ sẽ đi chơi với Nick. Có Chúa mới biết tớ có thể kiếm chế bao lâu nữa. Lần tới khi nói chuyện tớ sẽ kể cho cậu.”

Chúng tôi tạm biệt và tôi đặt ống nghe xuống. Geraldine hoàn toàn đúng, tôi thật lố bịch. Tôi đi vào bếp và mở tủ lạnh. Vài hũ sữa chua không béo, một ít trái cây và mấy chai nước khoáng, tôi vừa xem xét mấy thứ đó vừa lắc đầu ngạc nhiên. Mở tủ lạnh ở nhà bất kỳ gã đàn ông nào, rất có khả năng bạn sẽ thấy sáu lon bia, chút đồ ăn Ấn Độ mua sẵn còn sót lại, và nếu họ lười chảy thây, thì sẽ là đồ ăn đóng gói từ một cửa hàng đồ ăn sẵn.

Phải rồi, tôi quyết định rời sập cửa tủ lại. Phòng tập trước, rồi sẽ đến siêu thị, vì tối nay tôi sẽ nấu bữa tối cho Brad. Tôi mặc đồ tập vào, chuẩn bị rời nhà thì điện thoại reo.

“Chào cưng.” Brad đã quen gọi tôi là cưng. “Anh nhớ em. Em có đến không?”

“Có, em chuẩn bị đi đây. Anh thấy thế nào nếu tối nay em nấu bữa tối?”

“Anh thích lắm. Em có muốn chiều nay chúng ta đi mua sắm không?”

“Không, đừng lo cho em, em sẽ đi một mình. Em muốn làm anh ngạc nhiên.”

“Không thể tin nổi anh lại có nhiều việc đến vậy, mà lại còn trong lúc em ở đây nữa chứ. Anh cảm thấy có lỗi lắm, anh rất muốn đưa em đi thăm Los Angeles, đến tất cả những nơi vui chơi như trường quay Universal và Disneyland.”

“Brad, em không thích đi thăm thú lắm đâu.” Điều này không hẳn đúng, nhưng cho dù tôi rất muốn đến những nơi đó, tôi vẫn khá hài lòng trong vai trò một người vợ Los Angeles. “Em thực sự hạnh phúc khi làm những gì anh làm, nó giúp em hiểu hơn về con người anh, về cuộc sống của anh.”

“Em chắc chứ?” Giọng anh rõ ràng nhẹ nhõm hẳn.

“Có, em chắc mà.”

“OK. Vậy đi thôi, anh mong em lắm rồi.”

“Em đi đây, em đi đây!” Tôi cười, gửi cho anh một cái hôn gió rồi nhảy ra cửa.

“Jenny!” Thật tình cờ khi gặp Jenny ở quầy bar nước hoa quả, nhưng sớm muộn gì cũng phải gặp thôi. Tôi sẽ làm cô ta thích tôi, có chết tôi cũng

sẽ khiến cô ta trở thành bạn tôi, và có vẻ như tôi phải chết thật, bởi Jenny chỉ nhìn tôi từ trên xuống dưới một cách hết sức lạnh lùng trước khi miễn cưỡng nói xin chào.

“Gặp cô ở đây vui thật đấy!” Không ai có thể nói là tôi không cố gắng. “Tôi vừa tập xong. Để tôi mời cô uống gì nhé.”

“Không, cảm ơn. Tôi phải quay lại phòng tập rồi.”

“Thế sao cô lại vào đây?” Tôi khoát tay chỉ quán cà phê nhỏ nằm ngay cuối con đường có phòng tập B-Fit.

“Được rồi,” Jenny thở dài. “Tôi uống nước khoáng.”

Tội nghiệp, tôi biết đích xác cô ta định làm gì. Có lẽ cô sẽ uống nước khoáng ở đây rồi về nhà xơi cả một hộp bánh quy. “Sao cô không ngồi xuống?” Tôi kéo ghế cho cô ta. “Tôi sẽ đi lấy nước.”

Tôi trả tiền cho hai chai nước khoáng rồi mang đến chỗ bàn trong góc, nơi Jenny đang ngồi chống cằm ủ rũ.

“Cảm ơn,” Jenny nói.

“Không có gì,” tôi thân mật đáp lại, thật sự đã rất cố gắng. “Brad nói cô làm ở đây lâu rồi phải không?”

“Ừ.” Câu trả lời của cô ta vẫn chỉ vồn vện một hai âm tiết, và tôi có thể nói rằng đây thực sự là một việc khó khăn.

“Cô có thích công việc này không?”

“Tôi nghĩ vậy.” Jenny nhún vai.

“Chắc cô phải biết Brad rõ lắm.” Tôi cố gắng giữ không khí cuộc nói chuyện thật thoải mái, nhưng điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Jenny đỏ mặt, và phản ứng đó giống phản ứng của tôi với Ben đến nỗi khi tôi chợt nhận ra

rằng cô ta say Brad như điên đảo, tôi đã nhớ miệng mất rồi. “Tôi không có ý...” tôi nói yếu ớt.

“Không sao,” Jenny nói khi đã bớt ngại ngùng. “Có gì đâu.”

“Này.” Thử lại lần nữa xem sao, Jemima. “Rõ ràng là giữa chúng ta có sự căng thẳng gì đó mà tôi không hiểu, vì tôi thực sự muốn chúng ta là bạn.”

Jenny sợ hãi nhìn tôi. “Tôi không thể làm bạn với cô.”

“Sao không?”

Jenny nhún vai. “Chỉ là không thể thôi.”

“Tôi nghĩ cô sẽ ngạc nhiên đấy, Jenny,” tôi nhẹ nhàng nói. “Tôi nghĩ chúng ta có nhiều điểm chung hơn cô nghĩ.”

“Tôi không nghĩ mình sẽ ngạc nhiên gì hết,” Jenny chua chát nói.

“Không, tôi nghiêm túc đấy,” và lần đầu tiên tôi nhận ra cách duy nhất làm cô gái này thích tôi, hay tin tưởng tôi, là tỏ ra hết sức chân thành với cô ta và nói cho cô ta biết sự thật. “Tôi nói cho cô biết một bí mật nhé?”

Jenny hờ hững nhìn lên và nhún vai.

“OK. Giờ cô thấy tôi là một người thon thả, cân đối, nhưng vài tháng trước tôi béo phì kinh khủng. Hơn cô gấp nhiều lần ấy.”

“Phải rồi, thật ra,” Jenny nói, đứng lên chuẩn bị rời đi. “Cô không phải bận tâm. Thứ nhất, tôi không thích bị thương hại. Thứ hai, tôi không tin cô. Và thứ ba, ngay cả khi tôi tin cô thì điều đó cũng chẳng có gì khác với tôi cả. Tôi nghĩ cô là bạn gái mới của sếp tôi và như vậy không có nghĩa là *chúng ta* có thể là bạn. Cảm ơn vì chai nước khoáng. Gặp lại cô sau.”

“Nhưng Jenny...” Quá muộn rồi, Jenny đã xách túi lên và bước ra ngoài. Tôi đã nói gì? Tôi đã làm gì? Có lẽ tôi không nên bận tâm đến việc này,

nhưng tôi không thể dừng được. Tôi biết mọi người từng cảm thấy thương hại tôi, nhưng không ai ghét tôi cả. Tôi là một phụ nữ hòa hợp với tất cả mọi người, và tôi không chấp nhận sự thực là Jenny không thích tôi. Có lẽ nếu biết lý do, tôi có thể giải quyết được, nhưng dường như cô ta không ưa tôi ngay từ đầu, còn tôi thì rất muốn hai chúng tôi nếu không phải bạn bè thì ít nhất cũng vui vẻ với nhau.

Tôi cứ xem xét lại cuộc trò chuyện và tự hỏi chính xác mình đã nói gì để cô ta buồn. Tôi hành động như một kẻ hoang tưởng, ngó mọi ngóc ngách trước khi bước đi để tránh gặp cô ta lần nữa, và khi tôi quay trở lại phòng tập, Jenny may thay không có ở đó, còn Brad thì trong văn phòng.

“Vừa xảy ra một chuyện vô cùng kỳ cục,” tôi nói với Brad, sau khi anh chào tôi bằng một cái hôn, không phải là một cái hôn phớt lên má, mà là một nụ hôn dài nồng nàn, và tôi phải cương quyết đẩy anh ra, vì cho dù tôi dường như không cưỡng lại nổi anh song vào thời điểm này tôi phải tổng khứ chuyện của Jenny ra khỏi đầu đã. Thế là tôi kể cho anh nghe, chỉ bỏ qua một chút chi tiết về chuyện cân nặng của tôi trước đó, và việc này đúng là làm Brad ngượng đi thật. Ngượng hoàn toàn.

“Anh xin lỗi,” anh nói, ngồi lại vào sau chiếc bàn. “Em đừng buồn về chuyện đó, cô ấy chỉ quá bảo vệ anh thôi.”

“Nhưng thật điên khùng.” Tôi bắt đầu cảm thấy hơi khó chịu. “Em đã rất cố gắng làm bạn với cô ta, và nếu em không đủ tỉnh táo thì em đã nói là cô ta căm ghét em tột độ rồi.”

“Cô ấy không ghét em,” Brad thở dài.

“Làm sao anh biết?”

“Anh biết. Cô ấy ngại em.”

“Nhưng chắc chắn trước đây anh phải có những cô bạn gái khác chứ? Cô ta cũng cư xử như vậy với tất cả bọn họ à?”

Brad nhún vai. “Trước kia anh chưa từng có bạn gái một cách nghiêm túc. Nghe này,” anh nói, đứng lên, vòng ra phía sau bóp vai cho tôi, “đó không phải là vấn đề gì ghê gớm lắm. Không có gì nghiêm trọng cả, nhưng anh sẽ nói chuyện với cô ấy, được chứ?”

Anh sẽ không nói về chuyện này thêm nữa, thế nên tôi miễn cưỡng đồng ý, và khi đó, tôi cảm thấy bàn tay đang bóp vai tôi của Brad dần di chuyển tự do, từ vai tôi lướt xuống dưới, qua xương quai xanh, xuống áo ngực tôi.

“Brad,” tôi van vãn, vì tôi thực sự không hứng, nhưng không hiểu sao tôi không có sức để cưỡng lại Brad hay cảm giác mà anh mang lại, và thật tuyệt làm sao khi vài giây sau, điện thoại của anh reo, nếu không mọi chuyện sẽ lặp lại như tuần trước, ngọt ngào và say đắm, nhưng tôi vẫn cố gắng chứng minh với bản thân mình rằng trong mối quan hệ đang nảy nở này, ngoài đời sống tình dục nồng cháy ra, chúng tôi còn có nhiều hơn thế.

“Em mượn ô tô của anh được không?” tôi hỏi khi Brad đang nói chuyện điện thoại, anh gật đầu và thả chìa khóa lên bàn, không nghĩ về tiền bảo hiểm hay liệu tôi có biết lái xe hay không. Thật may là tôi biết lái xe, mặc dù ở London tôi không có xe riêng, nhưng ngay cả trong những giấc mơ bay bổng nhất của mình, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được lái một con Porsche mui trần.

Tôi thực sự sướng run người, đây không phải là một chiếc ô tô mà là khoái cảm trên bốn bánh.

“Chào em,” hai gã trai trẻ tấp lại kế bên tôi, hét lên. “Em đi đâu vậy?”

“Mua sắm,” tôi hét lại với một nụ cười rạng rỡ.

“Bọn anh đi cùng được không?” một gã rống lên, tay đặt lên ngực ra dấu rằng mình đang yêu.

“Rất tiếc,” tôi la to. “Chỉ đủ chỗ cho em và mấy túi đồ thôi.”

Tôi nhấn ga phóng vụt đi, và có lẽ để thể hiện tình yêu sét đánh của mình, họ cố đuổi theo tôi nhưng chẳng thể bắt kịp con xe tốc độ, chỉ trong vài giây, họ đã mất hút đằng sau.

“Xin-chào,” một anh chàng điển trai băng qua đường ở cột đèn giao thông nói. “Đây là thứ tôi muốn nhìn thấy ở Los Angeles đấy. Một người đẹp tóc vàng độc thân lái xe Porsche.”

“Sao anh biết em còn độc thân?”

“Đàn ông có thể mơ mộng chứ?”

Tôi mỉm cười và phóng đi. Tôi tấp vào nơi đầu tiên trông có vẻ là siêu thị, đỗ xe trong bãi rồi lấy một chiếc xe đẩy hàng. Trong chiếc áo phong bó sát, quần leggings và giày thể thao Reeboks, kính râm cài trên đầu, tóc buộc đuôi ngựa mềm mại, tôi sung sướng nhận ra mình cũng giống những bà nội trợ Santa Monica trẻ trung sành điệu khác, hàng tuần đi mua sắm, ngoại trừ việc tôi đang vừa bước đi giữa hai quầy hàng vừa lắc đầu sửng sốt.

Chưa bao giờ trong cuộc đời mình, tôi bắt gặp toàn những thực phẩm có hàm lượng chất béo thấp, không béo, không cholesterol, như thế. Nào là bánh nướng dinh dưỡng không béo, bánh gạo, bông ngô, caramen, bánh quy chanh hàm lượng cholesterol thấp, bánh quy gừng hàm lượng chất béo giảm, bánh sô cô la không béo không cholesterol, danh sách cứ dài ra mãi, và mặc dù đã chia tay với những trận ăn uống vô độ khá lâu rồi, tôi vẫn phải kiểm chế ham muốn vợ lấy tất cả mọi thứ trên giá và ném vào xe đẩy hàng của mình.

“Xin lỗi?” một giọng nam tính vang lên khiến tôi quay lại, lông mày nhướng lên.

“Hy vọng tôi không làm phiền cô, nhưng tôi tự hỏi liệu cô có biết cách hay nhất để nấu bí không?”

Lại nữa, tôi không tin nổi. Ý tôi là tôi đã nghe nói về chuyện bị tán tỉnh trong siêu thị, tôi thậm chí đã giúp Geraldine viết một bài như thế, nhưng tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ rằng chuyện đó có thực, và chắc chắn không thể xảy ra với tôi, nhưng có lẽ tôi nhầm rồi, đây chỉ là một câu hỏi đơn thuần mà thôi.

“Tôi nghĩ anh thử hấp cách thủy xem. Hoặc làm theo kiểu Ý, bọc trứng và bột mì bên ngoài rồi rán lên.”

“Cô là người Anh!” anh ta nói, dáng đứng đã thoải mái hơn. “Cô từ đâu đến vậy?”

“London.”

“Chào mừng tới Los Angeles. Xem nào, cô không muốn dạy tôi cách nấu món này à?” Giờ đến lượt anh ta nhướng một bên lông mày lên.

“Tôi muốn chứ.” Đúng là tán tỉnh rồi. “Nhưng bạn trai của tôi sẽ không thích đâu.”

“Ồ, tôi xin lỗi,” anh ta nói. “Tôi biết người đẹp thế này phải có bạn trai mà.”

Tôi nhún vai và tiếp tục đi giữa hai quầy hàng, mất nhiều thời gian kinh khủng mới mua sắm xong, thứ nhất là vì cách sắp hàng không giống với siêu thị Sainsbury ở London, và thứ hai là bởi tôi chưa bao giờ nhìn thấy những món hàng như thế.

Xong xuôi, tôi chất tất cả lên ô tô, tôi ngồi đó một lúc, không thể tin nổi sao mọi người ở đây lại tự nhiên đến vậy, và dường như thật dễ dàng gặp gỡ đàn ông nếu bạn một mình ở Los Angeles. Sophie và Lisa sẽ có một ngày thao diễn đây. Có lẽ tôi nên gọi điện cho hai cô ả và bảo họ đến chẳng. Mà cũng có thể không.

Chương 21

Thi thoảng Jemima cũng băn khoăn về anh chàng Ben Williams quyến rũ, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ nổi tiếng đến mức này. Phải, nàng đã nghe nói về điều đó, nàng thậm chí còn chứng kiến cuộc tấn công đầu tiên của anh trên truyền hình khi còn ở London, nhưng nàng không hề biết cơn sốt mà Ben gây ra cho công chúng mạnh như thế nào.

Đây là một việc hy hữu, nhưng đôi khi cũng xảy ra chuyện một người dẫn chương trình truyền hình mới xuất hiện, thường là phụ nữ, mà chẳng mấy chốc mọi tờ báo trong nước đều viết về họ, ai ai cũng ao ước được trở thành họ, sự nghiệp của họ sẽ thăng tiến cho đến khi bạn hầu như không thể ra khỏi nhà mà không thấy những tấm biển quảng cáo khổng lồ có in hình họ.

Đó là chuyện xảy ra với Ben Williams. Những ngày đầu ở *London Nights* khiến anh nghẹt thở vì phấn khích, không chỉ bởi anh được tăng lương nhanh chóng và còn vì anh được mọi người nhận ra dù tần suất lên hình vẫn còn ít ỏi.

Lần đầu tiên anh được người ta hỏi xin chữ ký là lúc trong siêu thị. Anh đã có một ngày tuyệt vời nhưng mệt mỏi, và tất cả những gì anh có thể nghĩ tới là về nhà, gác chân lên bàn và uống một chai bia lạnh ngon lành.

Nhưng khi đi giữa hai quầy hàng, mãi mê trong thế giới của riêng mình, anh dần nhận ra mình đang bị bám đuôi. Đầu tiên anh cho rằng mình có vấn đề, rằng giác quan đang đánh lừa anh, anh cứ quay lại mà chẳng nhìn thấy ai. Nhưng cuối cùng anh cũng phát hiện ra hai phụ nữ đang đứng nhìn anh chăm chú, che miệng thì thầm với nhau.

“Là cậu ấy đấy!” anh nghe một người nói trong khi người kia huých bạn và kéo chị ta đi về phía Ben. Ben không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vì thế

anh lơ họ đi và tiếp tục việc mua sắm, cho đến khi không còn lựa chọn nào khác.

“Xin lỗi,” chị ta lên tiếng, đó là một bà nội trợ dữ tợn khoảng ngoài bốn mươi. “Mong là không làm phiền cậu, nhưng cậu có phải anh chàng trên ti vi không?”

“Tôi không chắc,” Ben nói, hoàn toàn không biết phải nói gì. “Anh chàng nào cơ?”

“Ôiii đúng là cậu! Tôi nhận ra giọng cậu rồi. Cậu là người dẫn chương trình mới của *London Nights* đúng không?”

Ben được nhận ra nên hơi ngượng ngùng, và mặc dù một phần trong anh muốn người phụ nữ kia hạ thấp giọng xuống vì anh không muốn mọi người nghe thấy, nhưng một phần cũng muốn chị ta nói to hơn một chút để tất cả mọi người *đều* nghe thấy.

“Ừm, vâng,” anh khẽ nói, nở một nụ cười bên lên đầy chất Ben, nụ cười sẽ sớm đảm bảo cho vị thế ngôi sao quyền rũ đang lên.

“Tôi và chị bạn đây thấy cậu thật tuyệt!” chị ta vừa hồi hả nói, vừa lục lọi trong túi, rồi lôi ra một cái bút và một tờ giấy xé nham nhỏ.

“Nói thật đấy,” chị ta tiếp tục. “Cậu làm gia đình tôi vui vẻ mỗi tối. Phải không Jean?” chị ta hét lên với bạn mình, chị này trông như thể đang cố thu hết can đảm để bước lại gần anh.

“Cậu không phiền chứ?” Chị ta đưa cho anh giấy bút, Ben nhìn những thứ đó trong giây lát, tự hỏi mình sẽ làm gì với chúng. Người phụ nữ rụt rè đến bên cạnh Ben và nói, “Tôi là Sheila. Cậu có thể viết ‘Mến tặng Sheila.’” Chị ta bỏ lửng câu nói, cố nhớ ra tên của Ben. “Có phải Tom không?” chị ta hỏi, trong khi Ben cảm thấy một tràng cười bối rối đang dâng lên trong cổ họng.

“Không,” anh cố nén lại. “Tôi là Ben. Ben Williams.”

“Đúng rồi!” chị ta nói. “Là Ben Williams.”

Ben giữ thẳng mẫu giấy trên tay cầm của xe đẩy hàng, nhận thấy những khách hàng đi ngang qua dừng lại xem chuyện gì đang diễn ra, họ nhìn anh theo kiểu đã nhận ra anh là ai, nhưng may thay không ai có ý định làm theo những gì Sheila đang làm.

“Cảm ơn cậu,” chị ta thở mạnh, cẩn thận nhét bút vào ngăn trước của túi xách. “Mai chúng tôi sẽ xem cậu lên hình.”

“Không, không,” Ben nói, lấy lại bình tĩnh. “Cảm ơn, chị cứ yêu thích chương trình là được rồi.”

Khi Sheila và Jean đi khỏi, đầu chụm vào nhau như một cặp thiếu nữ mới lớn đang tương tư, lần đầu tiên Ben nhận ra rằng cuộc sống của mình sắp sửa sang trang.

Anh về nhà và gọi điện cho Richard, kể cho anh ta nghe những gì vừa xảy ra, Richard gần như nổ tung vì cười.

“Cậu biết điều này có nghĩa gì không Ben?” anh ta hỏi khi cuối cùng cũng ngừng cười.

“Nghĩa gì?”

“Từ giờ trở đi, cậu không thể đi đâu mà không trang điểm kỹ càng,” và thế là anh ta bắt đầu cười như nắc nẻ đến nỗi phải đập máy.

Tối đó, Richard nghĩ việc này rất buồn cười, nhưng sáu tuần sau, khi họ quyết định ra ngoài uống gì đó, anh ta thấy chuyện này phải nói là tuyệt vời.

“Tới quán rượu địa phương đi,” Ben đề nghị.

“Nó không dành cho cậu, anh bạn ạ,” Richard nói. “Giờ cậu nổi tiếng rồi, đừng tới những quán rượu địa phương, hãy tới những quán bar và nhà hàng có các em xinh đẹp ấy.”

Vậy nên cuối cùng họ đến Tầng Năm, trên nóc của hàng Harvey Nichols vào một đêm thứ Sáu, và Richard nói đúng, các em ở đây thật ngon nghề. Họ mua sâm panh, và chỉ trong vài phút đã thấy mình được vây quanh bởi những cô em quyến rũ, những thân hình người mẫu trong những bộ cánh thời trang nhất. Không ai thực sự hỏi xin Ben chữ ký, ai lại quê kệch như thế, nhưng từ những ánh nhìn chăm chú, những lời thì thầm, và những ánh mắt tán tỉnh, có thể thấy ngay rằng mọi người đều biết rõ Ben là ai.

“Tuyệt!” vào một lúc, Richard đã thốt lên. “Tôi phải nhớ thường xuyên đưa cậu đi cùng mới được.”

“Đúng đấy,” Ben cười. Anh cảm thấy dễ chịu, nhưng vẫn không hoàn toàn thoải mái với sự nổi tiếng mới đến của mình.

“Cô em tóc đỏ thế nào?” Richard huých Ben, và cả hai cùng chiêm ngưỡng bộ mông cong hoàn hảo của cô ả khi cô ta vào toilet nữ để tô thêm son môi.

“Cô ta thì sao?” Ben nói, thấy ngưỡng mộ khi cô ta xoay sở được trong cái váy ngắn và bó sát đến thế.

“Cô ta sẵn sàng rồi đấy, Ben. Cậu thì sao?”

Tất nhiên là Ben đã sẵn sàng, có gã trai trẻ máu lửa nào lại không thế chứ? Nhưng nhớ rằng Ben không chỉ là một người dẫn chương trình truyền hình nồng nhiệt mà còn là một nhà báo, anh đã gặp không ít những phụ nữ như thế, và biết khá rõ họ sẽ hành xử thế nào.

“Rich, cậu thực sự nghĩ là tôi muốn thức dậy vào Chủ nhật tuần sau và đọc được tất cả những chiến tích trên giường của mình trong phần *Tin Thế*

giới à?”

“Cô ta sẽ không làm vậy đâu!” Richard phản đối.

“Chắc chắn là cô ta sẽ làm vậy.”

“Làm sao cậu biết?”

“Tin tôi đi.” Anh suýt nữa thì thêm vào, “Tôi là nhà báo mà,” nhưng anh đã kiềm chế được vào phút cuối. “Tôi biết mà.”

Thế là Richard về nhà với một em tóc vàng, còn Ben về nhà một mình, và ngày hôm sau, Richard gọi điện kể về cô em đó, tất cả có thể được miêu tả bởi một câu cóp nhặt vụng về của nhóm hài Monty Python. “Cô ta đi chưa, hả? Cô ta đi chưa?”

Và đó chỉ là khúc dạo đầu trong hành trình bước vào thế giới nổi tiếng của Ben, một bàn đạp nhỏ. Vì chỉ vài tháng sau đó, Ben đã vô cùng nổi tiếng. Anh không đơn thuần là một phóng viên nữa mà là người dẫn chương trình. Người dẫn chương trình. Công chúng biết anh còn độc thân, họ biết anh sống với hai người bạn cùng nhà (mặc dù với mức thu nhập cao mới hường anh đã bắt đầu tìm kiếm một căn hộ riêng), họ biết anh thích gì và ghét gì. Nhưng công bằng mà nói, không ai *thực sự* hiểu anh. Họ không biết anh có khiếu hài hước thế nào, họ không hiểu tại sao anh hành động như thế, hay những gì anh nghĩ khi nằm trên giường buổi tối, bởi vì Ben, vốn là nhà báo, đã thành thạo nghệ thuật đeo mặt nạ trước báo chí, và dù chứng tỏ sức hấp dẫn của mình trước những nhà báo khác, những người giờ đây gào thét xin phỏng vấn anh, anh không bao giờ cho họ thấy con người thật của mình.

Chỉ có những người bạn thân của anh biết điều đó. Những người như Geraldine. Richard. Và Jemima Jones. Nhưng Ben không có nhiều thì giờ để nghĩ về những đồng nghiệp cũ. Anh cố giữ liên lạc, anh thực sự đã cố, nhưng cơn lốc công việc đã cuốn anh đi, anh thấy khó có thể xoay xở thời

gian, và càng trì hoãn lâu, anh càng khó nhắc điện thoại. Giờ đây, cuộc sống của anh là công việc, tiệc tùng, những buổi ra mắt, và phỏng vấn. Chưa bao giờ anh bận rộn đến thế.

Và chưa bao giờ Truyền hình London Ban ngày lại có một ngôi sáng đến vậy. Bất cứ nơi nào Diana Macpherson đặt chân tới, người ta đều vỗ vai bà ta, chúc mừng vì đã có một khám phá tuyệt vời.

Diana, theo cách nghĩ của bà ta, đã tạo ra Ben, và điều đó mang một ý nghĩa duy nhất trong từ điển của Diana. Ben mắc nợ bà ta. Một món lớn. Và bà ta chỉ đợi đến ngày đòi lại món nợ ấy, vì Diana luôn muốn những thứ mình không có. Và Diana muốn Ben Williams, không chỉ vì anh đẹp trai, mà còn bởi anh chẳng tỏ ra hứng thú gì với bà ta.

Diana Macpherson đã khá quen với việc lên giường với những ngôi sao mới nổi, những kẻ muốn được nổi tiếng bám lấy từng lời bà ta nói, dựa hơi hào quang quyền lực toát ra từ bà ta. Diana lạ lẫm với những người đàn ông như Ben, lịch sự, quyến rũ, thân thiện, nhưng hoàn toàn thờ ơ trước sự tán tỉnh công khai của bà ta.

Mới tuần trước thôi, bà ta gọi anh vào và nói rằng họ phải đi uống để bàn về chuyện chương trình đang tiến triển ra sao, xem có thể nghĩ ra ý tưởng mới nào hay không.

Ben thấy việc này hơi kỳ lạ, nhưng truyền hình là truyền hình, anh đã nghe đủ chuyện ngôi lê đôi mách về Diana và những chàng trai đồ chơi của bà ta, rằng biệt danh của bà ta là cá ăn thịt Piranha, và cái cách Diana nhìn Ben cho anh thấy chương trình truyền hình là điều cuối cùng mà bà ta nghĩ tới.

“Rich,” anh vừa thì thầm trên điện thoại vừa nhìn quanh để đảm bảo rằng không ai có thể nghe thấy.

“Chuyện gì vậy?”

“Là Diana. Tôi không nghĩ mình có thể tránh mặt ta được nữa.”

“Bao nhiêu lần rồi Ben? Tôi đã bảo cậu bao nhiêu lần là đừng có dính vào gái cơ quan rồi mà?”

“Tôi muốn chắc,” Ben nhấn mạnh, “nhưng tối nay bọn tôi sẽ đi uống và tôi thì hết có thoái thác rồi.”

“Oa,” Richard cười. “Tốt hơn là cậu nên đeo đai trinh tiết vào.”

“Vì Chúa, Rich. Tôi cần lời khuyên.”

“Bảo với mặt ta là cậu có bạn gái rồi.” Richard có vẻ hồ hững.

“Mặt ta biết là tôi không có.”

“Chẹp, thế thì chịu. Nói với mặt ta cậu bị đau đầu vậy.” Anh ta phá lên cười vì câu nói tếu táo của mình.

“Thôi bỏ đi,” Ben nói. “Tôi nghĩ mình sẽ xoay sở được.”

Diana biến buổi uống nước công việc thành bữa ăn tối tại một nhà hàng Pháp nhỏ ở Chelsea, một nơi mờ ảo, ấm áp trong ánh nến, hoàn hảo cho các cuộc hẹn lãng mạn.

“Đây là nhà hàng tôi hay lui tới,” bà ta nói với Ben, người đang cố phớt lờ đi thực tế rằng Diana đã thay đổi hoàn toàn giữa lần cuối anh gặp bà ta ở văn phòng và thời điểm bà ta xuất hiện trở lại để nói với anh rằng đã sẵn sàng lên đường. Diana mặc một chiếc sơ mi trễ cổ, bó sát, trong suốt, thấy rõ áo ngực Wonderbra đen bên trong, kèm với váy siêu bó và giày siêu cao gót.

“Trông chị đẹp lắm,” Ben nói, ý thức rằng bà ta là sếp của anh, rằng anh phải bỏ dờ bà ta, nhưng anh vẫn cố kiểm soát mọi việc một cách chuyên nghiệp.

“Ồ, cảm ơn,” bà ta đáp, tỏ ra tự hào như một nữ sinh trung học và cố ra vẻ ngạc nhiên. “Cái thứ đồ cũ này á?” bà ta nói, lướt tay lên chiếc sơ mi, chiếc áo mà bà ta đã mua vào giờ ăn trưa nhằm mục đích đặc biệt là phải quyến rũ được Ben.

Họ ngồi xuống và Ben cố hết sức để nói chuyện về công việc. Rượu tràn trề, anh cố uống càng chậm càng tốt để kéo dài thời gian trong khi Diana liên tục rót đầy ly của cả hai - ly của anh luôn đầy một nửa, ly của bà ta luôn hết sạch trơn.

Và thế là họ chuyện gẫu về công việc suốt thời gian dùng món khai vị, trong khi Ben cố gắng cưỡng lại cơn say, và để đảm bảo cho điều đó, anh xoay xở kéo dài để tài công việc cho đến phân nửa thời gian dùng món chính, khi Diana đặt dao nĩa xuống và ngả về phía trước.

“Ben,” Diana nói bằng giọng mà bà ta hy vọng sẽ khàn khàn gợi cảm. “Tôi hiếm khi gặp những người đàn ông lôi cuốn như cậu.”

“Cảm ơn, Diana. Ta uống thêm nước khoáng chứ?”

“Ben,” bà ta nhắc lại. “Điều tôi muốn nói là...”

“Bồi bàn?” Ben lo lắng nhìn quanh tìm người bồi bàn trong khi Diana thở dài và ngồi lại xuống ghế vì Ben đã phá hỏng khoảnh khắc này. Khoảnh khắc của bà ta.

Ben không dùng món tráng miệng, điều này là một tín hiệu vui với Diana, vì bà ta đã quyết định Ben sẽ đến nhà bà ta uống rượu đêm. Đó sẽ là thời điểm thích hợp. Thời điểm hoàn hảo.

“Nhà tôi ở khúc quanh kia thôi,” bà ta nói lúc họ bước ra ngoài sau khi Diana trả tiền, vì Diana Macpherson có lẽ là người có tài khoản chi tiêu lớn nhất nước.

“OK. Cảm ơn chị vì buổi tối tuyệt vời,” Ben lùi lại, nói.

“Cậu không có ý để tôi về nhà một mình đấy chứ?” Diana hỏi, giọng nhạo báng khó chịu. “Một cô gái đi một mình vào buổi tối?”

Cô gái ư? Ben nghĩ. Có mà mơ hồ. “Xin lỗi, xin lỗi,” anh nói, không biết phải làm thế quái nào bây giờ, vì cho dù không muốn ngủ với bà ta, nhưng anh cũng không muốn bị sa thải, và mặc dù đang nổi tiếng và được săn đuổi, Ben hiểu chính xác tính nhất thời của thế giới truyền hình, anh biết rõ sự nổi tiếng hôm nay có thể là thất nghiệp của ngày mai.

Họ bước bên nhau, và khi Diana khoác tay Ben, anh phải kiềm chế để khỏi hất ra. Ôi khốn nạn, anh nghĩ. Ôi khốn nạn.

Khi đến cửa nhà, Diana quay sang anh, nở nụ cười đùa bỡn. “Có muốn làm một cốc rượu đêm không?” bà ta hỏi.

Ben trầm cầu nguyện. Chúa ơi, nếu bây giờ Người giúp con, con hứa sẽ đi nhà thờ, rồi anh nghe thấy tiếng động cơ, anh quay lại và thoáng thấy ánh đèn vàng cam của một chiếc taxi trống màu đen. “Taxi,” anh hét, tay giơ lên trong khi Diana thất vọng ra mặt.

Nhưng người tài xế đã làm việc cả ngày và muốn về nhà với vợ con. Anh ta nhìn Ben lắc đầu, còn Diana thì cười đắc thắng. “Sao cậu không vào nhà rồi tôi sẽ gọi taxi cho cậu?” bà ta nói.

Nhưng bà ta không nhắc điện thoại, còn Ben thì quá ấn tượng với căn hộ sang trọng mang phong cách tối giản của bà ta, và lúc này anh cũng quá say để mà thắc mắc. Diana đặt một ly whiskey lớn vào tay Ben, rồi nắm chặt lấy đùi anh.

Ôi khốn nạn, Ben lại nghĩ, nhưng trước khi anh có cơ hội nghĩ ra kế sách đối phó, Diana đã hôn anh, và mặc dù Ben biết là không nên, nhưng buồn cười thay, anh vẫn cảm thấy khá thích thú. Hóa ra đây là Diana Macpherson! Ôi chết tiệt, Ben nghĩ trong cơn say bí tỉ, sao lại không chứ?

Thế là cuối cùng Ben và Diana đã đi đến đích trong mối quan hệ nghề nghiệp của họ. Ben, dù say, vẫn thể hiện rất khá, và đây không phải là một chuyện tốt, bởi Diana, người vừa đạt được khoái cảm mạnh mẽ nhất trong đời mình nhờ khả năng làm tình bằng miệng của Ben, nghĩ rằng mình đang yêu.

Làm tình bằng miệng là cách Ben chứng tỏ với Diana rằng anh là một người tình tuyệt vời trong chuyện chăn gối, vì cái vụ làm tình này, ít nhất là trong mắt Ben, chỉ ở mức tầm thường mà thôi. Phải, anh đã làm đúng các động tác, đúng mọi thứ, nhưng anh nghĩ mình đã làm tình với một ma nơ canh ở cửa hàng quần áo, và đúng, anh đã cố làm chuyện đó, nhưng không, nó không có lợi cho anh. Và có lẽ, quan trọng nhất là Ben nhớ ra tại sao anh không trải qua những cuộc mây mưa vô nghĩa với những người phụ nữ vô danh. Bởi vì điều đó không đáng.

Chỉ có một vấn đề duy nhất. Vụ mây mưa này có thể vô nghĩa nhưng người phụ nữ thì lại có danh. Có tên tuổi. Diana Macpherson. Sếp của anh. Ôi, khốn nạn.

Sau cái đêm đam mê đó, khi Diana đóng vai trò chủ động còn Ben cảm ơn Chúa vì rượu đã không làm anh bất lực, Diana quyết định rằng Ben là điều tuyệt diệu nhất từng đến với bà ta. Không có gì ngạc nhiên khi những cái nhìn đắm đuối liên tục của Diana với Ben khiến cả đài chú ý, và những lời đồn đại về một mối tình đáng ngờ bắt đầu lan đi.

Nhưng Diana sẽ không bao giờ khẳng định điều đó. Cũng chẳng ai dám hỏi trước mặt bà ta. Mà dù sao chẳng nữa, một đêm đam mê chưa thể làm nên một chuyện tình được, nhưng Diana không định dừng lại ở đó. Không đời nào.

“Tôi biết cậu ta có phẩm chất của một ngôi sao ngay khi cậu ta bước qua cửa,” bà ta nói với Jo Hartley, một nhà báo tự do đang viết một bài báo lớn về sự nghiệp lên như điều gặp gió của Ben Williams cho một tờ báo lá cải

hạng sang. “Hiếm có những người dẫn chương trình như Ben, và việc của tôi là tìm ra họ, phát triển họ và biến toàn bộ tiềm năng của họ thành khả năng thực sự.”

“Việc tuyển một người độc thân là một nước cờ tinh táo phải không thưa bà, vì khá nhiều người dẫn chương trình khác đã kết hôn? Và có lẽ với Ben và sức hút giới tính nổi bật của anh ấy, bà sẽ thu hút được lượng khán giả trẻ trung hơn nhiều.”

“Ừmm,” Diana gật đầu, nghĩ về sức hút giới tính nổi bật của Ben. “Tôi sẽ nói là anh hoàn toàn đúng.”

Bài báo chiếm hai trang giấy, với vài bức ảnh thời thơ ấu và niên thiếu của Ben, cuối cùng là hình ảnh của anh trong thời kỳ đỉnh cao hiện nay.

“Không. Tin. Nổi,” Geraldine nói khi đang vừa đọc báo vừa nhấp món cappuccino mua trên đường đi làm. Một phóng viên tin tức đi qua bàn cô.

“Cô đang đọc về phó ban tin tức cũ của chúng ta chứ gì,” anh ta nói.

“Ai mà tưởng tượng nổi cơ chứ?” cô nói, gần như không thể rời mắt khỏi trang báo, rồi cô cười ngật nghẻo khi đọc phần trích dẫn tiếp theo.

“Ngay cả Diana Macpherson, bà giám đốc chương trình nóng tính ở Truyền hình London Ban ngày cũng bị vẻ quyến rũ của anh chàng này lôi cuốn. Khi nhắc đến tên anh, ánh mắt bà trở nên mơ màng như mọi phụ nữ Anh khác.

“Tôi thích sức hút giới tính nổi bật của cậu ta,” bà nói. “Mới đầu tôi chọn cậu ta với vai trò một phóng viên, nhưng ngay từ lúc ấy tôi đã biết mình có thể phát triển cậu ta rồi.”

Khi Geraldine đọc xong bài báo, cô ngả người ra ghế và châm một điếu thuốc, cố trì hoãn việc viết tin cho cột Top Mẹo vặt chết tiệt. Nhưng rồi mắt

cô sáng lên khi vớ lại tờ báo, xé hai trang về Ben và cẩn thận gấp chúng lại, nhét vào một chiếc phong bì hồ sơ.

“Jemima thân yêu,” cô viết lên một tấm thiệp. “Nếu có thời gian, tớ đã viết cho cậu một lá thư, nhưng tớ muốn cậu xem cái này. Cậu tin được không?!! Ben Williams chiếm hai trang báo liền!! Ước gì hồi đó tớ biết trước điều này... thì có lẽ tớ đã nhận lời anh ta rồi!!! Mong rằng cậu đang rất vui vẻ, và liếm lên cơ ngực Brad hộ tớ. Sẽ sớm nói chuyện với cậu, yêu cậu, Geraldine.”

Cô chép môi, rồi dán phong bì lại và để tên người nhận là Jemima. Trên đường đi tới bưu điện, cô mỉm cười thích thú, tưởng tượng ra bộ mặt ngạc nhiên của Jemima khi nhận được thư.

Ben đang ngồi bên bàn ăn sáng, chuẩn bị xoi bát ngũ cốc thì nghe thấy tiếng báo rơi trên thảm. Chết tiệt, anh nghĩ. Hôm nay là ngày bài phỏng vấn lên báo. Anh ghét việc quảng bá, nhưng Diana, lúc đang bận chế độ công việc, đã nói với anh rằng anh phải làm mọi chuyện, vì tất cả phụ thuộc vào tỉ suất người xem, và quan hệ công chúng tốt sẽ đảm bảo một tỉ suất người xem cao hơn.

Mấy tuần qua, ngày nào Ben cũng nói chuyện với giám đốc quảng cáo của đài truyền hình, người liên tục sắp xếp cho Ben gặp gỡ nhà báo hay tham gia vào một bài báo ý-kiến-của-sao trong đó quan điểm của Ben về những vấn đề hoàn toàn vô nghĩa sánh vai cùng ý kiến của những người nổi tiếng khác về đề tài tương tự. Nhưng Ben chưa bao giờ có một bài báo viết riêng về mình lớn đến cỡ này. Anh đã miễn cưỡng đồng ý phỏng vấn, và chỉ sau đó mới phát hiện ra rằng họ không chỉ nói chuyện với anh mà còn gọi cho tất cả bạn bè của anh nữa.

Vậy nên, với trái tim trĩu nặng, anh mở báo ra, và nhảy dựng lên ngay tức khắc khi nhìn thấy những bức ảnh. Họ lấy *những thứ này* từ chỗ quái nào vậy?

Không tin nổi là mình đã nói điều đó, Ben nghĩ khi bắt đầu đọc báo, rồi anh nhận ra rằng anh không hề phát ngôn như vậy, rằng Jo Hartley đã ghi lại những gì anh *từng* nói và diễn giải nó theo ngôn ngữ lá cải.

Anh tiếp tục đọc, sửng sốt trước những gì họ phát hiện về mình. Không có gì đặc biệt cả, chỉ là những chuyện mà anh đã quên lãng. Họ đào bới thông tin từ những người mà anh hầu như không quen biết ở trường đại học, có vài đoạn viết về quãng thời gian anh là tín đồ bóng bầu dục, nhưng may là không có những câu chuyện do bạn tình kể, chỉ đề cập đến tên các cô bạn gái cũ mà thôi.

“Jemima nói đúng,” anh lẩm bẩm, đọc lướt qua phần còn lại của trang báo. “Nổi tiếng không phải là một chuyện đáng mừng.” Chết tiệt, anh nghĩ. Jemima Jones! Thế quái nào mà mình lại không nghĩ ra Jemima. Cô ấy sẽ cho mình lời khuyên về Diana, anh nghĩ. Cô ấy sẽ nói cho mình biết phải làm gì. Rồi anh nhớ ra đã bao lâu rồi anh không gọi cho cô, nhớ rằng cô luôn biết cách giải quyết thế nào.

Chúa ơi, Ben ơi, anh nhủ thầm, mày là một thằng khốn thực sự vì đã không gọi cho Jemima. Anh nghĩ mình có thể sống thiếu Geraldine. Phải, anh thích cô, nhưng giữa họ không có mối liên kết như anh với Jemima. Mày không nên trì hoãn lâu thêm nữa, anh nghĩ vậy, đoạn nhắc máy lên, quay số nhà nàng.

“Alô. Xin hỏi Jemima có nhà không?”

“Không, cô ấy đang đi nghỉ hai tuần ở Los Angeles rồi.”

“Cô ấy sao cơ? Cô ấy làm gì ở đó vậy?”

“Ai đấy ạ?” Lisa mang máng nhận ra giọng nói này.

“Tôi là Ben Williams. Cô là Sophie à?”

“Không,” Lisa đáp, sung sướng xoa tay vào nhau trong tâm trí, vì Sophie đã ra ngoài mua thuốc lá và sẽ phát điên lên nếu biết Ben Williams gọi điện. “Em là Lisa,” cô ả cười. “Cô gái tóc đen.”

“Ồ, chào cô. Cô khỏe không?”

“Em khỏe,” cô ả nói. “Em nghĩ mình không cần hỏi anh thế nào đâu, tất cả những gì em phải làm là bật ti vi lên.”

“Phải,” Ben cười, vì anh còn biết nói gì đây? Cuộc nói chuyện ngưng lại khi Lisa cố nghĩ ra một câu gì đó thông minh để nói tiếp, nhưng cô ả chẳng nghĩ ra được gì cả, thế nên sự im lặng cứ kéo dài mãi.

“Xin lỗi,” cuối cùng Ben cũng lên tiếng. “Tôi nghĩ cô định nói gì đó.”

“Ồ. Không.”

“Jemima làm gì ở LA vậy?”

“Cô ấy ở cùng bạn trai mới.”

“Cô đùa à?” Ben sửng sốt. “Không phải cái gã trên mạng đó chứ?”

“Vâng, chính là gã đó đấy.”

“Cô không có số của cô ấy sao?”

“Đợi một chút,” Lisa nói, với lấy tập giấy bên điện thoại. Cô ả đọc số cho Ben rồi nói, “Ừm, lúc nào anh ghé qua đây nhé. Uống với bọn em.” Thực ra có nghĩa là đến uống với em.

“Được, chắc chắn rồi. Tôi sẽ ghé qua,” Ben nói, thực ra có nghĩa là anh sẽ quên cô ả ngay khi cúp máy. Và anh quên thật. Anh cũng không gọi cho Jemima ở LA, vì ngay sau đó Diana Macpherson gọi đến, có lẽ với hy vọng xoa dịu cơn giận dữ của Ben. Nhưng anh sẽ gọi cho Jemima, nhất định sẽ gọi. Ngay khi anh nhớ ra điều đó.

Chương 22

Một tuần có thể trôi qua nhanh kinh khủng khi bạn vui vẻ. Một tuần cũng có thể trôi qua chậm kinh khủng khi bạn thấy mình thực sự cô đơn, mình không được bao bọc bởi sự an toàn của bạn bè, gia đình và môi trường thân thuộc.

Không phải Jemima không vui, sao có thể như vậy được? Những buổi tối của nàng là cuộc đại náo của những âm thanh, những mùi vị mới, và tất nhiên cả vòng xoáy đam mê với Brad nữa.

Nhưng vào ban ngày thì không như vậy, và thậm chí chỉ sau một tuần, Jemima cũng dần nhận ra việc một thân một mình ở một thành phố lạ, cho dù đó là nơi mà những người đứng đối xử với bạn như thể bạn cũ, không giống như việc một mình ở quê nhà. Đặc biệt khi bạn đang trong tình trạng kẹt tiền như Jemima tội nghiệp bây giờ. Tờ *Kilburn Herald*, như bạn biết đấy, trả cho nàng một mức lương bèo bọt, và tất cả số tiền mà nàng tiết kiệm từng xu một cũng gần như hết sạch. Bây giờ nàng khá ổn vì Brad chi trả mọi thứ, vì thế hãy hy vọng anh ta sẽ tiếp tục đối tốt với nàng như thế...

Lịch trình hàng ngày của nàng đã thay đổi đáng kể. Nàng và Brad dậy lúc tám giờ sáng, hai người lại ân ái nồng cháy với nhau trước khi ra khỏi giường và chạy bộ dọc bờ biển, một niềm hạnh phúc thuần khiết với Jemima, vì nàng chưa bao giờ sống gần biển, lạ lẫm với mặt trời buổi sớm ấm áp và nụ cười thân thiện của những người qua lại.

Họ dừng lại ăn sáng trên đường về nhà, một cốc nước rau quả, một bánh ngọt nhân việt quất hay nam việt quất không đường, không béo, và rồi Brad chui vào tắm vòi sen ở nhà. Anh ta hôn tạm biệt nàng, sau đó Jemima đi tắm, pha cà phê rồi lại trèo lên giường, nghiền ngẫm đám tạp chí vút rải rác trên chiếc bàn cà phê, nhưng nàng không cắt ảnh của người mẫu ra nữa. Nàng không cần phải làm vậy, nàng đã đạt được giấc mơ đó, và mặc dù vẫn

còn quan tâm, nhưng tình trạng cố gắng tuyệt vọng để đạt hình mẫu như ý trong nàng đã biến mất.

Khoảng mười một giờ, nàng mặc áo nịt bó sát, quần legging, đi giày thể thao và đến phòng tập. Nếu Brad không quá bận, anh ta sẽ đưa nàng đi ăn trưa, hoặc nàng có thể lang thang một mình, mặc dù nàng rất khó để đi đâu đó, vì Brad cần ô tô, mà Los Angeles, hay ngay cả Santa Monica, không phải là nơi ta có thể thiếu loại phương tiện này.

Nhưng Jemima đang dần hết chỗ để lang thang. Nàng đã lên xuống phố đi bộ Số Ba nhiều hơn nàng để ý. Nàng vào các hiệu sách rồi lại đi ra mà chẳng mua được cuốn nào, vì dường như tất cả các đầu sách đều phục vụ cho những người hoạt động trong lĩnh vực phim ảnh, và nói thẳng ra thì, Jemima không quan tâm tới những cuốn sách kể cho bạn nghe cách viết kịch bản phim, đạo diễn nào làm công việc nào, và tại sao ngành công nghiệp phim ảnh lại rục rĩ đến vậy.

Nàng đã vào tất cả các cửa hàng nằm dọc phố đi bộ Số Ba. Hết lần này đến lần khác. Nàng vào trung tâm mua sắm Santa Monica, đến khu vực ẩm thực và đứng đó một lúc, hoàn toàn sững sốt trước những quầy hàng cung cấp đủ loại thức ăn mà bạn có thể tưởng tượng. Món Tàu, món Nhật, món Ý, cà phê cao cấp, bánh sừng bò, món Ethiopia, món Thái, và ngồi bên hàng trăm chiếc bàn đặt ở giữa trung tâm mua sắm là hàng trăm con người, tất cả đều đang thưởng thức những phần ăn ngoại cỡ đựng trong hộp xếp một cách ngon lành. Nàng đứng đó và nghĩ về sáu tháng trước, nếu bước chân vào đây hẳn nàng sẽ lượn qua tất cả mọi quầy hàng, nhưng bây giờ, cho dù yêu thích tất cả những mùi hương thơm lừng đang quyện lại với nhau này, thì nàng vẫn khó có thể cho phép mình ăn uống một chút gì đó.

Nàng đã ngược xuôi đại lộ Montana, vào tất cả những cửa hàng quần áo và quán cà phê sang trọng, xa hoa. Nàng thậm chí còn cực kỳ muốn mua một bộ vest hàng hiệu màu kem, trông đẹp như một giấc mộng trên thân hình mới thon thả của nàng - tiện thể nói luôn, nàng vô cùng vui sướng vì

đang ngày càng gầy đi nhờ đồ ăn hoàn toàn không chất béo và một chế độ luyện tập khiến nữ danh ca Cher cũng phải ganh tị - nhưng nàng đã không mua bộ cánh đó, bởi xét cho cùng, nàng sẽ mặc nó ở đâu đây? Xét cho cùng, làm sao nàng có đủ tiền để mua nó?

Nàng phát hiện ra rằng mọi người ở Los Angeles không ăn mặc cầu kỳ, rằng bất kỳ ai mặc đồ với đôi chân xỏ thứ gì khác ngoài giày thể thao đều bị đánh giá là kỳ quặc, lạc lõng, không đáng tin. Vì thế nàng mặc đồ jean, và nếu nàng cùng Brad đi chơi tối, nàng sẽ kết hợp quần jean với một chiếc áo bó màu kem, thắt lưng da cá sấu nâu, và áo khoác.

Nàng ngồi một mình bên chiếc bàn gỗ dài kê trên niềng ở Marmalade, giở lướt qua tờ *Outlook* - một tờ báo của Santa Monica - trong khi ăn phần ăn gồm ba món xa lát, cố ra vẻ mình không có nhu cầu nói chuyện với ai.

Nàng đã đến tất cả các quán Starbucks mà nàng tìm thấy, nàng đã thành thực nghệ thuật gọi cà phê phong cách Mỹ, dù là latte, mocha, hay frappuccino.

Nàng đã lên xuống phố Main, đi qua hiệu sách New Age, nơi nàng muốn vào vô cùng, nhưng vẫn chưa có can đảm đặt chân qua cửa. Tuy nhiên, nàng đã bước vào những cửa hàng bán đồ aerobic hàng hiệu và cuối cùng không thể không mua bộ đồ tập mới nhất. Giờ Jemima trông giống người Los Angeles hơn cả phần lớn người Los Angeles.

Nàng luôn gặp gỡ mọi người, hay nói đúng ra là mọi người, đàn ông, luôn gặp *nàng*. Đi đến đâu nàng cũng được ai đó tiếp cận, ngỏ ý mua cà phê cho nàng, đưa nàng đi chơi, dẫn nàng đi thăm thú, và mặc dù có những lúc cảm thấy bị cám dỗ, nhưng chưa bao giờ nàng đồng ý, vì nàng nghĩ điều đó đồng nghĩa với việc ngoại tình. Thế là nàng chỉ mỉm cười duyên dáng và nói với họ rằng mình đã có bạn trai, trước khi chúc họ một ngày tốt lành và bước đi.

Nàng cũng khám phá các kênh truyền hình Mỹ, và tuy cảm thấy hơi có lỗi, nhưng những khi không đi trượt pa tanh một mình với chiếc Walkman của Brad cài bên hông, Jemima dành phần lớn thời gian buổi chiều để xem những chương trình nàng chưa bao giờ nghe tới. Nàng nghĩ mình sắp nắm bắt được cốt truyện của *The Bold and the Beautiful*. Nàng say mê *Days of our Lives*. Nàng hâm mộ *Rosie O'Donnell*, và theo nàng, những tập chiếu lại của *Seinfeld* là món quà tuyệt vời của Thượng đế.

Hôm qua nàng phát hiện ra nơi tuyệt nhất để ăn trưa, những khi Brad không thể rời khỏi văn phòng, là một nhà hàng lớn và náo nhiệt mang tên Broadway Deli. Nàng tình cờ khám phá ra nơi này, và khi đứng đó, dạo quanh khu vực nhà hàng, tự hỏi liệu mình có thực sự can đảm để ngồi một mình một bàn trong khi mọi người xung quanh đều có đôi có cặp, hoặc đi ba người, bốn người, hay nhiều hơn thế, thì nàng chú ý tới một quầy ăn trưa nhỏ bên tay phải.

Và không chỉ có thế, ở đó còn có một chiếc ghế trống, thế là nàng len vào bên cạnh người đàn ông vừa rời đi và cầm lấy tờ báo ông ta bỏ lại.

“Cà phê chứ?” anh chàng sau quầy hỏi và tôi hăng hái gật đầu. Khi anh ta đặt một bộ đĩa tách trắng to đùng trước mặt tôi rồi rót cà phê vào, tôi ngửi thấy một mùi mà tôi đã không ngửi thấy tưởng như hàng bao nhiêu năm rồi, một thứ mùi ngay lập tức kéo tôi trở về với London, với Geraldine, với Ben, với *Kilburn Herald*.

Nghe có vẻ kỳ cục, nhưng tôi chợt nhận ra Broadway Deli là nhà hàng đầu tiên tôi đặt chân vào cho phép hút thuốc, dù chỉ ở quầy bar, và khi ngồi đó ngửi mùi khói thuốc, chưa bao giờ trong đời tôi thấy thêm một điều thuốc lá đến vậy.

Và như thể Chúa nghe thấy điều đó, vì ở ngay trước mặt tôi, chếch về bên phải một chút là một bao thuốc lá mời gọi, cám dỗ. Không có gì lạ cả,

tôi biết, nhưng đó không phải là những điều thuốc cũ mềm bất kỳ, mà là Silk Cut. Cỡ lớn. Siêu nhẹ. Nhãn hiệu yêu thích của tôi.

“Xin lỗi,” tôi nói với cô gái ngồi bên cạnh, “kia là thuốc lá của cô à?”

“Vâng, cô cứ tự nhiên.” Cô gái nhìn tôi thèm thuồng lấy một điều thuốc ra khỏi bao và cúi đầu cảm ơn khi cô châm lửa cho tôi. Tôi nhắm mắt lại và hít thật sâu, cảm thấy khói thuốc lan đến phổi mình, và, một phần cũng bởi chuyện hút hít này là cấm kỵ và có vẻ nổi loạn, mùi hăng hăng của thuốc lá vào khoảnh khắc đó có lẽ là một trong những mùi tuyệt vời nhất trong cuộc đời tôi.

“Trông cô thực sự rất thèm thuốc,” cô gái thích thú nói.

“Lạy Chúa, đúng vậy. Cô có tin nổi giờ đây thứ này là thói xấu duy nhất của tôi không?”

“Nghe chán quá.”

“Dù khó chịu nhưng tôi có cảm giác rằng có lẽ cô đã đúng.” Tôi chìa tay ra. “Tôi là JJ.”

“Tôi là Lauren. Cô cũng là người Anh đúng không?”

Tôi gật đầu. “Cô từ đâu đến vậy?”

“London.”

“Tôi cũng thế. Cô ở khu nào?”

“*Kilburn*.”

“Thật á? Đường nào vậy?”

“Mapesbury. Cô biết nơi đó không?”

“Biết á? Không thể tin nổi, tôi cũng ở đại lộ đấy.”

“Chúa ơi, thế giới này nhỏ thật.”

“Không muốn tô vẽ nó.”

“Gì cơ?”

“Không có gì,” tôi lẩm bẩm, cảm thấy mình hơi ngớ ngẩn. “Chỉ là câu tôi nghe ai đó nói, nhưng thật không tin nổi là chúng ta đến từ cùng một nơi.”

“Tôi biết,” Lauren đồng tình. “Không tin nổi.”

Khi chúng tôi ngồi đó mỉm cười, tôi bỗng thở phào nhẹ nhõm, bởi lần đầu tiên ở Los Angeles, tôi nghĩ mình đã tìm thấy một người bạn. Bạn có biết là đôi khi chúng ta cảm nhận được mình có thể kết bạn với ai đó chỉ sau vài giây gặp họ không? Nó giống như cảm giác của tôi với Lauren bây giờ. Cô tự nhiên đến nỗi khiến tôi thấy thoải mái ngay lập tức.

Chúng tôi gọi đồ ăn, xa lát thường, không nước xốt cho tôi, và xa lát gà Trung Quốc cho Lauren. Ngay khi người bồi bàn khuất dạng, chúng tôi lại quay sang nhau ngạc nhiên.

“Thế cậu làm gì ở đây vậy?” tôi hỏi, đoán rằng Lauren hẳn phải sống ở Los Angeles vì cô trông rất rầm rỏi, cân đối, khỏe mạnh, rất Los Angeles. Nhưng rồi tôi nhìn kỹ hơn và nhận thấy - đó là ảnh hưởng từ Geraldine - nếu tôi không nhầm thì quần và áo len có đai lưng của cô chắc chắn là đồ hiệu, giày hẳn rất đắt tiền và túi xách rõ ràng là hàng Prada. Bạn có thể sành điệu hơn thế không?

“Tôi đến đây khoảng một tháng trước để sống với một anh chàng, và giờ mọi việc trở nên tồi tệ khủng khiếp, mà tôi không thể đối mặt với việc trở về nhà vì đã nói với mọi người rằng lần này tôi đã gặp được người đàn ông của đời mình, vì thế tôi mắc kẹt ở đây trong một căn hộ bé tí, bẩn thỉu, và đêm nào cũng mơ thấy mình cuộn tròn trên sofa ở Groucho, hay uống rượu ở

Westbourne, hay ăn tối ở Cobden, tớ nhớ nhà nhưng chỉ phải chịu đựng cho cơn nhớ qua đi thôi. Còn cậu?”

“Chuyện này càng lúc càng kỳ quặc,” tôi lắc đầu, phá lên cười. “Ý tớ là, tớ cũng đến LA gặp một anh chàng, nhưng mới chỉ được hơn một tuần, và cho đến lúc này, mọi việc đều ổn. Tớ nghĩ thế. Anh ấy đẹp trai, đối tốt với tớ, nhưng...” Tôi bỏ lửng câu nói và nhún vai. Tôi có muốn hé lộ bản khoản của mình với một người lạ không? Chưa đến lúc, tôi phải xem liệu mình có thể tin tưởng cô ấy không đã.

“Thế anh ta đâu rồi?” Lauren hỏi.

“Ở chỗ làm.”

“Anh ta không nghĩ để đưa cậu đi thăm thú à?”

“Anh ấy muốn thế nhưng hiện tại có quá nhiều việc phải làm.”

“Anh ta làm gì?”

“Anh ấy có một phòng tập. B-Fit, không hiểu cậu có biết nó không?”

“Ồi Chúa ơi!” Mắt Lauren mở to đẩy ngưỡng mộ. “Cậu là người đến gặp anh chàng cơ bắp đó. Tớ biết chính xác cậu là ai. Chết tiệt, tớ không nhớ tên anh ta,” cô nói, gần như là với chính mình.

“Brad?” Tôi cảm thấy hơi bối rối, Lauren thực sự biết tất cả về tôi sao, và nếu đúng như vậy, thì làm thế nào mà cô ấy biết được?

“Đúng rồi! Chính xác. Sinh vật hoàn hảo nhất trong giới đàn ông mà tớ từng gặp. Chết tiệt. Chúc mừng cậu!”

“Tớ không hiểu làm sao mà cậu biết toàn bộ chuyện này.” Tôi vẫn thấy đôi chút sững sờ.

“Ôi đừng lo,” Lauren vui vẻ nói. “Không có gì ghê gớm cả. Tớ đến tập ở B-Fit, từ hồi tới đây, ngày nào tớ cũng đi tập, rồi tớ quen với mọi người ở đó. Nói thế không có nghĩa tớ biết anh chàng Brad đẹp trai đâu, anh ta thậm chí chưa bao giờ ngó đến tớ cả, nhưng tớ nghe thấy ai đó nói rằng anh ta đang tương tự một cô nàng Anh quốc gặp trên mạng hay đại loại thế.”

“Tớ nghĩ đó là mình đấy.” Tôi khẹp nép khi thừa nhận điều đó.

“Sao cậu phải ngại ngùng thế?”

“Chỉ là vì chuyện gặp gỡ trên mạng nghe có vẻ quê mùa.”

“Không hề. Phụ nữ độc thân chúng ta phải đến bất cứ nơi nào có cơ hội. Vậy anh ta thế nào? Nói thật với cậu nhé, tớ thực sự ấn tượng đấy. Anh ta quá hoàn hảo.”

Bạn có biết điều kỳ lạ ở đây là gì không? Nếu Lauren không cởi mở, thân thiện và tự nhiên đến thế, có lẽ tôi sẽ cảm thấy bị đe dọa và gần như chắc chắn sẽ bực mình trước sự thẳng thắn của cô, nhưng rồi tôi thở phào nhẹ nhõm vì đã tìm thấy một đồng minh. Vì đã tìm thấy một người mà, mặc dù có mái tóc đen dài và giọng phảng phất khu Đông London, không hiểu sao từng lời cô nói càng lúc càng nhắc tôi nhớ đến Geraldine.

“Anh ấy thật đẹp trai phải không?” tôi nói, mỉm cười sung sướng khi nghĩ về hàm răng trắng bóng, mái tóc mềm mượt và cơ bắp rắn chắc của anh.

“Ặc, đẹp chưa từng thấy.”

Thế rồi tôi không thể ngăn tiếng thở dài buột khỏi miệng. “Tớ biết, tớ biết. Tớ nghĩ mọi chuyện thật hoàn hảo, tớ đã tưởng tượng ra cảnh bọn tớ ở bên nhau cả ngày và làm mọi việc cùng nhau, mặc dù buổi tối được gặp anh ấy, nhưng tớ bắt đầu cảm thấy hơi cô đơn rồi.”

Bạn có thể cho rằng tôi kỳ cục vì quá cởi mở với một cô gái gần như xa lạ, nhưng phải chăng đôi khi lại dễ dàng hơn khi dốc bầu tâm sự với một ai đó bạn hầu như không biết, một người không quan trọng và sẽ không đánh giá bạn?

“Đừng bạn tâm chuyện đó,” Lauren thân mật huých tôi. “Bây giờ cậu có tớ rồi. Tớ sẽ là bạn cậu. Có Chúa biết, tớ có thể nhớ về quê nhà ngay bây giờ.” Cô mơ màng nhìn vào khoảng không. “Cứ kể đi. Tớ sẽ nhắm mắt lại và vờ như bạn mình đang ở quán bar K.”

Tôi cười.

“Vây,” cô tiếp tục. “Làm bạn nhé? Được không?”

Trong phút chốc, tôi cảm thấy hạnh phúc đến nỗi có thể ôm cô ấy được.

“Kể cho tớ nghe về anh chàng của cậu đã,” tôi đề nghị. “Sao mọi chuyện lại trở nên tồi tệ?”

Lauren thở dài và đưa cho tôi một miếng thuốc lá trước khi tự châm một miếng khác cho mình. “Được rồi. Bắt đầu nhé. Cậu có chắc muốn nghe toàn bộ câu chuyện không?”

Tôi gật đầu. “Chắc hơn bao giờ hết.”

“OK. Tớ gặp Charlie ở London khoảng sáu tháng trước. Thực ra tớ không định gặp anh ta mà là một trong những cộng sự của anh ta kia, tớ muốn sắp xếp một cuộc phỏng vấn với người phụ nữ mà họ đại diện.”

“Khoan đã.” Tôi bám vào tay Laurne, cố nín cười. “Xin lỗi vì đã cắt ngang nhưng cậu làm nghề gì vậy?”

“Tớ là nhà báo. Quay lại vấn đề, thế là tớ đến đó...”

“Không!” tôi nói. “Cậu sẽ không tin chuyện này đâu.”

Lauren nhìn tôi, mồm há hốc. “Đừng có nói với tớ là...”

“Tớ cũng thế!” Tôi cười vang.

“Không thể nào. Cậu làm cho tòa soạn nào vậy?”

“Đừng hỏi,” tôi rên rỉ. “*Kilburn Herald*.”

“Đó là xuất phát điểm thôi mà,” cô nói. “Tớ từng làm cho tờ *Solent Advertiser* đấy.”

Tôi bắt đầu cười dữ hơn.

“Chuyện này có gì mà vui thế?” Lauren thắc mắc.

“Đừng bận tâm. Giải thích mất thời gian lắm. Thế bây giờ cậu làm ở đâu?”

Lauren kể tên một trong những tạp chí láng bóng hàng đầu, một tạp chí mà tôi khao khát được đầu quân, một tạp chí có những bức ảnh được cắt ra vẫn nằm trong ngăn kéo trên cùng của chiếc tủ bên giường ở nhà, ngay lúc này đây khi chúng tôi đang nói chuyện.

“Giờ đến lượt tớ ấn tượng đây. Đừng nói với tớ là cậu giữ một vị trí quan trọng như tổng biên tập đấy nhé,” tôi nói.

“Giá mà được thế!” Lauren nói. “Thực ra tớ là biên tập viên thời trang.”

“Vậy sao họ lại để cậu đến đây?”

“Tớ xin nghỉ phép ba tháng. Kế hoạch của tớ là đến LA, nhận ra đó là tình yêu đích thực, kết hôn để nhập quốc tịch Mỹ, sau đó hai vợ chồng, tất nhiên lúc đó tớ sẽ ít có nhất ba đứa nhóc, sẽ chuyển về Anh.”

“Nhưng tớ thấy là kế hoạch của cậu đã thay đổi.”

“Rất đúng. Mà tớ đang kể đến đâu nhỉ? À, phải rồi, Charlie. Charlie đến thay cho người mà tớ định gặp, và ngồi theo dõi cuộc phỏng vấn.”

“Ở London á?” Tôi ngắt lời, cố hình dung toàn bộ sự việc.

“Ừ. Họ bay đến trong khuôn khổ một chuyến quảng bá mười ngày, và cuộc phỏng vấn này diễn ra ngay ngày đầu. Khi Charlie bước vào, tớ thấy anh ta cũng ưa nhìn. Không nổi bật, nhưng ưa nhìn, cậu có thể nói anh ta là người dễ chịu và lôi cuốn. Anh ta đeo một cặp kính gọng sừng mắt tròn, nhỏ mà tớ thích mê, anh ta rất ngọt ngào sau buổi phỏng vấn. Dù sao thì, buổi phỏng vấn diễn ra rất suôn sẻ, và hôm sau anh ta gọi điện cho tớ để xem mọi chuyện có ổn không, rồi anh ta mời tớ đi chơi.

“Tối đó bọn tớ đi chơi, và anh ta cư xử với tớ dịu dàng đến nỗi tớ nghĩ mình bắt đầu đổ rồi, thế là bọn tớ dành khá nhiều đêm bên nhau.”

Tôi nhướn lông mày lên.

“Không phải như cậu nghĩ đâu,” Lauren cười toét miệng, rồi nhún nhó. “Mặc dù tớ ước giá như hồi đó bọn tớ lên giường với nhau, tớ sẽ không ngồi đây như thế này nếu chuyện ấy xảy ra.”

“Ồ, vậy chuyện đó là vấn đề à?”

“Nghe có vẻ nông cạn đúng không? Ý tớ là, đó là người đàn ông tuyệt vời khiến tớ mê đắm, và anh ta cũng tin là đã gặp được người phụ nữ mình sẽ lấy làm vợ.”

“Thế sao cậu không ngủ với anh ta?”

“Lúc ấy tớ đang đọc một cuốn sách dạy chiêu ‘lạnh lùng kể để...”

Tôi lắc đầu thở dài. “Không phải là cuốn Nguyên tắc đấy chứ?”

“Chính nó đấy! Cậu đọc rồi à?”

“Không,” tôi cười, “nhưng bạn tớ đã đọc nó ở nhà.”

“Ồ, tất cả những gì tớ có thể nói với cậu là nó cực kỳ hữu ích. Vào ngày Charlie rời đi, anh ta nói với tớ rằng trước đây anh ta chưa bao giờ có cảm giác như vậy với bất kỳ ai, và anh ta muốn tớ tới California. Trong vài tháng sau đó, bọn tớ chủ yếu gặp nhau trên điện thoại, anh ta gọi cho tớ hàng ngày, còn tớ thì tớ tin rằng lần này mọi việc thực sự có kết quả, tớ say sưa với ý nghĩ mình đang được yêu.” Cô ngừng lại cắn một miếng xalát.

“Và?” Tôi giục, háo hức muốn nghe hồi kết.

“Và cuối cùng tớ xin nghỉ phép để đến đây, Charlie đón tớ ở sân bay, anh ta không hề thay đổi, rồi bọn tớ dành cả buổi chiều để hôn hít, âu yếm, thật tuyệt vời.”

“Và rồi,” cô thở mạnh ra, “và rồi bọn tớ lên giường với nhau.”

“Tớ có muốn nghe chuyện này không?”

“Không, cậu không muốn đâu. Đúng là một cơn ác mộng.”

“Không có cảm xúc gì hay anh ta kém quá?”

“Chep, chuyện này kỳ cục lắm. Trước đó, tớ vẫn tin vào thuyết không có ai kém cỏi trên giường. Tớ đã luôn nghĩ rằng đó chỉ là vấn đề về mặt cảm xúc, và nếu không có cảm xúc thì chuyện đó sẽ trở nên tệ hại.”

“Tớ chẳng lạ gì.” Tôi gạt đầu đồng tình, nhớ về chuyện chăn gối của tôi trước khi gặp Brad.

“Chúa ơi, tớ đã sai lầm. Giờ tớ tin vào chuyện có một thứ gọi là đồ bỏ trên giường rồi, và Charlie là một kẻ hoàn toàn đáng vứt đi trên giường.”

“Nhưng ý cậu là sao, làm gì có ai tệ đến thế?”

“Tớ biết. Chính tớ cũng đã không tin. Nhưng,” cô ngả về phía tôi, ra vẻ bí mật, “cái ấy của anh ta to từng này này!” Cô giơ ngón tay út lên.

“Ồi giờ,” tôi nói. “Một kẻ vô vọng à?”

“Một kẻ vô vọng. Ý tớ là, lẽ ra anh ta nên nói với tớ trước. Cậu biết ai đó, cậu nghĩ rằng họ hoàn hảo, thế rồi bùm! Cậu phát hiện ra rằng họ có cái ấy của một thằng nhóc mười tuổi.”

“Thế cậu đã làm gì?”

“Tớ chịu đựng trong khoảng hai tuần, cứ hy vọng rằng mọi chuyện sẽ khá hơn, và cố không nghĩ về chuyện đó. Mà...” Cô ngừng lại. “Mà không chỉ có thế đâu. Anh ta làm tình bằng miệng như cút.”

“Ồ.” Tôi biết nói gì đây? Đó gần như không phải là chuyện bạn có thể trao đổi với người lạ, phải không, cho dù họ thân thiện đến thế nào đi nữa.

“Phải,” cô gật đầu. “Cậu biết thế nào rồi đấy, anh ta không biết hết le của tớ ở đâu ngay cả khi có một mũi tên đỏ to tướng chỉ đường.” Tôi đỏ mặt, và đến giờ tôi vẫn ngượng ngùng khi nhớ lại thứ ngôn ngữ mà cô sử dụng, nhưng Lauren có vẻ không để ý.

“Thế rồi tớ bắt đầu viện cớ rằng tớ mệt, hay tớ đến tháng.”

“Anh ta tin sao?”

“Không.” Lauren lắc đầu cười. “Rốt cuộc, lần cuối bọn tớ làm tình với nhau, tớ biết chắc chắn rằng đây là trải nghiệm vô nghĩa nhất đời mình. Chúa ơi, tớ hầu như không có cảm giác gì, và nếu không nhờ hai hòn của anh ta đập vào...”

“Tớ hiểu rồi,” tôi cắt lời, không muốn nghe thêm nữa.

“Xin lỗi.” Cô ngừng lại và nhún vai. “Và hôm sau, tớ nói với anh ta rằng tớ sẽ đi.”

“Anh ta phản ứng thế nào?”

“Ác mộng.” Lauren nhướng mắt lên trần nhà. “Anh ta sốc đến nỗi không thể nói được. Tớ ngồi nói chuyện với anh ta khoảng ba tiếng, còn anh ta chẳng thốt lấy một lời. Anh ta chỉ ngồi đó và nhìn xuống sàn nhà.”

“Chúa ơi. Ác mộng. Cậu có nói cho anh ta biết lý do không?”

“Gì cơ? Nói với anh ta rằng cái ấy của anh ta không đủ to à? Không, tớ không làm được. Tớ chỉ nói vớ vẩn rằng tớ chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ, rằng bọn tớ sống quá xa nhau để có thể đến được với nhau, và cuối cùng tớ kết thúc bằng cách nói rằng tớ nghĩ mình có vấn đề với chuyện cam kết sống chung.” Cô bỗng im lặng, rõ ràng là đang lạc trong kỷ niệm.

“Và giờ cậu ngồi đây, bên một phụ nữ xa lạ ở Broadway Deli,” tôi nói, phá vỡ sự im lặng.

“Chính xác,” Lauren cười. “Nói với tớ rằng chuyện ái ân của cậu với Brad rất tuyệt đi, vì tớ quên cảm giác đó rồi, quên thật rồi.”

“Cậu sẽ vui khi nghe thấy điều này đấy, chuyện đó tuyệt cực.”

“Thật á?”

“Thật.”

“Kể kỹ cho tớ nghe đi.”

Tôi lắc đầu, vì cho dù cô rất dễ mến, nhưng tôi không phải kiểu người có thể dễ dàng nói chuyện tình dục, và chắc chắn không động đến thú ngôn ngữ mà cô sử dụng. Có lẽ bạn cũng để ý thấy điều đó.

“Vậy đó là tình yêu đích thực à? Chúa ơi, tớ muốn nghe một câu chuyện kết thúc có hậu quá.”

“Tớ không biết. Tớ không chắc mình biết thế nào là tình yêu đích thực.”

“Gì cơ? Cậu chưa bao giờ yêu à?”

“À... Tớ đã mê một anh chàng ở London, một người cho tớ cảm giác mà tớ chưa từng có với bất kỳ ai, và tớ đã luôn nghĩ rằng mình yêu anh ấy điên cuồng, nhưng chẳng có gì xảy ra cả, chúng tớ chỉ là bạn.”

“Tại sao? Anh ta mù à?”

Tôi thích cô gái này! “Không. Khi ở London, trông tớ không như thế này đâu.” Tôi nghĩ trong giây lát, bản khoản liệu có nên chia sẻ với Lauren hay không, nhưng thôi, tôi đã thành thật đến giờ phút này thì sao lại phải giấu chứ? “Nếu cậu muốn biết sự thật, trước kia tớ chẳng khác gì mẹ sẽ.”

“Không thể nào.” Lauren ngờ vực nhìn tôi từ trên xuống dưới. “Không thể nào.”

“Tớ thế đấy,” tôi nói.

“Vậy làm thế quái nào mà cậu lại được như thế này?”

“Tớ phải tập luyện rất ác. Hàng đồng bài tập và không ăn uống gì cả.”

“Thật bố công. Trông cậu tuyệt lắm.”

“Cảm ơn cậu.”

Lauren tò mò nhìn tôi. “Cuộc sống của cậu có thay đổi không khi giờ đây cậu là một cô nàng thon thả?”

Tôi nhún vai, nghĩ về việc mình cảm thấy mờ nhạt như thế nào trước khi giảm cân, và điều đó đã thay đổi đáng kể ra sao. “Về một số mặt thì tất

nhiên là có,” tôi từ tốn đáp. “Cậu thậm chí không tưởng tượng nổi cảm giác như thế nào đâu, khi mà cậu...” tôi ngừng lại, tự hỏi giờ đây mình có thể nói to chữ B được không, và sau khi thở sâu, tôi cố bật ra từ đó: “Béo phì. Nó phá hỏng cả cuộc đời cậu. Không ai muốn bị bắt gặp đang ở bên cậu, không ai chú ý đến cậu, hay nếu có thì đó là vì họ nghĩ cậu là kẻ bỏ đi.”

“Sao cậu lại bị béo phì?”

Một câu hỏi hay, một câu hỏi tôi đã nghĩ nhiều từ khi giảm cân. “Tớ nghĩ rằng mình muốn trốn tránh mọi người. Mặc dù tớ cảm ghét béo phì, nhưng nó lại bảo vệ tớ. Nó khiến mọi người tránh xa tớ, và một phần trong tớ cảm thấy sợ con người, đặc biệt là đàn ông, trọng lượng ấy cho tớ cảm giác an toàn.”

Lauren gật đầu. “Tớ hiểu. Thế còn đàn ông thì sao?”

“Đàn ông thì sao?” Tôi cười. “Tớ chưa từng thực sự có bạn trai, chỉ có một cuộc tình chóng vánh duy nhất mà nếu đem so sánh thì Charlie của cậu giống như thần Adonis vậy. Đàn ông chưa bao giờ là vấn đề cả.”

“Thế còn anh chàng ở London thì sao?”

“Chắc cậu biết anh ấy đấy. Tớ quen anh ấy khi anh ấy còn là phó ban biên tập tin tức ở tòa soạn của tớ, nhưng giờ anh ấy chuyển đến đài truyền hình rồi. Ben Williams. Anh ấy là phóng viên của...”

“Chết tiệt! Ben Williams quyến rũ! Tớ biết chính xác anh chàng đó là ai, trước khi đến đây, tớ thích mê chương trình đó. Tớ đã cố hàng tuần liền để có được bài phỏng vấn với anh ta.”

“Nhưng cậu là biên tập viên thời trang, hẳn là cậu không phải đi phỏng vấn chứ?”

“Không thường xuyên, nhưng chẳng lẽ lại bỏ qua cơ hội được gặp Ben Williams? Không đời nào! Lạy Chúa,” cô lắc đầu, nói. “Cậu ghê thật đấy, JJ.

Tất cả những anh chàng ngon trai đó!”

“Phải, nhưng Ben chưa bao giờ thích tớ cả.”

“Nhưng cậu biết anh ta! Đó là bạn cậu! Anh ta như thế nào, kể hết cho tớ nghe đi.”

Thế là tôi kể, trước khi chúng tôi nhận ra thì bốn giờ đồng hồ đã trôi qua, và khi chia tay nhau, chúng tôi đã là những người bạn thân thiết. Lauren cho tôi số điện thoại của cô và nói rằng nếu tôi cần gì thì cứ gọi, tôi cũng đưa cho Lauren số điện thoại của tôi và nói rằng chẳng có lý do nào mà hai chúng tôi phải cô đơn thêm nữa. Thật sến đúng không, nhưng không phải là quá sến nếu bạn nghĩ đến việc tôi đã cô đơn như thế nào. Chúng tôi sánh bước ra ngoài rồi chào tạm biệt, và cùng lúc vươn người, ôm lấy nhau. Một cái ôm nói lên rằng cảm ơn Chúa vì đã cho bọn tôi tìm thấy nhau, cảm ơn Chúa vì cuối cùng chúng tôi cũng có một người bạn.

Chương 23

Điện thoại reo khi tôi bước qua cửa.

“Em yêu, em đi đâu vậy?” Chúa phù hộ cho Brad vì nghe giọng anh rất lo lắng.

“Hôm nay em gặp một cô gái rất thú vị.” Sự phấn khích vẫn còn trong giọng nói của tôi, niềm vui vì có ai đó để nói chuyện khi Brad vắng mặt. “Bọn em ngồi tâm sự hàng tiếng liền.”

“Em gặp cô ấy ở đâu?” Brad có vẻ hơi, ừm, hơi bất an thì phải. Tôi chợt nghĩ có lẽ anh cho rằng tôi nói dối, thế nên tôi kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện, chỉ bỏ qua chi tiết về cái của quý nho nhỏ vì đàn ông không thích nghe mấy chuyện đó.

“Tuyệt quá,” anh nhận xét, dù thành thật mà nói nghe giọng anh có vẻ không hứng thú tới mức đó. “Em yêu à,” có một chút lạc điệu trong biệt danh thân thuộc anh dành cho tôi, “Tối nay anh về nhà sớm. Em muốn thử tập yoga không?”

“Nghe... được đấy,” tôi dè dặt nói, bởi vì xem nào, yoga không phải là một môn thể thao giảm cân, và nếu nó không giúp tôi duy trì vóc dáng mảnh mai mới có này thì mục đích ở đây là gì? Thật đấy?

“OK. Anh sẽ về nhà ngay, có lẽ tối nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn tối. Anh nghĩ mình nên thử một nhà hàng ở La Cienega.”

“Ý anh là chúng ta sẽ thực sự ra khỏi Santa Monica à?”

Brad cười. “Đừng khiến chuyện này nghe to tát thế, em làm anh cảm thấy áy náy đấy.”

“Em không có ý đó. Xin lỗi anh.”

“Ồi dào, không sao đâu. Sẽ tuyệt lắm đấy. Tối nay anh muốn chiêu chuộng em, anh nghĩ em sẽ thích nhà hàng đó, nhà hàng Pháp, nó sẽ khiến em nhớ về quê hương.”

“Anh yêu, em là người Anh mà.”

“Anh *biết* chứ,” anh cười, “nhưng Pháp, Anh, Ý đều thuộc châu Âu cả.”

“Em biết *điều đó*,” tôi cười lại, và chúng tôi tạm biệt nhau.

Chúng ta không cần tham gia vào lớp học yoga cùng với Brad và JJ mà chỉ cần ghé mắt xem qua. Chỉ thế thôi cũng đủ để nói rằng Jemima cảm thấy thật kỳ lạ, và còn kỳ lạ hơn là số học viên nam nữ trong lớp học này khá cân bằng, tất cả đều mặc những bộ đồ co giãn thời trang nhất, cùng thở sâu và vận vẹo thân hình thành những tư thế kỳ quặc.

“Em không chắc mình giữ vững được đâu,” Jemima thở phì phò trong khi nằm trên sàn nhà với đôi chân giơ cao quá đầu, cố gắng chạm ngón chân xuống sàn.

“Em đang làm rất tốt,” Brad nằm bên cạnh nàng, dịu dàng nói, trông như thể anh vẫn tập luyện môn này mọi ngày trong tuần vậy. “Lát nữa em sẽ cảm thấy rất dễ chịu. Giờ thì suytttt. Thở đi nào.” Và thế là Jemima làm theo, cố quên đi rằng nàng, cũng như những người khác trong căn phòng chật cứng này, trông vô cùng lố bịch.

“Đấy,” Brad nói khi cả nhóm đã tập xong và đang đứng thành vòng tròn nói chuyện với nhau. “Bây giờ em cảm thấy thế nào?”

“Tuyệt lắm,” Jemima nói dối, nàng vẫn cảm thấy nhột nhèo như trước và cuối cùng cũng hiểu ra tại sao trước đây mình chưa bao giờ tham gia một lớp học yoga nào hết.

“Anh cũng thế,” anh nói, hôn lên mũi nàng. “Mình đi thôi.”

Chúng tôi về nhà, và khi Brad đang tắm rửa còn tôi thì đánh răng, anh mở cửa kính ra, kéo tôi vào dưới vòi sen.

“Thấy không?” anh nói, nhẹ nhàng thoa xà phòng lên khắp cơ thể tôi và khiến mọi dây thần kinh cảm giác như bốc cháy, “đừng bao giờ nói anh không chăm sóc em nhé,” và trước khi tôi có cơ hội trả lời, anh đã cúi đầu xuống hôn tôi.

Mười phút sau tôi nghĩ, đi tàu nhanh cũng thú vị chẳng kém một cuộc ái ân dài, mặn nồng và trẻ nài.

“Ừmm,” Brad nói, quấn khăn tắm quanh người tôi. “Có lẽ tối nay chúng ta nên hoãn kế hoạch lại và vui vẻ trên giường cả tối em nhỉ.”

“Anh chưa thấy đủ sao?” Chẳng lẽ anh chàng này không bao giờ chịu thôi?

“Anh chưa bao giờ cảm thấy đủ với em,” anh đáp, nhìn sâu vào mắt tôi cho đến khi tôi dứt ra bằng một nụ hôn và đi thay đồ.

Chúng tôi tới Le Petis Bistro, một nhà hàng đông vui, ồn ã, và tôi dành cả buổi tối tròn mắt ngạc nhiên trước sự pha trộn giữa những con người kỳ quặc và tuyệt vời xung quanh mình. Đối diện chúng tôi là một chiếc bàn với sáu anh chàng điển trai nhất tôi từng thấy, có lẽ là dân đồng tính, vì tất cả bọn họ đều ngừng nói khi chúng tôi bước vào, và thay vì nhìn ngăm tôi, một thực tế mà tôi đang dần quen, từng người một chậm rãi ngược lên nhìn Brad từ đầu đến chân.

Tít đầu kia là một người phụ nữ trông không giống bất cứ người phụ nữ nào tôi từng gặp, và trong một thoáng tôi nghĩ có lẽ đó là một người đàn ông khoác lên mình trang phục đàn bà. Suốt bữa tối bà ta mặc nguyên chiếc

áo lông trắng, hợp tông với mũ rộng vành trắng cùng những viên kim cương cỡ bự lấp lánh trên tai và cuốn vòng quanh cổ.

“Bà ta có phải người nổi tiếng không?” tôi thì thầm với Brad, tay chỉ về phía người phụ nữ. “Không,” Brad lắc đầu nói. “Chỉ là một ả gái già không hề có mắt thẩm mỹ, em yêu ạ!” và hai chúng tôi cùng cười. Nhưng tôi vẫn không thể tin nổi vào mắt mình. Bà ta ít nhất phải bảy mươi tuổi, và rõ ràng chẳng buồn quan tâm đến việc trông mình lỗ bịch ra sao. Một phần trong tôi nghĩ, thế cũng tốt cho bà ta, nhưng phần kia lại nghĩ, liệu trước khi ra ngoài bà ta có thật sự nhìn gương và nói “trông mình thật tuyệt” hay không.

Rồi tôi quay sang phải và suýt nữa thì hét lên vì phấn khích. Cuối cùng, cuối cùng tôi đã nhìn thấy thứ mà tôi mong mỏi được mục sở thị khi đến đây. Một ngôi sao bằng xương bằng thịt. Đó không phải một ngôi sao già nua bất kỳ nào, mà là George Clooney! Người đàn ông mà tôi đã từng ngồi mơ tưởng vào cái thuở còn chưa tương tự Ben.

“Ôi Chúa ơi,” tôi thì thầm, “đó là George Clooney.”

“Đâu cơ?” Brad có vẻ chẳng mấy quan tâm, nhưng khi tôi khẽ hất đầu, anh quay sang nhìn.

“Ồ phải,” anh thờ ơ nói rồi ngay lập tức quay đi, trở lại với món rau diếp quăn và xa lát củ hũ dừa.

“Anh ta quyến rũ thật,” tôi nói, vẫn cố nhìn nhưng lại ra vẻ không nhìn gì hết.

“Sao em không nói chuyện với anh ta?”

“Nói gì? Nói em yêu anh chắc?”

“Em có thể nói rằng em hâm mộ những bộ phim của anh ta. Nói chung, ở đây người ta không quan tâm lắm đến các ngôi sao, em có thể gặp họ ở

khắp nơi ấy chứ, nhưng nếu em định nói gì, tốt hơn là hãy tỏ ra bình tĩnh và tán tụng họ. Còn câu ‘Em yêu anh’ có lẽ sẽ chẳng ăn thua gì đâu.”

“Em chẳng biết nói gì,” tôi nói, và đó là sự thật. Tôi cảm thấy bối rối quá, e là không thể tiếp cận anh ta, nhưng hãy nghĩ xem Geraldine sẽ nói gì! Nghĩ xem Sophie và Lisa sẽ ghen tị đến mức nào!

“Nhân nói đến tình yêu...” Brad cuối cùng cũng đặt dao nĩa xuống trong khi tôi bắt đầu run rẩy, vì dù chưa từng trải nhưng tôi cũng có thể biết điều gì sắp xảy ra. Tôi biết bởi mặt Brad bỗng trở nên rất nghiêm túc, nghiêm túc nhưng cũng rất ủy mị. Anh vươn người, dịu dàng nắm lấy tay tôi, dùng ngón cái ve vuốt ngón tay tôi. Tôi nhìn hành động đó mà tự hỏi tại sao mình lại không cảm thấy hạnh phúc tột độ.

“JJ,” anh nói và tôi ngước lên, nhìn vào mắt anh. “Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ nói điều này. Anh chưa bao giờ nghĩ chuyện này sẽ xảy ra, nhưng chắc chắn em biết rằng anh yêu em.”

Ồ, tôi không biết, thật đấy. Ý tôi là tôi biết Brad dĩ nhiên đã nói và làm toàn những điều đúng đắn, và hầu hết phụ nữ sẽ nghĩ, thậm chí chỉ sau có hơn một tuần, rằng anh thực sự đang yêu, nhưng tôi không thể dứt bỏ cảm giác rằng có một cái gì đó không hoàn toàn ổn ở đây.

Nhưng tôi vẫn không nghĩ ra cái không ổn ở đây là gì, và tôi muốn cho mọi việc ổn thỏa, muốn vô cùng, vì thế tôi luôn cố không nghĩ về điều đó. Tôi biết mình đã nói những chuyện về sự ngu ngốc của anh, nhưng theo Geraldine thì đó chẳng là gì cả. Tôi chỉ có cảm giác chuyện này không thật, rằng nó giống như một vở kịch với một cặp diễn viên, nhưng có thể đó là do sự bất an của tôi. Có lẽ tôi không tin rằng một anh chàng quyến rũ đến mức này lại có thể yêu tôi. Jemima Jones tầm thường trước đây.

Nhưng bạn biết không, đôi khi tôi bắt gặp Brad ngồi nhìn vô định, trông anh như thể đang ở một thế giới khác, cách xa hàng dặm, nghĩ về một người khác, và ngay cả khi tôi cắt ngang dòng mộng tưởng của anh, anh ve

vuốt tôi, ngẫu nhiên môi tôi và thường kết thúc bằng một cuộc ân ái, thì tôi vẫn không thể thôi băn khoăn rằng anh ở đâu những khi vắng nhà. Nghĩa là ở đâu về mặt tinh thần ấy, bởi về mặt thể xác tôi biết anh hoặc ở phòng tập hoặc ở bên tôi, anh chắc chắn không có thời gian để đi lại với người phụ nữ khác. Tôi chỉ thỉnh thoảng tưởng tượng ra những gì anh nghĩ. Vậy thôi.

Vì thế khi anh ngồi đây và nói lời yêu tôi, tôi cố xua đi cảm giác đó, vì trước kia chưa ai từng nói với tôi rằng họ yêu tôi, nếu không kể tới những lời thì thầm say xỉn của Ben ở bữa tiệc chia tay mà tôi không tính, cho nên bạn cũng vậy đi.

Và tất nhiên khi một người như Brad yêu bạn, bạn phải đáp lại tình yêu đó? Cho dù anh là người California, cho dù anh không thông minh như bạn bè của tôi ở nhà thì cũng không có nghĩa anh không phải bạn tâm giao của tôi. Và anh yêu tôi. Tôi! Jemima Jones.

Nhưng tôi còn có một mối lo khác, nếu bạn gọi nó như vậy, ấy là bạn sẽ nói gì khi ai đó thổ lộ rằng họ yêu bạn? Bạn phải tỏ ra cực kỳ bình thản và đáp “Em biết”, hay bạn phải nói “Em cũng yêu anh”? Tôi không quyết định được, thế nên tôi không nói gì hết.

“Anh biết thế này có vẻ hơi nhanh.” Brad nghiêm túc nhìn tôi. “Nhưng người ta luôn nói rằng tôi sẽ biết khi đến lúc, và anh biết. Anh biết rất rõ. Anh cảm thấy mình đã tìm thấy một người bạn tâm giao.” Tôi biết mình cũng có suy nghĩ đó, nhưng nói to thành lời nghe có vẻ thật què kệch và lỗ bịch, và trong một phút tôi nhìn anh, tự hỏi liệu rốt cuộc anh có đang ở một hành tinh khác hay không. Tôi thực sự không biết phải nói gì; mặc dù sự im lặng không kéo dài nhưng tưởng như rất lâu vậy. Có cảm giác hàng giờ liền đã trôi qua.

“Em cũng cảm thấy thế,” cuối cùng tôi cũng lên tiếng, và cho dù tôi ghét phải thừa nhận điều này, nhưng tôi nghĩ mình nói thế một phần để khiến

Brad thấy nhẹ nhõm hơn, một phần để lấp đầy khoảng trống im lặng. Ý tôi là, ai đó phải nói *một điều gì đó* chứ, phải không?

“Em chính là người anh đang tìm kiếm,” anh tiếp tục. “Em quá hoàn hảo. *Chúng ta* thật xứng đôi.”

“Nhưng vài ngày nữa em phải về nhà,” tôi nói. “Chúng ta sẽ làm gì đây?” Tôi nghĩ đến Lauren, tự hỏi liệu mình có thể đối mặt với việc yêu người ở xa hay không, nhưng rồi tôi ngừng so sánh mình với Lauren, bởi xét cho cùng tôi biết chuyện ái ân của tôi với Brad thật tuyệt. Có lẽ đó là điều tuyệt vời nhất trong cả mối quan hệ này.

“Đó là những gì anh muốn nói với em,” anh từ tốn nói.

“Gì cơ, ý anh là bảo em ở lại á?”

“Không phải mãi mãi.” Anh rõ ràng đã đọc thấy sự sợ hãi trong mắt tôi. “Nhưng em có thể đổi vé máy bay và ở lại đây trong, xem nào, ba tháng. Chúng ta sẽ có cơ hội để xem liệu chuyện này có thực sự đi đến đâu không?”

“Thế còn công việc ở nhà của em? Em sẽ làm gì ở đây? Tất cả *đồ đạc* của em thì sao?” Những suy nghĩ bắt đầu quay cuồng trong óc tôi, sao tôi có thể làm được điều đó?

“Được rồi,” Brad nói. “Chúng ta giải quyết việc này nhé. Trước tiên em cần gọi điện về cơ quan để xem họ có thể cho em nghỉ phép không. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra là họ nói không, trong trường hợp đó em phải lựa chọn. Từ bỏ và tìm một công việc khác khi trở về nhà, hay về thẳng London?”

Tôi gật đầu, một lần nữa lại nghĩ đến Lauren, bản khoản không biết liệu cô ấy có thể tìm giúp tôi một công việc hay ít nhất cũng giới thiệu tôi với những người giúp được chăng. Ý tôi là, chết tiệt thật, có phải tôi sắp từ bỏ

một công việc hay ho, một tạp chí hoành tráng đâu, chỉ là *Kilburn Herald* thôi mà.

“Thứ hai,” Brad nói tiếp, “em không phải lo lắng về việc mình sẽ làm gì ở đây. Anh quen hàng trăm người trong ngành truyền hình, vì thế nếu em quyết định ở lại, anh tin chắc chúng ta có thể tìm cho em một công việc nào đó. Còn lúc này, em không phải bận tâm về chuyện công việc hay tiền nong. Chúa biết anh có đủ tiền cho cả hai chúng ta, vì thế đó không phải vấn đề.”

“Nhưng Brad à, em cần phải làm việc. Cho dù rất thích ở đây, nhưng em thấy chán nản vô cùng khi cả ngày chẳng có việc gì làm.” Tôi không ngại nói ra rằng tôi đã thấy chán rồi.

“Anh biết đó không phải giải pháp lâu dài, nhưng trước mắt, nếu cảm thấy buồn chán, em có thể thường xuyên làm việc ở phòng tập.”

“Em làm gì ở đó?” Tôi hình dung ra một cảnh tượng kỳ cục, rằng tôi đang dạy một lớp aerobic.

“Quan hệ công chúng được không? Anh không có ai cả trừ Jenny, và anh biết cô ấy rất khó khăn khi phải một mình xoay xở mọi việc.”

Phải rồi, thật tình, tôi nghĩ. Jenny sẽ thích lắm đây. Nhưng tất nhiên tôi không nói với Brad rằng Jenny không muốn làm việc với tôi vì cô ta ghét tôi, bởi tôi biết anh sẽ phủ nhận điều này và tôi sẽ trở thành lỗ bịch, thế nên tôi không nói gì hết mà chỉ ngồi đó, chờ đợi anh nói tiếp.

“Và thứ ba, em muốn nói tới đồ đạc gì?”

“Em vẫn đang trả tiền thuê nhà ở London, và tất cả đồ đạc của em ở đó.”

“Em không có bạn để coi sóc giúp hay sao?”

“Nhưng em không chắc mình muốn từ bỏ. Nếu,” tôi hôn lên lòng bàn tay anh và nói, “nếu mọi việc chẳng đi đến đâu, em không định nói rằng nó

sẽ không có kết quả, em nghĩ rất có thể mọi chuyện sẽ tốt đẹp, nhưng nếu không, em không muốn quay trở lại London mà không có nơi nào để trú chân.”

“Vậy cho thuê lại phòng của em đi.” Brad ngả người ra sau như thể việc đó rất dễ dàng, và khi chúng tôi nhìn nhau, tôi nhận ra là việc này chẳng có gì khó khăn. Anh hoàn toàn đúng. Đời là một chuyến phiêu lưu và đây là cuộc phiêu lưu lớn nhất đời tôi. Tôi đã bắt đầu, vì thế có lẽ tôi nên đi cùng nó và xem nó sẽ dẫn tôi tới đâu.

“Được rồi,” tôi mỉm cười nói và thở một hơi thật sâu. “Cứ làm thế đi.”

“Em sẽ ở lại?”

“Em sẽ ở lại.”

“Jemima Jones,” anh nói, ngả về phía trước, ôm lấy mặt tôi và trao tôi một nụ hôn nồng cháy nhất, “anh đã nói với em rằng anh yêu em thế nào chưa?”

Vài phút sau, chúng tôi bị cắt ngang thô bạo bởi tiếng vỗ tay. Tôi đỏ mặt từng bừng khi cả cái bàn có sáu người đàn ông đó huýt sáo và hoan hô, thậm chí cả anh bồi phục vụ chúng tôi cũng tham gia nữa. “Anh chị có muốn xem thực đơn không,” anh ta hỏi, một bên lông mày nhướng lên, “hay anh chị đã có món tráng miệng thay thế rồi.”

Sáng hôm sau tôi gọi cho Geraldine, cô nàng tỏ ra sững ngất ngây.

“Đồ bò cái may mắn!” cô cứ nói mãi. “Tớ hy vọng cậu có phòng trống vì tớ sắp đến thăm cậu đấy.”

“Ước gì được như thế,” tôi nói, nhận ra mình nhớ cô ấy tới mức nào, sẽ vui hơn biết mấy nếu Geraldine ở đây.

“Tớ nghiêm túc đấy,” cô nói. “Tớ sẽ đóng gói hành lý trước khi cậu biết. Vấn đề duy nhất là cậu đã cầm chiếc túi trang điểm Louis Vuitton của tớ.”

“Tớ xin lỗi,” tôi rên rỉ. “Cậu có muốn tớ gửi trả lại không?”

“Không sao,” cô cười. “Tớ chắc mình có thể sống mà không có nó. Với lại tớ có thể bảo Nick mua cho một cái khác mà.”

“A. Nick. Tức là?”

“Tức là?” Tôi có thể nói ngay rằng cô không làm theo *Nguyên tắc* nữa.

“Theo tớ hiểu thì cậu không còn là cô nàng *Nguyên tắc* nữa.”

“Tớ chắc chắn là một cô nàng *Nguyên tắc*,” cô cáu kỉnh. “Chỉ vì tớ đã lên giường với anh ấy không có nghĩa là tớ sẽ thôi *Nguyên tắc*.”

“Cậu đã ngủ với anh ta!”

“Tớ nghĩ cũng đã đến lúc, và Chúa phù hộ Nick, anh ấy chu đáo cực kỳ. Hoa, sâm panh, tất cả mọi thứ.”

“Và cả pháo hoa nữa chứ?”

“Umm. Tuyệt vời 100%!”

“Tớ không tin được, Geraldine. Cậu đang yêu!”

Có một khoảng lặng dài. “Cậu biết gì không, JJ yêu quý của tớ? Tớ nghĩ mình thực sự yêu rồi.”

Tôi biết là không nên, nhưng tôi cảm thấy ghen tị. Tôi cũng được cho là đang yêu, vậy tại sao tôi không thể có được tâm trạng hào hứng như thế, giọng điệu mơ màng như thế?

“Tớ thực sự mừng cho cậu,” tôi nói. “Hy vọng cậu sẽ có được mọi thứ mình muốn.”

“Ừmm,” cô nói. “Một chiếc nhẫn đính hôn kim cương tám cara và Nick Maxwell. Đời tớ thật hoàn hảo.”

Tôi sững sốt. “Ý cậu là anh ta đã tặng cậu nhẫn đính hôn rồi à?”

“Đừng ngạc nhiên. Tớ mới chỉ lên kế hoạch cho tương lai thôi.”

Tôi cười. “Nghe này, điện thoại thế này mất khối tiền đấy, mà tớ cần nói chuyện với tổng biên tập. Cậu nối máy cho tớ được không?”

“Chúc cậu may mắn,” cô nói, gửi cho tôi một cái hôn gió. “Về mọi mặt.”

“Xứ Hollyweird⁽¹⁾ thế nào?” giọng tổng biên tập oang oang trên điện thoại.

“Kỳ cục,” tôi cười, “nhưng thực ra tôi ở Santa Monica, không phải Los Angeles như ông thấy trên phim đâu. Chỗ này thực tế hơn một chút.”

“Tôi chưa từng đến đó,” tổng biên tập nói, “nhưng tôi sẽ không ngại đưa vợ con tôi theo cùng. Cuộc đời này quá ngắn ngủi nên không thể chậm trễ được,” ông ta nói, lại là một câu sáo rỗng buồn tẻ khác. “Cô sẽ trở về vào thứ Hai tới, phải không Jemima?”

“À, thực ra đây là lý do tôi gọi điện.”

“Thế mà tôi đã nghĩ đó là bởi cô nhớ tôi,” ông ta thở dài nói. “Nói đi nào, cô gái. Tôi biết là sẽ có tin xấu ngay khi người ta nói với tôi rằng cô gọi điện mà.”

“Vấn đề là tôi muốn ở đây một thời gian nữa.”

“Không phải cô đã tìm được việc ở *Hollywood Reporter* đấy chứ?”

“Không, không phải vậy.”

“Vậy chắc hẳn là lý do yêu đương rồi.”

“Tôi nghĩ có lẽ thế.”

“Jemima này,” ông ta nói, và giọng điệu đó cho tôi biết ông ta sẽ đồng ý, ông ta thực sự sẽ đồng ý! “Bình thường tôi sẽ không chấp nhận đâu, nhưng vì cô là một trong những phóng viên xuất sắc nhất nên tôi sẽ gật đầu. Cô định ở lại trong bao lâu?”

“Ba tháng?” Tôi không thể dừng được, nó bật ra như một câu hỏi.

“Được rồi, Jemima, nhưng với một điều kiện.”

“Dạ?” Tôi nghi ngại.

“*Kilburn Herald* dù rất tuyệt vời, nhưng cũng cần thêm một chút hào nhoáng. Tôi sẽ chấp thuận nếu cô bằng lòng viết bài về Los Angeles hàng tuần. Tôi muốn độc giả của chúng ta có được những câu chuyện phiếm về Los Angeles một cách trực tiếp. Tôi muốn biết ai làm gì, ở đâu, với ai. Và đúng hơn là, tôi muốn biết trước tiên.”

“Tôi sẵn sàng!” Tôi thở gấp, vì đây là công việc mơ ước của tôi. Một bài báo riêng! Tất cả là của tôi! “Nhưng tôi cũng có điều kiện.”

“Là?” tổng biên tập thận trọng.

“Tôi muốn có tên, ảnh trên đầu bài báo.”

“Không vấn đề gì, cô gái. Cô có một tấm ảnh tử tế chứ?”

Chúa ơi, không. Bức ảnh duy nhất của tôi ở tòa soạn là tấm hình béo ú đó. “Tôi sẽ gửi cho ông từ LA,” tôi quyết định nhanh.

“OK, Jemima. Tôi sẽ xem cô làm như thế nào.”

“Cảm ơn ông rất nhiều,” tôi nồng nhiệt. “Sẽ tuyệt lắm đấy.”

“Tôi sẽ chờ bản thảo của cô vào đầu giờ sáng các ngày thứ Tư. Mà này, Jemima?”

“Dạ?”

“Tôi hy vọng là anh ta xứng đáng.” Ông ta khẽ cười một mình rồi đặt ống nghe xuống.

Jemima Jones từng tin rằng nàng sinh ra với một chiếc thìa gỗ trong miệng. Jemima Jones từng tin rằng có một cuộc sống sôi động và đầy lôi cuốn, chỉ có điều nó không dành cho nàng.

Nhưng điều Jemima Jones không bao giờ hiểu, là đôi khi trong cuộc sống, bạn phải tạo ra số phận cho mình. Rằng bạn có thể thay đổi cuộc sống của bạn nếu bạn sẵn sàng vứt bỏ cái cũ và chủ động tìm kiếm cái mới. Rằng ngay cả khi bạn đi đúng hướng, bạn cũng sẽ bị vượt lên nếu chỉ ngồi đó. Chúa biết rằng giờ Jemima Jones không ngồi mãi một chỗ nữa. Jemima Jones đang sải bước chạy cùng gió và lần đầu tiên trong đời, mọi thứ dường như bỗng trở nên tốt đẹp.

Thực sự, vào thời điểm này, tôi muốn nói rằng Jemima Jones là nguồn cảm hứng đối với tất cả chúng ta.

Chú Thích:

1. Tác giả chơi chữ: Hollywood đọc chệch thành Hollyweird; trong tiếng Anh, "weird" có nghĩa là "kỳ cục".

Chương 24

“Xin lỗi, JJ,” Cindy nói sau khi trở lại điện thoại, “nhưng em e rằng Brad đang họp và không muốn bị làm phiền. Chị giữ máy nhé, em sẽ nối máy cho Jenny.” Trước khi tôi kịp gạt đi thì đã bị chuyển máy, và tôi không thể đặt điện thoại xuống được vì như thế thật trẻ con, có điều, sao lại không thể làm phiền Brad? Từ khi nào anh quá bận đến độ không thể nói chuyện với tôi? Tôi đã ở đây trong hơn bốn tuần rồi và chưa bao giờ gặp vấn đề khi gọi điện gặp anh.

“Alô,” Jenny lên tiếng trên đường dây, và chỉ với một từ thôi tôi cũng có thể nghe thấy sự khó chịu trong giọng nói cô ta.

“Jenny à? JJ đây. Cô khỏe không?”

“Khỏe.”

“Tôi biết Brad đang họp nhưng cô có thể nói với anh ấy là ba giờ chiều nay tôi sẽ đến không?”

“Được. À mà này, anh ấy nhờ tôi nhắn với cô khi cô gọi đến, rằng tối nay anh ấy có một cuộc họp khác và sẽ không về nhà như dự định đâu.”

“Được rồi. Cảm ơn cô, Jenny.”

“Không có gì,” cô ta đáp, nghe như thể muốn nói ngược lại vậy, như thể một lần nữa tôi lại quấy rầy cô ta. Gọi tôi là điên, là hoang tưởng cũng được, nhưng hình như tôi nhận thấy một dấu hiệu chiến thắng nhỏ xíu trong giọng cô ta thì phải? Có lẽ tôi đã tưởng tượng rồi.

Và giờ đây tôi chính là người bức mình. Tôi không những phải ở nhà một mình cả ngày mà có vẻ như còn phải chịu cảnh hiu quạnh tối nay nữa, và suy nghĩ đó khiến tôi cảm thấy rùng mình. Ôi Chúa ơi, có phải con đã

phạm một sai lầm nghiêm trọng không, có phải con nên bay về nhà, trở lại nơi con thuộc về?

Không. Tôi quyết tâm tỏ ra lạc quan, tận dụng tốt nhất thời gian tôi có ở đây, có một mối quan hệ tốt đẹp nhất với Brad. Chết tiệt, tôi nghĩ khi nhắc điện thoại lên và xới tung cuốn sổ địa chỉ để tìm số của Lauren. Tối nay tôi sẽ đi chơi và vui vẻ một chút.

“Lauren à? JJ đây.”

“Chào cậu!” Cô ấy có vẻ rất vui khi nhận được điện thoại của tôi. “Tớ vừa nghĩ đến cậu xong!”

“May thật,” tôi nói, “vì tớ cũng vừa mới nghĩ đến cậu.”

“Có kế hoạch gì thế?”

“Tối nay cậu định làm gì?”

“Tớ sẽ chén một bữa tối khốn khổ chết tiệt nữa với đồ ăn mua sẵn từ nhà hàng địa phương, rồi ngốn ngấu trước màn hình ti vi.”

“Có nghĩa là tối nay tớ không thể rủ rê cậu tham gia cuộc vui của cánh phụ nữ à?”

“Rủ tớ đi, rủ tớ đi,” cô cười.

“Brad phải đi họp nên tớ chỉ có một mình, tớ nghĩ chúng ta có thể ghé qua một nhà hàng mới mở trên phố Main xem.”

“Tuyệt, ngắt ngay con gà tây,” cô nói bằng giọng California hoàn hảo trong khi tôi cười, tự hỏi không hiểu cô lấy đâu ra cách diễn đạt ấy. “Tớ sẽ đến. Này, thế bây giờ cậu làm gì?”

Tôi nhìn đồng hồ. “Tớ đến phòng tập.”

“Tớ cũng thế. Sao chúng ta không gặp nhau ở đó, ăn trưa qua quýt sau buổi tập rồi sắp xếp làm gì sau đó nhỉ?”

“Quá ổn,” tôi nói. “À mà, tớ có nhiều chuyện muốn kể cho cậu lắm.”

“Tớ nóng lòng muốn nghe quá,” cô nói, và chúng tôi cúp điện thoại.

Chỉ khi đến phòng tập, tôi mới nhận ra mình thực sự háo hức được gặp lại Lauren. Lần đầu tiên kể từ khi đến đây, tôi mới bắt đầu có cảm giác như ở nhà. Tôi có chỗ ở, một người bạn trai và cuối cùng cũng tìm thấy bạn bè. Lauren có lẽ là người bạn duy nhất của tôi ở đây lúc này, nhưng đó là một sự khởi đầu, và nó bắt đầu bù đắp cho nỗi nhớ Geraldine. Tôi thậm chí còn nhớ Sophie và Lisa - mặc dù đó là những cô ả xấu tính, nhưng rốt cuộc có lẽ tôi còn gần gũi với họ hơn bất kỳ ai khác. Ý tôi là, tôi sống cùng họ. Họ gần như là gia đình của tôi vậy.

Nhưng Lauren là người có thể trở thành bạn tâm giao thực sự của tôi. Có kỳ lạ không nếu đôi khi bạn có thể kết nối ngay lập tức với mọi người? Làm thế nào mà bạn cảm thấy mình đã biết rõ ai đó ngay cả khi đó là một người hầu như xa lạ? Lý tưởng nhất là chuyện này xảy ra với một người đàn ông, một người bạn tâm giao tiềm năng, một người bạn đời, nhưng thành thật mà nói, cũng khá thú vị khi đó là một người bạn, một ai đó như Lauren.

Và cảm ơn Chúa, tôi đã tìm thấy cô ấy, bởi càng nghĩ về điều đó, tôi càng nhận ra rằng việc thường xuyên phải thui thủi một mình, nhất là khi Brad bắt đầu tỏ vẻ hơi thiếu quan tâm đến tôi, thực sự chẳng vui vẻ gì. Ý tôi là, thử nghĩ mà xem. Tôi đã bay cả chặng đường dài để đến với anh, tôi thậm chí đã thay đổi cả chuyến bay vì anh, còn anh thì chẳng thêm nghỉ làm vì tôi.

Tôi thừa nhận là anh bận việc, nhưng mỗi ngày trôi qua, anh dường như càng trở nên bận rộn hơn, và điều này có vẻ chẳng công bằng với tôi chút nào. Nhưng trước khi tôi nổi điên thì anh là người tình tuyệt vời nhất mà

tôi từng có, và anh cư xử ngọt ngào với tôi. Khỉ thật, anh yêu tôi mà, vì Chúa. Tôi còn muốn gì nữa nào?

Tôi gặp Lauren ở phòng tập và chúng tôi tập cùng nhau, việc này vui hơn hẳn khi tập một mình, và thành thật mà nói, tôi bắt đầu cảm thấy hơi chán tập tành rồi. Khi đi ra, chúng tôi tình cờ gặp Jenny, trông cô ta có vẻ bắt đầu có chuyển biến.

“Đây là bạn tôi, Lauren,” tôi nói với Jenny, một phần để tỏ ra thân thiện, một phần muốn trêu tức cô ta, để xem cô ta có cư xử thô lỗ với bạn tôi không. “Còn đây là Jenny.”

“Chào,” Lauren cười thân mật, nói.

“Chào,” Jenny niềm nở, hoặc ít nhất cũng niềm nở đối với cô ta. “Rất vui được gặp cô.”

“Công việc vất vả nhỉ?” Tôi cố gắng, vẫn không biết nói gì với cô ả khó chiều này.

“Chúa ơi, ở đây điên mất rồi,” Jenny nói, đảo mắt lên trần nhà. “Anh bạn trai tội nghiệp của cô bạn tối mắt tối mũi.”

Kết quả đây. Lần đầu tiên Jenny đề cập đến Brad với tư cách là bạn trai tôi, và đó là do sự có mặt của Lauren hay là do cô ta đã bớt lạnh nhạt?

“Khổ thân cô.” Tôi trù mến nói. “Đừng để anh ấy bắt cô làm việc quá sức nhé.”

“Đừng lo,” Jenny nói. “Đó là việc của tôi mà. Dù sao cũng chúc một ngày tốt lành.” Cô ta mỉm cười khi bước đi, và tôi quay sang Lauren với bộ hàm há hốc gần như rơi xuống đất.

“Tớ tưởng tượng hay là cô ta thân thiện thế?”

Lauren nhún vai. “Tớ thấy cô ta có vẻ tử tế đấy chứ. Sao vậy? Thường thì không như thế à?”

“Chắc là do tớ, nhưng khi bọn tớ gặp nhau hai lần trước, cô ta đúng là một con quỷ cái.”

“Có lẽ cô ta ghen tị với cậu,” Lauren nói khi chúng tôi bước tới phòng thay đồ. “Cô ta đâu phải thánh thần phải không?”

“Phải, nhưng tớ cũng vậy, và tớ biết điều đó là như thế nào?”

“Cậu có nói rằng mình từng giống như cô ta không?”

“Tớ đã thử, nhưng cô ta không muốn biết.”

“Thật khó tin đúng không? Nhìn cậu bây giờ đi, tớ cũng không tin là cậu đã từng béo ú.”

Tôi thở dài và luồn tay vào tóc. “Tớ cũng thế,” tôi nói với nụ cười gượng gạo. “Nhưng tớ đã từng béo, và tớ biết nó khiến người ta buồn chán thế nào, tớ có thể thấy hình ảnh mình trong Jenny.”

“Nếu cậu cố gắng giúp cô ta thì sao?”

“Tớ không nghĩ là cô ta sẽ chấp nhận đâu.”

“Chắc cô ta là một trong những người hài lòng với kích cỡ của mình.”

“Cậu lại sắp nói với tớ rằng cô ta có vấn đề nội tiết chứ gì.”

“Có thể cô ta mắc vấn đề đó thật.”

“Vớ vẩn. Lý do duy nhất khiến người ta có kích cỡ như vậy là bởi họ ăn quá nhiều. Tin tớ đi. Tớ biết mà.”

“Xem nào,” Lauren nói. “Sao cậu khó chịu với cô ta thế? Cô ta chỉ là ả trợ lý chết tiệt của Brad thôi đúng không?”

Tôi gạt đầu.

“Chính thế. Cô ta chẳng liên quan gì đến cuộc sống của cậu cả, và dù tớ công nhận việc lôi kéo thư ký, trợ lý hay bất cứ thứ gì đứng về phía cậu luôn là một ý hay, nhưng giờ cô ta có vẻ khá tử tế nên cậu cứ thư giãn đi.”

“Có lẽ cậu đúng.” Tôi nên thư giãn và quên chuyện đó đi, nhưng trong suốt bữa ăn trưa, ngay cả khi tôi cười với Lauren và cô reo lên vui vẻ, không hiểu tại sao tôi vẫn không thể gạt bỏ hình ảnh Jenny ra khỏi đầu.

“Bảy giờ tối nay qua tớ nhé.” Tôi nguệch ngoạc viết địa chỉ cho Lauren.

“Chết tiệt,” Lauren nói, cô vừa cầm mẫu giấy lên vừa nhìn đồng hồ đeo tay. “Bốn giờ rồi! Buổi chiều trôi gì mà nhanh thế?”

“Ai buồn để ý,” tôi cười và hôn lên má cô. “Ít nhất nó cũng trôi qua rồi. Lát nữa gặp nhé,” tôi vẫy tay, đoạn chúng tôi đi về hai hướng ngược nhau.

Khi tôi về nhà, có một tin nhắn của Brad trên điện thoại. Tôi gọi lại cho anh, thật ngạc nhiên là anh không phải họp, và anh xin lỗi tôi rồi rít vì tối nay không ở nhà. “Em định làm gì?” anh hỏi.

“Em nghĩ mình sẽ ra ngoài uống tạm gì đó với Lauren. Mấy giờ anh về nhà?”

“Không muộn lắm,” anh đáp. “Khoảng chín giờ nhé?” Đó là một câu hỏi, và tôi nói rằng được thôi.

“Cũng à, anh yêu em,” anh dỗ, giọng mềm mại như mật ong. “Anh sẽ đến cho em.”

“Có gì đâu,” tôi nói.

“Em cũng yêu anh,” tôi thêm vào. Sau một lát suy nghĩ.

Thế là tôi ngồi dán mắt trước màn hình ti vi trong phần còn lại của buổi chiều, cuối cùng lúc sáu giờ, tôi bắt đầu sửa soạn cho cuộc đi chơi, và tôi biết điều này có vẻ điên rồ, nhưng tôi cảm thấy phấn khích hơn bao giờ hết. Tôi đi tắm, sấy tóc, dành một khoảng thời gian đáng kể để trang điểm, và lựa chọn một bộ váy ngắn màu đen cho tối nay. “Kệ,” tôi nói to, tạo dáng trước gương. “Tại sao lại không chứ?”

Đúng bảy giờ, chuông cửa reo, và đứng trên ngưỡng cửa là một Lauren rực rỡ không kém, cả hai chúng tôi cùng cười.

“Tạ ơn Chúa,” Lauren nói. “Tớ đã nghĩ mình hơi chững diện quá nhưng rõ là cậu cũng thế. Giờ chúng ta có thể gõ guốc khuấy đảo thành phố này rồi.”

“Cậu có cho rằng ai cũng biết mình là người Anh không?” Chúng tôi đứng cạnh nhau trước chiếc gương trong sảnh.

“Chịu,” Lauren đáp. “Theo tớ, từ cổ trở lên, chúng ta giống như hai cô em California xinh đẹp, nhưng từ cổ trở xuống, với cách làm đom thể này, chúng ta đậm chất Anh như trà và bánh Scone_ vậy, đây nhất định là một điểm thú vị.”

“Ý cậu là gì?”

“Người Mỹ thích giọng Anh là lạ của chúng ta. Cậu có thể sang đến mức nào nào?”

Tôi nói giọng Anh nghe sang nhất có thể. “Ở Tây Ban Nha, mưa tập trung chủ yếu ở đồng bằng.”

“Ở Hertford, Hereford và Hampshire, hầu như không bao giờ có bão,” Lauren nói, và hai chúng tôi đập tay vào nhau theo phong cách đặc trưng của người Mỹ.

“Trước khi đi cậu phải dẫn tớ đi xem quanh đây đã,” Lauren nói, hé mắt qua cửa, vì thế tôi đương nhiên phải đưa cô ấy đi xem một vòng trọn vẹn.

“Tớ không ngạc nhiên là cậu ở lại,” Lauren nói khi đã xem kỹ từng phòng, từng đồ vật, từng thiết bị. “Đẹp kinh khủng.”

“Cậu nói đúng,” tôi mỉm cười. “Đẹp kinh khủng. Và tớ cũng may mắn kinh khủng.”

“Đúng thế,” Lauren nói, và chúng tôi khoác tay nhau ra khỏi nhà.

Nhà hàng nằm ẩn mình khá kỹ khỏi cánh phóng viên khiến chúng tôi suýt nữa tìm không ra. Cuối cùng, sau khi bước tới bước lui trên đường, Lauren cũng phát hiện ra một người gác cửa đơn độc bên ngoài cánh cửa đôi bằng gang sừng sững.

“Chắc là chỗ này?” cô ngờ ngợ nói vì nơi đây không có tấm biển nào cả, không cửa sổ, không gì hết.

“Đi hỏi xem.” Tôi mới lấy đâu ra sự tự tin này thế nhỉ? Chúng tôi kéo nhau về phía người gác cổng, nhưng trước khi kịp mở miệng thì ông ta đã lên tiếng chào và mở cánh cửa gang ra.

“Mình đến đúng nơi đây chứ?” tôi thì thầm khi Lauren sai bước xuôi hành lang, tới cánh cửa đôi ở phía cuối.

“Tớ rất mong thế,” cô thì thầm lại. “Tớ không dám hỏi, nghe cứ quê quê thế nào ấy. Mình sẽ tìm ra ngay thôi,” cô nói, đẩy cánh cửa tiếp theo ra, và không còn nghi ngờ gì nữa, chúng tôi bước vào nhà hàng. Ít nhất tôi cũng hy vọng đây là nhà hàng mình cần tìm. Nó có thể là bất cứ nhà hàng nào, nhưng khi nhìn sang phía bên kia căn phòng và thấy một quầy bar lớn bằng thép không gỉ nằm chiếm trọn chiều dài của một bức tường, chúng tôi biết đây chính là nơi đó. Mới đầu giờ tối mà nhà hàng đã chật cứng những

người là người, tất cả đều mải mê vừa nói chuyện vừa ngó quanh căn phòng để xem một ai đó thú vị hơn đã đến hay chưa.

“Tạ ơn Chúa,” Lauren thở phào nói. “Cuối cùng cũng cảm thấy như ở nhà. Thật ra, nếu nhắm mắt lại, tớ có thể vờ như mình đang ở Saint.”

“Saint?”

“Cậu phải biết Saint chứ. Quán bar ấy.”

“Ồ, tất nhiên, Saint.” Tôi nói dối.

“Cho phép anh mời các em uống gì đó nhé,” một gã đàn ông có nước da ngăm đen, nhăn nhui với gò má sắc cạnh và đôi mắt kiểu lên-giường-đi-em ngỏ lời.

“Không, cảm ơn.” Tôi kéo Lauren đi trước khi cô có nguy cơ tan ra thành nước. “Cứ mặc bọn em,” tôi nói và kéo cô tới đầu kia của quầy bar.

“Cậu làm thế để làm gì?” Lauren hờn dỗi. “Anh ta ngon thế mà.”

“Gã ta thật kinh tởm! Lạy Chúa, Lauren, gã chỉ yêu chính mình thôi.”

“Với đôi gò má đó thì tớ cũng sẽ yêu chính mình,” cô nói, đoạn nhìn qua vai tôi, cố tìm gã trai để phát ra một tín hiệu bằng mắt đầy ẩn ý.

“Cậu có thể làm tốt hơn thế mà,” tôi chủ tâm nói, tì người vào quầy bar, và cố thu hút sự chú ý của anh chàng pha chế rượu, việc này chẳng tốn mấy thời gian vì anh ta đang chăm chăm nhìn Lauren như thể ngày sinh nhật của anh ta, lễ Giáng sinh, và lễ Tạ ơn đều gộp vào làm một vậy. “Các cô dùng gì?” anh ta nói với một nụ cười bài bản.

“Ôi,” Lauren thì thầm, mắt dán vào thân hình cơ bắp cuộn cuộn của anh chàng khi anh ta rót cocktail cho chúng tôi, và tôi phải công nhận rằng cô đúng. “Anh ta hợp gu tớ hơn đấy.”

“Cậu đúng là chứng nào tật nấy,” tôi cười, nhưng giả dụ không có Brad đẹp trai thì tôi cũng nghĩ như vậy thôi.

“Cậu thì ổn rồi,” Lauren đọc được suy nghĩ của tôi. “Cậu có một người đàn ông. Và anh ta thật tuyệt vời. Tớ chỉ có gã Charlie bắt lực trên giường và vẫn đang tìm kiếm anh chàng của mình.”

“Cậu bớt lộ liễu một chút đi,” tôi thì thầm. “Không gì khiến đàn ông cao chạy xa bay hơn một người phụ nữ tuyệt vọng.” Tôi ngừng lại bởi anh chàng pha chế rượu đã đặt đồ uống trước mặt chúng tôi, và đưa mắt với Lauren trong khoảng hai mươi giây, rõ là hoàn toàn lâu hơn cần thiết.

“Cậu đang nói gì về đàn ông cao chạy xa bay ấy nhỉ?” Lauren cười ngớ ngẩn, nhấp một ngụm cocktail và ngắm nghía bộ mông của anh chàng pha chế rượu.

“Ồi thôi nào! Nâng ly!”

“Vì đàn ông!” Laure nói, cụng ly với tôi.

“Vì tình bạn!” tôi nói.

“Vì cả hai!” Và chúng tôi cùng nốc một hơi thật dài và ngon lành.

Món cocktail mạnh hơn Jemima và Lauren nghĩ, hai tiếng sau, cả hai cô nàng đều say bí tỉ. Đàn ông vây quanh họ cả buổi tối, và mặc dù thất vọng với màn săn trai trước đó của Lauren, nàng vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy mình xinh đẹp và đam mê đến thế, nàng tán tỉnh và cười đùa như thể từ trước đến nay nàng luôn xinh đẹp, luôn nhận được nhiều sự chú ý như thế này vậy.

“Tớ đi tè đây,” Lauren nói, tụt khỏi chiếc ghế cao và chuệnh choạng bước về phía xa. Kỳ lạ thật, cô nghĩ khi giữ cửa cho một cô gái trông rất quen đang hấp tấp đi với cái đầu cúi xuống. “Chẳng phải đó là Jenny sao?”

Nhưng không, cô nghĩ. Không thể nào. Một người như thế làm gì ở nơi toàn người xinh đẹp thế này nhỉ?

Lúc 10:30, Jemima nhìn đồng hồ. “Chết tiệt!” cô hét lên. “Tớ phải về nhà thôi.”

“Đừng lo,” Lauren cười khúc khích. “Làm theo *Nguyên tắc* đi! Có chút thời gian thế này khó lắm!”

“Tớ phải về thôi,” Jemima nói, nàng có vẻ tỉnh táo hơn Lauren một chút, “cậu cũng nên về đi.”

“Không!” Lauren đáp, dấm tay xuống bàn để khẳng định ý kiến của mình, chỉ có điều cô dấm hụt và đập tay lên đùi. “Chúng ta sẽ ở lại,” cô nói, nhưng lại thành ra “ở nại”.

“Không.” Jemima đứng lên và xốc Lauren dậy. “Tớ sẽ gọi taxi cho cậu.”

“Cho tớ một giây thôi. Ôi chết tiệt. Chết tiệt.” Cô quay sang Jemima. “Số điện thoại của tớ là bao nhiêu nhỉ?”

“Chịu,” Jemima đáp. “Mình đi được chưa?”

“Cậu tìm số điện thoại cho tớ trước đã.”

Jemima lôi cuốn sổ địa chỉ của nàng ra và cho Lauren xem sổ của cô, Lauren cố tập trung vào mấy con số rồi hét to lên với anh chàng pha chế rượu đang lớn vồn gần đó, tay cầm sẵn giấy bút.

“Ghi được rồi,” anh ta nói. “Anh sẽ gọi cho em.”

“Tuyệt,” Lauren đáp khi hai cô nàng loạng choạng bước ra ngoài. “Cậu tin được không? *Đấy* chính là cái tớ gọi là kết quả đấy.”

Thật ngạc nhiên là bạn có thể tỉnh rượu nhanh đến thế nào khi gặp khủng hoảng. Không phải Jemima đang thực sự gặp khủng hoảng, chỉ là

nàng đã hy vọng Brad đang ở nhà đợi nàng. Nàng không nghĩ mình sẽ trở về một căn nhà trống vắng.

“Brad?” Nàng gọi, sau khi lóng ngóng tưởng như hàng giờ với chiếc chìa khóa ngoài cửa. Cuối cùng nàng cũng vào được nhà, quăng túi xuống và chậm chạp leo lên gác. “Cứng ơ?” Nàng mở cửa phòng ngủ, dịu dàng gọi. “Ôi,” nàng thốt lên, phát hiện ra chiếc giường trống không. Nàng kiểm tra mọi phòng trong nhà, nhưng anh ta không có ở đó, và nàng có cảm giác không hay về chuyện này. Không hay một chút nào.

Tại sao người ta chỉ thấy vắng vất vào ngày hôm sau, còn tôi thì đau đầu, buồn nôn ngay trong buổi tối hôm đó? Chỉ có một giải pháp thôi, cà phê, và trong khi cố tập trung vào mọi thứ trong bếp, tôi pha cho mình một ly cà phê đen đặc mà mười lăm phút sau khi uống đã đem lại cho tôi tác động như mong muốn, tôi cảm thấy tỉnh táo hơn nhiều so với trước khi đặt chân vào bếp.

Nhưng Brad đang ở chỗ quái nào cơ chứ? Chẳng phải anh đã nói khoảng chín giờ sẽ về nhà sao? Sao anh không ở nhà? Càng nghĩ nhiều về điều đó, tôi càng sợ rằng một chuyện tồi tệ nào đó đã xảy ra, vì dù bận rộn nhưng anh không phải là người không đáng tin cậy, anh sẽ không về trễ, nhất là khi anh biết là tôi đang đợi. Chắc chắn thế.

Đâm xe? Tai nạn? Hay là gì? Brad đang ở đâu và tại sao anh không ở nhà? Tôi lại nhìn đồng hồ. Mười một giờ đêm, đã quá giờ về hai tiếng rồi. Có lẽ anh đã về nhà, không thấy tôi nên lại ra ngoài. Anh sẽ về ngay thôi. Tôi sẽ thức đợi.

Nhưng đến nửa đêm, vẫn chẳng thấy bóng dáng Brad đâu và tôi bắt đầu cảm thấy phát ốm vì lo lắng. Nếu ở Anh, tôi sẽ biết mình phải làm gì, nhưng ở đây, tôi thậm chí còn chẳng biết tên các bệnh viện, nhưng có khi là do tôi nghĩ linh tinh mà thôi, có thể anh có công chuyện.

Tôi lên giường xem ti vi và cố gạt mấy chuyện đó ra khỏi đầu, nhưng cứ mỗi lần nghe thấy âm thanh gì đó, một tiếng động nhỏ xíu là tôi lại dỏng tai lên và hy vọng nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ. Nhưng chẳng có gì hết. Thế là tôi tiếp tục chuyển kênh và bỗng nhận ra mình đang xem một chương trình du lịch với điểm đến tiêu biểu của ngày là London. Nổi nhớ nhà da diết trào lên trong tôi khi máy quay lướt qua đồng hồ Big Ben, sông Thames, nhà Quốc hội.

Ben làm việc ở gần đó, gần sông Thames, gần Bờ Nam. Tôi tự hỏi giờ anh đang làm gì? Và đó là ý nghĩ cuối cùng của tôi trước khi chìm vào giấc ngủ.

Chương 25

Tôi tưởng sáng nay cơn vầng vất sẽ qua đi, tôi cứ nghĩ triệu chứng nhức đầu và buồn nôn tối qua là đủ rồi. Chúa ơi, tôi đã nhầm. Tôi phải mất mấy giây để định hướng, để nhớ ra mình là ai, tại sao đầu tôi lại nhức như búa bổ vậy, thế rồi, khi lăn mình trên giường và nhìn thấy nửa bên kia trống không, tôi thậm chí còn bắt đầu cảm thấy ốm mệt hơn và nhớ ra đêm qua Brad không về nhà, có vẻ như anh còn chưa có mặt ở nhà nữa.

Tim tôi bắt đầu đập mạnh, một cơn buồn nôn trào lên trong khi tôi lắc đầu, cố hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rồi tôi nghe thấy tiếng động trong bếp, tiếng bát đĩa va vào nhau loảng xoảng, tiếng dao nĩa đập lạnh canh.

Tôi mặc váy ngủ rồi chậm chạp lê vào bếp, tay ôm đầu để ngăn tiếng ồn kinh khiếp từ đầu kia căn nhà ảnh hưởng tới cơn vầng vất, rồi tôi đứng im ở cửa ra vào, nhìn Brad, không biết phải nói gì, phải làm gì tiếp theo đây.

Brad vừa khẽ ngâm nga vừa đảo món trứng tráng trên bếp, và ngự trên bệ bếp cạnh anh là một khay gỗ đựng đồ ăn sáng, được chuẩn bị tươm tất cho một người ăn. Có một giỏ bánh mì, một ly nước cam, cà phê, và một bình hoa cắm đầy những bông hồng nhung lớn còn ướt đẫm sương.

Tất cả chuyện này là thế nào vậy? Trong một lát, tôi không nói gì. Tôi chỉ đứng dựa người vào khung cửa nhìn Brad, và vài giây sau, Brad quay lại, nhảy dựng lên khi trông thấy tôi.

“Chào em yêu,” anh nói, bước đến hôn lên môi tôi, nhưng tôi không thể làm được, tôi không thể vờ như mọi chuyện đều ổn trong khi rõ ràng là không phải vậy. Tôi cảm thấy như thể anh đã làm tổn thương lòng tin của tôi, vì thế tôi quay đầu đi, để nụ hôn của Brad khẽ lướt bên má.

“Anh xin lỗi,” anh nói. “Anh thực sự xin lỗi về chuyện tối qua.”

“Có chuyện gì vậy?” Ngay cả tôi cũng phải ngạc nhiên khi giọng mình lạnh lùng đến vậy. Nghiêm khắc đến vậy. “Anh đã ở đâu?”

“Cuộc họp cứ kéo dài mãi, lúc đó muộn quá rồi nên anh ngủ lại văn phòng.”

“Chỗ nào trong văn phòng?”

“Anh thể đấy,” Brad nói, nhận thấy tôi không tin anh. “Anh ngủ trên đi văng trong sảnh. Máy cô giúp việc cũng không thể tin nổi khi bước vào văn phòng sáng nay.”

“Thế tại sao anh không gọi điện, ít nhất cũng phải cho em biết anh ở đâu chứ?” Câu hỏi bật ra như một lời rên rỉ, và tôi nhớ rằng mình phải tỏ ra giận dữ hơn, bớt van nài hơn.

“Anh biết là em đang đi chơi, và đến lúc họp xong thì đã muộn quá rồi nên anh không muốn quấy rầy em.”

“Thế nên anh để mặc em nghĩ rằng anh bị đâm xe hay đại loại thế à?”

“Ôi anh xin lỗi, em yêu, anh không nghĩ là em lại lo lắng đến vậy. Anh tưởng em sẽ ngủ rất say và buổi sáng khi em thức dậy, anh sẽ ở nhà.”

“Em không thể tin là anh lại ích kỷ đến thế.” Cẩn thận, cẩn thận nào. Tôi không muốn nổi xung quá, vì đây là lần đầu tiên tôi có bạn trai đúng nghĩa, và hãy nhìn xem anh đẹp trai đến thế nào, nếu tôi thực sự mất bình tĩnh, tôi sẽ khiến anh chạy mất dép, và nếu điều đó xảy ra thì tôi sẽ thế nào đây?

“JJ, anh xin lỗi. Em nói đúng, anh thật ích kỷ, nhưng chuyện này sẽ không lặp lại nữa đâu, anh hứa đấy.” Brad trông rất hối lỗi, trông anh có vẻ thành thật, và với cái đầu cúi xuống, anh có vẻ rất ăn năn, thật giống một cậu bé con, vô cùng mong manh và đẹp đẽ, tôi phải tha thứ cho anh thôi. Tôi còn có thể làm gì khác nữa chứ.

Tôi biết có lẽ bạn nghĩ rằng tôi không nên tha thứ cho anh, tôi nên để anh cảm thấy áy náy lâu hơn chút nữa, nhưng lý do anh đưa ra khá thuyết phục, miễn là bạn đừng sẫm soi nó kỹ quá, và tôi thì không muốn sẫm soi, tôi muốn tin anh. Mặc dù có vẻ ngày càng có nhiều vấn đề nảy sinh trong mối quan hệ này, nhưng ít nhất tôi muốn vờ như mọi chuyện đều ổn thỏa, vì nhìn chúng tôi mà xem. Chúng tôi thật xứng đôi vừa lứa. Một cặp hoàn hảo.

“Thôi được,” tôi nhún vai nói.

“Thôi được?” Mặt anh sáng lên. “Điều đó có nghĩa là anh được tha thứ à?”

“Em nghĩ vậy?”

“Chúa ơi, anh yêu em, JJ,” anh nói, vòng tay quanh người tôi và hôn lên gáy tôi, nơi mà anh biết chắc sẽ khiến toàn thân tôi run rẩy.

Tôi ngã vào người Brad, hít ngửi mùi cơ thể anh, cảm nhận được những sợi râu mảnh mọc lởm chởm trên mặt anh cọ vào má tôi, và tôi dần thư giãn hơn. Brad dịu dàng xoa lưng tôi, từ từ đưa tay xuống dưới cho đến khi bàn tay lướt giữa hai chân tôi, và tôi không thể ngăn một tiếng thở hổn hển bật ra khỏi miệng, chúng tôi trượt từ tường nhà xuống sàn bếp, và bữa sáng nhanh chóng bị lãng quên, âm thanh duy nhất phát ra từ nhà bếp là những lời thì thầm êm ái và những tiếng rên khoái lạc.

“Em yêu anh nhiều lắm,” tôi nói với anh sau một cuộc ái ân có lẽ là tuyệt vời nhất mà chúng tôi từng có, bởi tôi cảm thấy có lỗi vì đã khiến anh phải áy náy, bởi hiển nhiên là anh yêu tôi vô vàn. “Em xin lỗi vì đã cư xử như một cô ả xấu tính.”

Ồi, Jemima, đừng có yếu đuối thế, mi không hề là một ả đàn bà xấu tính. Lẽ ra mi nên xấu tính, nhưng quan trọng hơn là mi đã cho Brad biết mi yêu anh ta, mi lại còn ngỏ lời trước, đó không phải là lời đáp lại câu nói

yêu đương của Brad. Mi thực sự thấy như vậy hả Jemima? Mi thực sự yêu anh ta sao?

Nằm trên sàn nhà, chạm vào những múi thịt trên lưng của Brad, lần đầu tiên Jemima cảm thấy có lẽ nàng đã yêu anh ta, rằng cuối cùng có lẽ mọi chuyện cũng tốt đẹp.

“Hôm nay anh sẽ nghỉ làm,” Brad nói khi bước vào phòng tắm. “Anh muốn dành suốt cả ngày ở bên em.”

“Thật sao? Cả ngày á?”

“Thật,” anh quay đi, nói. “Anh nghĩ mình có thể đi ăn trưa, rồi sau đó trượt pa tanh. Bất cứ thứ gì em thích.”

“Tuyệt. Em không quan tâm mình sẽ đi đâu, miễn là được ở bên anh. Việc duy nhất mà em phải làm là bắt tay vào viết bài báo mà em đã kể với anh đấy. Có lẽ mình nên đi săn tìm ngôi sao chẳng? Em phải lên một kế hoạch chính xác cho những gì mình định viết mới được.”

“Chuyện phỉếm về các ngôi sao là điều cuối cùng em nên bận tâm tới ở thành phố này,” Brad mỉm cười nói. “Tất cả những gì em phải làm là cầm ấn bản của tờ *Daily Variety* và *Hollywood Reporter* lên và em sẽ có được mọi thứ mình cần.”

“Hừm.” Tôi nghi hoặc. “Có lẽ nếu chiều mình về nhà, em làm việc sau cũng được.”

“Tốt,” anh nói, đoạn đóng cửa phòng tắm lại. “Nghe có vẻ hay đấy. Anh đi tắm đây, nhanh thôi.”

Điện thoại reo khi tôi đang nằm mơ màng trên giường, hình dung trong đầu từng centimet trên cơ thể Brad. Thường ở đây tôi không nhắc máy, tôi vẫn cảm thấy hơi kỳ cục khi trả lời điện thoại trong một ngôi nhà không

phải của mình, nhưng Brad đang tắm, và để máy tự động trả lời cũng không được hay cho lắm. Đó có thể là một cuộc gọi quan trọng.

Tất cả những gì tôi nghe thấy là một tiếng rên dài náo nuột, thế rồi, “JJ, tớ, Lauren đây. Nói cho tớ biết đi, cậu có cảm giác kinh khủng giống tớ không?”

Tôi cười. “Không, tớ không có hề có cảm giác kinh khủng giống cậu. Cậu uống nhiều hơn tớ mà, nhớ không?”

Lauren lại rên rĩ. “Ước gì tớ nhớ được. Tớ chẳng nhớ cái quái gì cả. Làm thế nào mà chúng ta về nhà được?”

Tôi kể cho cô nghe rằng chúng tôi đi taxi về nhà, rằng cô đã nhào người ra cửa xe và hát rống lên những bài hát cũ của ABBA, rằng cô suýt nữa thì nôn ra ghế sau.

“Trông tớ đáng xấu hổ lắm phải không?”

“Đáng lắm ấy chứ!”

“Thật á?” Lauren rú lên. “Kể đi, kể đi. Tớ có cho anh chàng đẹp trai nào số điện thoại không?”

“Có, cậu có cho. Cậu hét lên với anh chàng pha chế rượu từ đầu này sang đầu kia nhà hàng, nhưng tớ nghĩ tất cả đàn ông ở đó đều ghi lại rồi.”

“Ôi, lạy Chúa! Tớ nhớ ra rồi. Anh chàng pha chế rượu, ta nhớ ra anh ta rồi! Anh ta có đẹp trai như tớ nhớ không nhỉ?”

“Cậu đúng là ác mộng toàn tập!” tôi cười. “Có, anh ta đẹp trai như cậu nhớ đấy. Cậu ghi điểm ngon hơn tớ rồi.”

“Cậu thì cần gì ghi điểm. Cậu có anh chàng Brad long lanh rồi còn gì nữa. Anh ta nằm nhà trùm chăn và bắn khoản cậu đang làm gì phải

không?”

“Không.” Tôi không biết liệu mình có nên kể với Lauren hay không, vì tôi có cảm giác tôi biết cô sẽ nói gì, thực ra, có lẽ sẽ y hệt như những gì Geraldine nói. Nói cách khác, hai người sẽ bảo tôi phải cẩn thận, đừng chấp nhận giá trị bề ngoài, đừng tin anh ta, và nghe có vẻ ngớ ngẩn nhưng giờ tôi không muốn nghe những điều đó, tôi muốn tin rằng mọi thứ đều tốt đẹp, rằng anh đã không nói dối tôi.

Tôi lắng nghe để chắc chắn rằng nước vẫn đang chảy, Brad đang tắm nên anh sẽ không nghe thấy, và thế là tôi viện đến một lời nói dối vô hại.

“Lúc tớ về thì anh ấy không có nhà, cuộc họp vẫn chưa xong mà, nhưng khi tớ đi ngủ thì anh ấy cũng về nhà.” Đó không hẳn là một lời nói dối, tôi chỉ bỏ qua chi tiết là chuyện đó xảy ra vào sáng hôm sau.

“Hừm,” Lauren nói. “Anh ta về muộn chừng nào?”

“Không muộn lắm. Mọi chuyện ổn cả. Tớ không lo thì thôi, sao cậu phải lo chứ?”

“Được rồi. Nếu cậu thấy mọi chuyện ổn cả thì tớ cũng vậy. Thế hôm nay cậu định làm gì? Đi ăn trưa nhé?”

“Hôm nay không được, Brad nghỉ làm nên chúng tớ sẽ đi chơi.”

“Nghe có vẻ như anh ta đã phạm lỗi gì thì phải.” Đó chính xác là những gì tôi không muốn nghe.

“Tớ lại thấy có vẻ như anh ấy đang yêu,” tôi nói với vẻ tự tin giả dối, hy vọng sẽ thuyết phục được cô, và cũng thuyết phục cả chính tôi nữa.

“Ồ, vậy thì vui vẻ nhé,” Lauren nói. “Đừng bận tâm đến cô bạn một thân một mình này.”

“Đi cùng tớ đi!” tôi nói, cố ra vẻ chân thành, vì cho dù thấy Lauren rất thú vị thì tôi vẫn muốn được ở bên Brad cả ngày, chỉ hai chúng tôi thôi, tôi không hề có ý định rủ Lauren đi cùng. “Nhập bọn đi, Brad sẽ không ngại đâu, anh ấy muốn gặp cậu lắm!” Điều này thì không đúng một chút nào hết vì Brad tỏ ra không mấy mặn mà với những gì tôi làm hay những người tôi gặp khi không có anh ở bên.

“Được,” Lauren nói, giọng phảng phất chút mỉa mai. “Vì tớ rất thích làm kẻ thứ ba đấy.”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.” Ngay cả tôi cũng thấy mình không thành thật. “Brad và tớ không như cậu nghĩ đâu.”

“Brad và tớ. Cậu nói rồi đấy nhé. Đó là dấu hiệu khẳng định chắc chắn tớ sẽ là kẻ thứ ba.”

“Thế cậu không đến à?” Tôi nghĩ mình đã cố giấu được một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

“Không. Nhưng cảm ơn cậu, JJ, cậu thật tốt vì đã rủ tớ.”

“Cậu sẽ ổn chứ? Cậu định làm gì?”

“Chắc chiều nay tớ sẽ xem phim. Ô, khoan đã, tớ có cuộc gọi chờ.”

Tôi ngồi đợi bên điện thoại. Và đợi. Và đợi. Tôi ghét việc này, tôi ghét những người bắt mình giữ máy hàng tiếng đồng hồ, nhưng ngay khi tôi chuẩn bị cúp máy thì Lauren trở lại.

“JJ? Ôi Chúa ơi! Tớ xin lỗi, nhưng đó là anh ấy! Anh ấy đã gọi!”

“Ai cơ?”

“Bill! Anh chàng pha chế rượu!”

“Và?”

“Và giờ thì tớ có kế hoạch cho hôm nay rồi. Bọn tớ sẽ đi ăn trưa với nhau.”

“Cư xử cho phải phép đấy nhé,” tôi cười. “Chúng tớ không muốn cậu gặp rắc rối đâu.”

“Tớ sẽ làm vậy. Cư xử cho phải phép, đúng rồi. Tớ đâu có ý định sa vào rắc rối lúc này.”

Hai chúng tôi cùng cười và vừa tạm biệt nhau xong thì Brad bước ra khỏi phòng tắm.

“Ai vậy?”

“Lauren.”

“Lauren là ai?” Thật điển hình. Điều đó chứng tỏ Brad quan tâm đến cuộc sống của tôi nhiều đến thế nào.

“Brad!” Tôi đánh yêu anh. “Anh biết rõ Lauren là ai mà. Cô ấy là bạn mới của em, người mà em đã gặp ở Broadway Deli và tối qua đi chơi cùng ấy.”

“Anh quên mất là tối qua em đi chơi với cô ấy. Bọn em đã đi đâu?” Brad vừa lau tóc, vừa nói chuyện.

“Bọn em tới một nhà hàng mới mở trên phố Main.”

Brad ngừng lau một giây rồi bắt đầu lại, chậm hơn, trầm tư hơn. “Nhà hàng nào?” anh hỏi, giọng có vẻ hơi căng thẳng.

“Pepper,” tôi đáp. “Nó thật tuyệt.”

“Ồ,” Brad nói, lau đầu nhanh hơn.

“Anh đến đó chưa?” tôi hỏi.

“Em hỏi kháy anh đấy à?” Brad nói, đặt chiếc khăn xuống, có thể tôi sắp đi đến nơi, nhưng tôi thể rằng anh đang tái nhợt đi bên dưới nước da rám màu đồng.

“Ý anh là cái quái gì vậy?” tôi hỏi, cố tìm hiểu xem có phải anh đang tái mét đi không, và nếu có thì tại sao.

“Em biết là anh đã đến đó mà,” anh cẩn trọng nói.

“Không, em không biết,” tôi nói, hoàn toàn hoang mang, ý tôi là, chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?

“Anh tưởng đã nói với em là anh đến đó.”

“Chưa, ngốc ạ,” tôi cười, cảm thấy nhẹ nhõm vì mình đã tưởng tượng ra mọi chuyện, rằng không có gì bất minh ở đây hết. “Anh chưa nói.”

“Ồ, thế mà anh cứ tưởng.” Brad nói rồi thêm vào, “Anh đã đến đó vào đêm khai trương.”

“Không, anh chưa kể với em. Chỗ đó thật tuyệt đúng không?” Tôi nói, đoạn ngồi xuống bàn trang điểm và cầm lược lên.

“Ừmm,” Brad nói, băng qua phòng lấy chiếc lược từ tay tôi, rồi đứng đằng sau, vừa ngắm nhìn tôi trong gương vừa chải tóc cho tôi.

“Thích thật,” tôi nhắm mắt lại, thì thầm.

“Đúng vậy,” Brad nói, rồi một tiếng đập mạnh dưới hành lang vang lên làm chúng tôi giật nảy mình.

“Thư,” anh đặt lược xuống nói, mấy giây sau anh gọi lớn. “JJ, em có bưu phẩm này.”

“Của em á?” Ai gửi thế nhỉ? Tôi cảm thấy háo hức khi chạy trong hành lang ra cửa trước, nơi Brad đưa cho tôi một lá thư với nét chữ viết tay đặc

biệt của Geraldine.

“Geraldine, bạn em ở London gửi,” tôi nói với Brad nhưng anh không chú ý lắm, còn tôi thì mỉm cười khi xé chiếc phong bì và lấy ra mấy trang báo. Tôi đọc mẩu giấy nhắn và cười, thầm nghĩ Geraldine đúng là chẳng thay đổi gì và tự hỏi làm sao cô có thể xoay xở với mục Top Mẹo vặt, rồi tôi giở mấy trang báo đính kèm với tờ giấy nhắn, không hiểu cái đồng này là như thế nào.

“Chúa ơi!” Tay tôi bỗng run rẩy, và tôi phải đặt tay lên ngực để ngăn tiếng trống đang đập thành thịch trong đó.

“Chuyện gì vậy?” Brad nhìn tôi lo lắng.

“Không, không có gì.”

Brad bước tới và ngó xem nội dung bài báo. “Ben Williams là ai?” anh hỏi.

“Chỉ là một đồng nghiệp cũ của em.” Tôi không thể rời mắt khỏi trang báo, tôi xem lướt qua những bức ảnh, đọc nhan đề rồi lại ngắm những bức ảnh. Đó là Ben. Ben thân yêu của tôi. Ôi Chúa ơi, tôi không nên có cảm giác này. Tôi sợ hãi nhìn Brad, nhưng anh đang quay lưng lại phía tôi, anh không nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt tôi. Thế là tôi đứng đó và bắt đầu đọc, con tim loạn nhịp khi nhìn thấy người đàn ông mà tôi tưởng rằng mình đã quên, hay ít nhất cũng đã chôn sâu trong quá khứ.

“Chắc anh ta không phải bạn trai cũ của em chứ?” Brad mỉm cười, nhưng tôi không đáp lại nụ cười ấy, tôi không thể ngước lên khỏi bức ảnh của Ben, và tôi không nói gì hết, tôi chỉ bước vào phòng ngủ và ngã vật xuống giường, cố không làm rung những trang báo khi nghiêng ngả đọc từng từ một.

Tôi không hoàn toàn chắc mình đã làm thế nào để trấn tĩnh lại, nhưng tôi đã làm được, tôi thậm chí còn kiểm chế bản thân không nhắc điện thoại lên gọi cho Geraldine. Tôi không hiểu nổi cảm xúc của mình. Hoang mang có lẽ là từ miêu tả chính xác nhất. Tôi thực sự nghĩ mình đã quên Ben, tôi thực sự nghĩ cuối cùng mình cũng tìm thấy hạnh phúc bên Brad, và tôi luôn nghĩ rằng Ben là một anh chàng điển trai, nhưng đó chỉ là nhận xét khách quan và thực sự không ảnh hưởng đến cá nhân tôi.

Tôi hoang mang vì không thể tin rằng chỉ cần nhìn thấy anh, chỉ cần đọc một bài báo viết về con người mà tôi biết, người đàn ông mà tôi nghĩ mình đã từng yêu, lại có thể khiến tôi cảm thấy mình là Jemima Jones của ngày trước, Jemima Jones mà tôi tưởng mình đã nói lời tạm biệt.

Nhưng Ben không ở đây, tôi tự nhủ, và thậm chí nếu anh ở đây thì cũng chẳng có gì chắc chắn cả. Phải, trông tôi đã hoàn toàn khác, nhưng trước đây anh chưa bao giờ thích tôi, và có lẽ bây giờ cũng vậy.

Rồi tôi nhìn Brad, con sư tử vàng to lớn, tôi biết anh có thể có được người phụ nữ hoàn hảo nhất, nhưng anh đã chọn tôi, điều đó chứng tỏ tôi là một kẻ may mắn. Phải, đôi khi tôi lo lắng rằng có lẽ giữa chúng tôi không có nhiều điểm chung nên có, và đôi khi tôi thấy mình đang so sánh anh với Ben, ngoại trừ phần ngoại hình thì dường như Brad chỉ là một kẻ thua cuộc cay đắng, cũng là lý do tại sao tôi cố không so sánh thường xuyên, và có thể chúng tôi không có một tình bạn kiểu thoải mái vui đùa như tôi với Ben, nhưng Ben chưa bao giờ muốn tôi, còn Brad thì có.

Anh còn tốt với tôi nữa, anh cư xử tử tế với tôi. Được rồi, đêm qua anh đã mắc lỗi, nhưng công việc là công việc, và tôi phải cố hiểu góc cạnh đó trong cuộc sống của anh. Tôi là một kẻ may mắn. Hẳn vậy. Ý tôi là, nhìn anh mà xem.

Ồ đúng. Còn một điều nữa. Chuyện chăn gối, tất nhiên, thật tuyệt.

Chúng tôi có một ngày thật vui vẻ. Chúng tôi đã đi bộ thật lâu và thông thả, thảng hưởng tới cuối cầu tàu Santa Monica, ngồi trên một chiếc ghế băng quay mặt ra biển, rồi Brad cố thuyết phục tôi chơi trò đu quay khổng lồ, nhưng tôi từ chối vì làm thế sẽ khiến tôi cảm thấy mình quá giống khách du lịch, trong khi giờ đây tôi cố gắng để mình trông thật giống một người bản địa, một người vợ của Brad, và cho dù mới chỉ có bốn tuần rưỡi trôi qua nhưng tôi nghĩ mình đang làm khá tốt công việc này.

Chúng tôi quay lại cầu tàu, tay trong tay, và tôi mỉm cười sung sướng khi thấy những người đàn bà khác ngắm nhìn Brad, còn Brad lại khiến tôi phì cười khi chỉ cho tôi xem một phụ nữ ăn vận kỳ quái, miệng thì thầm, “Em có nhìn thấy không? Cô ta đang mặc gì thế không biết? Chúa ơi, bớt cao bồi với cặp giò xấu xí và quả vú ngắn khiếp vía kia.”

Tôi gắng hết sức để đẩy Ben vào sâu trong tâm trí, cố nhắc mình rằng tôi là một kẻ vô cùng may mắn vì có được một người đàn ông như Brad.

Chúng tôi lang thang trên bờ biển như một đôi trai gái mới lớn, hò hét và té nước vào nhau, và rồi, sau khi khiêu vũ với nhau trên cát trước tiếng hét cổ vũ của một nhóm những cậu bé ngồi quanh chiếc đài xách tay, chúng tôi tiếp tục thả bộ tới Shutters on the Beach, khách sạn đẹp nhất trong vùng theo lời Brad.

Chúng tôi đi qua khu tiền sảnh xinh đẹp. Sàn gỗ bóng loáng, những chiếc sofa bọc gấm Damask trắng dày, những bình hồng tươi xinh đặt trên những món đồ cổ kính, chúng tôi đi qua sảnh và tới ngồi trên hàng hiên trông ra biển, thưởng thức đồ ăn ngon và ngây ngất bên nhau.

Sau bữa trưa, chúng tôi trở về nhà lấy xe, và Brad đưa tôi đến Pacific Palisades, đỗ xe ở đó và chúng tôi đi dạo trên núi hai tiếng. Hít thở không khí trong lành và sỏi bước bên người đàn ông quyến rũ của mình quả là những gì mà cuộc sống nên hướng tới.

Khi về nhà, chúng tôi tắm cùng nhau, đương nhiên việc này lại dẫn tới một việc khác, và chúng tôi đang có một khúc dạo đầu ướt át, đắm xà phòng trong bồn tắm thì điện thoại đổ chuông.

“Mặc kệ nó,” tôi thì thầm trong trạng thái sắp đạt cực khoái.

“Anh không thể,” Brad cầu nhàu, đứng lên và đi tới chỗ đặt điện thoại trong phòng ngủ trong khi tôi rên rỉ và lăn lộn. “Alô?” Tôi nghe tiếng anh nói. “Ồ, xin chào.” Im lặng một chút, tôi nghĩ anh đang nghe ai đó nói, rồi tôi rút khăn tắm trên thanh treo xuống, quấn quanh người, vẫn mê mẩn trong dư vị ngọt ngào của tình yêu, tự hỏi làm sao tôi lại bỏ qua cảm giác tuyệt vời này trong nhiều năm đến thế. Thế rồi, tôi biết điều này thật điên rồ, nhưng tôi chắc chắn mình nghe thấy Brad đang thì thầm.

Cuối cùng anh cũng đặt điện thoại xuống nhưng không quay lại buồng tắm mà đi vào bếp, tôi theo anh vào đó, không hiểu có phải mình đang điên lên hay không.

“Ai gọi thế?” tôi hỏi, cố ra vẻ đó là một câu hỏi đơn thuần.

“Điện thoại á? Chuyện công việc ấy mà.”

“Thế sao anh phải thì thầm?”

Anh nhìn tôi như thể tôi có *vấn đề* về thần kinh vậy. “Em đang nói gì thế?” anh nói. “Anh có thì thầm đâu.” Và tôi tin anh.

Hắn chúng ta thấy chuyện này thật kỳ lạ. Thậm chí, có lẽ chúng ta thấy nó còn vô cùng kỳ lạ nữa kia, nhưng Jemima không nghĩ như vậy. Nàng không muốn nghĩ thế, và nửa tiếng sau, khi Brad rời nhà để giải quyết vấn đề gì đó ở văn phòng, anh ta nói với nàng rằng anh ta yêu nàng, và nàng tin ở anh ta.

Cuối cùng, khi ngồi xuống bàn của Brad để làm việc, nàng đọc lại bài báo về Ben Williams. Ben là ảo mộng. Brad là thực tế. Ở bên Brad, mình

hạnh phúc hơn nhiều so với những gì đã có với Ben, nghĩ đến đó, nàng mở
ấn bản *Hollywood Reporter* và bắt đầu tìm kiếm thông tin cho bài báo của
mình.

Chương 26

Ben đã định gọi cho Jemima, thật sự anh đã định làm thế, nhưng khi bạn là người nổi tiếng và có một lịch làm việc đòi hỏi bạn phải lao động suốt ngày, nếu không thì cũng phải tham dự lễ ra mắt, lễ khai trương siêu thị, hay dành thời gian cho cánh báo chí phỏng vấn, bạn sẽ dễ dàng quên những việc như gọi điện cho bạn bè cũ.

Việc đó thậm chí còn dễ quên hơn khi bạn đẹp trai và độc thân và đã ngủ với sếp mình, một chuyện có vẻ như đã gây ra cho hai bên những phản ứng hoàn toàn trái ngược. Bạn nghĩ đây là sai lầm lớn nhất cuộc đời mình và cố quên đi, nhưng sếp của bạn lại dành tất cả thời gian cố tính toán xem làm thế nào để lặp lại màn biểu diễn đó.

Ba tháng qua, Simon, một trong những nhà sản xuất của chương trình, đã cố gắng sắp xếp một cuộc phỏng vấn với Aldridge, nữ diễn viên nóng bỏng nhất Hollywood. Anh ta cùng đội nghiên cứu của mình đã gọi hàng trăm cú điện thoại tới người đại diện, người phát ngôn và trợ lý của cô ta. Họ gửi hàng trăm bản fax, cam đoan dành cho cô ta thời lượng lên sóng khổng lồ, hứa hẹn trả tiền máy bay, chi phí ăn ở, nếu như có được bài phỏng vấn độc quyền với Aldridge khi bộ phim mới của cô ta được công chiếu ở London.

Người đại diện nói, vâng, đó là một ý kiến hay, các ông có thể gửi qua fax được không, và họ làm theo. Nhưng họ không bao giờ nhận được tin của ông ta, cho dù có gửi thêm bao nhiêu bản fax đi nữa. Người phát ngôn của bộ phim nói, vâng, đó là một ý kiến hay, các ông có thể gửi qua fax được không, và họ làm theo. Nhưng họ không bao giờ nhận được tin của cô ta. Người trợ lý nói, vâng, đó là một ý kiến hay, tốt nhất là các ông nên trao đổi với người phát ngôn. Người phát ngôn, cuối cùng cũng bị họ tóm được, xin lỗi vì đã không liên lạc lại và cho biết cô ta đã nói chuyện với Alexia, nữ

minh tinh rất có thiện chí hợp tác, chỉ có điều hiện giờ minh tinh hơi bận, và có lẽ họ nên trao đổi với người phát ngôn của bộ phim khi thời điểm tới gần. Lần này người phát ngôn của bộ phim nói rằng, vâng, đó là một ý kiến hay, và trong hàng nghìn bản fax sau đó, họ thỏa thuận về ngày giờ, địa điểm, không thuận tiện cho cả hai bên mà chỉ tiện lợi cho cô Aldridge mà thôi.

Duy chỉ có một vấn đề, và nó đã trở thành vấn đề của Diana Macpherson. Alexia gần đây đã đến thành phố sương mù và đã xem chương trình *London Nights*. Cô ta chỉ cho phép một người duy nhất phỏng vấn mình. Ben Williams. Còn ai vào đây nữa?

Trong những tình huống thông thường, đội ngũ sản xuất của *London Nights* sẽ nói với Alexia Aldridge rằng buổi phỏng vấn sẽ do phóng viên showbiz của họ thực hiện - thật khôi hài, đó là công việc mà Ben đang đảm nhận khi cô ta phát hiện ra anh - và người dẫn chương trình chính thì không thể làm việc đó.

Nhưng Alexia Aldridge hiếm khi nhận lời phỏng vấn. Dù không cùng đẳng cấp hay tuổi tác với Streisand⁽¹⁾, nhưng cô ta là một người bí ẩn, và việc cô ta đồng ý phỏng vấn đã tạo ra một tin sốt dẻo trên toàn thế giới, chưa kể những gì cô ta sẽ hoặc không tiết lộ.

Còn Diana Macpherson, người nên cảm thấy vui mừng vì chiến công rực rỡ này, lại không cảm thấy thế. Không một chút nào hết. Bình thường Diana sẽ mua sâm panh khao cả đội, nhưng dạo này bà ta bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn về chuyện đời tư. Bà ta bắt đầu nhìn ngắm những bà mẹ trong công viên, và một hay hai lần gì đó, còn dừng lại thủ thỉ với những đứa trẻ xinh xắn tuyệt vời. Diana Macpherson chưa bao giờ nghĩ mình là một người phụ nữ mà giống một cỗ máy làm việc hơn, nhưng vì những lý do kỳ quặc nào đó, gần đây bà ta bắt đầu tưởng tượng về những mối quan hệ, hôn nhân, và con cái.

Không phải là chuyện tình dục. Bạn luôn được phục vụ khoản đó khi có quyền lực như Diana, tuy nhiên giờ đây bà ta muốn nhiều hơn thế, và dù ban đầu nhắm tới Ben như một hương vị mới, giờ Diana đã nhìn anh với một cái nhìn hoàn toàn khác. Diana nghĩ Ben có thể là người đàn ông mà bà ta đang kiếm tìm. Cứ tưởng tượng xem anh sẽ tạo ra những đứa trẻ dễ thương đến nhường nào. Bà ta mơ mộng như thế đấy. Thường xuyên ấy chứ.

Và Diana tin chắc rằng mình sẽ chèo kéo được thêm một đêm nữa. Có lẽ Ben đã tìm mọi cách tránh bà ta từ sau vụ đó - hoặc tất cả là do bà ta tưởng tượng ra - nhưng hẳn nó phải có ý nghĩa gì đó với cậu chàng, dù sao chẳng nữa, bà ta cũng tha thứ cho Ben vì xét cho cùng, Ben còn trẻ, cậu ta chưa biết điều gì là tốt cho mình. Mà Diana Macpherson thì rất có lợi cho cậu ta. Về mọi mặt.

Cứ Ben đến Los Angeles là điều cuối cùng mà bà ta muốn nghĩ tới, nhưng có vẻ như lần này bà ta không còn lựa chọn nào khác.

Thế nên bây giờ chúng ta có thể hiểu tại sao Diana không vui. Thêm một vấn đề phát sinh nữa, làm thế nào để tìm người thay thế Ben trong khi cậu ta vi vu tại Mỹ. Còn nữa, chi phí đưa toàn bộ đội quay phim sang bên kia bán cầu cũng là một vấn đề. Chưa hết, bà ta có thể còn bị ném trứng đầy mặt nếu Alexia Aldridge đổi ý hay quyết định ngậm miệng trong buổi phỏng vấn. Mà Alexia Aldridge lại còn trẻ trung, độc thân và cực kỳ xinh đẹp nữa chứ. Nhưng không, Diana tự nhủ, cô ta có thể muốn Ben phỏng vấn mình, nhưng sẽ chẳng bao giờ đi lại với kẻ tầm thường như một người dẫn chương trình truyền hình của Anh.

Cho phép tôi tiết lộ một bí mật nho nhỏ để giúp bạn hiểu rõ tại sao Diana lại để Ben tuột khỏi tay mình. Diana Macpherson chỉ sợ một thứ. Tỷ suất người xem. Diana Macpherson đạt được vị trí quyền lực này là nhờ sự thông minh, những nước đi đúng đắn, và giành được buổi phỏng vấn độc quyền với Alexia Aldridge, cho dù tốn kém, nhưng là một nước cờ hay, bà

ta sẽ không để mất ngôi sao này, ngay cả khi điều đó có nghĩa là để Ben ra đi. Một cách tạm thời.

Vì thế Diana gọi Ben vào văn phòng để cho anh biết tin này, lời đi việc Ben bước vào với bộ mặt như thể bị đưa đến phòng tra tấn vậy.

“Chúng ta đã có được cuộc phỏng vấn với Alexia Aldridge,” bà ta thông báo.

“Tuyệt,” Ben đáp, nhìn ra ngoài cửa và tự hỏi bao giờ mình mới được ra khỏi đây.

“Nhưng cô ta chỉ phỏng vấn với một điều kiện.”

“Hừm?”

“Cậu phải thực hiện cuộc phỏng vấn đó.”

“Tốt. Được thôi,” Ben nói, đoạn đứng lên, chuẩn bị ra ngoài. “Hết rồi phải không?”

“Chưa đâu, Ben. Ngồi xuống đi. Cô ta không thể đến đây vì sắp phải quay bộ phim tiếp theo, điều này có nghĩa là cậu sẽ bay đến đó.”

“Đến đâu?” Giờ thì Ben bắt đầu hứng thú.

“Los Angeles.”

Mặt anh sáng bừng lên. “Tôi chưa bao giờ tới Los Angeles cả! Chúa ơi, tuyệt quá.”

“Không vui về gì đâu Ben,” Diana nghiêm nghị nói. “Tôi cử cậu đi trong hai tuần cùng với Simon và đội quay phim. Các cậu đến đó để làm việc, và đó sẽ là một công việc vất vả đấy. Còn nữa” - bà ta ngừng lại - “tôi muốn đó là buổi phỏng vấn tuyệt vời nhất mà tôi từng được xem. Hiểu chứ?” Điên

tiết trước sự cự tuyệt của Ben, Diana giờ trông chuyên nghiệp hơn những gì anh đã từng thấy.

“Vâng, chị Diana,” anh khẽ nói. “Tôi sẽ giao sản phẩm cho chị.”

“Tôi cá đó là câu cậu nói với mọi cô gái,” bà ta mỉm cười nói, không thể nào ngăn mình buông lời, tán tỉnh một chút.

Chết tiệt, Ben nghĩ, anh mỉm cười nhẹ nhàng rồi cười vang trước câu bông đùa của bà ta và rời khỏi văn phòng.

Anh chạy tới chỗ Simon. “Cậu biết tin chưa?” anh hỏi, mặt lộ rõ niềm háo hức và phấn khích.

“Rồi. Thật tuyệt phải không?”

“Nhưng chúng ta đến đó để làm việc, thưa anh Simon, và đó sẽ là một công việc vất vả bà cố.” Ben nhái giọng Diana giống đến nỗi Simon phải cười lăn cười bò.

“Mặc xác nó đi, chiến hữu,” anh ta nói. “Chúng ta sẽ phỏng vấn trong một ngày, còn đâu là để nhậu nhẹt, ong bướm chứ.”

“Simon,” Ben nghiêm túc nói. “Bọn mình đúng là tư tưởng lớn gặp nhau.”

Ben dành thời gian còn lại trong ngày để kiểm soát cơn phấn khích của mình. “Gã khốn may mắn,” nghiên cứu viên nào đi qua bàn làm việc của anh cũng buông câu đó, vì đối với họ, Ben không phải là người nổi tiếng mà chỉ là một đồng nghiệp, một người để họ cùng bông đùa. Đến giữa chiều, anh đã đủ bình tĩnh để hoàn thành xong một số việc và cày thông tin về Alexia Aldridge qua những bài viết trích ra từ báo chí. Nếu không phải là một tín đồ video thì anh sẽ phải bắt đầu xem phim của cô ta, nhưng thật may là anh đã xem hết, và việc duy nhất anh phải làm tối nay là gọi điện cho Richard để khiến anh bạn của mình xanh mặt vì ghen tị.

Hai tuần trôi qua thật nhanh với Ben. Vào đêm trước ngày khởi hành, khi đang ném quần áo vào va li, anh chợt nhớ tới Jemima. Anh có nên gọi cho nàng bây giờ không? Nàng vẫn đang ở Los Angeles chứ? Anh có nên nói với nàng rằng anh sắp đến? Không, anh quyết định sẽ thử làm nàng ngạc nhiên khi đặt chân đến đó.

Phải chăng đó là tình cờ? Chuyển công tác ngắn ngày của Ben có lẽ còn hơn cả một sự tình cờ, đặc biệt là khi, nhờ có Geraldine, Ben đã trở lại trong tâm trí Jemima với ảnh hưởng dữ dội, nhưng có lẽ mọi chuyện không chỉ có thế. Có lẽ cuối cùng số phận cũng quyết định trao cho Ben và Jemima niềm hạnh phúc mà họ khao khát, niềm hạnh phúc mà cả hai đều ngỡ mình đã tìm thấy, với Ben là công việc mơ ước, còn với Jemima là chàng trai trong mộng.

Chắc không ai trong số họ cảm thấy mãn nguyện như họ đã từng hy vọng, và chắc số phận sẽ ra tay một lần và mãi mãi. Tuy nhiên, điều này cũng có thể là một sai lầm. Ben và Jemima có thể mất nhau hoàn toàn. Xét cho cùng, Ben sẽ phải làm việc vất vả và anh chỉ ở đó trong vài ngày. Còn Jemima có thể sẽ nên duyên với Brad, bởi nếu xét về ngoại hình thì anh ta đích thị là người đàn ông trong mơ của nàng, nhưng vào đúng lúc này đây, Jemima Jones không có một ngày vui vẻ cho lắm. Đúng là mọi việc đều chỉ mang tính tương đối, có lẽ chỉ tại hôm qua, ngày mà nàng ở bên Brad, quá tuyệt vời, mà hôm nay nàng cảm thấy trong lòng hơi u ám.

Ít nhất nàng cũng tìm được một vài tin bài. Nàng bổ sung lần cuối vào bài viết của mình, bài viết xào xáo thông tin từ các báo địa phương với bài phê bình của tờ Pepper, và khi đọc xong, nàng quyết định rằng bài viết này thực sự rất khá. Nếu không biết thì bạn sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng Jemima đang phải chịu cảnh một thân một mình trong phần lớn thời gian, vì nàng đã tô vẽ Los Angeles như một biểu tượng của sự quyến rũ và náo nhiệt. Có lẽ Los Angeles đúng là như thế thật. Chỉ có điều nó hình như không dành cho nàng.

Khi đã xong việc, nàng lấy tay ôm đầu, thở dài, nghĩ về chuyện mới xảy ra hôm nay lúc đi tới phòng tập và tự hỏi sao Jenny lại sớm nắng chiều mưa như thế.

“Chào Jenny,” tôi nói khi đi qua cô ta trong hành lang. Jenny phớt lờ tôi.

“Jenny?” Thế đấy. Tôi sẽ không chấp nhận chuyện xuẩn ngốc này thêm nữa, tôi đã không còn cảm thấy thương hại cô ta từ lâu lắm rồi. Ừm, quay lại chuyện sáng nay. Jenny thở dài quay lại.

“Gì?” cô ta uể oải nói.

“Chính xác thì cô có vấn đề gì thế?” Tôi đã chịu đựng hết nổi rồi và nhất quyết không để cô ta bỏ đi như vậy.

“Có thể tôi có chung vấn đề với cô đấy,” Jenny mỉa mai đáp lại.

“Này, tôi thực sự đã cố gắng thân thiện với cô, còn cô” - tôi gần như líu lưỡi vì giận dữ - “thì thô lỗ bỏ mẹ.”

“Tôi thô lỗ bỏ mẹ á? Tôi không nhớ có ai nói là tôi phải tử tế với cô cả.”

“Tôi là bạn gái của sếp cô, lạy Chúa, điều đó không có nghĩa là cô phải tử tế với tôi, nhưng tôi chưa bao giờ xúc phạm cô cả, thế nên nếu cô tử tế thì sẽ tốt hơn đấy.”

“Việc cô là *bạn gái* của Brad,” Jenny nói, nhấn mạnh từ ngữ một cách ác ý, “chẳng là cái đỉnh gì với tôi cả. Cô nghĩ mình có thể bay nhảy ở đây với mái tóc vàng và cặp giò thon thả, rồi kiểm soát mọi thứ. Cô đừng hòng.”

“Cô đang nói cái khỉ gì thế? Tôi không cố kiểm soát chuyện gì cả, mỗi ngày tôi chỉ ở đây có một lần thôi.”

“Thôi đi,” Jenny lắc đầu nói. “Tôi không ưa cô, và sẽ không bao giờ ưa cô cả. Cứ để như vậy đi.” Rồi cô ta dậm bước đi.

“Không,” tôi không thể thôi được, tôi giữ tay cô ta lại. “Tôi sẽ không để như vậy đâu.”

Jenny nhìn bàn tay đang túm tay cô ta một cách khinh bỉ trước khi vùng ra, tiến lại phía tôi và chậm rãi nói, “Sao cô không cút xuống địa ngục đi.” Cô ta đứng đó trong vài giây, rõ ràng là để tận hưởng sự choáng váng trên khuôn mặt tôi rồi bước đi, bỏ lại tôi đứng run rẩy như một chiếc lá.

Nếu tôi có thể tìm thấy Brad, tôi sẽ kể cho anh nghe những gì vừa xảy ra, bảo anh phải giải quyết chuyện đó, sa thải cô ta hay đại loại thế, nhưng Brad không có ở đây, còn Lauren thì không có nhà, và tôi phải chịu đựng chuyện đó cả ngày, vâng, tôi đang buồn đây. Tôi bị tổn thương, tôi buồn bã vì có người ghét tôi chẳng vì lý do gì, và cho dù tôi đã vứt bỏ mọi kế hoạch làm thân với Jenny qua cửa sổ thì tôi cũng không thích sự đối đầu. Tuy nhiên, tôi chỉ có thể làm đến thế mà thôi, và theo như tôi nghĩ, thì điều này có nghĩa là xung đột.

Tôi đi vào bếp, rót cho mình một cốc Coca không đường rồi trở lại phòng ngủ, trèo lên giường và với lấy điều khiển, nhưng khi tôi nhoài người ra, chiếc cốc đổ làm Coca tràn hết ra tấm ga giường vải lanh thô trắng tinh.

Chết tiệt! Tôi chạy vào bếp tìm khăn lau, nhưng xem ra cũng không thể lau hết vết bẩn này, và tôi biết Brad sẽ nổi cáu vì anh muốn mọi thứ phải hoàn hảo, nhưng mình có biết ga trải giường ở đâu không nhỉ? Biết thế quái nào được. Trong cơn sợ hãi tột độ, tôi tuyệt vọng lục lọi tủ trong sảnh, tủ trong buồng tắm, tủ phòng ngủ để tìm một tấm ga giường dự trữ, nhưng chẳng thấy đâu, vậy nên cuối cùng, tôi nhắc điện thoại lên và quay số phòng tập, cảm thấy mình hơi lố bịch.

“Charlene à? Chị, JJ đây. Chị khỏe. Còn em? Brad có đó không? Đang họp à? Chị nhờ em một việc được không, hỏi Brad giúp chị xem ga giường sạch ở đâu, chị cần gấp lắm.” Tôi đợi vài phút, mắt thì nhìn vết bẩn, bụng thì giục Charlene nhanh chân lên.

“Trong ngăn trên cùng của tủ quần áo á?” tôi nhìn quanh phòng ngủ để xác định vị trí. “Được rồi, Charlene. Cảm ơn em. Ừ, chị cũng chúc em một ngày tốt lành,” rồi tôi cúp máy, nhưng ngay khi tôi chuẩn bị đứng lên thì cái điện thoại chết tiệt lại reo, và đó là Lauren.

“Tớ vừa làm đổ Coca lênh láng ra rồi, gọi lại cho cậu sau nhé? Tớ phải đi thay ga giường đây.”

“Mặc xác nó đi,” Lauren nói. “Tớ muốn kể cho cậu nghe về ngày hôm nay của tớ. Tớ yêu rồi.” Cô bắt đầu kể hết cho tôi nghe về “anh chàng Bill pha chế rượu gợi tình”, và kệ thây cái ga giường, việc này quan trọng hơn nhiều, lạ Chúa, cô ấy là bạn tôi, việc thay ga giường để sau cũng được.

“Cậu biết có những khi cậu gặp gỡ ai đó và tất cả mọi thứ đều hoàn hảo tuyệt đối chứ?” Lauren hỏi tôi.

“Ý cậu là, giống như với Charlie chứ gì?”

“Không,” Lauren cười. “Ý tớ là khi cậu là một cô bé mới lớn và được nếm mùi tình cảm cực kỳ lãng mạn như trong phim ấy, và tình dục chưa bao giờ thực sự là một vấn đề cả vì không ai trong các cậu định làm chuyện đó.”

“Ừ.” Tôi hiểu được phần nào những gì cô đang cố diễn đạt, mặc dù tôi chưa từng trải qua bất cứ chuyện nào như thế ở tuổi mới lớn. Những trải nghiệm của tôi được gói gọn trong việc ăn uống cho đỡ buồn và bị bỏ ngoài lề các buổi tiệc tùng nơi tất cả những người sành điệu đều được mời.

“Tớ thế, với Bill thì đúng như vậy đấy. Bọn tớ đã có một ngày thật tuyệt vời,” Lauren thở dài. “Đầu tiên bọn tớ đi uống cà phê ở phố Số Hai, tớ nghĩ thế, quán cà phê Interactive ấy?”

“Có,” tôi gật đầu. “Tớ biết quán đó.”

“Rồi bọn tớ đi dạo dọc bờ biển, tớ cảm thấy như được trở lại tuổi niên thiếu, bọn tớ té nước vào nhau trên bãi biển như một cặp trai gái mới lớn vậy.”

Tôi mỉm cười, vì tôi và Brad cũng đã làm như thế, có lẽ còn vào đúng thời điểm đó nữa.

“Rồi bọn tớ đi ăn trưa.”

“Đừng nói với tớ là các cậu đến khách sạn Shutters on the Beach đấy nhé.”

“Không,” Lauren ngạc nhiên nói. “Sao bọn tớ phải tới đó?”

“Thôi, đừng để ý. Thế các cậu đã đi đâu?”

Lauren kể tiếp cho tôi nghe. Cổ gác nỗi lo về tấm ga bần sang một bên, tôi động viên cô bằng những tiếng cười vang tán thành. Vài giây sau, tôi mơ hồ nhận ra những tiếng bíp bíp kêu không lâu trước đó không phải do điện thoại có vấn đề mà là có ai đó đang cố liên lạc.

“Khoan đã,” tôi ngắt lời Lauren. “Có một cuộc gọi khác. Tớ phải làm thế nào đây?”

Lauren giải thích, tôi làm theo những gì cô đang nói và nhấn các nút cô bảo.

“Alô?”

“Vẫn là tớ đây,” Lauren nói.

“Chết tiệt. Đợi đã, để tớ thử lại.”

“Alô?”

“Không, vẫn là tớ đây.”

“Thôi được, tớ chào thua. Có lẽ đó là người Brad không hứng thú mấy. Tớ sẽ mặc kệ nó, kể tiếp cho tớ nghe chuyện gì xảy ra đi.” Và Lauren kể.

Có một điều mà Jemima có thể không bao giờ biết, rằng người đang cố liên lạc là Brad. Brad đã mất hết cả sự bình tĩnh của người California. Brad lúc này đang vô cùng sợ hãi và điên cuồng quay đi quay lại số máy nhà mình, chỉ để biết rằng điện thoại đang bận và cuộc gọi sẽ sớm được hồi âm. Mà thực ra thì không hề. “Mẹ kiếp, nhắc cái điện thoại chó má lên đi!” anh ta hét lên, thu hút những ánh nhìn lo lắng của các nhân viên đang đi lại bên ngoài văn phòng.

“Khốn nạn!” anh ta gào lên, chớp lấy chìa khóa xe và chạy ra cửa.

“Brad?” Jenny gọi, cô ta đang chuẩn bị bàn với Brad về kế hoạch tiếp thị mới. “Brad? Có chuyện gì thế?” Lo lắng ra mặt, cô ta đứng lên và đặt tay lên tay anh ta, nhưng Brad lơ đi và tiếp tục chạy.

Anh ta lao ra khỏi tòa nhà, nhảy lên ô tô và nhấn ga. Mặc kệ những người đi đường, mặc kệ những tài xế khác, mặc kệ giới hạn tốc độ, Brad phóng như tên bắn, trông như thể sắp lên cơn đau tim đến nơi.

“Được rồi, cưng,” Lauren nói. “Mai gặp nhé.”

“Cậu có biết tối nay anh ta sẽ đưa cậu đi đâu không?”

“Không, tớ chẳng quan tâm. Cậu có tin là anh ấy đã đổi ca làm vì tớ không? Cảm ơn Chúa, vì cuối cùng cũng mang đến cho con một người đàn ông tử tế.”

“Tớ không muốn làm cậu cụt hứng đâu,” tôi nói đúng kiểu làm người khác cụt hứng, “nhưng chuyện này nghe có vẻ quen quen? Ý tớ là, nhớ anh ta là đồ bỏ trên giường thì sao?”

“Không đâu,” Lauren đáp. “Cậu luôn biết chất đàn ông của một chàng dựa vào cách hôn của anh ta, và Bill là người hôn giỏi nhất trên thế giới.”

“Tớ tưởng Charlie cũng hôn giỏi mà.”

“Í ẹ.” Lauren vờ ngạt thở và nôn trên điện thoại trong khi tôi bắt đầu cười. “Tớ nói dối đấy. Charlie hôn dở tệ.”

“Brad hôn giỏi cực.”

“À ừ. Tất nhiên rồi.”

“Ý cậu là gì?”

“Người đẹp trai đến thế ắt phải thực hành nhiều rồi.”

“Anh ấy không phải loại đàn ông lãng nhăng đâu,” tôi cáu kỉnh nói.

“Tớ không có ý đó. Ý tớ là có thể anh ta đã dành hết thời gian ở trường để hôn hít bạn gái phía sau nhà để xe đạp. Cậu có nghĩ ở đây có nhà để xe đạp không?”

“Không. Tớ nghĩ bọn họ đã làm chuyện đó bên dưới chỗ cậu ngồi xem bóng chày ấy.”

“Hả? Ý cậu là ghế băng à?”

“Ừmm. Tớ nghĩ người ta gọi đó khán đài hay đại loại thế.”

“Có lẽ cậu đúng. Thế tối nay cậu định làm gì?”

“Chưa biết. Nhưng dù thế nào thì cũng không sôi nổi bằng buổi tối của cậu đâu.”

“Hy vọng là cậu đúng,” Lauren cười, nói. “Tớ phải đi đây. Tớ phải tẩy lông chân, chăm sóc da mặt, tẩy ria mép nữa.”

“Cậu làm gì có ria mép!”

“A ha! Có tác dụng rồi hả?”

“Cậu sẽ làm chuyện đó chứ?”

“Thế là tớ sẽ làm. Tớ đã chán ngấy trò lạnh lùng kể để rồi lại phát hiện ra họ không làm mình thỏa mãn khi đã trở nên quá muộn. Lần này tớ phải chắc chắn ngay từ đầu rằng anh ấy rất giỏi khoản đó.”

“Cậu nhớ sử dụng bao cao su đấy.”

“Bao cao su á? Đây là California, người đẹp ạ. Tớ sẽ cắt phần ngón của găng tay Marigold ra rồi sử dụng thay bao cao su.”

Tôi cười vang trước ý tưởng đó. “Chúc cậu vui vẻ nhé.”

“Nhất định rồi, tớ sẽ gọi cho cậu trước tiên.” Rồi chúng tôi tạm biệt nhau, tôi nhìn lại vết cắn, và trước sự kinh hoàng của tôi, nó trông như thể đã ngấm qua đệm vậy. Tôi sợ hãi chạy đến bên tủ áo và với tay lên, cố mở ngăn kéo trên cùng ra nhưng không tới, vì thế tôi kéo chiếc ghế bên bàn trang điểm lại và đứng bấp bênh trên đó, ra sức mở.

Tôi cho tay vào ngăn kéo rồi phải lấy tay ôm đầu vì một lô xích xông gi đó rơi xuống sàn nhà, may không trúng tôi.

“Oái,” tôi hét lên vì vừa bị lĩnh đạn, một quyển tạp chí đập vào trán khiến tôi đau chết đi được. Đây rồi, đồng ga giường. Tôi có thể thấy chúng nằm dưới cùng trong ngăn kéo, tôi cẩn thận lấy một cái ra rồi trèo xuống ghế và thu dọn đồng đồ dưới đất.

Tất cả những thứ khi này là gì vậy? Tôi bắt đầu nhặt mấy tờ báo lên thì bị một thứ gì đó đập vào mắt. Tôi lấy chân gạt đồng báo sang một bên để xem đó là gì. Và tôi đông cứng lại.

Không. Chuyện này không thể xảy ra. Trong một khoảnh khắc, cả thế giới dường như đứng yên, và tôi phải nhắm mắt lại bởi biết đâu, biết đâu đây chỉ là một cơn ác mộng, khi mở mắt ra thì nó sẽ biến mất và tôi sẽ không phải đối mặt với nó nữa, bởi tôi không chắc mình có thể làm được

không, tôi không chắc liệu mình có đủ từng trải hay mạnh mẽ không, và thậm chí nếu có đủ thì tôi cũng không biết mình có thể xoay sở được không. Ôi, khốn nạn. Tại sao lại là tôi cơ chứ. Tại sao chuyện này lại xảy đến với tôi?

Khi tôi mở mắt ra, đó không phải là một giấc mơ mà là thực tế, tôi nghĩ mình sắp nôn đến nơi nhưng cơn tò mò đã nổi lên, và thay vì chạy vào buồng tắm, tôi lại đặt tay lên trái tim đang đập hàng triệu nhịp một giây của mình và ngồi xuống sàn nhà một cách vô thức, bắt đầu lướt qua chồng báo.

Chương 27

“Thế này,” Ben quay sang Simon nói, nâng ly sâm panh lên, “mới đúng là sống.”

“Tốt hơn là cậu nên thắt dây an toàn vào đi,” Simon nhún nhử cười.
“Chúng ta sắp hạ cánh rồi.”

“Tôi không muốn hạ cánh,” Ben rên rỉ. “Tôi muốn ở trên máy bay mãi mãi.” Một nữ tiếp viên hàng không đi qua và mỉm cười với Ben, anh tặng cô nụ cười quyến rũ nhất của mình rồi quay lại phía Simon. “Hiểu ý tôi chứ? Phụ nữ xinh đẹp, sâm panh miễn phí, đồ ăn ngon lành.”

“Cậu có tiền để bay vé hạng nhất,” Simon làu bàu. “Còn lương ba cọc ba đồng như tôi chỉ có thể ngồi vé dành cho gia súc với những chiếc ghế cũ rách và thức ăn dở tệ thôi.”

“Tôi có trả tiền vé đâu,” Ben nói.

“Đúng, nhưng cậu được ưu ái vì cậu nổi tiếng. Tôi không nghĩ người ta sẽ tự động ưu ái cho nhà sản xuất Simon Molloy làm việc quá sức này vì anh ta có nụ cười đáng mến đâu.”

“Nhưng họ đã làm rồi đấy thôi,” Ben ngoác miệng cười.

“Chỉ vì tôi đi cùng cậu.”

Họ thắt dây an toàn vào và chuẩn bị hạ cánh.

“Chúng ta sẽ nghỉ ở đâu?” Ben hỏi.

“À,” Simon nói, với lấy chiếc cặp táp. “Tôi thực sự rất ưu đãi chúng ta đấy. Truyền hình London Ban ngày muốn để chúng ta ở trong một khách sạn tồi tàn nào đó, nhưng tôi đã xoay sở được một chỗ tên là Shutters on

the Beach.” Anh ta lôi quyển quảng cáo trong cặp ra và đưa cho Ben. “Trông đẹp đúng không?”

“Đẹp thôi á?” Ben nói khi máy bay bắt đầu hạ dần độ cao khỏi bầu trời. “Đẹp kinh ấy chứ.”

“Đẹp kinh khủng,” anh nhắc lại khi họ đi qua khu vực tiếp tân, nơi mà mới đây thôi Jemima đã đặt chân qua. Là đàn ông, Ben không chú ý một cách chi tiết như Jemima, tuy vậy anh vẫn có thể thưởng lãm vẻ đẹp yên ả của nơi này.

“Tôi phải đi gọi điện thoại đây, rồi đến gặp người phát ngôn,” Simon nói khi họ đi theo nhân viên hành lý vào thang máy. “Lát nữa tụ tập chút được không?”

“Xem nào,” Ben nhìn đồng hồ, nói. “Tôi không chắc tối nay có đi được không, tôi thấy mình sắp bị lệch múi giờ trăm trọng rồi.”

“Được rồi,” Simon đồng ý, chính anh ta cũng không thấy hào hứng lắm. “Nếu tối nay cậu bỏ rơi tôi thì ngày mai, sau khi phỏng vấn xong, chúng ta phải làm một chầu nặng đô đấy.”

“OK,” Ben cười tươi, nói.

“Tuyệt.”

Ben thấy mệt mỏi, nhưng vẫn háo hức, anh không phải gọi điện thoại, không phải gặp gỡ ai, và sau nửa tiếng ngó qua hàng trăm kênh truyền hình, anh quyết định thả bước đi dạo.

Anh không biết mình sẽ đi đâu, nhưng anh chẳng bận tâm. Anh có thể đi dạo loanh quanh mà chỉ mặc quần jean và áo phông, thế là đủ; anh đã đi qua ba người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh từng thấy chỉ trong vài phút rời khỏi khách sạn, thế là đủ; và anh đã thực sự ở đây, Los Angeles này, thế là đủ.

Ben không biết gì về việc băng ẩu qua đường. Anh không biết rằng, ở California, nếu bạn ngốc nghếch băng qua cột đèn giao thông trước khi nó chuyển sang màu xanh cho người đi bộ, bạn có thể bị phạt. Thế là anh đứng đây, trên góc phố, với một đám đông người, tự hỏi tại sao không ai băng qua con đường trống kia. Anh đang sai bước sang đường thì một chiếc Porsche mui trần màu đen rin rít phóng qua, chệch người anh mấy centimet. Chiếc xe gầm rú, và người tài xế, một gã tóc vàng đẹp trai kinh dị hét lên, “Mẹ kiếp!” Ben run rẩy đứng đó trong vài giây khi một thanh niên tóc dài, quần áo thùng thình đi về phía anh.

“Đừng băng qua đường khi chưa có tín hiệu, anh bạn,” anh ta lè nhè nói rồi bước đi.

“Ồ,” Ben nói, đã lấy lại bình tĩnh. “Cảm ơn.”

Tôi không biết phải cảm thấy thế nào. Tôi không biết liệu tôi nên sợ hãi hay thích thú, liệu tôi nên cười nhẹ nhõm vì cảm giác bất ổn không phải do mình tưởng tượng ra, rằng mình không điên, hay tôi nên nôn thốc nôn tháo ra đây.

Tất cả dường như bất động. Thứ duy nhất mà tôi nhận thức được trong lúc này là chồng ảnh và tạp chí trước mặt. Tôi thấy bàng hoàng cả người, nhưng lại không thể không ngó tới, như thể tôi cần phải nhìn chúng, nếu không đó chỉ là ảo giác vậy.

Tôi với tay rút ra một trong những quyển tạp chí từ chồng báo. Trên trang bìa là một cái tíit gớm ghiếc, “To và Nảy!”, bên dưới là hình một phụ nữ không thực sự giống phụ nữ mà giống một núi thịt hơn. Cô ta hoàn toàn khỏa thân, cười tươi trước ống kính camera và giạng chân ra, có lẽ là để người đọc nhìn được thứ mà biết đâu họ sẽ bỏ qua bởi những nếp da và hàng tàng mỡ có thể che mất bộ phận sinh dục.

Lạy Chúa tôi. Ai mua những thứ này thế? Chúng làm gì ở đây? Trong căn hộ của Brad.

Tôi giở trang đầu tiên ra và đọc thư tổng biên tập, trong đó nhắm đến những người đàn ông có hứng thú với phụ nữ to béo. Tôi lật từng trang, và bạn có biết điều gì khiến tôi không tin nổi không? Tôi không thể tin rằng một người như Brad lại bị những người đàn bà phì nộn đó mê hoặc, nhưng nếu không thì đồng tạp chí này ở trong căn hộ của anh ta để làm cái quái gì?

Phần sợ hãi trong con người tôi không muốn nhìn, nó muốn vùi vào váy mẹ khóc lóc và mong rằng thế giới rộng lớn, tồi tệ, bẩn thỉu này sẽ biến mất, nhưng phần kia, phần tò mò, lại không thể ngừng lật giở trang báo vì những người phụ nữ này chính là tôi. Tôi đã từng là họ, nhưng tôi chưa bao giờ biết mình trông như thế nào vì tôi chưa từng dám soi gương một cách thực sự. Tôi đã từng lừa mị mình rằng nếu tôi không thấy mỡ thì người khác cũng sẽ không thấy.

Nhưng khi nhìn kỹ hơn, tôi nhận ra những phụ nữ đó không giống tôi. Họ có nụ cười hờn dỗi, lấp lánh, họ liếm môi đầy nhục cảm khi nhìn vào camera, họ dường như tự hào về kích cỡ, về cơ thể phì nhiêu và trọng lượng quá khổ của mình, nhưng họ không nên tự hào như vậy? Hay họ nên thế?

Tôi đang bị mất trí chăng? Có lẽ nào đàn ông lại thấy những phụ nữ đó quyến rũ bất chấp cân nặng khổng lồ của họ? Tôi thích sự chú ý mọi người dành cho tôi khi tôi thon thả và tóc vàng, nhưng cuộc sống của tôi có thay đổi nhiều không? Phải, tôi cảm thấy dễ chịu hơn, tự tin hơn, nhưng trong sâu thẳm, tôi vẫn là con người cũ, và nếu thực sự thành thật với bản thân, tôi sẽ nói rằng giờ đây tôi hạnh phúc hơn nhiều, nhưng tất cả những bất ổn trong tôi khi là một cô nàng béo phì vẫn còn đó, chúng chưa buông tha tôi, dù điều này nghe có vẻ tức cười.

Điều kỳ cục là vẫn như trước, người ta đánh giá con người tôi qua vẻ bề ngoài, chỉ có điều bây giờ họ đưa ra một kết luận hoàn toàn khác, và vâng, tôi đã có bạn trai, nhưng cuộc sống của tôi thực sự không phải là một câu chuyện thần tiên như tôi đã nghĩ. Dù tôi đang ở Los Angeles cùng Brad, tôi

bàng hoàng nhận ra rằng hầu như lúc nào mình cũng cô đơn khủng khiếp. Cô đơn hơn rất rất nhiều so với hồi ở quê nhà *Kilburn*.

Càng nghĩ nhiều về điều đó, tôi càng nhận thấy mình không thực sự là chính mình kể từ khi tới Los Angeles. Tôi cảm thấy mình gần như đang thủ một vai diễn, tôi đã mãi mê làm bạn gái của Brad mà quên mất rằng mình thực sự là ai. Thật ra, không phải từ khi tới LA tôi mới có cảm giác đó. Thực tình tôi đã không còn là chính mình nữa từ khi giảm cân, trước đó tôi chưa bao giờ hiểu rằng mình đã coi cân nặng quá khổ ấy là vũ khí bảo vệ bản thân.

Tôi đọc xong đồng tạp chí rồi quay sang chồng ảnh, xem xét chúng một cách chậm rãi và cẩn thận. Trong mỗi tấm ảnh là một phụ nữ to béo, và ngay khi tôi nghĩ rằng mình đã đủ choáng váng để chịu đựng cả đời, thì tôi nhìn thấy một thứ đột nhiên lý giải tất cả mọi chuyện, và tôi không thể dừng được. Nghe có vẻ sáo rỗng, nhưng tôi phải lấy tay che miệng và thở gấp.

Bởi vì ở đó, trong tư thế khóa thân kiêu hãnh, là Jenny. Jenny đang nằm trên giường của Brad và mỉm cười khêu gợi trước camera. Trên chiếc giường mà tôi và Brad thường làm tình. Cô ta nằm đó cứ như thể đó là giường của cô ta vậy. Thảo nào. Thảo nào cô ta ghét tôi. Mọi thứ trở nên rõ ràng đến kinh hoàng.

Và khi mọi việc bắt đầu sáng tỏ, một suy nghĩ cũng cồn lên trong bụng tôi. Brad đang làm cái quái gì với tôi vậy? Tại sao anh ta lại nói rằng anh ta yêu tôi? Tại sao anh ta muốn tôi ở lại? Tại sao lại là tôi?

Tôi mơ hồ cảm thấy các mối liên hệ vẫn ở đó, trong đầu mình, nhưng chúng không thực sự ăn khớp với nhau. Nhưng tôi không phải nghĩ lâu vì cửa phòng ngủ đột nhiên bật mở và đứng trên ngưỡng cửa là Brad.

Tôi biết đó là anh ta, tôi thậm chí chẳng buồn nhìn lên, tôi không cần phải làm vậy, tôi đợi anh ta nói một điều gì đó nhưng anh ta chỉ im lặng, tất

cả những gì tôi nghe thấy là tiếng thở nặng nhọc. Anh ta đang hết hơi, anh ta đã chạy, đã vội vã lao về đây. Cuối cùng, sau một hồi dài im lặng, tôi quay sang nhìn Brad, nhưng không nhìn vào mắt mà nhìn những giọt mồ hôi bắt đầu lăn xuống trán anh ta.

“Không phải của anh đâu,” là điều đầu tiên anh ta nói. Tôi không nói gì hết, tôi bắt đầu run rẩy. Giống như một khung hình tĩnh trong phim mà không ai cử động, rồi tôi nghe thấy giọng của chính mình.

“Chắc anh giữ mấy thứ này giúp bạn mình.”

“Chuyện dài lắm,” anh ta nói, “nhưng chúng không phải của anh.”

“Brad,” tôi khẽ nói. “Em không ngu đâu.”

Brad lấy tay vò tóc và ngồi xuống giường. Anh ta ôm đầu, và tôi chỉ có thể nghĩ rằng trông anh ta thật tội lỗi. Tội lỗi. Tội lỗi. Tội lỗi.

“Có lẽ anh nên nói cho em biết tất cả chuyện này là như thế nào,” tôi nói, giọng nghe như không phải của tôi, quá lãnh đạm và bình thản, tình huống này cũng không giống với tình huống của tôi, cảm giác như tôi đang quan sát chuyện này từ ngoài cuộc vậy, như thể tôi đang xem một bộ phim ở rạp chiếu bóng.

Brad im lặng một lúc lâu, tôi cũng chẳng buồn hỏi anh ta. Tôi chỉ ngồi đó chờ đợi, vẫn lật giở những trang tạp chí như thể mình đang trong một cơn mơ.

“Anh không biết phải nói gì,” anh ta lên tiếng.

“Được rồi.” Giọng tôi lạnh như băng. “Để em giúp anh vậy. Những bức ảnh này là của anh, em nghĩ đúng chứ?”

Brad gật đầu.

“Chắc anh giữ mấy thứ này vì thấy những người đàn bà đó hấp dẫn phải không?”

Brad nhún vai.

“Phải không?”

Anh ta nhún vai lần nữa.

“Phải không?”

“Anh nghĩ vậy.”

“Vậy cái này là thế nào?” Tôi lấy tấm ảnh của Jenny ra và giơ trước mặt Brad. Anh ta rên lên rồi gục đầu xuống tay như tôi đã làm trước đó, như một đứa trẻ, như thể mọi thứ sẽ biến mất nếu anh ta nhắm mắt lại, rằng nếu anh ta không trông thấy tôi hay những bằng chứng cáo buộc đó thì tôi cũng sẽ không nhìn thấy anh ta. Tôi hiểu cảm giác của Brad.

“Ít nhất thì tôi cũng đã hiểu tại sao cô ta lại ghét tôi,” tôi tiếp tục. “Không có gì ngạc nhiên khi cô ta lại cảm thấy bị đe dọa, cô ta không thể tạo dáng cho bộ sưu tập khiêu dâm ghê tởm của anh khi tôi ở đây phải không?”

“Không phải vậy,” một giọng vang lên trước cửa. Lạy Chúa. Hôm nay không phải ngày của tôi rồi. Ở đó, trên ngưỡng cửa, là Jenny. Brad lại rên lên và lấy tay che mắt.

“Ồ, thế à,” tôi nói. “Xem ra Brad có vẻ á khẩu rồi, có lẽ tốt hơn cô nên nói cho tôi biết chuyện này là như thế nào đi.”

“Em xin lỗi, Brad,” Jenny nói, bước tới đứng bên Brad và đặt tay lên vai anh ta. “Em đến đây vì biết có chuyện không ổn khi thấy anh lao ra khỏi văn phòng. Anh không sao chứ?”

“Anh không sao chứ?” Thật không thể tin nổi. “Xin lỗi? Lạy Chúa, mặc kệ anh ta đi. Tôi muốn cô nói cho tôi biết chuyện này là như thế nào.”

Jenny liếc nhanh những bức ảnh. “Được thôi,” cô ta nói với tôi, trở trên đến mức không tỏ ra một chút bối rối nào. “Cô thực sự muốn biết chuyện gì đang diễn ra à?”

“Phải.” Mặc dù bỗng nhiên tôi cảm thấy không chắc chắn lắm.

Jenny nhìn Brad. “Em kể cho cô ta nghe đây,” cô ta nói, nhưng Brad chỉ im lặng, anh ta thậm chí còn chẳng buồn ngước lên mà chỉ ngồi đó ôm đầu.

“Brad và tôi học trung học cùng nhau...”

“Cô cái gì cơ?” tôi hỏi. “Tôi không tin.”

“Tin đi,” Jenny nói. “Chúng tôi không phải một cặp,” cô ta ngừng lại. “Hồi ấy.” Nhún vai. “Tôi trông khá giống như tôi bây giờ. Một đứa trẻ béo phì cho người ta chế nhạo. Thật ra tôi cũng có bạn, những kẻ lạc lõng với xã hội, những kẻ quê mùa, nhát thếch mà không ai muốn biết.” Giọng cô ta dịu đi khi nhìn Brad.

“Brad là người hùng của trường trung học. Anh ấy là cậu bé vàng, ngôi sao của đội tuyển bóng bầu dục. Anh ấy hẹn hò với đội trưởng đội cổ vũ, tôi đã yêu Brad ngay từ giây phút nhìn thấy anh ấy.

“Tất nhiên là anh ấy chưa bao giờ chú ý đến tôi, không phải theo cách đó, nhưng tôi nhớ là anh ấy luôn tử tế, anh ấy chưa bao giờ nhận xét độc địa về cân nặng của tôi, hoặc cười và hét to biệt danh Big Bird⁽¹⁾ khi tôi bước vào lớp. Anh ấy thường bảo mọi người ngậm miệng lại, đừng nói về chuyện cân nặng của tôi nữa, anh ấy bảo họ hãy để tôi yên, điều đó chỉ làm tôi càng thêm yêu anh ấy.

“Mãi đến khi chúng tôi ra trường, tôi mới hiểu tại sao anh ấy lại bảo vệ tôi. Lúc ấy thì anh đã đi rồi, đi học đại học trong khi tôi ở lại và làm một

chân thư ký. Tôi làm việc cùng một phụ nữ, Judy, tôi trở nên thân thiết với bà. Bà nói rằng trông tôi giống bà thời trẻ, Judy giống tôi kinh khủng, chúng tôi nặng như nhau.

“Một hôm khi ở chỗ làm, tôi nhắc đến tên ngôi trường mình từng theo học. ‘Chắc cháu phải biết con bác,’ bà nói, rồi lấy bức ảnh của Brad ra khỏi ví. Tôi nhớ là mình đã nhìn chăm chăm vào bức ảnh đầy sùng sốt, và mặc dù tôi thừa nhận mình biết anh, nhưng tôi không bao giờ nói cho bà biết cảm giác của tôi với Brad.

“Ngay cả khi bỏ việc, tôi vẫn giữ liên lạc với Judy, bà luôn cho tôi biết về tình hình của anh ấy. Tôi chưa từng thực sự có bạn trai, chưa bao giờ nghĩ có ai đó thích mình, nhưng tôi cũng chưa từng từ bỏ giấc mơ một ngày nào đó, Brad và tôi sẽ thành đôi.”

Tôi ngừng xem những bức ảnh. Tôi không thể rời mắt khỏi Jenny, tôi biết mình nên căm ghét cô ta, cô ta đã hủy hoại cuộc đời tôi, nhưng tôi lại không làm được điều đó bởi khi ngồi đây lắng nghe giọng nói của cô ta, tôi như được nghe câu chuyện của đời mình.

“Judy từng kể cho tôi nghe về những cô bạn gái của anh ấy,” cô ta tiếp tục. “Nhưng có vẻ những mối tình đó không kéo dài, thế rồi mấy năm trước, bà nói cho tôi biết anh ấy đang ở LA, anh ấy đã mở phòng tập và đang tìm kiếm trợ lý. Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại về điều đó và biết mình phải tới đây, mình phải ở bên anh ấy.

“Cho dù mọi chuyện không thành thì tôi cũng biết cách duy nhất để tôi hạnh phúc là ở gần Brad, vì thế tôi rời nhà và bắt xe buýt Greyhound tới Los Angeles.

“Tôi không nghĩ Brad còn nhớ tôi, nhưng khi tôi tới phòng tập, anh ấy đã há hốc miệng khi nhìn thấy tôi” - cô ta hơi mỉm cười khi nhớ lại kỷ niệm đó - “và tôi bắt đầu làm việc cho anh ấy từ ngày đó.

“Hai tháng sau công ty tổ chức một bữa tiệc, và Brad đã lái xe đưa tôi về nhà. Anh ấy bước vào, và chuyện xảy ra như vậy đấy. Chúng tôi yêu nhau.”

Jenny ngừng lại, và tôi ngăn không cho cô ta tiếp tục nữa, tôi không nghĩ là mình muốn nghe thêm, tôi không muốn biết bọn họ yêu nhau. Tôi chỉ muốn nghe câu trả lời cho những câu hỏi chưa được hồi đáp, nhưng cuối cùng mọi thứ cũng bắt đầu trở nên rõ ràng, toàn bộ câu chuyện bản thủ này, và tiếng của tôi bật ra thành một lời thì thầm. “Thế tại sao tôi lại ở đây?”

Giọng Jenny sắc đá trở lại. “Cô nghĩ người như tôi có thể dễ dàng xoay sở ở một thành phố như thế này à?” cô ta nói. “Cô nghĩ là tôi không biết người ta nghĩ gì về tôi sao, họ sẽ nghĩ gì về Brad nếu biết chúng tôi là một đôi?” Bạn biết không, mặc dù có vẻ kỳ lạ, nhưng tôi bắt đầu cảm thấy thương hại cô ta. Tôi bắt đầu vỡ lẽ, bởi dù ở đây chưa lâu, tôi cũng biết Los Angeles là một nơi ưa chuộng hình thức, rằng người ta sẽ chỉ chấp nhận bạn nếu bạn xinh đẹp. Và thon thả.

“Đó là lý do cô ở đây,” Jenny thở dài. “Vì Brad cần một bình hoa trang trí. Anh ấy cần một ai đó tóc vàng và mảnh mai.” Sự khinh bỉ trong giọng nói cô ta đập vào mặt tôi như một cái tát. “Anh ấy cần một người như cô để chứng tỏ rằng mình là người thành đạt.”

“Nhưng sao cô lại chấp nhận chuyện đó?” Tôi vẫn thì thầm mà không chắc tại sao. Có lẽ vì tôi không thể tin những gì vừa nghe thấy, có lẽ tôi không thể tin nỗi đau mà chuyện này gây ra. Không chỉ cho tôi, mà còn cho Brad. Và Jenny.

“Bởi vì tôi yêu anh ấy,” câu trả lời của Jenny thật đơn giản, một giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống má cô ta. “Tôi yêu anh ấy, tôi biết thành phố này như thế nào, và tôi hiểu tại sao anh ấy cần một người như cô. Tôi phải hiểu. Tôi không còn lựa chọn nào khác.”

“Anh xin lỗi.” Brad bật ra một lời thì thầm, anh ta ngước lên, nhìn thẳng vào mắt Jenny. “Anh xin lỗi, Jenny.” Rồi anh ta quay sang tôi. “Anh cũng xin lỗi em, JJ. Anh chưa bao giờ có ý định làm tổn thương em, anh chưa bao giờ muốn em phát hiện ra chuyện này.”

“Gì cơ?” Tôi thật không thể tin nổi. “Anh nghĩ mình có thể sống cuộc đời còn lại với cả hai chúng tôi à?”

Anh ta nhún vai. “Anh không biết làm gì khác.”

“Tôi không tin nổi mình lại ở đây,” tôi nói, từ ngữ buột ra trước khi tôi kịp suy nghĩ. “Tôi không thể tin mình đang nghe chuyện này.” Tôi ngước lên trần nhà. “Tại sao lại là tôi?” Tôi khẽ hỏi. “Tại sao chuyện này lại xảy đến với tôi?” Tôi nhìn Brad. “Đây là sự thật ư?” Tôi nói, vì trong giây lát, tôi nghĩ có thể Jenny đã bịa ra mọi chuyện, có thể cô ta đã tìm ra cách làm tổn thương lòng tin của tôi, để thắng trong cuộc chiến này. Nhưng tôi thực sự không phải đợi câu trả lời từ phía Brad. Nhìn vào mắt anh ta, tôi có thể thấy đó là sự thật. Nhìn cách Jenny nắm tay Brad mà anh ta không hất ra, tôi có thể thấy đó không phải là một câu chuyện gian dối.

Tôi đứng lên đến bên tủ quần áo, mặc kệ hai người họ, và khi bắt đầu giật quần áo khỏi mắc mà ném chúng lên giường, tôi mơ hồ nhận thấy Brad và Jenny đã ra khỏi phòng. Brad và Jenny. Ngay cả những từ đó, những cái tên đó cũng làm tôi buồn nôn.

Nhưng ngoài cảm giác buồn nôn, tôi thực sự không cảm thấy gì khác nữa. Không giận dữ, sầu thảm, thậm chí còn không đau đớn nhiều. Tê cứng. Tôi thấy mình tê cứng lại. Tôi mở va li ra và bắt đầu chắt quần áo vào trong, cái nọ đè lên cái kia, chẳng buồn gấp lại hay vuốt phẳng, hay là ủi. Đột nhiên tôi cảm thấy một cảm giác thôi thúc tôi phải rời khỏi nơi này. Thật nhanh.

Brad quay trở lại phòng ngủ. “Jenny đi rồi,” anh ta khẽ nói.

“Cả tôi cũng sẽ đi,” tôi cộc lốc nói. “Ngay khi gói đồ xong, tôi sẽ rời khỏi đây.”

“Em không cần phải đi,” anh ta nói.

Cái gì? Có phải tôi vừa được nghe những gì tôi nghĩ mình đã nghe thấy không? “Anh hoàn toàn mất trí rồi phải không?”

“Ý anh là, anh còn phòng trống. Em có thể ở đó.”

“Đừng lố bịch thế.”

“Vậy em sẽ đi đâu?”

“Tôi không biết.” Cho dù tôi định gọi cho Lauren càng sớm càng tốt, tôi cũng không có ý chia sẻ cho anh ta biết điều đó. “Nghe này,” tôi nói với Brad. “Nếu có thể, tôi muốn được ở một mình.”

“OK,” anh ta nói. “Anh có được gặp lại em không?”

“Tôi rất nghi ngờ điều đó.” Khi nhìn Brad, tôi nhận ra rằng đây là lần đầu tiên tôi thực sự nhìn anh ta. Bất chấp sự đau đớn, gian trá, và những lời nói dối, thì anh ta vẫn là người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng gặp. Nhưng ngoại hình chẳng có ý nghĩa gì. Ừ thì anh ta đẹp trai. Nhưng thế thì sao nào? Tôi chợt nhận ra đó là tất cả giá trị của Brad đối với tôi. Một người đàn ông đẹp trai. Tôi đã si mê vẻ ngoài của anh ta, chứ không phải con người anh ta.

Và quan trọng nhất là tôi đã si mê anh ta vì anh ta muốn tôi. Đó là người đàn ông đầu tiên tỏ ra hứng thú với tôi, nên tôi đã cảm thấy mình được tăng bốc, và tôi nghĩ, ôi Chúa ơi, sao trước đây con lại không nhận ra điều này, tôi cảm thấy mình phải đáp lại tình yêu đó.

Brad ra khỏi phòng, và tôi nhắc máy gọi cho hãng hàng không.

“Tôi muốn đổi chuyến bay tới London,” tôi nói với nữ nhân viên đặt vé ở đầu dây bên kia.

“Vâng, thưa bà. Xin cho tôi biết tên chuyến bay và thời gian bà muốn khởi hành.”

“LAX, tới sân bay London Heathrow. Càng sớm càng tốt. Tối nay tôi có thể bay được không?” Tôi đọc cho cô ta số hiệu chuyến bay và nín thở.

“Tôi nghĩ chuyến bay đó đã hết chỗ rồi thưa bà. Bà có thể giữ máy trong khi tôi kiểm tra máy tính được không?”

Tôi giữ máy và sốt ruột nhip chân trên sàn nhà, chờ đợi cô gái đó trở lại đường dây trong tưởng như hàng mấy tiếng đồng hồ. “Tôi rất tiếc, máy bay đã kín chỗ, nhưng chuyến bay ngày mai thì còn chỗ, thưa bà.”

“Cảm ơn Chúa.” Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Xin bà hiểu rằng mình sẽ phải trả toàn bộ tiền vé.”

“Cái gì?” Cô ta nhầm rồi, chắc hẳn cô ta đã nhầm. “Nhưng mấy tuần trước tôi đã đổi chuyến bay với 100 đô la và theo như tôi hiểu thì đó là tiền vé chứ.”

“Tôi e rằng hiện giờ danh sách đã kín, chúng tôi không thể làm thế được nữa.”

“Vậy tiền vé đầy đủ là bao nhiêu?”

“954 đô la cộng thêm thuế.”

Chắc là tôi vừa nghe nhầm. Tôi nắm chặt điện thoại và thì thầm, “Cái gì?”

“Chín trăm năm tư đô la cộng thêm thuế.”

“Nhưng tôi không có đủ tiền!” Tôi nhắm tính trong đầu xem số tiền đó đổi ra đồng Bảng là bao nhiêu, khoảng 700 Bảng! Không thể nào, tôi làm gì có số tiền đó.

“Xin lỗi, thưa bà, đó là tất cả những gì chúng tôi có thể làm.”

“Thế ý cô là tôi phải đợi ở đây cho đến ngày tôi đã đặt chỗ về nhà à? Tôi không thể đổi chuyến bay lần nữa với 100 đô la sao?” Tôi không tin điều này lại xảy ra với tôi, tôi thật không tin nổi.

“Tôi e là không.”

“Thôi bỏ đi,” tôi thở dài. “Tôi sẽ phải ở lại nơi khi ho cò gáy này phải không? Cảm ơn.” Tôi đặt điện thoại xuống, cảm thấy như thể sắp khóc đến nơi.

Lauren, tôi phải gọi cho Lauren, và ngạc nhiên chưa, ngạc nhiên chưa, cô ấy không có nhà. Có lẽ đã đi chơi với anh chàng pha chế rượu, tôi nghĩ vậy, và đó chính là lúc tôi gục ngã. Tôi cô đơn. Một lần nữa. Tôi đến đây để sống cùng Brad, giờ thì anh ta đã bỏ tôi, thế đấy, tôi đang ở một thành phố xa lạ, bạn bè thì đi vắng, và tôi chỉ có một mình.

Tôi không thể dừng được, tôi không thể ngăn những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống má mình và chỉ trong vài giây, tôi đã thở hổn hển, nức nở như một đứa trẻ. Tôi ngồi co người lại, vòng tay ôm lấy gối, khóc như thể trái tim mình sắp tan vỡ. Thôi nào, tôi cố nói với chính mình. Anh ta không đáng đâu, nhưng ngay cả khi nghĩ vậy, tôi cũng biết đây không phải là vì Brad. Mà là vì tôi. Tôi khóc vì khi bạn nghĩ rốt cuộc cũng tìm thấy ai đó để cùng sẻ chia phần đời còn lại, thì bạn lại không phải người đàn bà lý tưởng của họ. Tôi khóc vì nghĩ là một cô nàng tóc vàng mảnh mai và hoàn hảo thì đương nhiên bạn sẽ hạnh phúc, để rồi phát hiện ra cuộc sống đong đầy những thất vọng như nó vốn thế.

Tôi khóc đến khô nước mắt trong độ nửa tiếng, khi đã ngừng thốn thức, tôi để lại tin nhắn trên điện thoại của Lauren. “Tớ, JJ đây,” tôi nói, hơi nấc một chút. “Có chuyện không hay rồi, tớ cần một nơi để trú chân. Cho dù cậu làm gì thì cũng đừng gọi cho tớ vào số Brad. Tớ đi đây, tớ sẽ tiếp tục gọi cho đến khi nào gặp được cậu. Nói chuyện với cậu sau.” Rồi tôi cúp máy.

Chú Thích:

1. Nhân vật trong Sesame Street, chương trình truyền hình thiếu nhi của Mỹ, là một con chim khổng lồ màu vàng, nói chuyện và cư xử như một đứa trẻ.

Chương 28

Tôi kéo va li xuống hành lang, cảm ơn Chúa vì Brad đã không đổi ý mà quyết định tiễn tôi ra đi. Hành lý nặng đến nỗi có lẽ tôi phải gò lưng xuống, nhưng tôi thà đau đớn còn hơn chấp nhận sự giúp đỡ của anh ta.

Tôi kéo hành lý ra cửa trước, người tài xế taxi chạy ra khỏi xe xách đồ lên cho tôi.

“Cô đi đâu?” anh ta hỏi khi tôi đã yên vị ở ghế sau.

“Tôi không biết.”

Anh ta quay lại nhìn tôi ngạc nhiên. “Cô không biết mình sẽ đi đâu à?”

Tôi lắc đầu, và khi làm thế, những giọt nước mắt đầu tiên ứa ra, nhưng không xối xả mà chỉ là một dòng lệ lăn xuống má.

“Cô không sao chứ?” anh ta nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng.” Tôi cố mỉm cười. “Tôi sẽ ổn thôi.” Chúng tôi ngồi đó một lúc trong khi anh ta đợi tôi bình tĩnh trở lại, và khi lau mắt, tôi nhớ ra trung tâm mua sắm Santa Monica với quầy ẩm thực, lỗ mũi tôi ngập tràn những mùi vị lẫn lộn, và tôi biết chắc chắn thứ duy nhất giúp tôi cảm thấy khá hơn bây giờ là thức ăn. Thật nhiều thức ăn. Càng nhiều càng tốt.

Cơn thèm ăn. Tôi đã quên cảm giác thèm ăn nhưng giờ đây nó trở dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết, và nói cho bạn biết, tôi không ngồi đây nghĩ về rau diếp, hay bánh gạo, hay thậm chí (thở gấp) một ổ bánh mì đậu. Tôi đang ngồi đây nghĩ về sườn lợn. Về mì Singapore. Về mì ống. Về bánh quy. Về những chiếc bánh đấm đường và kem.

Càng nghĩ nhiều về đồ ăn, bức tranh càng trở nên sinh động hơn cho đến khi tôi gần như có thể ngửi thấy mùi thức ăn, nếm thức ăn, và nghe tiếng nó vẫy gọi từ xa.

“Trung tâm mua sắm Santa Monica,” tôi nói với người lái xe, chẳng thèm đếm xỉa đến chế độ ăn ảnh hưởng không chất béo, không cholesterol. Tôi không quan tâm, tôi chỉ cần tổng đầy thức ăn vào miệng thôi.

“Cô chắc là mình sẽ ổn chứ?” anh ta hỏi khi tôi bắt đầu kéo va li lên những bậc thang của trung tâm. “Tôi chắc mà,” tôi nói với anh ta và đẩy cửa ra.

Bạn sẽ bắt đầu từ đâu khi chuẩn bị ăn một bữa đã đời nhất và được phép lựa chọn gần như tất cả các loại đồ ăn trên thế giới? Điều đó thực sự không quan trọng, vì tôi định sẽ nếm thử mọi mùi vị, mở đầu với món bánh sandwich ở cửa hàng đồ ăn sẵn.

Tôi chẳng buồn ngồi xuống bàn ăn mà đứng ngay bên quầy hàng, tổng đầy miệng món sandwich lúa mạch đen với thịt bò hun khói, hầu như không thưởng thức gì cả.

Rồi tôi bước đến quầy hamburger, nhưng lại bỏ qua món burger, thay vào đó tôi chọn khoai tây chiên.

Tôi dừng lại ở quầy đồ Tàu và gọi mì Singapore với sườn lợn, chỗ này thì tôi ngồi xuống vì nó giúp cho việc dùng răng xé thịt khỏi xương dễ dàng hơn nhiều.

Đồ ngọt, đồ ngọt, đồ ngọt. Tôi đi tới gian hàng bánh ngọt và mua một túi sáu cái bánh quế nóng hổi và ních đầy bụng chỉ trong có mấy phút.

Giờ thì gì đây? Tôi nhìn quanh, dạ dày đã đầy ứ, nhưng tôi biết mình thậm chí còn chưa bắt đầu nếu muốn hàn gắn lỗ thủng to tướng trong tim. Quầy kẹo. Tôi đổ đầy kẹo vào chiếc túi giấy, tất cả mọi loại có thể tưởng

tượng được, và trước khi đi tôi còn nhét cả một đồng kẹo vào miệng mà không hề nếm mùi vị.

Tôi rời khỏi trung tâm mua sắm và kéo va li tới một điện thoại bên ngoài. Tôi cởi hai cúc trên cùng của chiếc quần soóc bó nhỏ xíu ra, cái quần đang ép vào da thịt tôi đau điếng, rồi tôi vừa quay số vừa xoa xoa bụng để xua đi cơn đau tức do đồng thức ăn gây ra, tôi nguyên rửa bản thân vì đã mặc một cái áo hở rốn ngắn cũn cỡn màu trắng thay vì một chiếc sơ mi thùng để che giấu tội lỗi của mình.

“Lauren?”

“Tớ lo quá đi mất!” Lauren hét lên trong điện thoại. “Đừng nói gì bây giờ cả, nhắc mông đến đây đi đã.”

“Ôi, cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn cậu.”

“Đừng có ngốc thế,” Lauren nói. “Bạn bè để làm gì cơ chứ?”

Ben có lẽ đã dạo quanh Santa Monica hàng giờ đồng hồ. Anh vừa khám phá ra con phố náo nhiệt nhất hình như là phố đi bộ Số Ba, và vẫn đang cố gắng gạt sang bên chuyện nơi đây có một cửa hàng máy tính mang tên Siêu thị Áo, nơi bạn bước vào, nổi mạng và có được tất cả những gì mình cần từ một chiếc máy tính.

Anh dừng lại uống cà phê ở quán Barnes & Noble, ngồi đó một lúc, thưởng thức cappuccino và ngắm nhìn mọi người. Anh định mua một cuốn sách, nhưng không tìm thấy gì hơn ngoài sách về phim ảnh, thế là anh cầm lấy tờ báo địa phương mà ai đó đã bỏ lại trên chiếc bàn bên cạnh và hờ hững giờ lướt qua.

Một lát sau, anh quyết định quay về khách sạn. Anh rẽ ở góc phố và đi qua một điện thoại, và vì là đàn ông, anh không thể không dán mắt vào phía sau hoàn hảo của cô gái đang gọi điện. Sao ở Anh không có những cô

nàng như vậy nhỉ, anh nghĩ, ngắm nhìn đường cong của bộ mông săn chắc và cặp đùi rám nắng, thon gọn, nước da màu đồng được tôn lên bởi chiếc quần soóc bò bạc màu và áo trắng ngắn cùn. Ben đi qua rồi ngoái lại, hy vọng có thể nhìn thấy khuôn mặt nàng đằng sau mái tóc vàng óng ánh kia, nhưng cô gái đã quay mặt đi, còn Ben mỉm cười một mình và trở về khách sạn.

“Lạy Chúa, trông cậu khiếp quá,” Lauren mở cửa, nói.

Tôi cảm thấy thật tồi tệ, tôi xô Lauren ra, tay ôm chặt miệng, tôi thoáng thấy mình trong gương, làn da màu đồng của tôi không còn là màu đồng nữa mà xanh xao một cách khác thường.

“Lối này,” Lauren nói, chỉ tay về phía hành lang. “Mau lên.”

Tôi loạng choạng đi qua Lauren và quỵ gối xuống trước toilet. Ra hết bánh mì lúa mạch đen với thịt bò nướng. Ra hết mì Singapore và sườn lợn. Ra hết khoai tây chiên. Ra hết bánh mì quế. Và cuối cùng, ra hết kẹo.

Khi tôi nôn xong, khi trong bụng chẳng còn gì, tôi gục đầu xuống bệ toilet trong khi nước mắt, nước mũi tuôn trào, tôi biết Lauren đang đứng đằng sau, nhẹ nhàng xoa lưng tôi.

“Này,” Lauren nói, đưa cho tôi một ít giấy ăn. “Để tớ lấy cho cậu một ly nước.”

Cô quay lại và giúp tôi đứng lên. “Tội cho cậu quá,” cô nói. “Cậu đang run đấy.” Cô dìu tôi tới chiếc sofa rồi quay lại phòng ngủ lấy một cái chăn, quấn quanh người tôi.

Lauren không nói gì hết, cô chỉ ngồi cạnh và vòng tay ôm lấy tôi. Tôi ngả đầu vào vai cô trong cơn đau đớn và choáng váng cuối cùng cũng ập tới, và đây là những gì tôi cần, tôi cần được chăm sóc, cần được đối xử như với

một đứa trẻ, để cảm thấy an toàn và yên tâm, lần đầu tiên trong một thời gian dài.

“Một tách trà ngọt nóng hồi nhé,” cuối cùng cô cũng lên tiếng, và tôi gật đầu.

“Cậu đúng là người Anh,” tôi cố nở một nụ cười nhẹ khi Lauren quay lại với hai chiếc tách nghi ngút khói.

“Tớ không Anh đến *mức ấy* đâu. Cậu sẽ không thấy một tí đường sữa nào ở trong tách. Đó là thực phẩm thay thế sữa không béo và chất làm ngọt đấy. Thế,” cô ngồi xuống, nói, “đã có chuyện gì vậy?”

Tôi kể cho cô nghe. Lauren ngồi đó, miệng há hốc, và khi kể xong, tôi chờ đợi một phản ứng nào đó từ cô, nhưng cô không nói gì cả.

“Cậu nói gì đi chứ,” tôi van nài.

“Tớ không thể,” Lauren nói. “Khốn nạn thật.”

“Tớ biết.”

“Khốn nạn,” cô nhắc lại.

“Phải.”

“Khốn nạn.”

“Lauren!”

“Tớ xin lỗi, tôi không biết phải nói gì. Tớ không tài nào tin nổi. Chuyện này đâu có trong thực tế phải không?”

“Tớ cũng đã nghĩ như thế, nhưng tớ e là có đấy.”

“Tên chó má,” Lauren thở dài.

“Phải.”

“Đồ đàn bà thối tha.”

“Tớ không biết.” Tôi nhún vai. “Chắc cậu cho rằng tớ hoàn toàn mất trí, nhưng cậu biết gì không? Tớ thực sự thấy thương hại bọn họ. Ý tớ là, tớ cảm thấy đau khổ vô cùng khi bị dính vào chuyện này...”

“Tớ thấy rồi,” Lauren mỉm cười, nói.

“Ừ, thế. Nhưng nghĩ mà xem, chuyện này hẳn phải kinh khủng lắm với cô ta.”

“Cậu điên thật rồi,” Lauren sửng sốt nói.

“Chắc thế, nhưng tớ hiểu cảm giác của cô ta. Điều duy nhất tớ không tin là Brad lại đối xử với cô ta như thế.”

“Ê này? JJ? Thế còn cách anh ta đối xử với cậu thì sao?”

“Cả chuyện đó nữa.”

“Ồ. Tất cả những gì tớ có thể nói là, thật là thoát nợ.”

“Cậu nói đúng. Cậu nói đúng. Tớ biết là cậu đúng.”

“Tớ cho thêm vài câu sến sến nữa nhé?”

Tôi gật đầu.

“Đời còn dài giai còn đầy.”

“Giai nhiều như lá mùa thu.”

“Bạn có thể tạo cơ hội cho người ta, nhưng họ nhận hay không lại là chuyện khác.”

“Câu đó thì có liên quan gì?”

Lauren nhún vai. “Không biết, nhưng nhớ là lắm thầy nhiều...”

“Ôi Lauren.” Tôi huých cô và cô cười toe toét, vì cô biết tôi đã cảm thấy khá hơn một chút.

“Thấy chưa,” Lauren nói. “Có ánh sáng ở cuối đường hầm đấy,” và cả hai chúng tôi cùng cười.

“Tốt hơn rồi,” Lauren nói. “Cậu có thể ở đây bao lâu cũng được.”

“Còn một vấn đề nữa,” tôi chán chường nói. “Hôm nay tớ đã cố đổi chuyến bay nhưng lại không thể về sớm hơn nếu không trả toàn bộ tiền vé.”

“Thế cậu phải ở lại bao lâu?”

“Khoảng hai tháng.” Giờ thì tôi thực sự sợ rồi đây. “Tớ có thể tìm một nơi nào đó ở tạm, một căn hộ chẳng hạn, hay một khách sạn rẻ tiền.” Tất nhiên là tôi không thể, vì tôi làm gì có tiền.

“Gì cơ? Trong khi tớ có một chiếc giường sofa êm ái cực kỳ á? Cậu cứ ở đây miễn phí vì tớ có thừa phòng cho cả hai chúng ta. Hết chuyện.”

Cảm ơn Chúa. Đó chính xác là những gì tôi hy vọng cô sẽ nói. “Lauren à, tớ sẽ làm gì nếu không có cậu đây?”

“Nói đúng hơn, tớ sẽ làm gì nếu không có cậu đây?” Lauren mỉm cười nói.

“Nhưng tớ sẽ làm gì để kiếm tiền? Ý tớ là, tớ có một mục trên *Kilburn Herald* và được trả đồng lương rẻ mạt hầu như không đủ chi tiêu.”

“Cậu là nhà báo mà, JJ. Tiền bạc là vấn đề cuối cùng mà cậu nên lo lắng. Trước tiên, tớ có thể liên hệ với tổng biên tập chuyên đề ở tạp chí tớ để đặt bài cậu.”

“Cái gì?”

“Đúng thế. Cậu có thể viết bài cho tạp chí về những tên khốn đẹp mã.”

“Ý cậu là kể chuyện của tớ á?”

“Không hẳn thế. Cậu có thể kể sơ lược, còn chúng ta sẽ để dành toàn bộ câu chuyện cho một bài chuyên đề chi tiết, nhưng rất tiếc, nó lại không dành cho chúng ta. Với bài báo này, cậu có thể viết một chút về mình, nhưng hãy mở rộng đề tài, hãy nói về việc chúng ta bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài ra sao, rằng chúng ta bị mờ mắt bởi sự ham muốn như thế nào, rằng si mê một người vì vẻ ngoài chứ không phải con người của họ thì dễ dàng biết bao.”

“Cho tạp chí của cậu á?”

Lauren gật đầu.

“Cậu có chắc là họ muốn không?” Cô gật đầu lần nữa và tôi bắt đầu nghĩ về việc mở một cuốn tạp chí ra và thấy tên mình trên đầu bài báo được viết bằng chữ cái cỡ lớn, ý nghĩ đó đã mang lại một niềm khao khát trong tôi vì tôi bắt đầu cảm thấy rốt cuộc cũng có một điều gì đó để trông chờ và hy vọng.

“Đừng lo. Tớ biết cậu có thể làm được mà. Tiếp đến,” cô nói, nhấc cuốn danh bạ điện thoại lên, “tớ sẽ gọi cho tạp chí *Cosmopolitan* ở London và cậu sẽ mang đến cho họ một chuyện tình lãng mạn qua Internet, đó là lúc cậu kể cho họ nghe toàn bộ câu chuyện. Không chút giấu giếm.”

“Họ có kiện mình không?”

“Cứ làm như gã đàn ông khốn nạn và ả đàn bà thối tha ấy sẽ đọc *Cosmopolitan* ấn bản tại Anh không bằng? Dù sao đi nữa, tất cả những gì cậu phải làm là đổi tên nhân vật và thế là xong. JJ, cậu đừng lo lắng về chuyện tiền bạc. Cậu có thể viết hàng nghìn bài báo ở đây và lấp kín các tờ

báo và tạp chí ở London. Nghĩ mà xem, cậu đang ở Los Angeles. Cậu đang ở một nơi mà tất cả các ngôi sao đang sống, vì thế hãy nhắc điện thoại lên và sắp xếp một vài cuộc phỏng vấn. Dễ dàng như vậy thôi.”

Tôi thực sự đã cảm thấy khá hơn. Khá hơn rất nhiều.

“Còn lúc này, khi chúng ta không phải làm việc, mà phần lớn thời gian sẽ là như vậy, cậu và tớ sẽ đi vui vẻ. Kệ thầy tất cả. Chúng ta là hai phụ nữ Anh độc thân, xinh đẹp, và chúng ta có thể làm bất cứ những gì mình muốn.”

“Đúng thế.” Tôi nâng tách lên. “Chúng ta có thể làm bất cứ những gì mình muốn. Tớ sẽ uống vì điều đó.”

“Thế,” Lauren nói, “tối nay chúng ta bắt đầu luôn nhé?”

“Bắt đầu cái gì?”

“Bắt đầu vui vẻ.”

“Ý cậu là cậu không định gặp anh chàng Bill pha chế rượu gọi tình à?”

“Tớ sẽ gọi cho anh ấy để hủy hẹn. Cậu và tớ sẽ đi chơi.”

“Lauren.” Tôi lắc đầu, vẫn không thể tin rằng có ai đó lại tốt đến vậy. “Tớ không muốn cậu hủy cuộc hẹn với anh ta. Nói thật nhé, chuyện này làm tớ kiệt sức rồi. Tất cả những gì tớ muốn làm tối nay là cuộn mình lại và xem ti vi.”

“Được thôi,” Lauren nói. “Thế thì chúng ta sẽ cuộn mình lại và xem ti vi.”

“Không.” Tôi cương quyết nói. “Tớ biết cảm giác của cậu với Bill và cậu chẳng việc gì phải hủy hẹn cả. Nói một cách nhã nhặn nhất thì tối nay tớ muốn ở một mình, Lauren ạ.” Một lời nói dối hoàn toàn nhưng tôi biết

mình sẽ tự đối phó được và không có lý do gì để tôi phá hỏng buổi tối của Lauren hết.

“Cậu chắc chứ?” Lauren nghi ngại, nhưng hài lòng.

“Chắc cực kỳ,” tôi nói.

“Được rồi. Trong tủ lạnh có nhiều đồ ăn lắm, cậu cứ tự nhiên như ở nhà. Tớ nhảy vào tắm đây, xong tớ mở nước nóng vào bồn cho cậu nhé?”

“Nghe tuyệt quá,” và đúng là như vậy, ngoại trừ việc tôi phải ép mình không nghĩ về chuyện lần tắm mới đây nhất, Brad và tôi đã tắm chung với nhau, và những gì chúng tôi đã làm lúc đó.

Trước khi đi, Lauren bày ra một dãy chai, lọ và tuýp khác nhau.

“Những thứ này,” cô nghiêm nghị nói, “là cục cưng của tớ đấy. Cậu dùng cẩn thận nhé,” rồi cô gửi tôi một cái hôn gió và rời nhà.

Tôi mở từng chai, từng lọ, từng tuýp ra và hít ngửi thật sâu. Tôi xem kỹ bao bì, đọc xem mỗi loại sẽ giúp bạn có làn da trẻ hơn, mái tóc dày hơn, da thịt săn chắc hơn như thế nào. Tôi đổ nửa chai tạo bọt hương hạnh nhân vào nước và ngã người xuống, đưa chuột đắp trên mắt, một chiếc khăn nóng ẩm quấn quanh mái tóc đang ủ dầu.

Sau khi lau khô người bằng chiếc khăn lông lớn mềm mại của Lauren, tôi đi vào bếp và mở tủ lạnh. Ồi chà. Đối với một người mảnh mai như Lauren thì đây đúng là một kho đồ ăn đặc biệt. Không nghĩ ngợi gì, tôi lôi ra một khay sushi, một hộp sữa chua, một con gà chế biến sẵn gói trong giấy bóng kính.

Nhưng tôi không dừng lại ở đó, cho dù tôi biết mình nên làm vậy. Tôi lấy ra một gói xa lát làm sẵn, pho mát, bánh quy không béo. Tôi phát hiện ra một hộp bánh mì và mò được nửa ổ bánh mì nguyên hạt đang nằm tạm trong đó.

Rồi tôi ngồi xuống chiếc bàn bếp và ăn. Và ăn. Và ăn. Và ăn.

“Alô,” Ben nói, hy vọng mình gọi đúng số vì hộp thư thoại vang lên một giọng nam, và vì anh cũng không thực sự tin những cô bạn cùng nhà của Jemima, cho dù Lisa, người mà anh đã nói chuyện, có vẻ bình thường hơn ả ngốc tóc vàng kia. “Mong rằng tôi không gọi nhầm số. Tôi đang cố liên lạc với Jemima Jones. Tôi là Ben Williams, bạn cũ của cô ấy ở London. Tôi ở Los Angeles trong vài ngày và muốn gặp em, à, gặp cô ấy, vậy nếu tôi gọi đúng số và Jemima có ở đó, xin nhắn lại rằng cô ấy có thể gọi cho tôi ở khách sạn Shutters on the Beach được không. Cảm ơn,” rồi anh cúp máy.

Tôi nằm trên giường, biết rằng mình nên cảm thấy tội lỗi vì số thức ăn đã tống vào bụng ngày hôm nay, nhưng tôi không nghĩ thế. Tôi nghĩ mình không cần tính đến đồ ăn ở trung tâm mua sắm Santa Monica vì tôi đã nôn hết ra trước khi chúng có cơ hội chuyển hóa thành chất béo, còn tối nay, ồ, tối nay. Phải, tôi thừa nhận mình đã muốn nôn ra lần nữa, muốn móc tay vào cổ họng nôn ra tất cả thức ăn, nhưng đó không phải cách giải quyết. Và việc ăn uống cũng không phải cách giải quyết nốt.

Dù sao, việc tôi nôn mửa trước đó không chỉ là vấn đề thức ăn, tôi nghĩ đó là vì cú sốc hôm nay, cả hai cộng lại, và tôi cảm thấy khá hơn. Tôi vẫn thấy cô đơn, nhưng tôi đã có Lauren, cảm ơn Chúa, tôi tin cô ấy, tôi tin rằng mọi chuyện rồi sẽ trở nên tốt đẹp.

Tôi xoa xoa bụng, cảm thấy nó hơi phình lên như thế nào, ơn Chúa vì tôi đã luyện tập khá nhiều, vì tôi không còn những lớp da bèo nhèo ở bất cứ nơi nào trên cơ thể, rồi tôi nhớ lại thời gian ở nhà, ở London, khi bụng tôi to phình, béo ú. Khi tôi phải mất khoảng mười phút để xoa từ bên nọ sang bên kia. Ồ thì cũng không hẳn thế, nhưng bạn biết tôi muốn nói gì rồi đấy. Tôi nhớ mình đã từng dùng cân nặng và da thịt mình để trốn tránh thế giới, để giấu đi bản năng giới tính của mình, giấu đi con người mình, và mặc dù theo một cách kỳ lạ nào đó kích cỡ đó đã vỗ về tôi, nhưng tôi biết mình sẽ không làm như vậy nữa, tôi không cần phải trở lại dáng hình như thế nữa.

Bụng của tôi không còn như trước, nhưng khi xoa bụng, tôi cũng cảm thấy nó không còn lõm xuống như vẫn luôn như vậy kể từ khi tôi đến Los Angeles nữa, và nói thật, tôi thấy thích hình dáng chỉ hơi cong cong ấy. Phải, tôi biết mình sẽ sớm lấy lại chiếc bụng phẳng bằng cách nhân ba số lượng bài tập trong hai ngày tới, và cái bụng phình kia chỉ là kết quả tạm thời của trận ăn uống vô độ tối nay, nhưng càng xoa, tôi càng cảm thấy thích. Một cảm giác tròn trịa, nữ tính, rất đàn bà.

Tôi ngồi dậy một lúc, tò mò muốn xem mình trông thế nào trong gương, và tôi vào phòng ngủ của Lauren, xoay chiếc gương toàn thân để về phía mình. Tôi kéo áo phông ra khỏi đầu và đứng đó, trần trụi, nhìn vào chính mình.

Tôi nhìn cơ thể săn chắc, gọn ghẽ, mảnh đến nỗi nó làm tôi trông giống một cậu bé hơn là phụ nữ. Tôi lướt tay lên bộ ngực phẳng và nhớ ra nó đã từng trĩ xuống như thế nào, giống với những người đàn bà trong bức ảnh hôm nay ra sao. Giống Jenny. Không. Tôi không định nghĩ về điều đó.

Tôi lướt qua vòng eo, ngạc nhiên sao nó lại thon thả đến vậy, và tôi cố véo một chút, nhưng không thể, tất cả những gì tôi có thể nắm là vài milimet da.

Tôi trở lại phòng ngủ và quyết định sẽ không ăn uống vô độ nữa, nhưng tôi sẽ không để mình bị ám ảnh về một cơ thể mảnh dẻ. Tôi nghĩ đã đến lúc mình nên thư giãn và tận hưởng cuộc sống một chút. Và tôi cho rằng cân nặng của tôi sẽ ổn định khi nào nó cần ổn định. Đó có phải một khám phá không?

Chương 29

“Tất cả những người này là ai vậy?” Ben rĩ tai Simon khi họ được dẫn vào một nơi có vẻ như là phòng nghỉ.

“Người phát ngôn của bộ phim, trợ lý, người đại diện. Có Chúa mới biết được.”

“Nhưng sao tất cả bọn họ lại ở đây?” Ben thì thào. “Ý tôi là, đây chỉ là một cuộc phỏng vấn truyền hình bình thường thôi mà.”

“Tôi biết đấy,” Simon thì thào lại. “Ai cũng nghĩ rằng chúng ta đến đây để ám sát cô ta.”

“Thế cô ta đâu rồi?”

“Người trợ lý nói cô ta sẽ xuống đây trong vài phút nữa.”

“Chúa ơi. Cậu có thể tưởng tượng được cô ta kiếm được bao nhiêu tiền không? Nhìn nơi này mà xem!” Ben sững sốt liếc mắt quanh tòa nhà, ngắm nhìn khu nhà khổng lồ mang phong cách Mexico được xây cao trong vùng đồi phía trên Santa Monica.

“Đây mà là *phòng nghỉ* á?” Ben cười nói, vì anh đã hình dung ra một căn phòng nhỏ, ấm áp, hơi giống một thư viện, hoàn toàn đối nghịch với căn phòng mênh mông màu trắng nơi anh và Simon đang đứng. Simon rón rén đi trên sàn nhà lát đá tới bên những cánh cửa sổ kiểu Pháp ở tít đầu bên kia.

“Trông này, Ben,” anh ta gọi, nhìn ra hồ bơi hình tim cắt vào một mặt đồi, được điểm trang bằng đá, những bức tượng và những vòi phun.

“Tôi nghĩ mình làm nhầm nghề rồi,” Ben nói, bước đến nhập hội cùng Simon.

“Có lẽ vậy,” Simon đáp. “Cả tôi cũng thế.”

“Các anh muốn uống gì?” Hai người đàn ông quay lại khi trợ lý của Alexia Aldridge bước vào phòng.

Simon huých Ben, thì thầm, “Một đúp rượu scotch đá nhé.”

“Được đấy,” Ben nói.

“Trà đá nhé?” cô ta hỏi.

“Vâng, tốt quá,” anh đáp.

“Trà đá á?” Simon khó chịu nhìn Ben. “Trà đá? Không có chút rượu nào trong trà đá sao?”

“Tôi không nghĩ là được dùng rượu ở đây đâu,” Ben cười.

Simon xem đồng hồ. “Tôi nên ra cửa trước thì hơn, đội quay phim có thể đến bất cứ lúc nào.”

Ben đến bên tủ sách, tìm kiếm một vài manh mối về cuộc sống tâm hồn của Alexia Aldridge mà có thể công chúng chưa biết đến, mặc dù anh nghĩ điều này không khả thi. Ben chắc rằng mình có rất ít cơ hội để tìm ra những thông tin thú vị về minh tinh, một thứ gì đó đảm bảo sẽ xuất hiện trên trang bìa của mọi tờ báo lá cải.

Tối qua anh đã đọc lại những bài báo về cô ta, và càng đọc, anh càng cố tìm hiểu ẩn ý dưới những câu chữ. Anh ngờ rằng Alexia Aldridge chán ghét những trò chơi của Hollywood. Rằng cô ta là một người cực kỳ thông minh, và có rất ít đàn ông đủ mạnh mẽ để sánh đôi cùng cô ta. Anh ngờ rằng cô ta là người vô cùng kín đáo, rằng nếu không vì giá trị quảng bá của một cuộc phỏng vấn kén chọn, hiếm hoi mang lại thì cô ta sẽ nhốt mình trong căn nhà xinh đẹp và không bao giờ lộ mặt ra ngoài, trừ khi phải đóng phim. Anh ngờ rằng cô ta là một người hết sức bất an, điều này quả là một sự ngạc

nhiên đối với một cô gái trẻ trung, xinh đẹp và tài năng đến thế, và rằng cô ta che giấu nỗi bất an bằng sự kiêu ngạo trứ danh.

Cuối cùng anh ngờ rằng mình sẽ rời khỏi căn nhà này với lòng si mê Alexia Aldridge.

Tủ sách là một bộ sưu tập phong phú với những cuốn sách về nghệ thuật, tâm lý và tiểu thuyết văn học đương đại. Ben không lấy làm lạ, vì đây là vật dụng tiêu chuẩn của những người anh đã từng phỏng vấn. Điều làm anh ngạc nhiên khi rút ra một cuốn sách về nghệ sĩ Egon Schiele, là nó đã được đọc. Cuốn sách được gấp mép và hơi quăn, rõ ràng đã có ai đó say sưa đọc nó, từ đầu chí cuối.

Ben quay lại khi nghe tiếng ai đó bước vào phòng.

“Xin lỗi vì để cậu phải đợi lâu,” Simon nói, dẫn người quay phim và nhân viên âm thanh vào phòng.

“Chúa ơi.” Ben đặt tay lên ngực. “Trong một chốc tôi đã nghĩ đó là cô ta.”

“Tôi có thể giả bộ được mà,” Simon nói, bĩu môi ra và chớp chớp mi.

“Thế cô ta đâu rồi?” Ben hỏi. “Sao lâu vậy nhỉ?”

“Những ngôi sao Hollywood,” Simon nói, đoạn ngồi xuống và rót cho mình một ly trà đá, “thậm chí còn tệ hơn những ngôi sao sân khấu.” Anh ta tu hết một hơi trước khi thêm vào, “Ngon quá. Umm,” anh ta nói, nhìn vào chiếc ly. “Ngon dã man, thật đấy.”

Nửa tiếng sau, cả đội đã dựng xong thiết bị và đứng xung quanh, nhìn đồng hồ. Cửa mở. Lại là người trợ lý.

“Tôi không muốn làm phiền cô, nhưng chúng tôi có thể sớm gặp cô Aldridge được không?” Ben nhã nhặn nói.

“Kiểu như trong năm nay ấy,” Simon khẽ thì thầm nên cô ta không nghe thấy.

“Ôi, tôi xin lỗi,” người trợ lý đáp. “Cô ấy sẽ có mặt ngay đây. Cô ấy vừa sửa soạn quần áo xong.”

Nửa tiếng sau, họ vẫn ngồi đó.

“Chuyện này đang diễn ra thật đấy hả?” Ben nói.

“Tất nhiên,” Simon nói, chỉ có điều anh ta không còn ngạo nghễ bằng một nửa lúc trước.

Hai mươi phút sau, khi họ đã từ bỏ hy vọng thì người trợ lý tất tả đi vào và dọn ly tách cùng với chiếc bình đi. “Cô ấy đang đến,” cô ta nói và họ đứng lên để chào đón nữ minh tinh.

Ben không được chuẩn bị tâm lý trước sức hút tuyệt đối của Alexia Aldridge. Cô ta xinh đẹp nhưng không theo kiểu cổ điển. Miệng cô ta hơi lệch, mũi gồ, nhưng sức hấp dẫn toát ra từ người cô ta khiến không người đàn ông nào có thể rời mắt khỏi.

Cô ta mặc quần màu vàng chanh bó sát cùng áo len trắng trễ nải, lớp phấn trang điểm dày đặc lại khiến cô ta như không hề trang điểm, còn mái tóc thì tuyệt mỹ. Cô ta thật hoàn hảo, Ben nghĩ, trong vài giây, anh đã bị thôi miên bởi việc được gặp một ngôi sao Hollywood ngoài đời đến nỗi không thể nhúc nhích, không thể thốt nên lời, không thể làm gì hơn ngoài việc ngắm nhìn cô ta.

“Cô Aldridge?” Simon là người đầu tiên lấy lại bình tĩnh. “Rất vui được gặp cô. Tôi là Simon Molly, nhà sản xuất kiêm đạo diễn. Còn đây là,” anh ta nói, “Ben Williams, người dẫn chương trình của chúng tôi.”

“Rất vui được gặp cô,” Ben nói, đoạn bắt tay cô ta.

“Tôi cũng vậy,” cô ta e lệ nói, ngược lên nhìn anh từ dưới hàng mi trong khi Simon nhìn đội quay phim và nhướng mắt lên trần nhà.

Thế là họ khởi sự chạy băng và Ben bắt đầu đặt câu hỏi. Anh ngồi trên một chiếc ghế bành lớn màu trắng đối diện với Alexia đang thu mình trên sofa, một tay đặt lên cánh tay kia, tay còn lại vòng quanh đầu gối đầy tự vệ.

“Kể cho chúng tôi nghe về bộ phim mới nhất của cô đi,” anh bắt đầu, giữ cho câu hỏi một phong cách chuyên nghiệp, cố gắng để cô ta cảm thấy thoải mái trước khi anh đặt những câu hỏi riêng tư, vì cô ta cần phải tin anh đã, và Ben biết để xây dựng lòng tin đó, cần có một thời gian nhất định, tuy nhiên anh thấy thật khó để tập trung vào bất cứ thứ gì vì nhân vật chính quá xinh đẹp.

Alexia bắt đầu nói bằng chất giọng khàn khàn trứ danh, còn Ben ngồi đó, gật gật đầu, nhưng chẳng lời nào cô ta nói lọt vào tai anh bởi anh đang đắm đuối trong đôi mắt to màu nâu của người đẹp.

Họ nói về bộ phim - tại sao cô lại chọn một bộ phim có kinh phí thấp và từ chối cát sê hàng triệu đô la như thường lệ; cảm xúc của cô khi lần đầu đọc kịch bản - đó là câu chuyện về một cô gái độc thân đang cố gắng tìm kiếm tình yêu, nhưng lại không thể phân biệt giữa đam mê và tình yêu, và suýt thì lạc lối khi không nhận ra những gì mình tìm thấy, vậy cảm nhận của cô ra sao trước những bài phê bình xuất sắc; bộ phim này, như những phim Mỹ khác, đã được công chiếu ở Mỹ và vài tháng sau mới có mặt trên những rạp chiếu bóng nước Anh.

“Tôi biết cô là người rất kín đáo trong chuyện đời tư,” Ben mạo hiểm trong khi Alexia gật đầu khích lệ, “nhưng cô có thấy mình có những nét tương đồng với nhân vật mình thủ vai không?”

“Ý anh là tôi ngã lòng trước đam mê hơn là tình yêu à?”

Ben gật đầu.

“Tôi nghĩ các mối quan hệ nam nữ thật khó khăn, đặc biệt trong ngành này,” cô bắt đầu. “Và tôi cũng nghĩ thật dễ dàng bị cuốn đi trước vẻ hào nhoáng, sôi nổi và đam mê. Nhưng hãy nhìn những cuộc hôn nhân ở Hollywood mà xem, hiếm có cuộc hôn nhân nào bền lâu, và tôi cho rằng bí quyết ở đây, như nhân vật của tôi trong phim đã làm, là tìm kiếm một mối quan hệ chứ không phải đam mê.”

“Cô có bị bạn diễn nam của mình hấp dẫn không?”

Alexia cười. “Câu này hơi tiểu xảo đây. Thật tiếc là tôi chưa có một mối quan hệ tình cảm có thể tiến triển xa, nhưng tôi vẫn đang tìm kiếm.”

“Như vậy hiện tại cô không có bạn trai đúng không?” Ben suýt nữa đỏ mặt khi nói câu này, vì nghe nó có vẻ riêng tư, và cũng không vì quyền lợi của khán giả, mà vì chính anh.

“Không.” Cô ta lắc đầu và ngả về phía trước, tặng anh một nụ cười tán tỉnh. “Và nói thật thì tôi hài lòng với điều đó. Tôi quá bận rộn với công việc, tôi có nhiều bạn bè thân thiết, và lần đầu tiên trong đời tôi thực sự cảm thấy mình có thể thỏa mãn với cuộc sống mà không cần đàn ông.”

“Cô rõ ràng có rất nhiều nét tương đồng với nhân vật của mình.” Vậy đấy, Ben đã đưa cuộc phỏng vấn sang một đề tài dễ chịu hơn.

“Tất nhiên.” Cô ta gật đầu. “Tôi nghĩ rằng khi còn trẻ, tôi dễ bị choáng ngợp trước đam mê ban đầu, nhưng khi trưởng thành hơn, bạn sẽ thay đổi, và giờ đây tôi nghĩ mình đang tìm kiếm một thứ gì đó sâu sắc hơn.”

“Cô nghĩ thế nào về sự thay đổi đó?” Minh yêu cô ta, Ben nghĩ, vẫn bị vẻ đẹp của Alexia hấp dẫn, cô ta là người phụ nữ hoàn hảo của mình.

“Tôi đã nhận thức rõ hơn về bản thân. Tôi cho rằng cuối cùng mình đã biết được thế nào là tự thỏa nguyện. Tôi thoải mái hơn với con người mình, tôi tập yoga, tôi ngồi thiền, tôi tin vào sức mạnh của trí tưởng tượng và sử

dụng nó. Một cách thường xuyên.” Cô ta ngừng lại và ngược lên trần nhà trong vài giây. “Nhưng tôi nghĩ cái chính là tôi đã học được cách nuôi dưỡng đứa trẻ bên trong con người mình, và đó chính là điều thực sự tạo nên sự khác biệt.”

“Đứa trẻ bên trong cô?” Ben hỏi, cảm thấy mình hơi ngớ ngẩn vì không hiểu những gì cô ta đang nói.

“Đúng thế.” Cô ta gật đầu lần nữa. “Đứa trẻ bên trong tôi. Đứa trẻ cô đơn, sợ hãi và bất an sống trong tất cả chúng ta.”

“À, vâng,” Ben nói với sự dè dặt điển hình của người Anh. “Đúng vậy. Làm thế nào mà cô tìm ra, à, đứa trẻ bên trong cô?”

“Tôi tham gia những lớp học rất tuyệt về tái sinh,” cô ta nghiêm túc nói, “và đưa mình trở lại với nỗi đau khi chào đời, thực sự cảm nhận được cú sốc và sự sợ hãi khi từ từ cung đến với thế giới, nó đã thay đổi cuộc sống của tôi hoàn toàn.”

Ben ngồi đó nhìn cô ta, không đến nỗi há hốc miệng, nhưng cái nhìn yêu thương trong mắt anh từ đầu cuộc phỏng vấn đã nhanh chóng biến mất. Luôn có một cái bẫy chết tiệt nào đó, anh nghĩ. Cô ta xinh đẹp, cô ta còn độc thân, và cô ta là một thứ quái gở sắc mùi tâm lý. Chết tiệt.

“Nhưng chắc chắn một người như cô không trải qua những việc như, ừm, tái sinh chứ?” anh thăm dò.

“Đó chỉ là những hình ảnh,” cô ta nói, “thực sự tôi là người rất bình thường. Tôi đi siêu thị, tôi đi mua sắm, hay dạo bộ. Giống như mọi người khác.”

Phải rồi, Ben nghĩ, và đó là lý do tại sao chúng tôi phải mất hàng tháng trời mới sắp xếp được cuộc phỏng vấn với cô. Thực ra, đó là lý do tại sao chúng tôi muốn phỏng vấn cô. Bởi vì cô quá bình thường.

“Mọi người có nhận ra cô khi cô ra ngoài không?”

“Đôi khi,” cô ta đáp, “nhưng tin tôi đi, khi tôi đi dạo với một khuôn mặt không trang điểm và chiếc mũ bóng chày, trông tôi rất khác. Thật tuyệt vời khi có người đến bên bạn và nói rằng họ ngưỡng mộ công việc của bạn, nhưng đôi khi cũng thật khó chịu khi họ muốn chạm vào bạn và gần gũi bạn.”

“Cô đã bao giờ bị làm phiền chưa?”

“Gần đây tôi gặp rắc rối, tôi chưa từng kể chuyện này đâu. Có một người đàn ông bám theo tôi,” cô ta chậm rãi nói. “Anh ta biết nơi tôi sống và bắt đầu gửi thư cho tôi. Đầu tiên anh ta nói rằng anh ta thích tôi, rồi anh ta yêu tôi, và cuối cùng những lá thư đó ngày càng trở nên kỳ quái, anh ta nghĩ rằng anh ta đã cưới tôi.”

Cảm ơn Chúa, Ben nghĩ, biết rằng đây chính là câu chuyện làm nên tờ báo, rằng Alexia Aldridge có một kẻ bám đuôi riêng.

“Cô có sợ không?”

“Có.” Cô ta gật đầu. “Cuối cùng anh ta gửi cho tôi những bưu kiện và nói rằng biết tôi đang ở đâu, với ai, làm gì, anh ta phát điên lên vì ghen tuông. Trong lá thư cuối, anh ta bảo rằng nếu anh ta không có được tôi thì cũng không ai có được cả, anh ta sẽ giết tôi.”

“Rồi chuyện gì xảy đến với anh ta?”

“Anh ta bị bắt để thẩm vấn, và đó là lần đầu tiên trong hàng tháng trời tôi chợp mắt được. Nhưng tôi phải mất một thời gian dài mới vượt qua được cảm giác bất an. Tôi nghĩ” - cô ta nhún vai và mỉm cười - “đó là một tai nạn nghề nghiệp.”

Ben bắt gặp ánh mắt của Simon, anh ta nháy mắt và giơ ngón tay cái lên với anh.

“Tôi nghĩ đã đến lúc kết thúc rồi,” người trợ lý đứng lên, nói. “Cô Aldridge có cuộc họp.”

“Được rồi, Sandy,” Alexia Aldridge nói, phẩy tay ra hiệu cho cô ta đi. “Tôi còn vài phút nữa. Anh có muốn tiếp tục không?”

Ben nhìn Simon, anh ta lắc đầu. “Tôi nghĩ thế là đủ rồi,” Ben nói. “Nếu chúng ta kết thúc bằng cách chúc cô may mắn.” Và họ dừng buổi phỏng vấn ở đó, Alexia nở nụ cười trứ danh và nói lời cảm ơn, rồi bọn họ chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

“Thật thú vị,” cô ta nói, đoạn bắt tay Ben khá lâu khi buổi phỏng vấn kết thúc và đội quay phim bước ra khỏi phòng. “Ước gì chúng ta có nhiều thời gian hơn.”

“Cô thật tuyệt vời,” Ben nói, vẫn cố gắng đoán xem liệu cô ta có đang tán tỉnh anh hay không, nhưng đột nhiên anh không quan tâm nữa. Mặc dù như thế là đề cao cái tôi, nhưng toàn bộ câu chuyện về tái sinh này đã làm thay đổi hoàn toàn cái nhìn của anh với cô ta.

“Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại nhau ở London?” cô ta nói.

“Ồ, tất nhiên rồi. Thế thì hay quá.”

“Đây,” cô ta nói, đưa cho anh một tấm danh thiếp. “Đây là số của tôi. Gọi cho tôi nhé.”

“Ồ.” Ben sững sờ. “Được thôi.”

“Thật ra,” cô ta tiếp tục, “tôi đang bận khoản không biết liệu tối nay anh có rỗi không. Tôi rất vui nếu anh ở lại ăn tối.”

“Ý cô là cả đội phải không?” Ben nói, chỉ để hỏi xem thế nào.

“Không.” Cô ta nở nụ cười nũng nịu và búng mũi anh. “Đừng ngốc thế chứ. Chỉ hai chúng ta thôi. Tôi và anh.”

Hàng triệu suy nghĩ chạy qua tâm trí Ben cùng một lúc. Cô ta là Alexia Aldridge! Cô ta thích mình! Đúng là một chuyện hay ho! Mình có thể kể chuyện này cho mọi người nghe hàng năm liền ấy chứ! Nhưng mình đã hứa với cả đội là sẽ đi chơi cùng họ! Họ cũng chẳng phật ý đâu mà! Cô ta là một người kỳ quái! Nhưng cô ta là Alexia Aldridge! Nhưng vấn đề chính là gì cơ chứ?

“Ừm, tôi muốn lắm,” cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Nhưng tôi sẽ đưa cả đội đi chơi, họ đã làm việc vất vả và tôi không thể để họ thất vọng được.”

Nụ cười của cô ta cứng lại. “Được rồi. Không sao. Nhưng hãy gọi cho tôi nhé, tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn nữa ở London và rất muốn gặp anh. Tôi biết một thầy lang rất giỏi ở London, tôi nghĩ thầy thực sự có thể giúp anh học cách yêu thương bản thân. Tôi phải giới thiệu cho anh mới được.”

Alexia không hề biết mình đã đóng chiếc đinh cuối cùng vào cỗ quan tài của cô ta.

“Hay quá,” anh nói và hôn lên má cô ta, nhét tấm danh thiếp vào túi, quay đi và đảo mắt với Simon khi cô ta rời khỏi phòng.

“Cậu điên à?” Simon sững sốt hỏi, anh ta đã nghe lén toàn bộ cuộc nói chuyện. “Cô ta muốn cậu, anh bạn ạ. Cậu đã từ chối Alexia Aldridge. Đúng là hâm tử độ.”

“Simon!” Ben khẽ trách. “Cậu nghe cô ta nói rồi đấy, tất cả những thứ của khi về tái sinh, hàn gắn. Cô ta là Alexia Aldridge nhưng cô ta là một người phụ nữ từ hành tinh khác đến.”

“Thế thì việc quái gì nào? Tôi thật không tin nổi.” Simon lắc đầu. “Alexia Aldridge và cậu đã từ chối cô ta.”

“Được rồi,” Ben nói, thu dọn đồ của mình. “Cô ta quyến rũ. Cô ta xinh đẹp. Nhưng cô ta thật kỳ dị. Cho dù tôi có ở lại ăn tối thì chúng tôi sẽ nói gì đây? Thuyết hồi tưởng tiền kiếp à? Tôi không nghĩ vậy. Cô ta là một chuyện thú vị để kể với bạn bè cậu, chỉ vậy thôi, mà tôi thì không hứng thú với việc đó.”

“Cậu không có hứng với việc làm tình à?”

“Không phải với người mà thậm chí tôi không thể nói chuyện được.”

Simon cau mày nhìn Ben. “Cậu biết gì không? Cậu thật khó hiểu, thật đấy. Nhưng dù sao câu chuyện bám đuôi cũng ra tiền rồi. Tuyệt vời.” Anh ta vỗ lưng Ben. “Tôi nghĩ lát nữa tất cả chúng ta phải đi uống say mềm mới được. Sandy?” Anh ta bước tới bên người trợ lý vẫn đang lượn lờ trong phòng. “Cô có gợi ý nào về quán bar hay nhà hàng mà chúng tôi có thể đến tối nay không?”

“Chắc chắn rồi. Anh muốn tìm một nơi như thế nào?”

“Nơi nào vui vẻ và thư giãn.”

“Anh đang ở đâu?”

“Santa Monica.”

“Sao anh không thử đến Schatzi on Main nhỉ? Đó là nhà hàng của Arnold Schwarzenegger, chỗ đó nhộn lắm, tôi nghe nói thức ăn ở đó rất ngon.”

“Tuyệt. Cảm ơn cô.” Rồi họ nói lời cảm ơn vì đã làm phiền cô ta và rời khỏi nhà Alexia Aldridge.

“Tôi vẫn không hiểu cậu,” Simon nói, lái xe quay về khách sạn.

“Hiếu gì kia? Mới đầu tôi nghĩ cô ta thật hấp dẫn, nhưng ngay khi cô ta bắt đầu nói về những thứ ngớ ngẩn đó, thì mọi cảm tình của tôi bay biến hết.”

“Dù vậy,” Simon nghĩ trong giây lát. “Cô ta vẫn là một bạn tình cực kỳ đấy.”

“Nếu cậu khoái phang cô nàng nổi tiếng đó.”

“Tôi khoái lắm.”

“Chỉ trong mơ thôi.”

“Trong mơ đúng là nơi duy nhất thật,” Simon thừa nhận trong khi Ben cười. “Tối nay chúng ta sẽ uống say mềm và cổ phang một vài ngôi sao.”

“Ý cậu là *cậu* sẽ uống say mềm và phang một vài ngôi sao phải không?”

“Phải. Nhưng là đàn bà. Trước khi cậu lo lắng thì cho cậu biết, tôi không có hứng với cậu đâu.”

“Tôi rất mừng khi được nghe điều đó.”

“Giờ cậu cảm thấy thế nào?” Chúng tôi vừa trở về nhà sau khi áp dụng một liệu liệu pháp mua sắm nặng đô. Cho Lauren thôi. Tôi thì khỏi phải nói, trong thời điểm này thì một chiếc mũ bóng chày cũng không mua nổi, và ngay cả khi Lauren đề nghị tặng tôi một chiếc áo len mà tôi thích mê đi được, tôi cũng từ chối. Cô ấy đã quá tốt với tôi rồi.

“Lauren, cậu đừng có năm phút một lần lại hỏi tớ cảm thấy thế nào nữa đi!”

“Tớ chỉ lo lắng cho cậu thôi.”

“Tớ ổn mà. Rất ổn.”

“Thế tối nay cậu có định đi chơi không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Được. Cậu có biết tớ đang nghĩ nơi nào sẽ vui vẻ không? Schatzi on Main. Đó là nhà hàng của Arnold Schwarzenegger đấy, rõ là một nơi lý tưởng cho những phụ nữ độc thân.”

“Nhưng cậu có Bill rồi còn gì.”

“Còn cậu vẫn chưa có ai. Với lại, chỉ vì tớ đã ngủ với anh ấy đêm qua.” Cô ngừng lại, nhắm mắt và liếm môi. “Ừmm, chỉ vì như thế không có nghĩa tớ bị ràng buộc.”

“Ý cậu là cậu chưa lên kế hoạch cho đám cưới à?”

“Rồi, nhưng xét cho cùng mai là một ngày mới.”

Đội quay phim đã loại Schatzi on Main. “Quá xa xỉ,” họ cầu nhàu khi Simon thông báo nơi cả nhóm sẽ đến, thế rồi anh chàng phụ trách quay phim và âm thanh đã phát hiện ra một quán rượu Anh chính cống, và họ đang nhảy căng lên sung sướng trước viễn cảnh món bia Anh đích thực.

Simon không vui. Anh ta không muốn làm nhóm mình thất vọng, nhưng mặt khác, tối nào ở nhà, anh ta cũng tới những quán rượu Anh chính cống kiểu ấy rồi và không thấy nơi này có gì hay ho cả.

“Đừng lo,” Ben nói khi Simon gõ cửa phòng anh để báo rằng mọi người đang chuẩn bị xuất phát. “Lát nữa chúng ta đến chỗ kia cũng được mà. Tôi sắp xong rồi,” anh nói. “Nhưng tôi phải gọi điện cái đã,” rồi anh nhấc máy lên và để lại một tin nhắn khác cho Jemima.

“Cô em nào thế?” Simon hỏi.

“Cậu sẽ chẳng khoái đâu,” Ben mỉm cười nói. “Cô ấy là một người bạn cũ của tôi đang ở đây,” và khi cúp máy, hình ảnh của Jemima chợt hiện lên rõ nét trong đầu anh, và anh nhận ra mình muốn gặp nàng tới nhường nào.

Họ bỏ ô tô lại và đi bộ tới quán rượu, chỉ trong vài phút, họ đã ôm những chiếc cốc vaj và ngồi thành đám quanh chiếc bàn tròn bằng gỗ sồi nứt toác.

“Không tệ lắm,” Ben nói, anh bắt đầu cảm thấy thích nơi này.

“Cũng được,” Simon nói, anh ta biết mình sẽ chẳng có hy vọng tìm thấy một ngôi sao nào ở đây, nói chi đến chuyện làm tình với họ.

Thế là bốn người đàn ông ngồi quây quần và nói về Alexia Aldridge, họ lấp kín thời gian còn lại bằng những câu chuyện phiếm trong giới truyền hình. Họ nói về người bạn dẫn của Ben, những nghiên cứu viên, nhà sản xuất, thậm chí cả Diana Macpherson, và cho dù họ trêu chọc Ben về những tin đồn thì anh vẫn ngậm chặt miệng.

Cứ khoảng hai mươi phút, một người lại đứng lên, đi tới quầy bar và gọi thêm một châu cho cả nhóm.

Mười giờ, anh chàng quay phim bắt đầu ngáp. “Chúng lệch múi giờ chết tiệt,” anh ta dụi mắt, nói. “Tôi về đây.”

“Thế nào?” Simon hỏi Ben. “Vẫn tới quán của Schawarzenegger chứ hả?”

“Tôi không nghĩ vậy,” Ben nói, anh đã nhìn thấy cái ngáp của người quay phim. “Tôi cũng chuẩn bị đi ngủ đây.”

“Thôi nào, Ben,” Simon nói. “Cậu không thể làm tôi thất vọng lúc này được.”

“Được rồi,” Ben miễn cưỡng nói. “Nhưng chỉ uống qua loa thôi nhé.”

Họ chỉ uống qua loa vì thú thật, Simon cũng không cảm thấy hào hứng lắm. Họ đứng ở quầy bar, không thể kiếm được ghế ngồi và uống ừ một ly whiskey.

“Chúa ơi,” Ben nói, đoạn nhìn quanh quán. “Phụ nữ nơi đây đẹp quá.” Simon nhìn theo ánh mắt Ben, dừng lại ở hai cô nàng đang ngồi trong góc. Cả hai đều cúi đầu xuống, mãi mê trò chuyện, và rồi cô nàng tóc vàng quẹo rũ, rám nắng, tươi tắn ngật đầu ra sau cười.

Lạ thật, Ben nghĩ. Mình chắc là đã nghe thấy tiếng cười này ở đâu đó rồi. Anh lắc đầu, cố nhớ ra vì sao tiếng cười này lại quen thuộc đến vậy, nhưng anh không nhớ nổi, và chắc chắn anh không biết người phụ nữ kia là ai. Thật không may. Dù sao thì anh vẫn cứ dán mắt vào lưng nàng, vì nàng thật sự rất thu hút, nhưng nàng lại chẳng hề ngước lên nhìn anh, dù chỉ một lần, nàng quá say sưa trò chuyện với cô bạn gái của mình. Có lẽ nàng có bạn trai đang đợi ở nhà rồi, Ben nghĩ, vì rõ ràng nàng không tới đây để kiếm đàn ông.

“Rồi,” anh nói, uống hết ly rượu. “Chúng ta đi chứ?”

Tôi không ổn như tôi nói, nhưng cũng không cảm thấy tồi tệ. Thật ngạc nhiên là việc tiêu tiền, nhất là khi bạn rỗng túi, lại có thể khiến bạn vui đến thế. Ở bên Lauren thật sự rất thú vị, thú vị hơn nhiều so với lúc ở bên Brad, và cứ mỗi lần tôi nhớ đến cách anh ta ôm tôi, hôn tôi, tôi lại phải nghĩ về việc anh ta là người nhàm chán như thế nào, rằng tôi chưa bao giờ có cảm giác anh ta là một con người thật sự.

Và tối nay thật hoàn hảo khi ngồi bên chiếc bàn trong góc quán Schatzi on Main. Đó chính xác là những gì tôi cần. Tôi biết Lauren định uống cho say mèm như cái đêm ở Pepper, nhưng hóa ra đó chỉ là một buổi tối văng vất hơi men. Phải, có một vài ánh mắt nhìn chúng tôi, nhưng tôi nghĩ hai phụ nữ độc thân trong một quán bar náo nhiệt thì luôn được chú ý, tuy

nhien cũng chẳng ai làm phiền chúng tôi cả, và thật là dễ chịu khi ngồi đây, uống một chút và thư giãn hoàn toàn, như người ta vẫn nói.

Càng ở bên Lauren, tôi càng thấy quý cô. Cô thật cởi mở, ấm áp và trung thành, và thật lòng mà nói, tôi cảm thấy như thể đã biết cô hàng năm nay rồi. Dường như cô hiểu rõ những gì tôi đang nghĩ, như thể nắm bắt được tâm trạng tôi trước cả khi tôi mở miệng, và cô có vẻ luôn biết chính xác những gì cần nói và làm.

Lấy tối nay làm ví dụ mà xem. Dựa vào cái đêm say xỉn trác táng hôm trước, tôi lo rằng cô sẽ dành cả tối cho việc tán tỉnh, nhưng sự thật thì, cô hầu như không để mắt đến bất kỳ người đàn ông nào ở đây, dù trong quán có một vài anh chàng đẹp trai. Tôi biết, tôi đang nhìn quanh quán đây mà. Không phải là tôi để ý gì nhiều, tôi quá mê mải cười trước những câu chuyện của cô và kể cho cô nghe chuyện của mình.

Nhưng điều kỳ lạ nhất đã xảy ra. Tôi vừa kể cho Lauren nghe chuyện của Sophie trong đêm tiệc chia tay Ben, rằng Sophie đã giả bộ làm bạn gái Ben như thế nào, thì tôi ngước lên và nhìn thấy hai người đàn ông đang bước ra khỏi quán.

Tim tôi ngưng đập hoàn toàn vì một người trong đó, cái người cao hơn trông giống Ben như tạc.

“Chuyện gì vậy?” Lauren hỏi tôi. “Trông cậu cứ như nhìn thấy ma ấy.”

“Không, không thể nào.” Tôi đứng lên để cố nhìn người đàn ông cho rõ hơn, nhưng chỗ này quá đông người, và khi tôi xoay sở được một góc nhìn tốt hơn thì chỉ có thể thấy lưng anh ta khuất sau cánh cửa. Cùng một tầm vóc, cùng kiểu tóc, nhưng tất nhiên đó không phải là Ben. Ben còn đang bận làm ngôi sao truyền hình ở Anh. “Không có gì,” tôi thở dài, ngồi xuống và ước sao đó là anh ấy. “Tớ tưởng đã nhìn thấy người quen, nhưng không phải.”

Chương 30

Đêm qua Ben Williams ngủ say như một đứa trẻ, và sáng nay anh thức dậy trong niềm khoan khoái. Vết gợn mờ duy nhất trên đường chân trời của anh là Jemima không gọi lại. Anh biết mình đã không đoái hoài đến tình bạn của họ, anh biết lẽ ra mình nên giữ liên lạc, và mặc dù một phần trong anh lo rằng mình đã gọi nhầm số, thì phần kia lại e ngại có thể nàng không tha thứ cho anh vì đã bước ra khỏi cuộc đời nàng.

Nhưng anh không lo lắng quá mức, chỉ là ngày mai anh phải về rồi, được gặp nàng thì vui biết mấy. Anh băn khoăn không biết có nên gọi lại lần nữa không, nhưng rồi lại quyết định ba cú điện thoại đã là quá nhiều.

Hôm nay là ngày rảnh rỗi của anh ở Los Angeles, và anh biết mình nên làm gì, anh biết mình nên làm một thứ gì đó đặc chất du lịch như đến Disneyland hay trường quay Universal, nhưng khi anh hỏi lễ tân, người ta nói rằng anh cần ô tô để đi đến đó, mà Simon đã lấy xe tới phòng biên tập rồi, thế nên một mình anh bị mắc kẹt ở đây.

Thật lố bịch, anh nghĩ khi đang tắm. Anh đang ở một trong những thành phố lộng lẫy nhất thế giới mà lại không biết phải làm gì, cuối cùng anh quyết định đi ra biển.

Người trượt pa tanh đông như kiến, Ben băn khoăn không biết liệu mình có nên thuê một đôi giày và trượt thử hay không, nhưng làm trò hề ở công viên Hyde vào một sáng Chủ nhật khi tất cả những người khác đều là dân nghiệp dư là một chuyện; làm trò hề ở Los Angeles khi mọi người đều trông như thể được sinh ra để đứng trên giày trượt thì lại là chuyện khác. Vì thế anh chỉ thả bộ dọc bãi biển rồi đi xuống cầu cảng.

Trên đường trở về, anh đi qua một hiệu sách, và bất chấp sự xui xẻo hôm trước, có điều gì đó ở hiệu sách này nói lên rằng nó hợp với anh hơn

nhiều, rằng nơi đây có thể có một cuốn tiểu thuyết đáng đọc, thế là anh bước vào và chỉ trong ba phút đầu tiên, anh đã tìm được hai cuốn sách - hai tiểu thuyết đầu tay của những nhà văn trẻ người Mỹ mà anh rất nóng lòng được đọc ngẫu nhiên.

Khi anh bước tới bàn thanh toán và đợi người thu ngân kiểm tra thẻ Visa của mình, anh nhìn quanh một lần nữa. Chắc chắn là không thể, không thể nào... Nhưng rõ ràng là thế. Đó đúng là cô nàng tóc vàng anh nhìn thấy tối qua, lần này nàng đi một mình, và vừa bước ra khỏi hiệu sách. Anh suýt nữa đã không nhận ra nàng, nhưng anh đã trông thấy nụ cười của nàng, nụ cười mà chỉ một cái liếc nhanh tối qua thôi cũng dường như khiến anh không thể nào quên được.

Nhanh lên, nhanh lên nào, làm ơn đi, anh nghĩ khi người thu ngân cứ lễ mễ đằng sau chiếc bàn. Ben nôn nóng nhìn bà ta rồi quay lại nhìn cô gái tóc vàng, nàng đã dừng lại bên cửa và cầm một cuốn sách trên giá trưng bày lên. Anh cho rằng đó là định mệnh. Trong tất cả các hiệu sách của Los Angeles, nàng lại chọn hiệu sách này. Và quan trọng hơn, đó là một hiệu sách! Nàng thích sách! Nàng có thể là một cô gái vừa thông minh vừa xinh đẹp! Anh ngước lên lần nữa. Nàng không còn ở đó.

Ben vội lấy những cuốn sách và tấm thẻ rồi lao ra cửa. Nàng kia rồi, cặp giò quyến rũ đang sải bước dọc con phố. Anh lách qua những người đang dạo bộ, chỉ để kịp nhìn thấy nàng leo lên một chiếc ô tô, và theo một cách nào đó thì có lẽ đó không phải một chuyện tồi tệ, bởi tại sao anh lại đi theo nàng điên cuồng như vậy nhỉ, anh sẽ nói gì đây nếu anh dừng xe nàng và bắt được nàng? Chết tiệt, anh nguyên rủa. Vậy là hết. Mình sẽ không bao giờ trông thấy nàng nữa.

“Cảm ơn cậu đã cho tớ mượn xe,” tôi hét to, thấy chìa khóa lên chiếc bàn phòng khách.

“Chuyện vặt. Cậu đã mua được thứ mình cần chưa?”

“Tớ chỉ dạo qua hiệu sách và mua hai cuốn tiểu thuyết mới.”

“JJ này?”

“Gì cơ?” Tôi bước vào phòng ngủ của Lauren và ngồi lên giường khi cô ấy đang thử những bộ cánh mới mua hôm qua.

“Cậu có nhớ chiếc khăn cậu quàng khi bọn mình gặp nhau lần đầu không?” Giọng cô có vẻ nài nỉ.

“Cái nào? Cái khăn lụa màu xanh lá cây á?”

“Ừ...” Lauren rên rỉ đầy hy vọng.

“Tối nay cậu muốn mượn nó à?”

“Ừ...” Lại một tiếng rên khác kèm với một nụ cười suông sã.

“Được, nhưng hãy giữ gìn nó bằng cả tính mạng cậu đấy nhé, đó là một trong những tài sản tớ yêu thích nhất đấy. Tớ nghĩ chắc cậu muốn tớ lấy cho cậu xem ngay bây giờ phải không?”

“Thế được chứ?”

Tôi mở va li ra và lục tung chồng quần áo. Nó không có ở đó. Tôi mở ngăn kéo nơi tôi cất đồ lót. Nó không có ở đó. Tôi ngó vào trong phòng tắm, phòng ngủ, và nhà bếp. Tôi tìm bên dưới sofa, trên sofa, đằng sau sofa. Nó không có ở đó.

“Ôi chết tiệt.” Với một tâm trạng ủ ê, tôi nhận ra mình biết chính xác chiếc khăn đang ở đâu. Nó được treo đằng sau cánh cửa phòng ngủ của Brad.

“Cậu làm mất rồi à?” Lauren từ phòng ngủ bước vào.

“Không. Cái thứ của khỉ đó ở nhà Brad.”

“Không sao đâu.” Mặt Lauren chảy dài. “Tớ cũng không cần lắm mà.”

“Không phải là vì cậu! Đó là chiếc khăn tớ thích nhất đấy.”

“Cậu có muốn tớ gọi cho anh ta không?”

“Ôi Chúa ơi, cậu đúng là một thiên thần. Cậu gọi nhé?”

Thậm chí việc biết rằng Lauren sắp sửa nói chuyện với anh ta cũng làm tôi hơi buồn nôn, và tôi bắt đầu run rẩy khi nhìn cô tới bên điện thoại. Cô nói chuyện một cách ngắn gọn và lạnh nhạt với anh ta, anh ta nói rằng đang giữ chiếc khăn và sẽ để nó ở phòng tập cho cô. Tôi nghe Lauren nói, “À há. À há. À hà. Được. Tôi sẽ nói với cô ấy. Chào.”

“Anh ta nói gì vậy? Anh ta nói gì?”

Lauren nở một nụ cười rộng ngoác trên mặt. “Jemima Jones, hôm nay chắc hẳn là ngày may mắn của cậu đấy.”

“Tại sao?” Tôi vẫn đang run rẩy.

“Cậu có tin nhắn, cậu có tin nhắn,” Lauren bắt đầu hát, đứng lên và múa may quanh phòng khách hòa nhịp với giai điệu ngắn tũn kỳ quặc ấy.

“Của ai?”

Lauren đứng lại và tạm ngưng một lát để tạo ấn tượng mạnh trước khi thông báo theo phong cách của người dẫn chương trình Johnny Carson một cách hoàn hảo, “Từ... Ben WILLIAMS.”

Tôi há hốc miệng.

“Và không chỉ có thế. ANH ẤY ĐANG Ở LOS ANGELES! Chưa hết, ANH ẤY Ở KHÁCH SẠN SHUTTERS ON THE BEACH!”

“Tớ biết mà,” tôi hét lên. “Tớ biết mà. Ở nơi nào tớ cũng nhận ra kiểu tóc và cái lưng đó. Anh ấy đang ở đây. Quanh góc phố này. Đưa điện thoại cho tớ đi. NGAY BÂY GIỜ!”

Cơ run rẩy, nếu có, đã trở nên tồi tệ hơn, nhưng Ben đang ở đây! Ben của tôi! Tình yêu của tôi! Tôi chờ khách sạn nổi máy, cầu mong sao anh ấy vẫn còn ở đó, anh ấy chưa về nước, bởi vì tôi chưa bao giờ mong muốn gì trong đời hơn việc gặp Ben Williams ngay phút giây này.

Rồi điện thoại reo, và reo, và reo. Ngay khi tôi chuẩn bị từ bỏ hy vọng thì có người nhắc máy và một giọng nói thều thào vang lên, giọng nói mà tôi đã từng quen như giọng của chính mình vậy. “Alô.”

Tôi nuốt khan, cảm thấy tim mình đập thình thịch, tôi tự hỏi sao mình lại thở gấp thế này dù đâu phải tôi vừa đi đâu về. Và tôi cố nói thật chậm, thật bình tĩnh.

“Ben à? Em Jemima đây.”

“Jemima! Em vẫn còn ở đây!” Là tôi tưởng tượng hay anh ấy thực sự vui mừng khi nhận được điện thoại của tôi thế?

“Em không thể tin được là anh lại đang ở đây!” tôi nói, vì không biết nói gì hơn.

“Anh không thể tin được là đã không nói chuyện với em lâu đến thế,” anh nói, vì không biết nói gì hơn.

Và rồi chúng tôi bắt đầu trò chuyện ngay tức khắc, tôi quá phấn khích, anh ấy quá phấn khích! Anh ấy đang ở đây! Anh ấy ở quanh góc phố này.

“Thế anh/em đang *làm* gì ở đây?” hai chúng tôi nói cùng lúc rồi ngừng lại và phá lên cười.

“Anh không định kể với em qua điện thoại đâu,” Ben nói. “Chiều nay em rảnh không?”

“Có.” Với anh thì em lúc nào cũng có thời gian, Ben ạ.

“Chúng ta gặp nhau được không?”

“Được ạ.”

“Ngay bây giờ được không? Như thế, cả ngày còn lại chúng ta có thể ở bên nhau.”

“Đồng ý.”

“Vậy ta gặp nhau ở đâu?”

Tôi nghĩ một lát, rồi gợi ý một quán cà phê quanh góc phố nơi khách sạn tọa lạc. “Mười lăm phút nữa gặp anh ở đó nhé?” tôi nói.

“OK.”

Ồi Chúa ơi, tôi quay cuồng như chong chóng trong căn hộ nhỏ xíu của Lauren. Mình sẽ mặc gì đây, mặc gì đây? Tôi xỏ một chiếc quần đen bó sát, áo sơ mi lanh thô trắng mới cứng và một đôi giày thể thao trắng. Tôi đeo dây lưng da cá sấu quanh eo và chúc ngược đầu xuống để mái tóc mình trông thật gợi cảm, hơi rối, kiểu mới-ra-khỏi-giường.

“Tớ sẽ đi gặp Ben!” tôi cứ hét mãi lên với Lauren, sự hào hứng của tôi dường như đã thu hút cô, ngay lúc này đây, cô đang nhảy tưng tưng trên giường và vỗ tay.

“Anh ấy đã nhìn thấy cậu như thế này chưa?” Lauren chợt hỏi trong khi tôi tô một chút son môi.

“Như thế nào?”

“Thon thả.”

Không. Ôi Chúa ơi. Anh ấy chưa biết. Tôi thật sự lo lắng, anh ấy sẽ nghĩ gì, sẽ nói gì đây? Tôi lắc đầu.

“Anh ấy sẽ không thể thốt nên lời,” cô cười. “Tớ sẽ đưa cậu đi. Cậu sẽ ổn thôi. Nhớ này, đó chỉ là Ben, anh ấy là bạn cậu.”

“Chính xác. Đó là Ben!”

Chúng tôi nhảy lên ô tô và Lauren bắt đầu nhún ga. Ba phút sau, tôi leo ra khỏi xe và lo sợ khủng khiếp rằng sự căng thẳng sẽ khiến tôi buồn nôn như trận ăn uống vô độ tối hôm trước.

Ben không ở đó. Tôi ngồi ở chiếc bàn trong góc một lúc và nhìn đồng hồ, tôi đeo kính râm lên để giấu cơn bồn chồn, để Ben không thể nhìn thấu những cảm xúc cồn cào bên trong tôi, cuối cùng, sau khi chán ngấy việc ngồi một chỗ mà chẳng có gì để làm, tôi bước tới quầy và gọi một ly cappuccino. Rồi khi đứng đó, tôi nghe thấy tiếng cửa mở cọt két, tôi từ từ quay đầu lại để xem đó là ai, và đó là Ben. Tim tôi bắt đầu loạn nhịp.

Ben có thể nào đẹp trai hơn không? Truyền hình đã chăm chút cho vẻ ngoài của anh, mang lại cho anh sự tự tin mà anh đánh mất trước đó thì phải? Trong một giây thoáng qua ở căn hộ của Lauren, tôi đã nghĩ có lẽ khi thực sự gặp lại anh bằng xương bằng thịt, tôi sẽ không còn cảm giác như trước kia nữa, có lẽ tôi sẽ nhìn anh, thừa nhận rằng anh thật đẹp trai nhưng trong lòng chẳng còn cảm xúc gì, nhưng không, không, không. Cảm xúc của tôi vẫn vẹn nguyên như sáu tháng trước, và bỗng nhiên tôi nhận ra mình sẽ cư xử như một cô bé mới lớn bị tiếng sét tình yêu đánh trúng. Tôi không biết phải nói sao, phải cư xử thế nào.

Tôi không thể bước tới để nói lời chào anh, chân tôi như bị chôn chặt xuống đất, tôi nhìn anh ngó quanh quán cà phê, tôi thờ ơ với anh chàng sau

quầy đang cố đưa cho tôi tách cappuccino, tôi không thể nhận lấy vì không tài nào nhúc nhích được!

Và rồi cuối cùng, cuối cùng, Ben đã nhìn thấy tôi và bắt đầu mỉm cười.

Anh ấy biết tôi, anh ấy nhận ra tôi! Tôi bước về phía anh, kính râm vẫn đeo trên mắt, không rời khỏi cái nhìn chăm chú của anh một giây, và tôi quên hết tất cả mọi thứ xung quanh mình, trừ Ben, tình yêu của tôi. Rồi anh bỗng nhiên đứng trước mặt tôi và hai chúng tôi cùng mỉm cười. Tôi không nói gì hết. Tôi không cần phải nói.

“Tôi không hay làm việc này,” Ben nói, trong lúc vẽ bối rồi lướt qua khuôn mặt tôi. “Nhưng tôi đã nhìn thấy em tối qua ở Schatzi on Main, và gặp lại em hôm nay ở hiệu sách. Tôi có hẹn với một người bạn ở đây trong vài phút nữa, nhưng tôi muốn nói với em rằng tôi nghĩ em là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà tôi từng gặp.”

Đây là chuyện đùa à? Anh ấy đang nói gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Ben đỏ mặt. “Tôi thật sự xin lỗi,” anh mấp máy môi. “Tôi không có ý làm em bối rối,” rồi anh nhún vai, mỉm cười và quay đi, đến ngồi bên chiếc bàn mà tôi đã ngồi, và tôi không biết phải làm gì, không biết làm thế nào để nói với anh đó chính là tôi.

“Xin lỗi? Xin lỗi? Cappuccino của cô à?” Những từ ngữ cứ trôi dạt trong tâm trí tôi, tôi biết mình không thể bước tới đó, không phải sau những gì anh vừa nói, tôi không thể nói với anh rằng đó chính là tôi, Jemima Jones, và ngay khi nhận ra điều ấy, tôi biết mình phải rời khỏi đây, ngoại trừ việc chân tôi vẫn đang run rẩy, còn Ben thì cúi đầu vào tờ báo. Tôi phải đi thôi.

Và cuối cùng, trong cơn vô thức, tôi chậm chạp bước ra cửa, đi về nhà.

“Chuyện gì vậy?” Lauren hỏi. “Cậu quay về đây làm gì thế?” Và tôi kể cho cô ấy nghe.

“Quay lại đi, cậu phải quay lại đó.”

“Tớ không thể,” tôi rên rỉ. “Tớ sẽ nói gì đây?”

“Cậu điên à?” Lauren lắc đầu sững sốt. “Người đàn ông cậu đã từng yêu say đắm, người đàn ông cậu vẫn còn yêu say đắm vừa nói với cậu rằng anh ấy nghĩ cậu là người phụ nữ tuyệt vời nhất mà anh ấy từng gặp, còn cậu thì không có can đảm nói với anh ấy rằng đó chính là cậu. Thật lạ lùng. Nhắc mông quay lại đó đi.”

Tôi chỉ vào đồng hồ đeo tay. “Anh ấy không còn ở đó đâu.”

“Cậu sẽ đến gặp anh ấy, và quan trọng hơn là sẽ nói chuyện với anh ấy, cho dù tớ phải làm gì đi chăng nữa.”

Lauren đi đi lại lại cả tiếng đồng hồ liền, rồi cô nhắc điện thoại lên và đưa cho tôi. “Anh chàng tội nghiệp giờ đã quay về khách sạn, tự hỏi tại sao cậu lại không đến. Cậu gọi NGAY đi, và hẹn anh ấy đi ăn tối cho tớ nhờ.”

“Tớ sẽ nói gì đây?”

“Hãy nói cậu có việc gấp và đã cố gọi cho anh ấy nhưng không được. Và lạy Chúa, cậu phải xin lỗi. Xin lỗi rồi rút vào.”

Làm ơn đừng ở đó, tôi cầu nguyện khi quay số khách sạn Shutters on the Beach, nhưng anh đã nhắc điện thoại trong phòng ngay sau hồi chuông đầu tiên.

“Jemima à?”

“Ben à, em xin lỗi.” Tôi kể cho anh nghe câu chuyện mà Lauren đã sáng tác và đợi anh nói một câu gì đó.

“Không sao đâu,” cuối cùng anh cũng lên tiếng. “Anh hiểu. Em có việc mà. Nhưng mai anh về nước rồi, có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp em nữa. Chuyện này lẽ ra đã rất vui.”

“Vậy tối nay thế nào,” tôi nói nhanh khi Lauren thúc mạnh vào sườn tôi. “Chắc chắn tối nay em sẽ gặp anh. Chúng ta có thể ăn tối cùng nhau.”

“Em thực sự muốn chứ?”

“Thực sự.”

“Em sẽ không cho anh leo cây chứ?”

“Em thề bằng cả tính mạng của mình, Ben à. Em sẽ không để anh bị leo cây đâu.”

Buổi chiều còn lại dường như trôi qua thật chậm, mỗi giây đồng hồ lại làm nỗi mong chờ của tôi càng trở nên mãnh liệt hơn. Lauren cương quyết đòi tôi phải làm đẹp tử tế một chút “để đề phòng”, và cô tất cả chạy xung quanh, giúp tôi trở nên xinh đẹp chưa từng thấy trong đời.

Cuối cùng vào lúc 6:45, khi còn mười lăm phút nữa là tới cuộc hẹn, tôi không thể ngừng đi đi lại lại được nữa, Lauren liên tục phải nhắc nhở tôi vì tôi cứ chà lòng bàn tay dầm mồ hôi vào váy. Cô nói đúng, tôi có thể làm bẩn nó mất, nhưng tôi không biết phải làm gì khác với hai bàn tay của mình cả, vì thế tôi cứ đi vòng quanh và siết tay liên tục.

“Thế nào?” tôi hỏi, có lẽ là lần thứ một trăm. “Trông tớ thế nào?”

“Trông cậu đẹp kinh khủng,” Lauren nói, và mặc dù tôi không bao giờ coi mình là một người đẹp tuyệt vời, nhưng tôi biết trông mình thật long lanh với chiếc váy vai trần màu đỏ có dây vòng qua cổ, ôm khít phía trên rồi xòe ra ở hông thành một chiếc váy ngắn mềm mại. Nó làm tôn nước da của tôi đến nỗi tôi không còn cần tất cả những món trang điểm mà Geraldine đã hướng dẫn tôi sử dụng một cách thuần thục nữa, chỉ cần một chút

mascara và son bóng. Trông tôi thật khỏe mạnh, hạnh phúc, tự tin và quan trọng hơn cả, trông tôi như một người California chính cống. Thành thật mà nói, tôi không ngạc nhiên vì Ben không nhận ra tôi bởi khi soi gương, chính tôi còn không nhận ra mình nữa là.

Nhưng, vì đã có cả buổi chiều để chuẩn bị, tôi không còn cảm thấy lo lắng nữa. Theo một cách kỳ quặc nào đó, tôi cảm thấy mình đã kiểm soát bản thân tốt hơn, tôi đã đối mặt với anh, tôi biết những gì mình phải đương đầu, và tôi biết, không mảy may nghi ngờ, rằng mình vẫn yêu anh biết nhường nào.

Và nhận thức ấy đã phần nào đem lại cho tôi sức mạnh, thứ sức mạnh mà tôi không bao giờ nghĩ là mình có, và tôi biết lần này mình có thể đối mặt với anh, tôi sẽ không bỏ chạy, tôi cảm thấy phần khích dủ dĩ nhiên trong lòng vẫn bồn chồn.

Lần này tôi sẽ đến trễ vài phút. Tôi không muốn phải đợi Ben đến nữa, tôi muốn bước vào khi anh đã ở đó, cảm thấy mình nồng nhiệt, mạnh mẽ, và xinh đẹp.

Khi nàng bước vào, anh đã ở đó, nàng cảm nhận được tất cả những cảm xúc nói trên, và nàng còn thấy mình can đảm nữa, phải nói đây là một điều hoàn toàn mới mẻ với nàng. Một lần nữa, anh lại nhìn nàng, nghĩ rằng hẳn đây là định mệnh, rằng lối bịch làm sao khi anh cứ mãi gặp người phụ nữ hoàn hảo này, sao nàng cứ xuất hiện ở mọi nơi anh đến, nhưng rồi anh ngoảnh mặt đi sau vài giây vì trước đó anh đã biến mình thành kẻ ngốc rồi, anh không muốn lặp lại chuyện ấy nữa. Nhưng Chúa ơi, nàng đẹp quá. Không, anh cúi đầu vào cuốn sách. Anh không định nói chuyện với nàng nữa. Anh sẽ vui đầu đọc sách và đợi Jemima.

Và khi đang nhìn vào những dòng chữ trong sách, vì anh không thể nào đọc được khi biết bóng hồng đó vẫn ở trong nhà hàng này, anh thấy một đôi chân săn chắc và rám nắng đứng ngay trước mặt mình, và anh ngược lên

nhìn nàng, để thấy rằng lần này nàng nở một nụ cười ấm áp với anh, và anh nguyên rửa cái thực tế mình sắp gặp gỡ Jemima, vì ngay lúc này đây, anh muốn dành cả phần đời còn lại đắm chìm trong nụ cười của nàng.

“Tôi không thể tin nổi đó là em,” anh nhẹ nhàng nói, khẽ cau mày khi tôi mỉm cười.

“Vâng, là em đây,” và Ben cau mày, anh vẫn cau mày khi tôi ngả xuống và tặng anh một cái hôn vụng về lên má, trước khi kéo ghế ra và ngồi xuống.

“Em làm gì ở đây?” anh bối rối hỏi.

“Ý anh là gì vậy Ben? Chúng ta đã hẹn gặp nhau mà,” tôi bông đùa bằng giọng Anh Mỹ, vì tôi biết chuyện này là như thế nào và cuối cùng tôi cũng bắt đầu cảm thấy thích nó.

Ben nhìn tôi rồi chậm rãi hỏi, “Sao em biết tên tôi?”

“Ben!” Tôi phá lên cười. “Là em đây mà, đồ ngốc. Jemima Jones.” Và khi nhìn anh, tôi thấy khuôn mặt anh biểu cảm thế nào, cơn bối rối đã nhường chỗ cho sự ngạc nhiên hoàn toàn, và tôi yêu điều đó, tôi yêu từng giây trôi qua.

Ben cố cất tiếng, nhưng không từ ngữ nào có thể thốt lên. Anh chỉ chăm chú nhìn tôi, và tôi có thể thấy anh đang dần hiểu những gì mới xảy ra. Rằng tôi không còn là một cô nàng béo ú nữa, rằng tôi đã trở thành người phụ nữ xinh đẹp mà anh cứ mãi ngắm nhìn, và đằng sau cơn choáng váng và sự bối rối của anh, tôi có thể dần thấy lòng ngưỡng mộ đang bắt đầu nảy nở trong anh, và đó là cảm giác tuyệt vời nhất trên thế giới này.

“Jemima,” anh thì thầm khi tôi đã khép nụ cười lại, và không hề định trước, cũng như chẳng hề suy nghĩ, chúng tôi đứng lên cùng một lúc và ngã vào vòng tay nhau.

Hãy để khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi, hãy để cả thế giới biến mất, chỉ còn lại tôi và Ben. Ben và tôi. Tôi muốn ghi nhớ giây phút này trong cả phần đời còn lại, cảm thấy khuôn ngực anh, cánh tay anh ôm lấy tôi, nhịp tim của anh đập trên má tôi. Tôi nhắm mắt lại và ôm chặt anh. Hãy để tôi ở lại đây mãi mãi và mãi mãi.

Nhưng mãi mãi chỉ kéo dài trong khoảng một phút, và rồi tôi miễn cưỡng buông anh ra và ngồi xuống.

“Làm thế nào vậy?” Ben lên tiếng, nhìn tôi đầy ngạc nhiên. “Ý anh là, khi nào?” Anh không thể rời mắt khỏi tôi. “Là...”

Tôi cười. “Làm thế nào mà em trở nên như thế này phải không?”

Ben gật đầu.

“Chuyện xảy ra sau khi anh đi. Em đã giảm cân và Geraldine tân trang nhan sắc cho em, theo như lời cô ấy nói.”

“Ồi lạy Chúa,” Ben rên rỉ. “Hôm nay anh đã làm trò hề mất rồi. Chà trách em lại bỏ đi.”

“Anh không làm trò hề đâu. Em đã rất vui khi nghe anh nói đấy.”

“Nhưng anh đã *biết* ở em có một cái gì đó rất quen thuộc, anh chỉ chưa từng mơ, chưa từng nghĩ rằng...” Anh lại bỏ lửng câu nói, vẫn nhìn tôi chăm chú. “Em đẹp quá. Ý anh là, em chẳng giống *em* chút nào cả. Anh xin lỗi,” anh tiếp tục, miệng lắp bắp, “Anh không có ý...”

“Không sao,” tôi mỉm cười nói. “Em hiểu ý anh mà, cảm ơn anh. Trông anh cũng tuyệt lắm. Em đã nhìn thấy anh trên ti vi. Vị trí một ngôi sao rõ ràng rất thích hợp với anh.”

“Anh không hẳn là một ngôi sao,” Ben nói. “Chỉ là người dẫn chương trình thôi.”

“Vớ vẩn,” tôi bông đùa. “Geraldine đã gửi cho em một bài báo hai trang viết về anh. Anh là một ngôi sao, Ben ạ. Nhận lời khen của em đi.”

“Anh không thể tin nổi là cô ấy lại làm thế, thật xấu hổ quá,” Ben nói. “Giờ thì em biết tất cả về anh rồi.”

“Quá khứ đen tối của anh,” tôi cười.

“Anh biết,” anh thở dài. “Em đã cảnh báo anh mà.”

“Và em luôn đúng.”

“Phải,” anh cười. “Em luôn đúng. Chúa ơi, Jemima. Anh nhớ em lắm,” và tôi có thể nhận thấy sự chân thành trong giọng nói của anh, tôi biết anh nói thật, và tôi nhận ra mình cũng nhớ anh đến nhường nào, và không chỉ bởi vì tôi yêu anh. Tôi nhớ không khí này, nhớ câu chuyện vui thoải mái, nhớ tình bạn, và mặc dù tôi đã không gặp anh trong hàng tháng trời, nhưng cứ như thể chưa một ngày nào trôi qua, ý tôi là, chúng tôi cảm thấy dễ chịu đến nỗi gần như đang ngồi trong căng tin của *Kilburn Herald* vậy.

Còn Ben cảm thấy thế nào? Ben càng ngồi lâu trong nhà hàng cùng người phụ nữ xinh đẹp này, thì nàng cũng dần không còn là người đẹp tóc vàng nữa mà trở thành Jemima Jones, vì Ben đã nhận ra phía sau đôi chân, bộ váy, mái tóc kia là người bạn cũ của mình, một người bạn mà anh bỗng hiểu rằng mình không muốn rời xa lần nữa.

Tôi trêu đùa Ben về công việc của anh và chúng tôi cười vang, rồi anh kể cho tôi nghe về Diana Macpherson, miễn cưỡng và thú nhận, và cho dù cảm thấy chiếc dùi nung đỏ của ghen tuông đâm vào cơ thể mình khi anh kể cho tôi sai lầm trong cơn say, thì tôi cũng không thực sự bận tâm, bởi vì anh đã đủ thoải mái để tâm sự với tôi, dù sao thì anh cũng không muốn bà ta, thêm nữa, anh còn bí mật nói với tôi rằng anh đã được một đài truyền hình khác mời chào một công việc tốt hơn nhiều, đó sẽ là chìa khóa giải quyết vấn đề này. Nhưng thật khôi hài là tôi thực sự cảm thấy hơi thương hại Diana

Macpherson, phù thủy của giới truyền thông, vì tôi biết cảm giác muốn có ai đó một cách điên cuồng, muốn người ta ngay cả khi người ta không muốn mình là như thế nào.

Tôi kể cho anh nghe về Brad, về cảm giác khi cuối cùng cũng có một người bạn trai mà mọi người đều mơ ước, và rồi mọi chuyện đã trở nên tồi tệ ra sao. Vâng. Được rồi. Tôi nói với anh về những bức ảnh khiêu dâm, tôi kể thật chậm và nghiêm túc, mong đợi một sự cảm thông và quan tâm từ anh, nhưng khi tôi ngước lên thì Ben đang cố nín cười.

“Chuyện này có gì vui đâu Ben,” tôi nghiêm nghị nói.

“Phải,” anh nói. “Em nói đúng. Chẳng có gì vui cả,” nhưng anh không kiểm chế được nữa, anh bắt đầu rúc rích, và tiếng cười này dễ lây lan đến nỗi tôi bắt đầu nghĩ rằng chuyện này thật kỳ cục và cũng bắt đầu cười, tiếng rúc rích sớm trở thành tràng cười phấn khích, và cả hai chúng tôi cùng đu đưa trên ghế, tay ôm chặt bụng vì đau và cười chảy cả nước mắt.

“Ôi Chúa ơi.” Tôi quơ lấy mẫu giấy ăn để lau nước mắt. “Em chưa từng nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy khía cạnh hài hước của chuyện này.”

“Jemima à, thật *kinh điển*. Đây là một trong những chuyện hay nhất mà anh từng được nghe đấy,” rồi chúng tôi lại bắt đầu cười vang.

Không ai trong chúng tôi ăn quá nhiều. Thức ăn bày trên đĩa trong khi chúng tôi chỉ ăn một chút, chúng tôi đưa những thìa thức ăn đầy một cách kỳ dị lên miệng, nhưng có quá nhiều điều cần nói, có quá nhiều chuyện lúc này mới kể, và chúng tôi hầu như không có cơ hội để thở, thậm chí còn không để người kia nói hết câu, chúng tôi khiến những câu chuyện của mình rối tung lên, và cuối cùng khi người bồi bàn mang hóa đơn đến, chúng tôi đứng lên và mỉm cười với nhau.

“Anh thực sự rất vui,” Ben nói lúc chúng tôi bước ra ngoài.

“Em cũng vậy. Em không thể nói với anh rằng được gặp anh vui đến thế nào đâu.” Và khi tôi quay sang nhìn anh, cảm giác thân thiết dễ chịu của buổi tối đã biến mất, hai chúng tôi lúng túng đứng trên vỉa hè ngoài nhà hàng, và tại sao bỗng nhiên tôi lại cảm thấy căng thẳng nhỉ, điều đó có nghĩa là gì?

Ben vươn tay ra, và rồi thật bất ngờ, ôi Chúa ơi, tôi không định làm thế, nhưng tôi đã ở trong vòng tay anh, chúng tôi ôm nhau nhưng không giống những cái ôm trước kia, đó không chỉ là một cái ôm thân mật, và tôi cảm nhận rất rõ hơi thở của Ben, sự động chạm của anh, và khi đứng đó trong vòng tay anh, tôi cảm nhận được là anh vuốt tóc tôi, tôi ngả đầu ra sau cố nhìn ngắm anh, rồi mọi thứ trở nên thật chậm khi anh cúi đầu xuống hôn tôi, tôi biết nghe có vẻ ngớ ngẩn và lạ lùng, nhưng tôi thực sự cảm thấy mọi thứ thật trong cơ thể mình bắt đầu tan chảy.

Chương 31

Làm thế nào để biết mình đã tìm thấy tình yêu? Làm thế nào để biết bạn đã gặp được người mà bạn muốn ở bên trong suốt phần đời còn lại? Làm thế nào để biết đó không chỉ là chuyện ham muốn lẫn nhau, và đổ đầy lòng ham muốn đó bằng một đêm của những đam mê ngổ ngàng. Làm thế nào để biết đó không phải là cuộc tình một đêm? Làm thế nào để biết liệu những mơ ước của mình có thành hiện thực?

Giá như tôi biết. Tất cả những gì tôi biết, ngay lúc này, khi tôi mở mắt nhìn ánh mặt trời ban mai và Ben Williams đang say ngủ bên cạnh, là dù có không bao giờ gặp lại Ben, thì đây vẫn, và sẽ luôn là đêm hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi.

Tôi biết vì tôi chưa từng mơ chuyện ái ân lại có thể nồng nàn mà âu yếm đến vậy. Tôi biết vì chưa có ai từng ôm mặt tôi và nhìn sâu vào mắt tôi, thì thầm rằng tôi tuyệt vời đến nhường nào trong khi nhẹ nhàng vào trong tôi.

Tôi biết vì chưa có ai trong đời mang lại cho tôi cảm giác dễ chịu như Ben đêm qua, vì tôi chưa từng trải qua *bất cứ* cảm giác nào như cảm giác ấy.

Và cuối cùng tôi biết rằng tôi sẽ không bao giờ quên cảm giác khi ta quá hạnh phúc đến độ bạn lo sợ rằng mình sẽ nổ tung.

Vì thế tôi chỉ nằm trên giường và đắm mình trong niềm vui sướng ấy. Tôi không nhúc nhích, tôi rất sợ làm Ben thức giấc, tôi rất sợ điều kỳ diệu này sẽ biến mất, nhưng khi tôi ngẩng nhìn anh ngủ, anh từ từ mở mắt ra, vươn người và quay sang nhìn tôi.

Tôi nên làm gì đây? Tôi muốn mỉm cười, muốn nói gì đó, nhưng tôi không thể vì tôi không biết Ben đang cảm thấy thế nào, và khi anh chớp mắt, nở nụ cười ngái ngủ và đưa tay về phía tôi, cảm giác nhẹ nhõm ngập

trần đến nỗi gần như cuốn tôi đi, tôi rúc đầu vào ngực anh như con mèo trong câu thành ngữ mèo vớ được kem.

Anh hôn lên tóc, rồi lên vai tôi. “Cảm ơn em,” anh khàn khàn nói, và tôi chỉ mỉm cười, vẽ những vòng tròn nhỏ trên ngực anh bằng ngón tay trở.

Chúng tôi nằm đó một lúc, trao nhau nụ hôn cùng những cái vuốt ve, hoàn toàn thoải mái với nhau, và rồi Ben nhìn đồng hồ. “Chết tiệt thật,” anh nhảy khỏi giường. “Anh có chuyến bay.”

Có tiếng gõ cửa và tôi ngồi dậy.

“Ben? Simon đây. Mười phút nữa chúng ta sẽ đi. Cậu xong chưa?”

“Sắp,” Ben hét lên, chân vấp phải đôi giày. “Chết tiệt!” anh lăm bắm và chạy xung quanh phòng.

“Em sẽ giúp anh gói đồ,” tôi nói, leo ra khỏi giường mà không hề cân nhắc, cho dù tôi biết mình đang hoàn toàn khóa thân. Ben dừng lại và nhìn tôi, rồi anh vút quần áo xuống và vòng tay quanh người tôi, miệng rên rỉ, “Anh không thể tin được đó là em. Anh không thể tin được chuyện đêm qua.” Chúng ta lại hôn nhau, rồi Ben buông tôi ra. “Anh không thể. Chúng ta không thể. Không có thời gian. Khỉ thật!”

Không còn thời gian cho những nụ hôn và những cái ôm siết sau cơn ái, và trong vòng mười phút, Ben đã gói xong hành lý và mặc quần áo xong xuôi. Tôi theo anh xuống, lo sợ không biết chúng tôi sẽ nói lời tạm biệt thế nào và điều gì xảy ra tiếp theo đây.

“Xin-chào,” một người đàn ông mà tôi không nhận ra lên tiếng, bước về phía Ben nhưng lại dán chặt mắt vào tôi với một cái nhìn hơi khiếm nhã. “Ai vậy?”

“Đây là bạn tôi, Jemima,” Ben nói. “Đây là Simon,” tôi bắt tay Simon, không bỏ lỡ ánh mắt anh ta dành cho Ben, mà Ben, vốn là một quý ông, đã

cố phớt lờ đi.

“Simon, gặp cậu ở xe nhé,” anh nói, và Simon miễn cưỡng bước đi, có lẽ đang rất háo hức kể cho những người còn lại trong đội câu chuyện mà anh ta lượm lặt được.

“Em sẽ ở đây trong bao lâu?” Ben hỏi, vén tóc tôi ra sau tai.

“Khoảng hai tháng nữa,” tôi nói, cố nghĩ ra cách để về nhà, để được ở bên Ben.

“Anh sẽ làm gì trong hai tháng nữa đây?” anh hỏi, trong khi tim tôi nảy lên.

“Em muốn về nhà lắm nhưng không thể.”

“Sao lại không?”

Tôi biết điều này thật điên rồ, nhưng tôi không muốn nói với anh rằng tôi không có tiền, rằng tôi đã xài hết tiền trong thẻ tín dụng, rằng tôi thực sự không còn một xu dính túi. Điều đó nghe thật buồn thảm, thật giống với Jemima trước kia, vì thế tôi nghĩ thật nhanh và bịa ra một cái cớ hoàn hảo.

“Em đang viết bài cho *Kilburn Herald*, anh biết tổng biên tập như thế nào rồi đấy, em phải ở lại đây, nếu không em sẽ mất việc.”

“Anh sẽ nhớ em lắm,” cuối cùng anh cũng thì thầm, kéo tôi lại gần và hôn lên trán tôi.

“Chúng ta có thể viết thư,” tôi nói trong vô vọng. “Hoặc gọi điện mà.”

“Hẳn rồi.” Anh gật đầu. “Anh ghi lại địa chỉ và số điện thoại của em được không?”

Tôi miễn cưỡng buông anh ra rồi nguệch ngoạc ghi lại địa chỉ và số điện thoại của Lauren, và ngay khi tôi vừa đưa nó cho anh, Simon xuất hiện trở

lại, gắt gỏng, “Ben, chúng ta *phải* đi thôi.”

Chúng tôi ôm hôn nhau, rồi Ben bắt đầu cất bước. Ngay khi ra đến cửa, anh quay lại và chạy về phía tôi, dùng tay nhắc bổng tôi lên và hôn tôi. “Anh sẽ gọi cho em,” anh nói. “Ngay khi về đến nhà.”

“Mấy giờ hả anh?”

“Có Chúa mới biết. Nhưng đừng lo, anh sẽ gọi,” rồi anh đi, quay lại vẫy tôi khi trèo lên xe, còn tôi lằng lằng về nhà trong đám mây hạnh phúc vện tròn.

“Ồ?” Lauren mở cửa trước cả khi tôi có cơ hội tra chìa vào ổ, và tôi không biết phải nói gì, nụ cười đa cảm ngớ ngẩn trên khuôn mặt tôi đã cho cô biết đêm qua thật tuyệt vời.

“Cậu làm được rồi! Cậu làm được rồi!” Cô nhảy tung tung và quàng tay ôm lấy tôi trong khi tôi bắt đầu rúc rích cười. “Tớ muốn nghe tất cả mọi thứ.”

“Tớ mệt quá,” tôi rên rỉ, thả mình xuống sofa với nụ cười còn đọng trên môi.

“Tớ không nghe cái điều dớ dẩn đó đâu, tớ muốn nghe về Ben cơ.”

“Tớ yêu anh ấy,” tôi nói như mơ, rồi tôi nhắc lần lại nữa, chỉ để nghe những lời đó, để chắc rằng đó là sự thực. “Tớ yêu anh ấy.”

“Kể từ đầu đi,” cô nói, và tôi bắt đầu.

Tôi kể cô nghe về cuộc gặp với Ben, về việc anh không nhận ra tôi, và rằng chúng tôi như thể chưa bao giờ xa cách vậy. Tôi kể cho cô nghe những câu chuyện của anh, công việc của anh, cuộc sống của anh. Tôi kể cho cô nghe về việc chúng tôi rời nhà hàng và gần như ngã vào lòng nhau ngay khi

ra ngoài. Và tôi kể cho cô nghe chuyện ái ân của chúng tôi, nồng nàn như thế nào và cảm giác của tôi ra sao.

Tôi kể cho Lauren nghe từng từ một, từng hành động một, và trong suốt thời gian đó, tôi vẫn giữ nguyên nụ cười ngổ ngẩn trên gương mặt và cảm thấy như mình đang bơi trong hạnh phúc vậy.

“Thế cậu đã vượt qua được chuyện của Brad chưa?” cô hỏi khi tôi đã kể xong.

“Brad nào?” Tôi cười. “Không nghiêm trọng thế đâu Lauren. Nó hoàn toàn khác với việc ở bên Brad. Ý tớ là, chuyện chăn gối với Brad thật tuyệt, nhưng đêm qua đã giúp tớ nhận ra rằng giữa tớ và anh ta chỉ có vậy, chỉ có chuyện ái ân tuyệt vời. Không hề có tình yêu và sự dịu dàng, chỉ có đam mê mà thôi, khi ấy, tớ đã nghĩ rằng thế là đủ. Nhưng Ben thì hoàn toàn khác, có lẽ vì tớ đã biết anh ấy, có lẽ vì bọn tớ là bạn, nhưng tớ nghĩ nó còn nhiều hơn thế. Tớ biết chắc, không một mảy may nghi ngờ, rằng mình vẫn yêu anh say đắm.” Tôi dừng lại và thở dài.

“Cậu có nghĩ anh ấy cũng cảm thấy như vậy không?”

“Tớ không biết,” tôi thở dài khi sự bất an đang lăm le tấn công tôi. “Tớ biết anh ấy là người biết quan tâm, ân cần, và chu đáo hết mực, nhưng tớ không biết liệu anh ấy có cảm thấy như vậy không, nhưng thật vô ích khi nghĩ về điều đó. Dù sao thì anh ấy cũng sẽ gọi cho tớ ngay khi về đến nhà.”

“Mấy giờ?”

“Chịu, nhưng tớ biết là anh ấy sẽ gọi. Ôi, lạy Chúa, Lauren. Tớ muốn ở bên anh ấy. Tớ muốn về nhà.” Tôi rất muốn, hai tháng dường như kéo dài vô tận và tôi không biết phải đối mặt với mấy tuần tới như thế nào khi mà những ký ức về đêm qua cứ khiến tôi mãi ôm ấp hy vọng.

“Anh ấy sẽ gọi thôi mà,” cô nói, “và chỉ hơn bảy tuần nữa cậu sẽ được về nhà. Chẳng có vấn đề gì sất. Thời gian sẽ trôi qua trong nháy mắt thôi. Giờ thì,” cô nhìn đồng hồ, nói. “làm bữa điểm tâm trưa để ăn mừng nhé?”

“Tuyệt,” tôi nói. “Tớ đang đói ngấu đây.”

Chúng tôi tới Broadway Deli, và tôi say sưa thưởng thức bánh mì nướng kiểu Pháp cùng với thịt muối và dưa tây. Những món ăn thật ngon lành, chúng tôi ôn lại từng chi tiết một lần nữa, và tôi cảm thấy mình như thể đang đắm mình trong tình yêu, như thể tất cả mọi người đều nhìn tôi ghen tị và ước sao được trở thành tôi, vì tôi là người đàn bà đang yêu.

Sau đó chúng tôi mua sữa chua đá Ben & Jerry và mấy cuốn băng video cũ ở Blockbuster, rồi dành cả buổi chiều còn lại và buổi tối xem những bộ phim tình cảm mà chúng tôi yêu thích, tôi cố gắng tập trung, thật vậy, nhưng tôi đang cố để không nhảy lên mỗi lần nghe thấy tiếng động vì đó có thể là tiếng chuông điện thoại, ngoại trừ việc chẳng có tiếng chuông điện thoại nào hết. Mười giờ. Tôi nhìn đồng hồ và bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng vì giờ này ở nhà là sáu giờ sáng, tôi biết với sự chênh lệch về thời gian này, hẳn Ben đã về nhà lâu lắm rồi, và cho dù anh phải đợi rất lâu để nhận lại hành lý, cho dù anh phải mất hàng tiếng đồng hồ để qua cửa hải quan thì anh cũng phải có mặt ở nhà rồi chứ, thế mà anh lại chưa gọi điện.

Đến nửa đêm, tôi cảm thấy tia hy vọng cuối cùng đã rời bỏ mình và tôi sắp sửa khóc đến nơi.

“Có lẽ đã có chuyện gì đó,” Lauren nói, ăn nốt chiếc bánh cuối cùng trong hộp bánh quy sô cô la. “Có thể chuyến bay bị hoãn lại, hay anh ấy phải làm việc. Đừng lo, anh ấy sẽ gọi thôi.” Nhưng tôi vẫn lo lắng và lo lắng, và cho dù tôi biết sáng nay tôi đã nói rằng nếu không gặp lại anh thì cũng chẳng sao cả, tôi sẽ ghi nhớ đêm đó cả cuộc đời, nhưng tôi biết đó không phải sự thật, tôi biết mình sẽ phải học cách sống chung với nỗi đau đột ngột

đâm tôi như một lưỡi dao, vì anh đã không gọi điện và sẽ không gọi. Phần đời còn lại của tôi sẽ như vậy đấy.

Một tuần sau tôi vẫn cố học cách sống chung với nỗi đau. Phải, tôi đang đeo một bộ mặt dũng cảm, cố gắng mỉm cười với cuộc sống, tôi không còn tới phòng tập nữa, nhưng tôi đi chơi cùng Lauren, và vờ như mình rất vui vẻ, để rồi mỗi sáng thức dậy, điều đầu tiên tôi nghĩ trong đầu là có chuyện gì không ổn vậy, chuyện gì? Rồi tôi nhớ ra và những đám mây đen bắt đầu trùm xuống, những thứ quái quỷ đó bám riết lấy tôi cho tới sáng hôm sau.

Bạn có thể cho rằng tôi sẽ tìm được một chút yên bình trong đêm bằng một giấc ngủ sâu, nhưng ngay cả vậy thì nỗi đau vẫn hiện hữu. Tôi mơ về Ben. Thường xuyên. Một sự pha trộn giữa những kỷ niệm và mộng tưởng kỳ quái, và cho dù không hề muốn nói gì nghe bi thảm quá, nhưng tôi nghĩ mình đã hiểu được cảm giác mất mát là thế nào, cảm giác mất đi người mà bạn yêu thương bằng cả trái tim mình, và biết rằng chẳng thể gặp lại họ được nữa.

Brad thật tồi tệ. Toàn bộ câu chuyện Brad và Jenny thật tồi tệ, nhưng đó chẳng là gì, chẳng là gì so với chuyện này. Chỉ là một giọt nước trong đại dương đau khổ mà giờ đây tôi đang cảm thấy từng phút trong ngày. Có những ngày tôi chẳng muốn thức dậy, chỉ muốn nằm trên giường và trôi vào hư không, chỉ để vượt qua tất cả chuyện đó.

Ben Williams không thể tin mình lại ngu ngốc đến vậy. Anh không thể tin là mình đã đánh mất mẫu giấy mà Jemima đã ghi vội số điện thoại và địa chỉ của nàng. Anh không thể tin mình không có cách nào liên lạc với nàng. Anh để lại vô số tin nhắn trên điện thoại Brad nhưng anh nghĩ chúng không được chuyển đi vì chẳng bao giờ thấy hồi âm. Anh gọi cho Geraldine, nhưng cô chỉ có số điện thoại của Brad, còn Sophie và Lisa cũng chẳng khá hơn. Anh thậm chí đã thử gọi cho tổng biên tập của *Kilburn Herald*, nhưng ông ta khoái than phiền về bản thảo mất tăm mất tích của

Jemima hơn, rằng nàng đã không liên lạc để báo cho ông ta biết rằng mình đã chuyển đi.

Ben đã tìm kỹ trong đồng quần áo, túi và va li nhưng chẳng thấy tờ giấy quái quỷ đó ở đâu cả.

Và dù một tuần đã trôi qua, anh vẫn nghĩ đến Jemima Jones. Rất nhiều. Ở giữa buổi lên sóng, anh bỗng để mắt mạch suy nghĩ khi một hình ảnh lóe lên trong tâm trí, hình ảnh khuôn mặt nàng nhìn vào mắt anh đầy tin yêu khi anh đặt nàng lên trên mình. Hoặc anh bất chợt nhớ đến cảm giác của làn da nàng khi đang hợp với đội sản xuất.

Vào mỗi đêm khuya khoắt anh lại muốn nghe giọng nói của nàng, anh hy vọng nàng sẽ gọi cho anh, rằng nàng sẽ nhận ra có chuyện không ổn, nhưng điện thoại không đổ chuông, mà nếu có thì cũng không phải là nàng. Cuối cùng, Ben - ai mà nghĩ rằng anh chàng Ben Williams tuyệt vời có đôi chút bất an bên trong chứ - bắt đầu lo lắng rằng đối với Jemima, đó chỉ là cuộc tình một đêm. Có lẽ nàng chẳng hề quan tâm đến anh. Có lẽ nàng đã gặp được ai đó khác.

Sau khi một tuần trôi qua mà chẳng nhận được tin tức gì của nàng, trong khi anh cũng chẳng thể liên lạc được, anh đã kể về nàng với Richard. Anh kể cho anh ta nghe với một cái nhìn tích cực hơn, vì như chúng ta biết, Richard không phải là người hoàn hảo nhất để bạn chia sẻ những rắc rối.

“Cô ta có thể gọi cho *cậu*,” Richard nói. “Đối diện với chuyện này đi Ben, cô ta biết nơi cậu làm việc và tất cả những gì cô ta phải làm là nhắc máy lên. Cậu nên coi đó là cuộc tình một đêm tuyệt diệu và tiếp tục sống đi.”

“Hừm,” Ben nói, anh nhìn thấy một chút sự thật trong những gì Richard vừa nói. Xét cho cùng, Jemima *có thể* gọi cho anh, vậy mà nàng đã không làm, vì thế có lẽ anh nên quên chuyện này đi.

“Ôi, không,” Richard nói, mắt xoáy vào anh.

“Chuyện gì vậy?” Ben cảnh giác hỏi.

“Không phải chứ? Không thể chứ?”

“Cái gì?”

“Cậu yêu cô ta phát điên lên phải không?”

“Không hề.” Ben lắc đầu.

“Cậu có yêu. Tôi thấy biểu hiện rồi.”

“Tôi không mà,” Ben nói. “Không thể nào,” rồi anh nhìn đồng hồ. “Tôi phải đi đây,” anh đứng lên. “Tôi có một cuộc phỏng vấn với *Daily Mail*.”

“Cái gì? Lại phỏng vấn nữa à?”

Ben thở dài. “Tôi biết. Sau cuộc phỏng vấn cuối cùng đó, tôi nghĩ mình đã làm đủ, nhưng ta phải tiếp tục công tác quảng bá thôi.”

“Đừng kể gì với họ,” Richard chột nói.

“Không,” Ben kiên quyết. “Tôi sẽ không kể đâu.”

Nhưng Ben không thể ngăn mình lại. Đó là một nhà báo quá *dễ mẫn*, một phụ nữ trung niên thân thiện và chu đáo, người mà Ben ngay lập tức muốn mở lòng, và trước khi nhận ra thì anh đã chia sẻ với bà nhiều hơn những gì nên nói.

“Xin đừng nói về việc tôi không tìm thấy cô ấy trong bài báo,” anh nài nỉ rồi nói lời tạm biệt. “Đó là tin không chính thức.”

“Đừng lo,” bà nói, đặt bàn tay an ủi lên tay anh. “Cậu có thể tin tôi.”

Ben không muốn nghĩ về điều đó trong phần còn lại của buổi tối. Làm sao anh có thể khi mà tất cả những suy nghĩ của anh đều hướng đến Jemima Jones và cách để tìm ra nàng.

Tôi không định gọi điện cho bất cứ ai ở nhà. Tôi không muốn ai biết chuyện gì đã xảy ra, và tôi biết nếu mình đủ can đảm để gọi điện và nói với họ rằng tôi đã chuyển chỗ ở, họ sẽ muốn biết tại sao, mà tôi thì không có sức kể cho họ nghe về Brad, về Jenny, và nhất là về Ben.

Nhưng một tuần trôi qua thật chậm khi trái tim bạn tan vỡ, và Lauren, cho dù là một người bạn tuyệt vời, đã bắt đầu làm tôi phát điên. Cô ấy không có ý đó, cô ấy rất đáng yêu, chỉ là đôi khi tôi muốn ở một mình, ngồi hồi tưởng về cái đêm hoàn hảo trong đời ấy, nhưng cô lại không để tôi yên, tôi biết cô đang cố giúp tôi phấn chấn lên, nhưng đôi lúc những câu chuyện cười của cô lại hơi tẻ nhạt, vậy thôi.

Và cuối cùng vấn đề đó trở nên quá sức chịu đựng. Tôi phải nói chuyện với một người nào đó biết Ben. Một ai đó có thể nói cho tôi biết tôi phải làm gì. Một ai đó có thể, chỉ có thể thôi, biết được anh đang nghĩ gì, tại sao anh lại không gọi cho tôi.

“Geraldine à? Tớ đây.”

“Jemima Jones! Tớ rất mừng vì cậu đã gọi. Cậu đang ở chỗ khỉ nào thế?”

“Cậu đang ngồi đấy chứ?”

“Chắc chắn rồi. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?”

“Ôi, Geraldine. Kinh khủng lắm. Tớ không biết phải bắt đầu từ đâu.”

“Từ đâu,” cô khẽ nói, và thế là tôi kể. Tôi kể cho cô nghe về Brad, về Jenny, về Lauren, về thức ăn, về tất cả mọi thứ. Và cuối cùng, tôi kể cho cô về Ben.

“Nhưng anh ta đã gọi cho tớ!” cô nói, thậm chí không để tôi diễn tả hết nỗi đau. “Tớ biết là có chuyện gì đó vì tớ đã không nói chuyện với Ben từ khi anh ta đi. Anh ta gọi cho tớ tuần trước để hỏi xem tớ có số của cậu không. Jemima, cậu là đồ ngốc! Chắc hẳn anh ta làm mất số của cậu rồi. Sao cậu không gọi cho tớ sớm hơn hả?”

“Anh ấy gọi cho cậu à?” Trái tim tôi bắt đầu được chấp vá lại, từ từ, từ từ. “Anh ấy gọi cho cậu á?”

“Phải! Tuần trước! Nghe giọng anh ta là tớ biết có chuyện. Tớ biết mà.”

“Anh ấy nói gì? Nói rõ cho tớ biết anh ấy nói gì.”

“Anh ta chẳng nói gì với tớ cả, chỉ nói là đã gặp cậu ở Los Angeles và muốn gọi cho cậu để cảm ơn nhưng không thể tìm thấy số của cậu.”

“Tớ nên làm gì đây? Tớ có nên gọi cho anh ấy không? Ôi Chúa ơi, Geraldine, tớ muốn về nhà.”

“Vậy sao cậu không về?”

“Tớ không thể,” tôi rên rỉ. “Tớ phải mất 954 đô la cộng thêm thuế để đổi chuyến bay, mà tớ thì cạn túi rồi.”

“Cậu nói với Ben chưa?”

“Làm sao tớ có thể? Tớ không muốn anh ấy thương hại tớ, vì thế tớ nói rằng tớ bị mắc kẹt ở đây để viết bài.”

“Lạy Chúa, Jemima. Sao cậu không nói thật với anh ta?”

“Tớ không biết,” tôi thì thầm. “Nếu vậy thì chuyện có khác đi không?”

“Tớ không biết,” cô nhắc lại. “Nhưng tớ đang định tìm hiểu đây.”

“Cậu định làm gì?”

“Cứ để đấy cho tớ,” cô nói cứng.

“Cái gì? Nói cho tớ đi. Tớ có nên gọi cho anh ấy không?”

“Không,” cô nói. “Tất nhiên là không. Cứ kiên nhẫn và để tớ giải quyết vụ này.”

“Geraldine, đừng có nói là tớ không có tiền về nhà đấy. Với lại, có thể lúc này anh ấy đã đổi ý rồi.”

“Jemima, nếu chuyện tuyệt vời như cậu nói thì anh ta sẽ không đổi ý đâu. Tin tớ đi. Tớ hiểu đàn ông mà.” Và tôi thở phào nhẹ nhõm vì không ai biết rõ đàn ông hơn

Geraldine.

“JJ? Tớ quên nói với cậu, sáng nay cậu có thư đấy.” Lauren quảng túi đồ mua sắm lên chiếc bàn bếp.

“Hừm? Nó ở đâu?”

“Tớ để trên bàn cà phê ấy.” Lauren đi ra và nhấc tờ tạp chí lên, để lộ một phong bì lớn màu nâu với dấu bưu điện London. Tim tôi ngừng đập khi cô đưa nó cho tôi, nhưng đó không phải thư Ben gửi. Đó là của Geraldine. Ở đâu tôi cũng nhận ra nét chữ này.

Tôi xé phong bì và lôi ra một mẫu báo cùng với tấm thiệp ghi lời nhắn.

Jemima Jones! Như thường lệ, dì Geraldine lại cứu nguy cho con đây. Xin lỗi nhé, tớ biết cậu không muốn tớ kể cho Ben nghe chuyện cậu mắc kẹt ở đó, nhưng tớ đã kể mất rồi. Còn nữa, chuyện này cho tớ cơ hội gọi anh ta là đồ ngốc, tớ muốn gọi như thế từ lâu lắm rồi!!! (không có ý xúc phạm đâu nhé...)

Dù sao đi nữa, tớ không nghĩ là cậu sẽ phản đối một khi cậu mở chiếc phong bì này ra, nó không phải của tớ đâu, của Ben đấy, VÀ, cậu sẽ thấy bài báo gửi kèm theo này rất thú vị!!! (tớ chắc chắn đấy...) Cậu thật may mắn, may mắn!! Chuyện của tớ và Nick đang rất suôn sẻ, tớ sẽ kể cho cậu nghe khi gặp cậu. Sớm thôi. Rất sớm. Ha! Ôm hôn cậu thật nhiều, Geraldine.

xxxxxxxxxxx

Tôi mỉm cười bởi tôi gần như có thể nghe thấy Geraldine nói, rồi tôi đọc lại lần nữa và tự hỏi tại sao Geraldine lại viết cho tôi, sao không phải là Ben, và nếu mẫu báo đính kèm là của Ben, chứ không phải cô ấy, vậy tại sao cô lại bỏ công viết cho tôi. Chúa ơi, tôi có cảm giác không hay về chuyện này, tia sáng nhỏ cuối đường hầm đã trở nên lay lắt hơn, vì thế tôi lôi mẫu báo ra và ngồi xuống thật nhanh.

“Gì vậy?” Lauren hỏi, đoạn ngồi xuống cạnh tôi, thế là tôi đọc to lên, ngập ngừng và ngổ ngàng.

“Ben Williams né tránh chủ đề tình yêu,” tôi đọc. “Anh ‘đã lãnh đủ,’ như anh nói, và không muốn tiết lộ người đó là ai. Nhưng hàng triệu phụ nữ sẽ đau khổ khi biết rằng người dẫn chương trình quyến rũ của *London Nights* đang yêu. ‘Cô ấy là một người bạn cũ,’ Williams bộc bạch, ‘tôi đã không gặp cô ấy một thời gian nhưng gần đây chúng tôi gặp lại nhau và tình cảm giữa chúng tôi đã vượt qua giới hạn tình bạn. Cho đến khi xa nhau, tôi mới nhận ra đó là tình yêu, và giờ tôi đang giết thời gian cho đến khi cô ấy về nhà.’ Vậy ai là người phụ nữ bí ẩn của anh? ‘Không phải ai nổi tiếng cả,’ anh cười. ‘Tên của cô ấy là Jemima Jones.’ ”

Tôi bắt đầu run rẩy. Tôi không biết mình nên khóc hay cười, không ai trong chúng tôi lên tiếng, tôi nghĩ Lauren cũng sững sốt như tôi vậy. Lát sau, Lauren cau mày và cầm chiếc phong bì lên, thay vì vút nó vào sọt rác, cô ngó vào bên trong, mỉm cười và đưa nó cho tôi. Tôi nhìn cô, cảm thấy trong phong bì có gì đó, và khi lấy nó ra, tôi thấy một thứ trông ngờ ngợ như tấm vé máy bay, sao Geraldine lại gửi vé máy bay cho tôi nhỉ? Rồi tôi để ý thấy

mấy chữ trên bao đựng vé, tôi nhớ nét chữ đó, và nó viết rằng, “Về nhà đi. Anh nhớ em.” Tôi biết tại sao Ben và Geraldine lại gặp nhau, tôi biết đó có lẽ là ý tưởng của Geraldine vì nó mang đậm dấu ấn của cô ấy, mà tôi cũng chẳng bận tâm, Ben nhớ tôi và muốn tôi về nhà.

Thật chậm rãi, tôi nhìn kỹ tấm vé và há hốc miệng khi biết rằng đó là chuyến bay một chiều từ LAX đến Heathrow vào ngày kia. Ngày kia! Tôi sắp được về nhà rồi!

“Thấy chưa?” Lauren nói, vòng tay quanh người tôi và ôm tôi thật chặt. “Tớ biết là anh ấy sẽ làm vì cậu mà.”

“Anh ấy đã làm,” tôi thì thầm khi những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống mặt. “Anh ấy đã làm.”

Chương 32

Thế là tôi ở đây, tay xách va li, đây là còn chưa kể đến chiếc túi trang điểm Louis Vuitton nữa, và cảm ơn Chúa, tôi đã qua được cửa hải quan - không phải tôi có gì giấu giếm, tôi chỉ luôn cảm thấy tội lỗi khi bước qua đó mà thôi. Khi chất hành lý lên chiếc xe đẩy và đẩy nó qua đám đông người đang chờ đợi, tôi nhận ra mình nhớ London biết bao.

“Xin lỗi.” Một phụ nữ trẻ xô tôi và vội vã chạy tới bên mấy người bạn đang đợi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại vui đến thế khi nghe một giọng nói Anh.

Tôi biết Ben sẽ không đợi tôi, vì tôi đã gọi cho anh trước khi đi trong một tâm trạng lo lắng và phẫn khích tột độ, tôi nồng nhiệt cảm ơn vì sự phóng khoáng anh dành cho tôi trong khi anh xin lỗi tôi rồi rít, nói rằng anh không thể thôi nghĩ về tôi, và muốn ở bên tôi. Bên tôi.

Ben của tôi. Về nhà. Tôi vẫn không thể tin mình sẽ được gặp anh chỉ sau vài giờ nữa. Tôi biết mình sẽ bị chúng lệch múi giờ hành hạ khi thực sự trở về, nhưng tôi cũng biết sự hưng phấn khi được gặp anh sẽ giúp tôi ngủ ngon trong đêm.

Nhưng thật ngạc nhiên là tôi vẫn có thể làm một giấc trên máy bay dù mọi suy nghĩ của tôi từ khi nhận được tấm vé máy bay đều hướng về việc gặp lại anh. Tôi cho rằng tất cả những chấn thương tinh thần đã khiến tôi kiệt sức, thế nhưng tôi vẫn làm theo lời khuyên của Geraldine, xịt nước dưỡng ẩm lên mặt, thoa kem toàn thân, rồi chìm vào giấc ngủ sâu cho đến khi bị đánh thức bởi một nữ tiếp viên hàng không đặt khay đồ ăn sáng trước mặt tôi.

Và giờ đây tôi nhận ra Los Angeles không có nhiều thứ để tôi nhớ, nhưng tôi sẽ nhớ Lauren. Cô đã lái xe đưa tôi tới sân bay và ôm tôi thật lâu,

nước mắt rơi lã chã và luôn miệng hỏi rằng cô sẽ làm gì nếu không có tôi. Tôi cũng cảm thấy muốn khóc, nhưng niềm háo hức được trở về nhà mạnh hơn nỗi buồn phải rời xa Lauren, thế nên tôi chỉ ôm lại cô thật chặt, nói với cô rằng cô sẽ ổn thôi, và hứa sẽ giữ liên lạc.

Tôi thực sự nghĩ là cô sẽ ổn, vì cô là một người mạnh mẽ. Cô vẫn nói mình có kế hoạch trở về nhà, nhưng tôi không chắc lắm. Cô và Bill có vẻ ngày càng khăng khít, và tôi có cảm giác cuối cùng cô cũng sẽ ở lại đây, nhưng dù sao đi nữa cô cũng thể sẽ trở lại Anh, cho dù chỉ để đi nghỉ, và tôi muốn cô gặp Ben và Geraldine, muốn cô thấy tôi hạnh phúc ra sao ở nơi tôi thuộc về.

Điều thú vị mà tôi phát hiện ra là xét cho cùng, tôi và Lauren không khác nhau mấy. Rằng tôi cũng là một người mạnh mẽ; rằng những trải nghiệm mà tôi có trong mấy tháng qua chắc chắn sẽ làm suy sụp những ai yếu đuối hơn tôi. Nói vậy không có nghĩa là ngoài mặt tôi thấy mình mạnh mẽ khủng khiếp, nhưng tôi biết chắc rằng sâu thẳm trong tôi có một kho sức mạnh tuyệt vời mà xét về mọi mặt, đó thực sự là nguồn an ủi của tôi.

Mặc dù khi đang đứng đây, tìm kiếm một biển báo taxi, tôi không cảm thấy mình mạnh mẽ đến mức ấy. Tôi biết mới chỉ có sáu tuần thôi nhưng tôi thậm chí cũng không chắc mình còn thuộc về nơi này nữa. Tôi biết nhà mình ở London, nhưng tôi có cảm giác mình không thể trở về với cuộc sống trước kia. Tôi đã nghĩ mình sẽ quay lại sống với Sophie và Lisa, và xét trên nhiều mặt, điều đó khiến tôi cảm thấy sợ hãi, nó như thể quay về quá khứ vậy, nhưng thật may là cả chuyện ấy cũng thay đổi.

Tôi gọi cho họ tối qua, nghĩ rằng có lẽ tôi sẽ ở lại đó cho đến khi tìm được một nơi nào khác, và - thật ngớ ngẩn, tôi biết - tôi đã ngạc nhiên và hơi thất vọng khi Sophie nói rằng bạn của Lisa đang ở phòng đó, và họ đã để đồ đạc của tôi dưới gầm cầu thang. Từ lâu họ đã không nghĩ là tôi sẽ trở lại, họ thực sự rất tiếc nhưng không thể đuổi cô gái kia đi được.

Tôi biết đó cũng là chuyện tốt, nhưng trong vài phút tôi đã cảm thấy hoang mang cho đến khi gọi cho Geraldine, người một lần nữa lại cứu nguy tôi. Cô đã chuyển tới một căn hộ mới, khỏi cần phải nói, đó là một nơi “đẹp cực kỳ”, và cô nói căn phòng trống ở đó sẽ rất phù hợp với tôi.

“Thế còn Nick thì sao?” tôi hỏi.

“Anh ấy thì sao?” cô cười. “Cậu không ngại nếu thỉnh thoảng anh ấy ở lại chứ? Thêm nữa, cậu có Ben mà, nghĩ đi Jemima, bọn mình sẽ vô cùng vui vẻ. Tớ rất hoan nghênh cậu đến sống cùng, sẽ tuyệt lắm đấy. Chiều nay tớ sẽ chạy đến Habitat và mua mấy tấm rèm cửa, và căn phòng sẽ được hoàn tất. Nó là của cậu.”

Sao tôi có thể cãi lại cô ấy đây?

Tôi nắm chặt tờ giấy ghi địa chỉ của Geraldine và xếp hàng chờ taxi, tôi yêu cái hình ảnh quen thuộc và vững chãi của những chiếc taxi đang chậm rãi đỗ vào hàng rồi lướt đi, chúng chính là London, rằng hơn bất cứ thứ gì khác, chúng nói cho tôi biết tôi đang ở nhà.

Và tôi xếp hàng đợi cho tới khi đến lượt mình trèo lên một chiếc taxi. Khi xe rời khỏi sân bay, tôi dựa đầu vào cửa sổ và nhìn đường cao tốc trôi vùn vụt lại phía sau. Càng về gần tới nhà, tôi càng cảm thấy háo hức hơn.

Đây là một sự khởi đầu hoàn toàn mới, Jemima Jones à. Một chương hoàn toàn mới: chương của tôi để viết bất cứ những gì tôi chọn lựa. Và bước đầu tiên là tạm biệt *Kilburn Herald*. Nếu Ben có thể làm được điều đó thì tôi cũng có thể. Tôi sẽ thực hiện ước mơ của mình, ước mơ được làm việc cho một tạp chí hào nhoáng, và đó chỉ là sự khởi đầu. Ngày xưa ngày xưa, tôi đã từng sợ hãi điều này, nhưng giờ đây tôi rất nóng lòng xuất phát, nóng lòng khởi động hành trình mới, lần này được bao bọc bởi những người tôi yêu thương và cũng thương yêu tôi.

Và thế là chúng tôi đi. Qua Hammersmith Broadway, lên Shepherd's Bush, dọc theo Westway. Chúng tôi lướt tới Maida Vale, qua *Kilburn*, đến căn hộ của Geraldine ở West Hampstead.

Và tôi nhìn quanh mình, tôi có thể thấy London thật bốc mùi và bẩn thỉu, những con người với vẻ ngoài hơi mệt mỏi và lo âu. Không hề thấy bóng dáng mặt trời, và khi chúng tôi lái đi, những hạt mưa bắt đầu chậm chậm đập vào kính chắn gió, bầu trời tối đen lại với những đám mây trĩu mưa.

Không ai tôi gặp ở *Kilburn* có chút xíu dấu hiệu nào của một làn da rám nắng, và dọc theo đường trục *Kilburn* là những người bó mình trong áo gió, hối hả xách những túi hàng về nhà trước khi người ướt sũng.

Nhưng tôi yêu nơi này. Ở đây tôi được an toàn. An toàn, hạnh phúc, và bình yên. Tôi không quan tâm nó là một bức tranh đối lập hoàn toàn với California. Tôi không quan tâm đến việc thời tiết ở đây luôn tồi tệ. Tôi không quan tâm đến việc chẳng có ai nói rằng, “Chúc một ngày tốt lành.” Nơi đây thật tuyệt vời, sống động và chân thực. Và trên hết, đó là nhà tôi.

Lời Kết

Jemima Jones không còn là một cô nàng mảnh dẻ và sẵn chắc, nàng cũng không bị ám ảnh với những gì mình ăn nữa. Giờ Jemima Jones là một phụ nữ gợi cảm, nữ tính, cỡ người số 10 với những đường cong hấp dẫn, và hoàn toàn hài lòng với vẻ ngoài của mình. Giờ Jemima Jones ăn những gì mình thích, bất cứ khi nào mình thích và thường xuyên nếu thích, miễn là nó tốt cho sức khỏe.

Và giờ đây Jemima Jones không còn cô đơn nữa. Jemima Jones không còn mơ về một mối tình lãng mạn hoàn hảo với một người đàn ông mà nàng không thể có. Nàng không còn tin rằng tình yêu đích thực không phải thứ dành cho mình.

Vì Jemima Jones đã từng không dám tin vào tình yêu. Jemima Jones đã từng không dám tin vào bản thân mình. Nàng từng không dám tin rằng một ngày nào đó số phận sẽ thực sự dành thời gian và công sức chọn nàng trong đám đông để mỉm cười với nàng.

Nhưng những câu chuyện thần tiên có thể trở thành hiện thực, và giống như Jemima Jones, hay còn được biết với tư cách bà Ben Williams ngoài vai trò nhà báo của một tạp chí hào nhoáng, nếu chúng ta tin vào chính mình, chấp nhận những thiếu sót của bản thân, và tự tin đối mặt với nó bằng sức mạnh, lòng can đảm và sự chân thật, thì số phận cũng có thể mỉm cười với chúng ta.

1. Lothario: kẻ chuyên quyến rũ phụ nữ, bắt nguồn từ nhân vật Lothario trong vở bi kịch The Fair Penitent của Nicholas Rowe.
2. Hummus: một loại xốt có nguồn gốc từ Trung Đông, làm từ đậu Ấn nghiền, dầu và nước chanh.
1. Một chương trình truyền hình điều tra rất nổi tiếng ở Mỹ.
1. Ciabatta và mozzarella: một loại bánh mì và phô mát của Ý.
1. Một nhân vật trong tác phẩm Alice ở xứ sở diệu kỳ của Lewis Carroll, nổi tiếng với kiểu cười ngoác miệng.
1. Nguyên văn: Dutch courage. Người Hà Lan vốn nổi danh vì lòng dũng cảm trong những trận hải chiến thuở xưa. Người ta cho rằng họ đã mượn rượu để xua tan nỗi sợ hãi khi xung trận.
1. Tác giả chơi chữ: Hollywood đọc chệch thành Hollyweird; trong tiếng Anh, 'weird' có nghĩa là 'kỳ cục'.
1. Nữ ca sĩ và diễn viên Mỹ, đồng thời là nhà sản xuất, đạo diễn phim và tham gia hoạt động chính trị.
1. Nhân vật trong Sesame Street, chương trình truyền hình thiếu nhi của Mỹ, là một con chim khổng lồ màu vàng, nói chuyện và cư xử như một đứa trẻ.